5.6.24

Digitized by Google

Digitized by Google

PAVLI MOCCIAE

In Regio Neapolitano Ephebeo
Eloqventiae Professoris

PROSODIA
GRAECA

ACCESSIT TRACTATVS
De Poeſi Graecorum
AVCTORE CL. THOMA MORELL.

* * * * * * * * * * * *

NEAPOLI CIƆIƆCCLXVII.
VINCENTIVS MAZZOLA-VOCOLA EXCVDIT.

AVCTORITATE PVBLICA.

Digitized by Google

Digitized by Google

FERDINANDO IV

VTRIVSQVE SICIL.ET HIEROSOLYMORVM REGI

PIO FELICI AVGVSTO

QVOD FELIX BONVM FAVSTVMQVE SIT

AD POPVLOS SIBI SVBIECTOS

BONIS OMNIGENIS CVMVLANDOS

LITTERASQVE INCLYTI PARENTIS NVMINE

IAM AB INTERITV VINDICATAS

BARBARIE PRORSVS OMNI DEPVLSA

MAIORE IN LVMINE COLLOCANDAS

INCITATO GRADV STVDIOQVE IMPENSO

CONTENDENTI

PROSODIACVM HOC OPVS

REGIO IN EPHEBEO ABSOLVTVM

IN EQVITVM ADOLESCENTIVM COMMODVM

QVI REGALI MVNIFICENTIA

DOCTRINIS OMNIBVS EXPOLIVNTVR

PAVLVS MOCCIA ELOQVENTIAE PROFESSOR

NVMINI MAIESTATIQVE EIVS DEVOTISSIMVS

D D D

LECTORI
BENEVOLO

HAC in PROSODIA concinnanda nihil omnino aliud a principio imbibi, quam ut juventuti Graecarum litterarum ſtudioſae pro virili inſervirem. Hinc ea omnia in illam congerenda exiſtimavi, non ſine virorum Graece ſcientiſſimorum conſilio, quae propoſiti rationem argumenti pro dignitate, quoad fieri poterat, tuerentur. Non parcâ proinde manu, ea, pro re nata, interſperſi, quae ſive ad impeditos Grammaticae canones, ſive ad Mythologiam, aut ad elimatam ſcribendi rationem, accuratamque orthographiam pertinere videbantur. Permulta admenſus ſum vocabula, quae adhuc ignota fuerant, ut-

pote

pote temporis injuriâ , antiquorum ſcriptorum monumentis deperditis , in tenebris deliteſcentia : eaque ex πολυθρυλλήτου Alexii Symmachi Mazochii Operibus excerpſi , ac praeſertim ex operoſiſſimo juxta atque utiliſſimo in Tabulas Heracleenſes Commentario , quem vere dixeris omnigenae eruditionis promptuarium . Non pauca delibavi ex aliis noſtrae aetatis claris Auctoribus , quorum omnium locos accuratiſſime laudavi . Vno verbo : quantum quantum ex aliis profeci , ubique me illis acceptum referre tantum non juratus teſtatus ſum . Praeterea , ut melius juventuti φιλέλληνι conſuleretur , ancipitibus cujuſque dictionis vocalibus ea ſigna impoſui , quibus earum vis ac quantitas (prout Latinis in more eſt) prima fronte internoſceretur . Communibus vero ſyllabis nullam affixi notam , cum ſigna , quae hîc incidenda curavi , minime e ſententia ſucceſſiſſent . Quare , ne longiores necterem moras , feſtinantibus praeſertim typographicis operis , illas (cum res poſtulabat) proprio nomine ſignificavi . Neque illud te celatum volo , nimirum quod vix primae hujuſce PROSODIAE paginae typis compactae fuerant , cum me amici monuerunt , ex Anglia huc jam allata fuiſſe duo ſpiſſa volumina , quibus univerſum

Pro-

Proſodiacum opus abunde peragebatur. Vt verum ingenue fatear, id me ſtatim a propoſito deterruit. Hinc nulla interpoſita mora operas conſiſtere juſſi. Amicum autem adii, apud quem illa reſidere inaudivi. Perbenigne exceptus, librum vidi, frontem legi, ac deinceps illum, uti fit, ſaltuatim percurri. Revixi equidem, ubi φιλοπόνῳ aeque atque pereruditο Auctori aliud omnino conſilium fuiſſe propoſitum animadverti. Ille enim ἀδιακρίτως univerſas Graecas voces quaſcumque Graeci Poetae uſurpaſſent colligere atque in unum cogere penſi habuit; ego vero (qui hoc idem opus jam abhinc XXIV. annis inchoaveram, & tantum non abſolveram) illa omnia vocabula corradenda duxi, quae dubiis vocalibus continerentur; poſthabitis iis, quae naturâ brevibus, aut longis coaleſcerent. Haud enim mihi Lexicon Poeticum, ſed Proſodiacum ſyllabum (non jejunum omnino) condendum propoſueram. Quorſum iſthaec oratio? ut te non fugeret, me neque alienis vigiliis inhiaſſe; neque haec ſcripſiſſe, ut tanti hominis, tamque inſigniter de Graecis litteris meriti famae quidquam detraherem. Quin imo tam opportunam occaſionem haud e manibus elabi paſſus ſum. Quem enim Cl. Auctor tam erudito Operi

ri

ri praefixit de *Poeſi Graecorum* Tractatum , illum ipſum , utpote Graece diſcere , & ſcribere *ἐμμέτρως* cupientibus maximo uſui futurum , paene *αὐτολεξὶ* huic meae Proſodiae adjeci . Benevole Lector, haec te , brevitate qua fieri potuit maxima , monitum volebam . De dignitate Operis, atque utilitate, tuum judicium eſto . De me vero illud tibi praeſto , me meâ qualicumque operâ Reipublicae conſulere voluiſſe ; quod ſi tibi (uti ſpero) probabitur, haud mei me laboris , induſtriaeque poenitebit . Vale .

S. R. M.

SIGNORE.

VIncenzo Mazzola-Vocola ſupplicando eſpone a V. M. di dare alla Stampa un Libro intitolato *Proſodia Greca del R. Sac. D. Paolo Moccia* Maeſtro di Eloquenza nella Real Paggeria. Per tanto ſupplica a V. M. commetterne la reviſione a chi meglio parerà, e l'avrà a grazia ut Deus.

Adm. Reverendus D. Antonius Genoveſe in hac Regia Studiorum Univerſitate Profeſſor Primarius revideat, & in ſcriptis referat. Datum Neapoli die 30. Menſis Januarii 1767.

Nicolaus de Roſa Ep. Put. Cap. Major.

S. R. M.

SIGNORE.

L'Opera, *Proſodia Græca Pauli Mocciæ in Regio Neapolitano Ephebeo Eloquentiæ Profeſſoris*, uomo già cognito nel Mondo Letterario per altre molte dotte ed erudite produzioni del ſuo bello ingegno, ha due grandiſſimi pregi, e per ogni parte commendevoli. Il primo de' quali è il facilitare la Greca Poeſia ai giovanetti: la quale eſſendo come la madre e nutrice della Latina, e dell'Italiana, merita tutto l'amore e riſpetto de' ſuoi nipoti, e la cura, e l'aura vitale della Politica, non eſſendo facile che gli uomini, naturalmente fieri e diſdegnoſetti, anzi che no, vengano ad ammanſirſi ſenza le belle arti, capo delle quali, è, e ſarà ſempre la Poetica e la Muſica: ond'è che Platone, il più gran Maeſtro di Filoſofia civile, mette la Poeſia e la Muſica tra i primi fondamenti d'una ben ordinata Repubblica. Il ſecondo pregio della medeſima Operetta è quello di averla l'indefatigabile Autore adornata qua, e là, in diver-

ſi articoli, di ſcelte e curioſe antiche tradizioni, che conducono come per mano il leggitore ne' più aſtruſi penetrali delle antichità, e di certe origini delle coſe e arti umane, che non ſolo diletta il riſaperle; ma concerne di molto il preſente ſtato degli uomini, eredi, ancorchè ignorinlo, come della prima natura de' fondatori de' popoli, così di molte loro opinioni e ſtatuti. Le vecchie parole ſono come le antiche urne ſepolcrali, ove ſon racchiuſe le venerande ceneri delle prime coſe di queſto Mondo. Il che eſſendo a queſto modo, ch' è detto, e non avendovi rinvenuto nulla, che poſſa offendere i dritti di Maeſtà, o il riſpetto dovuto alla comunità, e le regole del coſtume, il mio parere è, che ſi poſſa, e anzi ſi abbia a deſiderare, che venga preſto alla luce, dove non paja altrimenti alla purgatiſſima ragione della M. V.. E proſtrato a piedi del V. Regio Trono, ſono

Di V. M.

Caſa 15. Feb. 1767.

Umiliſſimo Vaſſallo e Regio Cattedratico.
Antonio Genoveſi.

Die 23. Menſis Martii 1767. Neapoli.

Viſo Reſcripto Suæ Regalis Majeſtatis ſub die 1. currentis Menſis, & Anni, ac relatione Adm. Rev. D. Antonii Genoveſe, de commiſſione Rev. Regii Cappellani Majoris, ordine præfatæ Regalis Majeſtatis.

Regalis Camera Sanctæ Claræ providet, decernit, atque mandat, quod imprimatur cum inſerta forma præſentis ſupplicis libelli, ac approbationis dicti Reviſoris; verum in publicatione ſervetur Regia Pragmatica. Hoc ſuum.

GAETA. PERRELLI.
DE FIORI. VARGAS MACCIUCCA.

Ill. Marchio Citus P. S. R. C. tempore ſubſcriptionis impeditus.

Reg. fol. 128.
Carulli.

Athanaſius.
EMIN.

EMIN. SIGNORE.

VIncenzo Mazzola-Vocola ſupplicando eſpone a V. E. di voler dare alle ſtampe un Libro intitolato *Proſodia Greca del Rev. Sac. D. Paolo Moccia*, Maeſtro di Eloquenza nella Real Paggeria. Pertanto ſupplica l'E.V. a volerne commettere la reviſione, e l'avrà a grazia ut Deus.

Reverendiſſimus Dominus Can. D. Alexander Caleſati S. Th. Profeſſor revideat, & in ſcriptis referat. Datum die 18. *Jan.* 1767.

PH. EPISC. ALLIFANUS VIC. GEN.

Joſeph Sparanus Can. Dep.

PRINCEPS EMINENTISS.

QUam diu antea exſpectabat *Graecam Proſodiam* Reſpublica Litteraria, en tandem Vir Clariſſimus Paullus Moccia ſingulari brevitate, diligentiaque quanta maxima concinnatam, adhaec eruditiſſimis floſculis refertam ipſe primus (quum non ſatis juvenibus apta methodo unus vel alter fuerint uſi) nobis offert. Hinc & ipſi

ipſi gratias agendas , quod adeo negotii plenum opus egregie perfecerit , & opus ipſum magno uſui futurum quantocyus edendum cenſeo , quoniam nihil Sacroſanctæ Chriſtianæ Religioni , nihil bonis moribus adverſatur . Datum Neap. Kal. Febr. cIↄIↄccLxvII.

Addictiſſimus
Alexander Maria Kalaephatus
S. Primat. Barienſ. Eccleſ. Canonicus.

PH. EPISC. ALLIFANUS VIC. GEN.

Joſeph Sparanus Can. Dep.

Google

A

῞Ααατος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), idem atque, ἀβλαβὺς, innoxius, illæſus, inviolabilis. Iliad. ζ. v. 271.

Αγρει νῦν μοὶ ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.

Age nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam.

Et quandoque perinde valet atque, πολυβλαβὴς, valde noxius. Odyſſ. φ. v. 91.

Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον· ȣ γὰρ ὀΐω.

Procis certamen difficile: non enim puto.

Hîc penult. corripitur. Th. ἄτη, culpa, noxa.

῞Ααγὴς, ἑος, (ὁ ϗ ἡ), infragilis, robuſtus, frangi difficilis. Odyſs. λ. v. 574

Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

Manibus habens clavam totam ferream, ſemper infragilem.

῞Αᾱδὴς, ἑος, (ὁ ϗ ἡ), injucundus, Dorice, pro ἀηδὴς.

῞Αάσκω, noceo, pecco. Unde a. 1. ἄασα, med. ἀασάμην. paſs. ἀάσθην, Jonico & poetico more ſine augmento. Iliad. ι. v. 116.

Ασσάμην, ȣδ᾽ αὐτὸς ἀναίνομαι . .

Peccavi, neque ipſe nego . .

῞Αασεν, læſit. Odyſs. φ. v. 296.

Αασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμȣ Πειριθόοιο.

Leſit in domo magnanimi Pirithoi. Verum ἀάσθη, a. 1. paſſ. damno affectus eſt, corripitur in antepenult. Iliad. π. v. 685.

Τρῶας, ϗ Λυκίȣς μετεκίαθε, ϗ μέγ᾽ ἀάσθη.

Trojanos & Lycios inſequebatur, & valde læſus eſt.

& pariter ἀᾶται, noxa afficit, Iliad. τ. v. 91.

Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ῎Ατη, ἣ πάντας ἀᾶται.

Veneranda Jovis filia Ate, quæ omnes lædit.

῞Αᾰτος, ȣ, [ὁ], innocens, ſine nocumento, ἄνευ ἄτης: vel κατ᾽ ἐπίτασιν ipſius ά, vehementer nocens: utroque enim modo accipi poteſt, videlicet aut privative, aut intenſive, ut Apoll. Argon. α. v. 459.

Τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ᾽ ἄατος ὕβρις ἀπείη.

Suaviter nugabantur, cum odioſa injuria abfuerit.

Αβρῖθὴς, ἑος, (ὁ ϗ ἡ), levis, Eurip.

Αβρῦνομαι, inſoleſco, mihi placeo. Invenitur etiam ᾽Αβρύ-

-τω, auctore Gaza lib. 5. Gram. *Orno*, idem quod, λαμπρύνω.

῎Αβυδος, *Abydus*, nomen urbis Aſiæ, cui Seſtus in Europa opponitur. Iliad. β. v. 836.

Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην.

Et Seſtum & Abydum tenebant, & diam Arisbem.

῎Αβυδόθι, *Abydi*, *in Abydo*. Muſæus v. 28.

. . *Λείανδρος Ἀβυδόθι δώματα ναίων.*

. . *Leander Abidi domos habitans.*

῎Αβυδοκόμαι, (οἱ), *Sycophantæ*, velut, *κομῶντες*, ideſt, *se efferentes*. Hoc nomine male audiebant Abydeni, quod inſignes artifices eſſent calumniarum, atque ſibi hoc nomine placerent. Atque hinc ortum duxit proverbium: Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα: *acclamatio Abydena*, quod ii hoſpites calumniari & irridere conſueviſſent. Heſych.

῎Αγαθύνω, *benefacio*, *ſtudioſe*, *vel benigne ago*.

῎Αγακλυτὸς, ῦ, (ὁ), *valde nobilis*, *inclytus*, *celebris*, poeticum. Heſiod.

. . *Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσεν.*

. . *Tyrrhenis præclaris imperabat.* Sed corripitur Iliad. ζ. v. 436.

Ἀμφὶ Αἴαντε δύω, καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα.

Ajaces duo, & percelebris Idomeneus.

῎Αγέλαος, *Agelaus*, nomen propr. Iliad. λ. v. 302.

Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον.

Et Dolopem Clytidem, & Opheltium, & Agelaum.

῎Αγεσίλαος, ῦ, ὁ, cognomen Plutonis. Callimachus: *φοιτῶσιν μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ*, h. e. *ad magnum tendunt Ageſilaum*, ideſt, *Orcum*. Eſt enim ἐπώνυμον τῦ ᾅδυ. Quem locum exponens Methodius, *εἴρηται δὲ* (inquit) *παρὰ τὸ ἄγειν τὺς λαὺς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων*. Eſt & proprium nomen Regis Lacedæmoniorum apud Xenoph. Dicitur & Ἀγεσίλας pro Ἀγεσίλαος, quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. Hinc *πολυμαθεστάτη* Anna Fabri hic legendum putat:

* *Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.*

Verſabitur, magno honoratus Plutoni.

῎Αγη, ης, [ἡ], accentu in priore ſyllaba: *admiratio*, *terror*. Iliad. φ. v. 221.

Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει . .

Quin agedum & deſiſte: ſtupor me habet . . Verum Ἀγὴ, ῆς, [ἡ], *fractura*, *contuſio*: item *litus*, producitur apud Apoll. Argon. α. v. 544.

. . στο-

. . *πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ.*
. . *canoque fluctus in litore.*

Ἀγινέσκω, & *ἀγινέω*, *afferoˊ*, *duco*, *offero*. Odyſſ. ξ.
. . *ἕκαςος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ.*
. . *quiſque quotidie ovem offert*. Et, *ἀγινεῦσιν ἑκατόμβας*, *ſacra faciunt centum bobus*. Ut hymn. in Apoll. v. 366.

Ενθάδ' ἀγινήσουσι τελνήεσσας ἑκατόμβας.
Hic ſacrificabunt perfectas hecatombas. Dicitur & *ἀγινω*. Aratus: *νῆας ἀγίνειν*, *naves dirigere*. Et Hom. Iliad. *υ*. v. 213.

Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς.
Has autem alii me jubent ducere ſibi ipſis.

Ἀγκλῖνω, *inclino*, pro *ἀνακλῖνω*. Iliad. δ. v. 113.
Αγκλινας, πρόσθεν δὲ σάκεα . .
Inclinans, ante autem ſcuta . .

Ἀγκῦρα, ας, [ἡ], *Ancyra*, nomen urbis Galatiæ.

Ἀγκῦρα, ας, [ἡ], *anchora*, *uncus*. Latini in hac dictione κ tenuem in ſuam aſpiratam mutantes, *anchoram* vocant: licet apud majores ſine aſpiratione, *ancora*, proferretur, teſte Servio Grammatico. Leonidas Epigrammatarius ſecundam hujuſce vocis ſyllabam produxit, quod & fecit Theognid. v. 459.
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν . . .
Neque anchoram habent . .

Ἀγλαόθυμος, ου, (ὁ), *honorandus*. Orph. hymn. in Cerer.
Αὐξιθαλὴς, βρομίοισι συνέςιος, ἀγλαόθυμος.
Viriditatem augens, Dionyſiacis convictrix, honoranda.

Ἀγνῖτης, ου, (ὁ), *purus*, *ſanctus*. Hinc *ἀγνίτης ἅλς*, *divinum ſal*, apud Lycophr. Ἀγνίτης vero ſpiritu tenui, Æſculapii cognomen eſt apud Spartanos, quod ejus ſimulacrum ex *agno*, quæ planta eſt, eſſet exciſum, conformatumque. Cæl. l. 10. c. 5.

Ἀγρῖος, ου, (ὁ), *immitis*, *ferox*, *agreſtis*. Iliad. ζ. v. 97.
Αγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήςωρα φόβοιο.
Ferocem bellatorem, violentum artificem timoris. Et Iliad. γ. v. 24.
Ευρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα.
Nactus aut cervum cornutum, aut agreſtem capram.

Ἀγριόθυμος, ου, (ὁ), *ferox*, *animo efferus*. Orph. hymn. in Hercul.
Αρρητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάςα.

Ineffabilis, ferox, multis precibus orande, omnia potens. Verum Iliad. γ. v. 313. producitur Ἀγρῖος:

. . μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ . . .
. . *ſibique ira animum implevit atroci.*

Et Ἀγριώστης, *agricola*, apud Theocr. Idyll. κε. v. 23.

Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγριώταις.
Mox & ſtabula valde ſpatioſa agricolis.

Quod inde fit, quod poetæ, pro re nata, ſyncopen, vel craſin uſurpant. Scribitur enim ἄγριος, & ἄγρειος: ἀγριώτης, & ἀγροιώτης.

Ἀδακρυτὶ, *ſine lacrymis.*

Ἀδάκρυτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *indefletus, indeploratus.* Iliad. α. v. 415.

Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος. .
O utinam apud naves ſine lacrymis. .

Ἀδαλέος, ου, [ὁ], *aridus, ſiccus.* Smyrn. α. v. 208.

. . ἥτ' ἐπὶ θάμνοις
Μαίνεται ἀδαλέοισιν, ἐπειγομένου ἀνέμοιο.
. . *quæ in virgultis*
Aridis, vento concitante, bacchatur.

Ἀδρηστίνη, ης, *Adraſti filia.* Iliad. ε. v. 412.

Μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη.
Ne continuo Ægialea, cordata Adraſti-filia.

Ἀδριανὸς, ου, [ὁ], *Hadrianus*, nomen propr. Cæſaris Hadriani, qui ab Hadria Picente ſuam originem arceſſit, atque ab ea nomen mari Hadriatico, quod *Hadrianum* Horatius appellat, quæſitum fuiſſe autumat Cl. Alexius Symmachus Mazochius in Collect. VII. p. 530.

Ἀδριανὸς, ου, [ὁ], adject. *Hadrianus, Hadriaticus, & Hadrienſis*: ut Ἀδριανὴ θάλασσα, *Hadrianum mare.* Ἀδριανὸς οἶνος, *vinum Hadrianum*, Dioſc. lib. 5. Ἀδριαναὶ ἀλεκτορίδες. *Hadrianæ gallinæ*, Ariſtot. lib. 6. de nat. Animal. cap. 1. Stephanus de Urbibus ita dictas putat ab Hadria, quod in eo tractu bis in ſingulos dies pariant.

Ἄδριμυς, εος, (ὁ καὶ ἡ), *minime acerbus, ferus.* A nomine δριμὺς, mutato accentu, ut ἄηδυς, ab ἡδὺς, ποδώκυς, ab ὠκὺς.

Ἀδρύνω, *craſſum reddo, augeo.* ut ἀδρύνειν τὸν καρπὸν apud Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant. cap. 3. quod Gaza malo tranſtulit, *compilare.* Vide ad hanc vocem Robert. Conſtantin. Ἀδρύνομαι, *turgeſco, grandeſco.*

Ἀδὺ, *ſuaviter*, vel *ſuave*, pro ἡδύ. Theocr.

Ἀδύ-

Ἀδύγλωσσος βοὰ κήρυκος, Pind. Ὀλυμ. ιγ. de jucundo præconio victoriæ: *ſuavis clamor præconis.*

¯**Ἀδυεπὴς** λύρα. Pind. *Suavis.*

¯**Ἀδύθεμον**, ου, [τὸ], *acetum*. Forſan quia eo conditi cibi ſunt ſuaviores: unde & ἦδος nominatur, & ἄδος; forſan etiam ſcribendum ἀδύθυμον, quaſi animo aliquid afferat jucunditatis.

¯**Ἀδύπνοος**, ου, [ὁ], *ſuave ſpirans.*

¯**Ἀείδω**, *cano*. Odyſſ. α. v. 1.

> Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
> *Iram cane Dea Pelidæ Achillis.* Et Iliad. ι. v. 189.
> Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
> *Hac is animum demulcebat, canebatq. inclyta facta virorum.*

Sed producitur hymn. in Dianam:

> Ἄρτεμιν ἀείδω χρυσηλάκατον, κελαδεινήν.
> *Dianam cano aureum colum habentem, ſonoram.*

¯**Ἀείρω** *attollo, erigo, affero.* Iliad. ζ. v. 265.

> Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ.
> *Ne mihi vinum afferas mellitum, veneranda mater.*

Et Iliad. τ. Unde Iliad. γ. v. 317. & ψ. v. 475. ἀερσίποδες ἵπποι, *equi alte tollentes pedes*. Sed producitur apud Opp. κυνηγ. δ. v. 209.

> Αἰνὸν κεῖνο πέλωρον ἅτε κτίλον ἀείρουσιν.
> *Horrendum illud monſtrum quaſi arietem attollunt.*

¯**Ἀέναος**, ου, (ὁ), *perennis*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 593.

> Κρήνης τ' ἀενάου κ̀ ἀποῤῥύτου, ἥτ' ἀθόλωτος.
> *Fontiſque perennis ac deflui, quiq; ſit illimis.* Et

v. 735.

> Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
> *Nec umquam perennium fluviorum limpida aqua.*

¯**Ἀενάων**, οντος, ut ἀενάοντα ὕδατα, *aquæ perennes*, Odyſs. α.

¯**Ἀενάως**, *jugiter, in perpetuum.*

¯**Ἀήρ**, έρος, ὁ, dicitur &, ἡ ἀήρ, Æolice. Nonn, ς. v. ult.

> Ὀρνίθων πτερύγεσσιν ἐρετμώθη πάλιν ἀήρ.
> *Avium alis remigabatur rurſus aer.* & Iliad. ε.
> . . ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνετο ἀήρ. Verum corripitur a Phocylid. v. 102.
> Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, κ̀ πάντες ἐς αὐτὴν
> Λυόμενοι κόνις ἐσμὲν, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
> *Corpus enim habemus ex terra, & omnes in eam*
> *Reſoluti pulvis ſumus, cælum vero ſpiritum recipit.*

¯**Ἀερία**, ας, ἡ, *caligo*. Vocata eſt Ægyptus ἀερία ἀπὸ τοῦ ἀέρος, *ab aere*: unde & ἀερόεσσα dicta eſt, h. e. *aeria*,

cujus incolæ ἀέριοι, & ἀερῆται.

Ἀέριος, ου, (ὁ), *aerius*. Orph. hymn. in Pan.

Ἀέριόν τε μέρισμα, τροφῆς ζωοῖσιν ἔναυσμα.

Aereaq. pars, nutrimenti vivis fomes.

Ἀεροβατῶ, *per aerem incedo.*

Ἀεροειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *aerius*. Orph. hymn. in Salios.

Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς.

Auræ perennes, animas nutrientes, aereæ.

Ἀερόεις, εντος, (ὁ), *aerius, caliginoſus.*

Ἀερομετρῶ, *aerem metior.*

Ἀερόμορφος, ου, (ὁ), *aeris formam habens*. Orph. hymn. in Rheam.

Καὶ πόντος, πνοιαί τε, φιλόδρομε, ἀερόμορφε.

Et pontus, ventiq., curſum amans, aeris formam habens.

Ἀερονηχὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *per aerem tranans.*

Ἀεροπετὴς, οῦ, (ὁ), *ex aere delapſus.*

Ἀεροπόρος, ου, (ὁ), *aerivagus.*

Ἀεροφεγγὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *in aere ſplendens*. Orph.hymn. in Jovem.

Ἀέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ.

Aereum, ardentem, in igne currentem, in aere micantem.

Ἀζυμίτης, ου, (ὁ), *infermentatus*, ut ἀζυμίτης ἄρτος, *panis azymus, ſine fermento.* th. ζύμη.

Ἄζυμος, ου, (ὁ), *azymus, ſine fermento*. De penultima hujus vocis controverſia eſt, brevis ne, an longa ſit. Prudent. in Apotheoſi v. 421. corripuit, quod & videre eſt in hymno Dominic. in Albis:

Sinceritatis azyma. Verum Græci poetæ produxere. Conſtat enim ex α privat. & ζύμη, *fermentum*, unde & ζύμωμα fluxit. Hinc Nic. in Alexiph. v. 521.

Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἐνέρα κήδοι.

Ne *mala te vexent terræ fermenta, caveto.*

Ἀήσυλος, ου, (ὁ), *iniquus, injuſtus*. Iliad. ε. v. 876.

. . . ᾗτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.

. . . *cui ſemper iniqua opera curæ ſunt.*

Ἀθάνατος, (ὁ καὶ ἡ), *immortalis, ſempiternus, æternus*. Hujus dictionis prima producitur, ſecunda & tertia corripiuntur: prima, inquam, producitur gratia metri, licet ἀ privativa ſit brevis, ut docet Gaza lib. 3. Gramm. Hinc apud Hom. Iliad. α. Ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. & Iliad. β. ἀθάνατον αἰγίδα, *æternam Ægida*. Et Odyſs. β.

Οὔτοι ἐγὼ θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

Nullum ego ſum numen, quid me immortalibus æquas?

Plu-

Plutarchus monet, ut hoc Homericum carmen ſemper habeamus in promptu, tamquam pharmacum adverſus venenum adulationis. Uſurpatur a Luciano in Icaromenippo.

Ἀθέατος, ου, (ὁ), *non viſus, quique videri, ſpectarique nequit*. Phocyl. v. 9.

> Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ᾽ ἀθέατα.
>
> *Ne tumulum mortuorum reſodias, neq.non aſpectanda &c.*

Ἀθυμέω, *exanimor, dolore conficior, langueo*.

Ἀθυμία, ας, (ἡ), *exanimatio, triſtitia, ægritudo*.

Ἄθυμος, (ὁ καὶ ἡ), *triſtis, mollis, ignavus*. Odyſs. κ. v. 463.

Ἀθύμως, *ſine animo, animo dejecto, anxie*.

Ἀθύρω, *ludo, cano*. Iliad. ο. v. 364.

> Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.
>
> *Poſt iterum confudit pedibus & manibus, luſitans*. Et

Opp. κυνηγ. β. v. 410.

> Ὄμβριμ᾽ ἔρως, πόσος ἐσσὶ, πόση σέθεν ἄπλετος ἀλκή.
>
> Πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα, δαῖμον, ἀθύρεις.
>
> *Valide amor, quantus es! quanta tua infinita poteſtas!*
>
> *Quanta cogitas, quantum imperitas, quanta, dive, ludis!*

Ἀθυρονόμος, ου, (ὁ), *qui leges ludos facit*.

Ἄθυτος, (ὁ καὶ ἡ), *profanus*; unde proverbialiter dicitur: ἱερὰ ἄθυτα, quod Latine hoc pacto effertur: *hereditas ſine ſacris*.

Αἴγινα, ης, (ἡ), *Ægina inſula, una ex Cycladibus. Unde* Αἰγιναῖος ὀβολὸς, *Æginenſis obolus, ſeu Æginens*, apud Thucyd. lib. 5. Αἰγιναῖα δραχμὴ, ibidem. Præterea vocabant Αἴγιναν χυτροπῶλιν, quod ibi ollæ vendebantur, Pollux lib. 8. Nic. Alexiph. Dionyſ. Perieg. v. 512.

> Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πτολίεθρον.
>
> *Apparentq. Salamiſque & Æginæ oppidum.*

Αἰγινεὺς, Αἰγινίτης, & Αἰγιναῖος, dicitur, *qui ex Ægina oriundus eſt, vel in ea habitat*.

Αἰγιναῖα, τὰ, *grandia rerum venalium onera*. Deductum putant ab Attico talento, quod in Ægina Inſula maximum erat.

Αἰγιναιοπῶλαι, [οἱ], *mercium maximi pretii venditores*.

Αἰγινήτης, ου, (ὁ), *Ægineta, qui Æginam incolit*: unde αἰγινητικοὶ μέδιμνοι, *Æginetici modii*. Lucian. in Timon.

Αἰητίνη, *Æetine*, Æetæ Regis Colchorum filia. Dionyſ. Perieg. v. 490.

Ἴχνια μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.
Veſtigia indagantes vagæ Æetines.

Αἱματίτης, *Hæmatites*, lapidis nomen, a ſanguinis colore, vel virtute atque effectu, nimirum quod ſanguinem reprimat, Plin. lib. 36. cap. 20.

Ἀΐξ, ἴκος, (ἡ), *impetus*, unde πολυάϊξ, *impetuoſus*.

Ἀΐξαντες, *irruentes*.

Ἀΐξασα, *irruens*.

Ἀΐξω, *impello*, pro ἀΐσσω.

Αἰολόφυλος, ου, [ὁ], *varii generis*. Opp. Hal. α. v. 419.
. . *μοῦνοι δὲ μετ' ἰχθύσι αἰολοφύλοις.*
. . *ſoli autem in piſcibus variorum generum.*

Ἀΐσσω, *impello*, *irruo*. Iliad. ο. φασγάνῳ ἀΐξας, *enſe inſurgens*. Heſiod. in Theog.
. . . *χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο* . .
. . . *manus ab humeris prodibant* . . Et Apoll. Argon. v. 757.
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα.
Celeri converſione movetur impulſa.

Αἰσυητήρ, ῆρος, (ὁ), *rex*, *honoratus*, *qui æquitatem ſervat*. Iliad. ω. v. 347.
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.
Perrexit ire, juveni regio ſimilis.

Αἰσχύνη, ης, (ἡ), *pudor*, *verecundia*, proprie ob ſcelus aliquod, ut inquit Ariſtoxenes. Item *αἰσχύνη*, *dedecus*, *probrum*.

Αἰσχίνης, ου, *Æſchines*, nomen propr. licet corripiatur a Theocrito Idyll. ις.

Αἰσχύνομαι, *pudeſio*, *ſuffundor pudore*, *erubeſco*.

Αἰσχύνω, *confundo*, *dehoneſto*, *polluo*. Iliad. ε. v. 24.
. . *χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.*
. . *venuſtamque deturpabat faciem*. Item *αἰσχύνειν λεχὴν*, *polluere*, *contemerare cubile*. Nam ut *αἰσχύνη*, *ſtuprum*, ita *αἰσχύνειν*, *vitium offerre*, ſignificat. Tryphiod. v. 635.
Κασσάνδρην δ' ᾔσχυνεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Caſſandram vitiavit Oïleus fortis Aiax.

Ἀΐς, ἄϊδος, *orcus*, *Pluto*. Iliad. λ. v. 263.
. . *ἔδυν δόμον ἄϊδος εἴσω.*
. . *deſcenderunt in domum orci*. & lib. ξ. v. 458.
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον ἄϊδος εἴσω.
Ei innitentem deſcenſurum ad domum Plutonis. Corripitur vero Iliad. α. v. 3.

..ψυχ

. . ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε.
. . *animas orco præmiſit*.

Αἰσᾶπος, ου, pro Αἴσηπος, *Æſepus*, Lyciæ fluvius, vel Troadis apud Theocritum.

Ἀΐτης, ου, (ὁ), *amicus*, *ſodalis*, Theocr. Idyll. ιβ. v. 20.

Η σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω.
Tuus nunc amor, & venuſti tui amati.

Ἀΐω, imperfectum ἄϊον ſine augmento, ne coincidat cum ᾖιον, *ibam*: *audio*, *ſentio*, *ſpiro*, habet antepenult. & penult. breves. Iliad. λ. v. 463.

Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Ter autem audiit clamantem bellicoſus Menelaus. Verum producitur Iliad. ο. v. 252.
. . ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
. . *meam enim exſpirabam animam*. Et apud Apoll. Argon. β. v. 1260.
. . πολύστονον ἄϊον αὐδήν.
. . *miſerabilem audierunt vocem*.

Ἀκάματος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *infatigabilis*, *indefeſſus*. Iliad. ε. v. 4.
. . καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.
. . *et clypei indefeſſum ignem*. & lib. ο. v. 598.

Ἀκαμάποδος, οδος, (ὁ), apud Pindarum, *indefeſſo pede currens*.

Ἀκαμάτως, *indefeſſe*, *infatigabiliter*.

Ἀκαματοχάρμης, & ἀκαματοχάρμας, & in vocat. Ἀκαματοχάρμαν αἶαν, *pugna indefeſſe Ajax*, Pind. pro ἀκαματοχάρμα.

Ἄκικυς, υος, (ὁ), *impotens*, *imbecillis*. Theocr. Epigr. 12. v. 6.

Καί περ ἄκικυς ἐών . . .
Licet nil virium habens . . & Odyſſ. ι.
. . ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς.

Ἀκιδάλιος, ου, (ὁ), *Aſidalius*, ad Venerem pertinens, quæ *Acidalia* dicitur.

Ἀκινάκης, ου, (ὁ), *acinaces* Bud. *acinacis* Eraſmus: gladius eſt Perſicus. Scythis etiam id genus gladii peculiare fuit. Hinc Lucianus in *Scytha* illos per *Acinacem* & *Zamolxida* jurare ſignificat.

Ἀκινδυνί, *citra periculum*.

Ἀκίνδυνος, (ὁ καὶ ἡ), *periculo carens*, *a periculo vacuus*, *tutus*.

῎Ακινδύνως, *tuto, procul omni periculo.*

῍Ακῑνησία, ας, (ἡ), *immobilitas, quies.*

῎Ακῑνητεὶ, idem quod ἀκῑνήτως.

῍Ακῑνητος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *immotus, immobilis, ratus.* Nonn.

῎Ακιος, ου, [ὁ], prima & ſecunda brevibus, *incorruptus*, ἄσηπτος. Heſiod.

Δάφνης, ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.

Ex lauro, aut ulmo duriſſimi temones.

῍Ακις, ιδος, (ὁ), *Acis*, fluvius Siciliæ. Theocr. Idyll. α. v. 69.

Ουδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Neque Ætnæ ſpeculam, neque Acidis ſacram aquam.

Ακλῑνέης, (ὁ καὶ ἡ), *immotus, ſtabilis.* Nonn. λϛ. v. 566.

Ἀκλινέες νεύοντες ἐπὶ χθονὸς . .

Immoti nutantes in terram . .

῍Ακόνῑτον, ου, (τὸ), *aconitum*, herba venenata, de qua Dioſc. lib. 4. & lib. 6.

῎Ακόνῑτος, (ὁ καὶ ἡ), proprie, *quod ſine pulvere fit, citra pulverem, & laborem.* Smyrn. δ. v. 319.

. . ἔλαβον δ' ἀκόνιτος ἄεθλον.

. . *præmium citra pulverem accepi.*

῎Ακονῑατος, ου, (ὁ), *non illitus calce, ſine tectorio & albario, non picatus.* Hinc, ἀκονῑατον ἀγγεῖον, *vas fictile non picatum.*

῍Ακονῑτὶ, *ſine pulvere, ſine labore, ſine pugna.* Horatius:

Cui ſit conditio dulcis ſine pulvere palmæ: Ακονιτὶ, ideſt, *facile, citra negotium.*

῍Ακοντήσας, *jaculans*, ἀπὸ τοῦ ἀκοντίζειν. Iliad. δ. v. 498.

Ανδρὸς ἀκοντήσαντος . .

Viro jaculante . . At corripitur Iliad. υ. v. 183.

Εκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.

Hector vero in accurrentem jaculatus eſt haſta fulgenti.

Ακρᾱαντος, (ὁ), *irritus, imperfectus.* Odyſs. β. v. 202.

Μυθεῖαι ἀκράαντον . . *loqueris irritum* . . .

Ακρᾱὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *purus, bonus, temperatus*, Odyſſ. ξ. v. 253.

Επλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ.

Navigavimus Borea vento temperato, bono. corripitur Heſiod. ἐν ἔργοις.

Αντίον ἀκραέως ἀνέμου &c.

Ακρᾱσία, ας, [ἡ], *intemperies*: εὐκρᾱσία, *temperies.* Th. κρᾶσις, *temperamentum ſive temperatio* Ciceroni, *tempe-*

ratura Varroni. At vero ἀκρᾱσία, a κρατέω, corripitur.

Ακρᾱτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *purus*, *ſimplex*, *merus*, *purus putus*, *non dilutus*. Theocrit. Idyll. β. v. 152.

. . . . αἶεν ἔρωτος
Ακράτῳ ἐπεχεῖτο . . . . .

Semper amoris vino infundebat. Hinc ἄκρατος οἶνος, *vinum merum*; & apud Antipatrum in Epigr. ἄκρατον ὕδωρ.

Ακρᾱτοφόρον, ου, (τὸ), *urceus*, *seu urceolus*, *quaſi merum ferens*. Ακρατοφόρου Διονυσίου, Sacellum fuiſſe apud Phigalenſes in Arcadia, Pauſan. tradit, Cæl. lib. 15. cap. 6.

Ακρᾱτοπότης, ου, (ὁ), *mero deditus*, *vinolentus*, *meri intemperans*. Thracum, & Scytharum epitheton.

Ακρᾱτοποτῶ, *merum bibo*.

Ακρῑβὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *diligens*, *curioſus*, *elegans*, *ſedulus*. Eurip.

Ακρῑβεια, ας, (ἡ), *diligentia*, *ſedulitas*, *ſollertia*.

Ακρῑβοδίκαιον, τὸ, *ſummum jus*. Hinc ἀκριβοδίκαιοι, *præduri interpretes juris*.

Ακρῑβολόγος, ου, (ὁ), *qui accurate exprimit*.

Ακρῑβόω, *exprimo accurate*, *perſequor*, *probe calleo*.

Ακριβῶς, *abſolute*, *accurate*, *diligenter*, *prorſus*, *comperte*, *pro comperto*.

Ακρόαμα, τος, (τὸ), *acroama*, *auditio*, *auditus*, & *narratio*: unde illud Themiſtoclis, se nullum acroama libentius audire, quam vocem ejus, a quo ſua virtus optime prædicaretur.

Ακρόᾱσις, εος, (ἡ), *auditio*, *auditus*, *narratio*.

Ακροᾱτήριον, ου, (τὸ), *ſuggeſtus*, *pulpitum*, *auditorium*.

Ακροᾱτης, ου, (ὁ), *auditor*.

Ακροθίνιον, ου, (τὸ), & frequentius in plurali, ἀκροθίνια, τὰ, *primitiæ*, *quaſi*, τὰ ἄκρα θῖνός, *ſummitates acervi*: proprie autem, *primitiæ frugum*, *quæ diis offerebantur*.

Ακροθῑνιάζειν, *ſumma quæque delibare*.

Ακρῑτόμῡθος, ου, (ὁ), *qui inconſiderate loquitur*. Odyſſ. τ. v. 560.

Ξεῖν', ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι.
Hoſpes, *certe quidem ſomnia imprudentia ſunt*, *& diſcerni nequeunt*.

Ακροῤῥίνιον, ου, (τὸ), *tota naſi ſummitas*, *totus naſi ambitus*. Poll. l. 2. apud quem ſcribitur unico ρ ἀκρορίνιον.

Ακροῤ-

Ακροῤῥύμιον, ȣ, (τὸ), *extrema pars temonis*, Pollux.

Ακροφύσιον, ȣ, (τὸ), *follium pars illa extrema quæ fornacis* vel *fuſorii infundibuli ori immittitur : roſtrum ad inſufflandum*.

Ακροχειρίτης, ȣ, [ὁ], luctator ſummis manibus confertis & implexis. Fuit autem ſic appellatus pancratiaſta quidam Sicyonius ex eo quod ἄκρας χεῖρας adverſarii comprehendere ſoleret, nec prius dimittere, quam illum viribus defici ſentiret. Pauſan. lib. 2.

Ακρόψιλον, (τὸ), *in ſummo nudum*.

Ακτὶν, ῖνος, (ἡ), *radius, coruſcatio*. Legitur etiam Ακτὶς, ῖνος, pro eodem. Servius in 1. Georg. Virgilii: Græci, inquit, actin, & actis, dicunt, Delphin, & Delphis, Eleuſin, & Eleuſis: ſed verius in n deſinunt, quod in obliquis habent, ut actinos, Delphinos, Eleuſinos. Iliad. κ. v. 547.

Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.

Per quam radiis ſimiles ſolis.

Ακτίνη, ης, (ἡ), *bunium herba, napi genus*. Dioſc.

Ακτινοβολῶ, ȣ, (ὁ), *radios jacio*.

Ακτινοβόλος, ȣ, (ὁ), *radios jaciens*.

Ακτινοβολία, ας, (ἡ), *radiorum coruſcatio*.

Ακτινοειδὴς, έος, (ὁ ᾗ ἡ), *in ſpeciem radiorum formatus, radiatus* Cic. & Colum.

Ακτινωτὸς, ȣ, (ὁ), *radiatus, coruſcans*.

Ακτίτης, ȣ, [ὁ], *piſcator ſtans in litore, litoralis*, ut in Epigr.

Ακτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξένον ἦλθ' ὑπὸ πέτρης.

Ἄκυθος, ȣ, [ὁ], *ſterilis*. Callimach. κύθος enim ſemen eſt.

Ἀκυθήριον, ȣ, [τὸ], medicamentum impediens conceptus.

Ἀκύμαντος, (ὁ ᾗ ἡ), *placidus, tranquillus, pacatus*. Julianus in Epigr. τέκμαρ ἀκυμάντου ζεῦ πάτερ εὐπλοΐης. Ἀκύμαντος λιμὴν. & in epigr. Ἀκυμάντοις ψαμάθοις.

Ἀκυμάντως, *tranquille, placide, pacate*.

Ἄκυμων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *placidus, nullis objectus fluctibus, ſecurus*.

Ἄκυρος, (ὁ ᾗ ἡ), *abrogatus, irritus, antiquatus*. Hinc ἄκυρος καδίσκος, amphora in quam calculi abſolutionis mittebantur. Nam Ariſtophanis interpres tradit olim duas fuiſse judicibus amphoras ſeu cadiſcos: in alteram calculos abſolutionis jaciebantur, atque hanc ἄκυρον καδίσκον fuiſse appellatam: in alteram calculi condemnatio-

tionis conjiciebantur, & *κκδίσκος κύριος* dicebatur. Th. *κῦρος*.

῎Ακυρόεις, εντος, *improprius*, *inconcinnus*.

῎Ακυρολογῶ, *inconcinne loquor*.

῎Ακυρόω, *antiquo*, *detraho auctoritatem*.

῎Ακων, οντος, pro *ἀέκων*, *invitus*, *imprudens*, *inſciens*, *ut* *ἑκὼν*, *conſultus*, *prudens*. Iliad. λ. v. 281.

. . . *τὼ δ' ὐκ ἄκοντε πετέσθην*: *ii igitur non inviti volabant*. & Odyſs. γ. v. 484.

῎Αλάβαστρίτης, ϐ, (ὁ), *Alabaſtrites lapis*, marmoris genus, candidi coloris, quod etiam *ὀνυχίτης* dicitur vel *ὄνυξ*, quod humani unguis candorem refert. Sic etiam dictus, quod ex eo maxime *alabaſtra* h. e. unguentorum vaſa conficerentur. Atque huc quidem certe facit illud apud Matthæum cap. 26. *Acceſſit ad eum mulier habens alabaſtrum unguenti pretioſi*, *ideſt*, *pixidem unguentariam ex alabaſtro lapide*, in quo ob frigiditatem odores diutiſſime ſervantur. Et Martial. lib. 11.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum, *ideſt*, *lapideæ pixides*.

῎Αλανοι, οἱ, *Alani*, ſeu *Alaunii*, Scythica gens Sarmatiam Europæam incolens. Dionyſ. Perieg. v. 305.

Δακῶν τ' ἄσπετες αἶα, καὶ ἀλκήεντες Ἀλανοί.

Et Dacorum immenſa tellus, *&* *Strenui Alani*.

῎Αλάομαι, *vagor*, *erro*, Opp. *κυνηγ*. δ. v. 371.

Ἀλᾶται δ' ἀκόρητος, ἀναψαμένη δὲ κάρηνον.

Errat inexplebilis ac revinciens caput. At vero corripitur prima Iliad. κ. v. 141.

Τίφθ' ὅτω κατὰ νῆας ἀνὰ ςρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε;

Cur ſic propter naves per caſtra ſoli erratis?

῎Αλάριχος, ϐ, [ὁ], *Alaricus*, nomen Gothorum Regis, qui Romam obſedit, delevitque. Fuit & alter Alaricus, Gothorum rex quartus, qui etiam Romam cepit: ſed poſtmodum per fraudem in die Paſchatis occiſi ſunt Gothi. Claud. de bello Getico:

Rumpe omnes, *Alarice*, *moras: hoc impiger anno*
Alpibus Italiæ *ruptis penetrabis ad Urbem*.

Ἀλβανὶς λίμνη, *lacus Albanus*, *palus Albana*, in Italia non procul a Veiis.

Ἀλβανοὶ, οἱ, *Albani*, *populi Italiæ*, Plutarch. in Rom. Ἀλβανὸς οἶνος, *vinum Albanum*. Dioſc. lib. 5. cap. 11. de vinis Italiæ.

Ἀλβανία, ας, [ἡ], *Albania*, regio in Oriente, a colore po-

populi ita appellata, quod albo crine naſcantur. Gell. lib. 9. c. 4. & Solinus cap. 25.

Ἀλβᾶνοὶ, [οἱ], *Albaniæ incolæ*, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet, juxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderbech, Caſtriotæ gentis, Chriſtianique nominis ornamentum ſingulare.

Ἀλγύνω, *dolore afficio*. Ἀλγύνομαι, *moereo, triſtor*.

Ἀλεγύνω, *curo, apparo*. Odyſſ. α. v. 374.

. . ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας.

. . *alias apparate dapes*. & Apollon. τοῖς μετὰ δαῖτ' ἀλέγυνε, *bis convivium curabat*.

Ἄληκτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *numquam ceſſans, perpetuus*. Smyrn. α. v. 155.

Ἠὲ πολυῤῥίζων ἀνέμων ἄληκτον ἰωήν.

Aut horriſonorum ventorum continuum fragorem. Et Hom. Iliad. β. v. 452.

Ἀληκτὼ, οῦς, [ἡ], *Alecto*, una ex furiis: quaſi irrequieta, & non deſinens.

Ἀλήκτως, *indeſinenter*, in Epigr.

Ἀληφάτιτης ἄρτος, *panis cum adipe commiſtus*, de quo Athen. lib. 3.

Ἀλητὴρ, ῆρος, (ὁ), *propulſator*. Smyrn. η. v. 263.

. . Τρωσὶν ὀΐομαι ἄλλον ἵκεσθαι

Ἀλητῆρα . . .

Trojanis exiſtimo alium affore propulſatorem.

Ἁλμυρήεις, εντος, *in mare cum ſonitu fluens*. Iliad. φ. v. 190.

Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων.

Quare præſtantior quidem Jupiter fluviis in mare fluentibus, &c.

Ἁλιμυρὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſalſus, a mari aſperſus*. Apollon. Arg. α.

Λῦσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

Ἁλιδινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *marivagus*. Dionyſ. Perieg. v. 908.

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Primi mercaturam marivagam excogitarunt.

Ἁλίτυρος, ου, [ὁ], *caſeus ſale aſperſus*, in Epigr.

Ἁλίτρυτος, ου, [ὁ], *marinus*. Theocr. Idyll. α. v. 45.

Sed proprie, *in mari conſumptus*.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος.

Paullulum quantum longe a mari exeſo ſene. Præterea ἁλίτρυτος κύμβη, in Epigr. *cymba mari vexata*. Ἀλιτρύ-

τρύτῃσι χερσὶ, *manibus in mari laborantibus*, Nonnus de piſcatoribus.

Αλκμὰν, ἀλκμᾶνος, *Alcman*, poeta Lyricus Laconicus ſive Meſſenius, inventor amatorii carminis fuit, ſcripſitque lingua Dorica, Suid.

Αλλόφυλος, ε, (ὁ κ̓ ἡ), *alienigena*, *alterius generis*.

Αλμυρίζω, *ſalis ſaporem refero*, *ſalſus ſum*.

Αλμυρίδες, *litora*. Et Attici territorii locus magis ſemotus, quo utebantur pro cadaverum conditorio & ſepulcro. Heſych.

Αλμυρὶς, ἰδος, *ſalſugo*.

Αλμυρὸς, ῦ, (ὁ), *ſalſus*, *ſalitus*, Odyſſ. ο. & Heſiod. in Scuto Hercul. v. 346.

. . οὓς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.

. . *quos ſalſus nutrivit pontus.* & alibi:

. . θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Hinc manaſſe videntur in neotericis linguis voces illæ, quibus θαλασσίαρχος indigitatur, *Almirante*, *Ammiraglio*.

Αλύω, *æſtuo*. Opp. Hal. γ. v. 108.

Ως δ' ὅτε τὶς νούσῳ πολυκηδέϊ θυμὸν ἀλύων.

Ut cum quis morbo luctuoſo animum deſpondens. Hic vero advertendum eſt, hoc verbum ſecundum Didymum & tenui, & denſo ſpiritu ſcribi poſſe, ac proinde duas contrarias ſignificationes habere. Si non aſperatur, ſignificat, *gaudere*, *exſultare*, *ſuperbire*: uti apud Hom. Odyſſ. η. & producitur in penult. & antepenult.

Αλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

Gaudes quod mendicum Irum viciſti. At cum δασείας nota inuritur, ſignificat, *animum deſpondere*, *triſtari*, *mærere*, quod videre eſt in priore exemplo.

Αλφιτοσιτεῖν, *pulte pro pane veſci*, *cibari farina*, Bud.

Αλιάεις, έος, (ὁ κ̓ ἡ), *in mari flans ventus*. Odyſſ. α.

Αλκμάων, ονος, nomen propr. viri, Odyſs. ο. v. 248.

Αλλύω, *reſolvo*. Odyſs. β. v. 105.

Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν . . . .

Noctu vero diſſolvebat. . . & lib. τ. v. 150.

Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.

Noctes autem reſolvebam, poſtquam lampades appoſueram.

Αλοφος, ε, (ὁ κ̓ ἡ), *cono carens*. λόφος proprie dicitur galeæ vertex. Iliad. κ. v. 258.

. . . ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε

Ταυρείην, ἄφαλόν τε, κ̓ ἄλοφον . .

. . . *illiq. galeam capiti impoſuit*

Tau-

Taurinam , *nec clavis inſignem*, *nec criſta* . . Atque hic notandum eſt, in ἄλοφος primam haud natura ſua longam eſſe , ſed tantum per ectaſin ſeu diaſtolen produci , uti videre eſt in Σικελικὴ, ἴονιος, ἀκάματος . A enim privativum ſemper corripitur , niſi neceſſitas obſtet.

˘Ἀμάζονες, αἱ, *Amazones*, mulieres ſatis notæ. Servius ita dictas tradit quaſi ἁμαζῶσαι , *quod ſimul cum viris viverent*. Dicuntur potius [ut alias opiniones miſſas faciamus] ab ἀ & μαζὸς, quaſi *ſine mamma*, quod eſſent μονόμαζοι. Mos enim fuit Amazonibus , interfectis maribus, quos genuiſſent, ſervare feminas, earumque infantium mammas dextras inurere , ne impedimento eſſent ad pugnandum , & ne ſagittarum jactus impediretur . Hinc Homerus illas ἀντιανείρας merito appellavit Iliad. γ. v. 189.

. . ὅτε ἦλθον Ἀμάζονες ἀντιάνειραι.

. . *quando venerunt Amazones viragines*. Et Virgilius illius interpres*:*

. . *audetque viris concurrere virgo*. Sed prima hujus vocis producitur ab Apoll. Argon. β. v. 997.

Ἔνθα Θεμισκύριαι Ἀμάζονες ὡπλίζοντο.

Ubi Themiſcyriæ Amazones armabantur. Et apud Dionyſ. Perieg. v. 773.

Ἐνθ' Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' ὔρεος Ἀρμενίοιο.

Ubi Amazonibus e monte Armenio.

˘Ἀμαθύνω, *in pulverem redigo* , *attenuo*. Theocr. Idyll. β. v. 26.

Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ita & Delphidos in flamma carnes frientur. Et Smyrn. η. v. 19.

. . δέος δὲ βίην ἀμαθύνει.

. . *ſed timor vires attenuat*.

˘Ἀμαλδύνω, *conſumo*, *demolior*. Iliad. μ. v. 18.

Τεῖχος ἀμαλδῦναι . . *murum delere* . . & Theocr. Id. ιϛ. v. 59.

Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.

Fortunas autem mortuorum conſumunt viventes.

˘Ἀμάρακος, ὁ, [ὁ], *amaracus*, herba odoratiſſima , quam nos vulgo *majoranam* vocamus . Dicitur & *ſampſucum*. Virgil. I. Æneid. v. 693.

Idaliæ lucos , *ubi mollis amaracus illum* , *&c.* & Nicand. in Theriac.

˘Ἀμα-

'Αμᾱρᾰκῖνὸς, ȣ, [ὁ], *amaracinus* ſive *ſampſucinus*. Hinc ἀμαρακινὸν μῦρον, *amaracinum unguentum*. Lucret. lib. 6. v. 973.

. . *poſteſque ſuperbos*

Ungit amaracino . . Hujus unguenti nobiliſſimus odor locum fecit proverbio: *Nihil cum amaracino ſui*: quod *Aul. Gel.* eleganter torquet in quoſdam ingenio pinguiore homines, & a Muſarum ſacris alienos, qui elegantiores literas, quas non aſſequuntur, miro ſupercilio aſpernantur.

'Αμᾰρῦγὴ, ῆς, (ἡ), *micans fulgor*. Hom. in Mercur. v. 45.

Αἵ δ' ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

Quæ quando volverentur ab oculis flammæ. Et Apoll. Argon. lib. β.

'Αμαςίγωτος, ȣ, (ὁ), *non flagellatus*, *flagris non cæſus*.

'Αμᾱω, *meto*. Odyſs. φ. v. 301.

Ρῖνάς τ' ἀμήσαντες . . .

Nareſque demetentes . . & Nonn. κε. v. 164.

Βόςρυχον ἀμήσασα πολυσσȣ́χοιο καρήνȣ.

Capillum demetens civitatum gubernatoris capitis. Verum prima corripitur apud Heſiod. ἐν ἡμέρ. v. 11.

. . . ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί,

Η μὲν ὅις πείκειν, ἡδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.

. . . *ambæ quidem bonæ*,

Hæc quidem ovibus tondendis, *illa lætis ſegetibus metendis*.

Ἀμβλῦνω, *hebeto*, *obtundo*. Opp. Hal. α. v. 300.

Πήματος ἀμβλύνων μολερὸν σθένος . . .

Noxæ obtundens validum robur . . .

Ἀμβλῦω, *idem*.

'Αμητὴρ, ῆρος, (ὁ), *meſſor*. Nonn. κζ. v. 142.

Ἀμητὴρ πτολέμοιο . . *Meſſor belli*.

'Αμητος, ȣ, (ὁ), *meſſis*. Heſiod. ἄρχεσθ' ἀμήτȣ. Et Iliad. τ. v. 223.

Ἀμητος δ' ὀλίγιςος . .

Meſſis autem perexigua . . At vero 'Αμητὸς, ſignificat tempus ipſum meſſis.

'Αμῐθάων, ονος, nomen propr.

'Αμῑμητόβιος, ȣ, (ὁ), *vita inimitabilis*.

'Αμῑμητος, ȣ, (ὁ κ̀ ἡ), *inimitabilis*.

Ἀμμελῖτις γῆ, quæ & φαρμακῖτις dicitur, terra quæ in Seleucia Syriæ provenit: laudatiſſima nigra, piceæ carbonibus quam ſimillima, modice aſſuloſa, æquabili ſplen-

dore, quæ trita accepto oleo ſtatim liqueſcit.

Ἀμμίτης λίθος, *Ammites lapis*, ovis piſcium ſimilis, Plin. teſte.

Ἀμόγητος, ȣ, [ὁ], *indefeſſus*. Hom. hym. in Mart.

Ἀμογητὶ, *ſine labore*. Iliad. λ. v. 636.

. . *Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.*

. . *Neſtor vero ſenex ſine labore tollebat.*

Ἀμοιβαδὶς, & *ἀμοιβηδὶς*, *alternatim*. Iliad. ι. v. 506.

. . *ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.*

. . *actutum exſurgebant, & per vices ſententias ferebant.*

Ἀμολγεὺς, *έος*, [ὁ], *mulctra*, & in Epigr. *ἀμολγεύς*.

Ἀμολγὸς, ȣ, [ὁ], *nox intempeſta*, proprie, tempus quo mulgentur pecora. Iliad. λ. v. 173.

. . *μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ.*

. . *aggreſſus nocte intempeſta.*

Ἄμοτον, *adverb. perpetuo.* Iliad. ν. v. 40.

Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο.

Hectorem Priamidem inexpleto ardore ſequebantur.

Ἄμοτος, ȣ, [ὁ], *inexpletus*, *inſatiabilis*. Iliad. τ. v. 300.

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, [ὁ], *vitiſator*. Ἀμπελοφύτορι βάκχῳ, in Epigramm.

Ἀμπνύω, *reſpiro*, idem quod, *ἀμπνέω*, ſive *ἀναπνέω*. Iliad. χ. v. 475.

Ἡ δ' ἐπεὶ ἂν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ea ut ad ſe rediit, animumque recepit. Et Iliad. λ. v. 359. Corripitur vero Iliad. χ. v. 222.

Ἄμυελος, ȣ, [ὁ], *vacans medullâ*. Th. *μυελὸς*, *medulla*.

Ἀμύητος, ȣ, (ὁ), *expers*, *profanus*. Opp. *κυνηγ*. α. v. 34.

Ἐκλύομεν σε, μάκαιρα, γάμων ἀμύητον ἔσσαν.

Audivimus te, Diva, nuptiarum expertem eſſe.

Ἀμύθητος, ȣ, [ὁ], *dictu perdifficilis*, *ineffabilis*.

Ἄμυθος, ȣ, [ὁ], *non fabuloſus*, *nihil habens figmenti*, *ſine fabula*.

Ἀμύκητος, *ſine mugitu*, in Epigramm.

Ἄμυλον, ȣ, (τὸ), *non molitum*. Amylum, quid ſignificet, vide Catonem cap. 80. ubi fuſe docet, quo modo fiat. Amylum igitur hinc appellatur, quod ſine mola fiat. Siquidem *μύλη* Latinis mola eſt. Hodie in officinis, mutata littera, *Amydon* vocatur. Rueil. lib. 2. cap. 31. Huiuſce nominis penultimam produximus auctoritatem H. Stephani ſecuti. Nam *μύλη* ſemper corripitur, ut ſuo loco dicetur.

Ἀμύμων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *laudabilis*, *inculpatus*, *integer*,

qui

qui nihil umquam riſu dignum admiſit. Iliad. α. v. 92.

. . καὶ μάντις ἀμύμων.

. . *et dixit vates inculpatus* . . & Odyſs. ξ. αἶνος ἀμύμων, *narratio irreprehenſa*. & Odyſs. ο. Θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, *Deorum auſpiciis, bono ductu*. Ἀμύμων, pro *pulcro* & *præclaro* apud Dionyſ. de ſitu Orbis.

Ἀμυμώνη, ης, (ἡ), *inculpata*. Item Amymone una ex quinquaginta filiabus Danai. Apoll. Argon. α. v. 137.

Πεὶν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναὶς τέκεν εὐνηθεῖσα.

Ante aliquanto Amymone Danais peperit miſta.

Ἀμυνάθω, pro ἀμύνω, βοηθῶ, *auxilior*. Bud. Comment. Ariſtoph. ἐν νεφ. ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ: *opem ferte mihi vapulanti*.

Ἀμύνη, ης, (ἡ), *ultio*, *defenſio*, *propugnatio*. Phocylid. v. 73.

Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν.

Ne ſectare malignitatem, ſed jure abole vindictam.

Ἀμυνίας, ου, [ὁ], nomen propr. fœneratoris cujuſdam, Ariſtoph. Significat etiam *ultorem*. Ariſtoph. ἀμυνίας θυμὸς, *animus ad ulciſcendum paratus*.

Ἀμύνομαι, *ulciſcor*, *injurias perſequor*, *me defendo*, *dimico*. Iliad. μ.

. . ἀμύνασθαι περὶ πάτρης. . *defendere patriam*.

Ἀμύνω, *ſuccurro*, *arceo*, *defendo*. Iliad. α. v. 67.

Βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

Vult aſſecutus a nobis peſtem depellere.

Ἄμυος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *muſculis carens*, *aut in quo muſculi non apparent*. Th. μυών.

Ἀμύω, *inclino*, *cado*. Apoll. Argon. lib. β.

Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι, ideſt, ἔκλιναν κεφαλάς,

Capita inflexerunt . . .

Ἀμφαγαπάζω, pro ἀμφαγαπάω, *deamo*. Poeticum eſt. Iliad. π. v. 192.

Ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.

Deamans, tamquam ipſius filius foret.

Ἀμφιαρᾶος, ου, [ὁ], *Amphiaraus*, *Oiclei filius*.

Ἀμφιαραΐδης, ου, filius Amphiarai.

Ἀμφιγυήεις, εντος, [ὁ], *utroque pede claudus*, epitheton Vulcani. Iliad. α. v. 607.

Ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις

Ἥφαιστος ποίησ' . . .

Ubi ſingulis domum inclytus utroque pede claudus

Vulcanus fecerat . . .

Ἀμφίγυος, ȣ, [ὁ], *utrinque acutus*. Iliad. ο. v. 386.

. . *ἐπὶ πρυμνῃσι μάχοντο*

Ἐγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν . .

Ad puppes pugnabant haſtis utrinque acutis cominus.

Ἀμφιδρυφὴς, ἐος, (ὁ ϗ ἡ), *undique laceratus*. Iliad. β. v. 700.

Τȣδε ϗ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος . .

Hujus ambas-lacerata genas uxor. . .

Ἀμφίδρυφος, ȣ, (ὁ), idem. Iliad. λ. v. 293.

Ἀμφιζάνω, *ab* ἰζάνω, *neutr. ſignif. adhæreo*, *circumſedeo*. Iliad. σ. v. 25.

Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.

Divinæ etiam tunicæ niger adhæſit cinis.

Ἀμφιθαλὴς, ἐος, (ὁ ϗ ἡ), *circumfloridus*, *& patrimus*, *& matrimus*. Iliad. χ. v. 496.

Τὸν δὲ ϗ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαίτυος ἐστυφέλιξε.

Hunc quis patrimus matrimuſque e convivio pellit.

Ἀμφιθάλαττος, , ȣ, (ὁ ϗ ἡ), ut ἀμφιθάλαττος πόλις, *urbs quæ mari circumluitur* Livio : *mari circumflua*, *ut* Corinthus.

Ἀμφικάρης ἐος, (ὁ ϗ ἡ), *utrinque capitatus*. Vide Euſtath. in Hom. Odyſſ. Apud Nicand. *Biceps.*

Ἀμφικάρηνος, ȣ, (ὁ), Idem.

Ἀμφικινύρομαι, *circumlamentor*, *paſſim conqueror*, Apoll. in Arg.

Ἀμφικίων, ονος, [ὁ ϗ ἡ], *undique columnis fultus*, *ut* ἀμφικίονες ναοὶ, apud Sophocl.

Ἀμφιλάλος, ȣ, (ὁ), *inepte loquax*, Ariſtoph.

Ἀμφιλαφὴς, ἐος, (ὁ ϗ ἡ), *copioſus*, *magnus*, *opacus*, *denſus*. Dionyſius Poeta : ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς, *nemoribus undique cincta*, *nemoroſa*. ἀμφιλαφής τε κόμη, *denſa coma*, Philoſtr. in Heroic. & in Epigr. ἀμφιλαφὴς πλάτανος, *platanus opaca*, *vel excelſa*.

Ἀμφιπάλυνω, *obungo*. Apoll. Argon. γ. v. 1245.

Φάρμακα μυδήνας, μὴ μὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν.

Pharmacis liquefactis, *non quidem ſcutum obunxit.*

Ἀμφιπύλον, ȣ, (τὸ), *veſtibulum*, *ſeu locus duas habens portas*. Euripides.

Ἀμφίπυρος, ȣ, (ὁ), *utrinque ardens*, *ignivomus*. Eurip. & apud Sophocl. Ἀμφίπυρος τρίπȣς : *tripes utrinque ignem capiens.*

Ἀμφιτρίτη, *Oceani filia*, *Neptuni uxor*, *Salacia* Gellio, *Tritonis Mater*, ut ſcribit Heſiodus. Ponitur pro ipſo Ocea-

Oceano, ἀπὸ τοῦ ἀμφιτείβειν, a *circumterendo*, quod terram undique terat ac lancinet. Odyſſ. μ. v. 60.

Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτρίτης.

Fluctus ingens reſonat cærulei maris. & Theocrit. Idyll. κα. v. 14.

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, [ὁ], *Amphitryoniades*, Hercules dictus ab Amphitryone filio Alcæi, marito Alcmenes matris ejus: & in Epigramm. Ἀμφιτρυωνιάδης φίλιππος, rex Macedonum dictus eſt, quia ab Hercule originem duxit. Et Heſiod. in ſcuto Hercul. v. 433.

Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς.

Talis utiq. Amphitryoniades inſatiabilis clamoris.

Ἀμφιφαείνω, *circumluceo*. Hom. hymn. in Apoll.

Ἀμφιφαής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *circumquaque lucens.*

Ἀμφίφαλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), epitheton eſt galeæ quod clavis undique ſit ornata: nam φαλοὶ dicuntur, ἧλοι, *clavi*, Heſych. Hom. Iliad. ε. v. 744.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον.

Capiti impoſuit galeam clavis & quatuor conis ornatam.

Ἀμφίχυτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *terra aggeſta undique munitus.* Iliad. υ. v. 145.

Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

Ad murum aggere factum Herculis divini.

Ἀμφυτά, τά, *plantæ*. Th. ἀμφύω, Æolice, pro ἀναφύω. Iliad. φ. v. 258.

Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει.

Per plantas & hortos aquæ rivum deducit.

Ἀμφίων, ονος, veteris muſicæ repertor: filius fuit Jovis & Antiopes, Plut. de muſica. Iliad. ν. v. 692.

Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίωντε, Δρακίος τε.

Phylideſque Meges, Amphionque, Draciuſque.

Ἀμφιόνιος, ου, [ὁ], *Amphionius.*

Ἀμφρυσσος, ου, (ὁ), *Amphryſus*, *Theſſaliæ fluvius*, ad quem Apollo exul pavit oves Admeti Regis.

Ἀμφρύσιος, ου, [ὁ], *Amphryſius.*

˘Ἀναβλύω, *ſcateo*. Apoll. Arg. γ. v. 223.

. . καὶ ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι.

. . *atque hæc quidem ſcatebat lacte.*

˘Ἀναβρυχῶμαι, *infremo*, *rugitus edo.*

˘Ἀναβρύχω, idem quod, ἀναβλύω, *ſcaturio.*

˘Ἀναδινέω, *retraho*. Opp. Hal. α. v. 300.

˘Ἀναθοάω, *laſcivio.*

˘Ἀνανύω, *repueraſco.*

Ἀνᾱΐσσω, *incitor*, *ſurgo*. Iliad. ο. v. 80.

Ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος . .

Ut cum proſilit mens viri . . Et Iliad. χ. v. 148. ſed corripitur Odyſs. ν. *ἔστη δ' ἀναΐξας*, *ſtetit arrectus*.

˘Ἀνακλῑνομαι, *diſcumbo*, & *recumbo*. Hinc *ἀνακλιντήριον*, *τὸ*, *accubitum*, *lectulus ſuper quo quieſcimus interdiu*, qualia celebrantur Florentiæ *Tuſcanica*, & apud Lampridium in Heliog. *Accuba*: ab aliis *Stibadia* dicuntur, & *Accubita*. Spartianus in Commodo: *nam lectum eminentibus quatuor anaclinteriis fecerat minuto reticulo undique incluſum*.

˘Ἀνακλῑνω, *reclino*, *reſupino*, *me ſubmitto*. Odyſs. α. Et Iliad. ε. v. 751.

˘Ἀνᾰδῡομαι, *refugio*, *reſpuo*, *ejuro*, ideſt, quod vulgo dicimus, *renuntio*, *ἐξομνύω*, *retracto* & *muto quod pactum eſt*. Item *emergo*, *exſiſto*, quo ſenſu eſt Iliad. α. v. 496.

. . ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.

. . ſed emerſit ex unda maris . . . *ἀναδύομαι κρήνης*, *emergo e fonte*, Apoll:

˘Ἀνᾰδῡομένη, ης, [ἡ], ſic dicta eſt Venus e mari emergens, quam Apelles depinxit. Plinius lib. 31. cap. 10. *Sunt qui Venerem Anadyomenen illo pictam exemplari putant*. Et ibidem. *Venerem exeuntem e mari Divus Auguſtus dicavit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur*.

˘Ἀνᾰκωκῡω, *deploro*, *defleo*.

˘Ἀνᾰκωλῡω, *arceo*.

˘Ἀνᾰλῡω, *reſolvo*, *diluo*, *redeo*. Odyſs. ο. *ἀναλύω οἴκαδε*, *domum redeo*.

˘Ἀνᾰμορμῡρω, *remurmuro*. Odyſs. μ. v. 238.

Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη . .

Tota immurmurabat conturbata . .

˘Ἀνᾱνῠτος, ου, [ὁ], pro *ἀνήνυτος*, *ſine fine*, *immenſus*. Theocr. *ἀνάνυτα κωτίλλοισαι*, *immenſa garrientes*.

˘Ἀναξῡρὶς, ἴδος, [ἡ], *braca ſeu bracca*, *feminale*, *femorale*, *ſubligaculum*, *interdum calceamenti genus*. Item herba notiſſima, quam & Oxalidem Græci, & Latini Rumicem appeliant. Ita dicta, quod folia ejus calceorum ſoleas imitentur, quæ & *ἀναξυρίδες* quandoque a Græcis appellantur.

˘Ἀναξῡω, *abrado*.

˘Ἀνᾰπῑνω, *imbibo*, *haurio*.

˘Ἀνᾱπος, ου, (ὁ), *Anapus*, fluvius Siciliæ. Theocr. Idyll. ζ. v. 151.

Ἀρά

Ἀρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπῳ.
Numquid illum paſtorem olim ad Anapum.

Ἀναπτύω, *exſpuo*.

Ἀνάριστος, ου, [ὁ καὶ ἡ], &, ἀνάριστητος, *impranſus*. Ariſtoph.

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀνάριστητος.
Per forum curro impranſus.

Ἀνάρίτης, ου, (ὁ), piſcis de genere concharum, & oſtreorum, qui delicatus exſiſtit, ſcopulis adhæreſcit, nec ut neritæ innatat, unde & nomen naſtus eſt. Th. νηρίτης.

Ἀνάῤῥινον, ου, [τὸ], *Anarrhinum*, *quod & Antirrhinum*, herba eſt Anagallidi ſimilis, radice nulla, aut perexigua, ſemine vitulinas nares imitante; unde & nomen habet. Galenus Βουκράνιον appellat: Galli *oculum cati*. Vide Plinium lib. 25. cap. 10.

Ἀναγχῖτις, gemma de qua Plinius lib. 37. v. 11. Ananchitide in hydromantia dicunt evocari imagines Deorum. *Ananchitis* ſcribi debere cenſet Turnebus, nomenque eſſe adeptam a neceſſitate, quod Deos cogebat, eorumq. evocabat imagines; ut Συνοχῖτις a continendo, quia eâ evocatæ inferorum tenebantur umbræ.

Ἀναῤῥιπίζω, *flatu accendo*, *excito*. Th. ῥιπή.

Ἀναρτύω, *molior*.

Ἀνάσιμος, ου, (ὁ), *reſimus*, *ſive ſimus*, *deformis*. Ariſtoph.

Ἀνασιμόω, *nares ad olfactum contraho*, *ſubolfacio*, quod animalia catulientia & in venerem ruentia facere ſolent, ut catulitionis tempore canes ſuas feminas olfactant, & ejecta lingua delambunt. Significat etiam odoris cujusvis faſtidio nares corrugare. Id expreſſit Horatius inquiens:

. . *ne ſordida mappa*
Corruget nares . . .

Ἀνασύρομαι, *retrahor*, unde ἀνάσυρμα, quo nomine Eubulus Comicus ridicule vocavit furtivum conceptum: παρθένου ἀνάσυρμα. Pollux lib. 3.

Ἀνασύρω, *revelo*, *retego*. Hinc ἀνασεσυρμένη apud Athen. lib. 12. dicitur mulier quæ retegit veſte adducta & ſublata quæ tegenda ſunt: & Syneſius Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην dixit, propudioſam nec a verbis prætextatis & nuptis abſtinentem. Conſule Bud. Th. Σύρω.

Ἀναῦτέω, *voco*, *reſono*, *proloquor*. Coluth. v. 129.

Τοῖον ἀνηΰτησεν . . *tale prolocutus eſt*. Et v. 143.

˘Ανᾰφῡομαι, *renaſcor*, *orior*, *germino*.
˘Ανᾰφῡράω, *macero*, *ſubigo*, *permiſceo*.
˘Ανᾰφῡσάω, *inflo*.
˘Ανᾰφῡρω, *miſceo*, *ſubigo*.
˘Ανᾰφῡσημα, τος, (τὸ), *evaporatio*, *ſeu efflatus terræ*.
˘Ανᾰφῡσησις, εος, [ἡ], *ſpiraculum terræ*, *ex quo ignis*, *vel ventus erumpat*.
˘Ανᾰφῡσιόω, *efflo*. Apoll. Argon. lib. β.
Ἄσπετον ἐκ καμάτοιο ἄσμ' ἀναφυσιόων . . . *anbelitum ducens*.
˘Ανᾰφῡω, *repullulo*, Plin. *repullulaſco*, Columell. *fruticor*, Cicer. *produco* Apoll. Arg. β. v. 1113.
˘Αναψῡχὴ, ῆς, (ἡ), *refrigeratio*, Cic. *recreatio*, *reſpiratio*, *quies*.
˘Αναψῡχω, *refrigero*, *recreo*. Iliad. ε. v. 795.
Ἕλκος ἀναψύχοντα . . .
Vulnus refrigerantem.
Ανδᾰνω, *placeo*. Iliad. α. v. 24.
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.
At non Atridæ Agamemnoni placuit animo.
˘Ανερῑναστος, *non caprificatus*: proprie de ficu, cui non adhibiti ſunt ἐρῖνοὶ, hoc eſt, caprifici fructus, ut ad maturitatem perveniat. Theophraſt. lib. 2. cap. 13. de cauſſis plantarum, ἀνερῑναστα σῦκα, *ficus non caprificatæ*; quod proverbio dici ſolet in inutilem, & a quo nihil frugis exſpectandum ſit: de quo Eraſmus.
˘Ανευθῡνία, ας, [ἡ], *immunitas a reddenda ratione*.
˘Ανεύθῡνος, (ὁ καὶ ἡ), *ſine poena*, *crimine carens*, *ſeu qui reddendis rationibus haud eſt obnoxius*, quod proprium erat Cenſorum apud Romanos.
˘Ανευθῡνως, *impune*.
˘Ανευρῡνω, *dilato*, *amplio*. Nonn. γ. v. 394.
Κόλπον ἀνευρύνουσα βαθυνομένοιο χιτῶνος.
Sinum dilatans diffuſæ tunicæ.
Ανὴρ, έρος, (καὶ ἀνδρὸς), *vir*, ſive ſexum ſpectes, ſive *maritum*, ſicut Latini. Item *maſculus*: nam de tauro etiam dicitur in Epigramm. Nunc priori longa, ut Iliad. θ. v. 174.
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθαι δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Viri eſtote, *amici*, *mementote & impetuoſæ fortitudinis*.
Et Iliad. ε. v. 529. Nunc brevi, ut Iliad. λ. v. 288.
Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος . . .
Abiit vir ille fortiſſimus . . . Et Phocyl. v. 143.

Πᾶς

Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Omnis homo ſugitans opus vivit furtive.

῎Ανῑα, ας, [ἡ], *triſtitia*, *moleſtia*, *mæror*. Odyſſ. ο. Et Apoll. Arg. γ. v. 763.
Ενθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ακάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκήψωσιν Ἔρωτες.
Tunc graviſſimus ſubit cruciatus, cum dolores
Irrequieti cupidines mentibus inſeruerint. Et Smyrn. α. v. 241. At corripitur apud Theogn. v. 76.
Μὴ πότ' ἀνήκεστον Κυρνε λάβῃς ἀνίην.
Ne umquam triſtitiam immedicabilem aſſumas.

῎Ανῑάζω, *mæſtus ſum*. Iliad. φ. v. 270.
Θυμῷ ἀνιάζων . . *animo mæſtus.* & Aratus:
. . φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδὶ. Corripitur Iliad. σ. v. 300.

῎Ανῑάομαι, *angor*, *triſtitia afficior*, *diſcrucior*. Iliad. β. v. 291.
Η μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Et tamen certe durum eſt afflictum redire.

῎Ανῑαρὸς, ȣ, [ὁ], *moleſtus*, *triſtis*, *acerbus*, *ſævus*. Sed corripitur Theogn. 276.
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πολλ' ἀνιαρά παθών.
Liberos ubi educaveris, & neceſſaria omnia dederis,
Pecuniamque repoſueris, multa moleſta paſſus.

῎Ανῑηρὸς, ȣ, [ὁ], idem. Odyſſ. β. v. 190. Et Theognides v. 210.
Αυτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται.
Illi quidem ipſi prima pernicioſius erit. corripuit vero v. 124.
Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Et cognitu omnium hoc difficillimum.

῎Ανῑᾱτος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *inſanabilis*.

῎Ανῑᾱχος, ȣ, (ὁ), *reſonans*, *ſtreperus*, *tumultuoſus*. apud Hom. Il. ν.

῎Ανῑᾱχω, *reſono*, *clamo*, *reſpondeo*. Tryphiod. v. 363.
Κοπτομένη καὶ στέρνον ἀνίαχε μαινάδι φωνῇ.
Lanians & pectus exclamavit furioſa voce.

῎Ανῑάω, *triſtitiam affero*, *diſcrucio*, *ango*. Odyſſ. ο.

῎Ανῑεμαι, *permittor*, *diſſolvor*, *morior*, *excorio*. Odyſſ. α.
Αἶγας ἀνιεμένȣς σιάλȣς . . .

῎Ανῑερος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *profanus*, *pollutus*..

῎Ανῑε-

˘Ανιερόω, *ſacrum facio*, *conſecro*. quandoque corripitur, ſicut fit etiam in *ἱερὸς*.
¯Ανικα, Dorice, pro *ἡνίκα*, *quando*.
˘Ανίκητος, ȣ, (ὁ), *inſuperabilis*, *invictus*. Heſiod. *ὡς ἀνίκητος κ̀ ἀνιδὴς*.
˘Ανίλεως, ω, (ὁ κ̀ ἡ), *immiſericors*.
˘Ανισάζω, *compenſo*, *adæquo*, antepenult. communi: eadem quantitate fruuntur & ſequentia:
˘Ανισον, ȣ, [τὸ], *inæquale*.
˘Ανισότιμος, ȣ, [ὁ], *inæqualis dignitatis*.
˘Ανισοφυὴς, έος, (ὁ κ̀ ἡ), *diſſimilis*.
˘Ανισόω, *adæquo*.
˘Ανισίτης οἶνος, *vinum ex aniſo confectum*.
˘Ανȣβις, [ὁ], *Anubis*, Deus Agyptiorum, quia canino capite pingitur, Virgil. Æneid. 8. v. 698.

Omnigenumque Deum monſtra, & latrator Anubis.

˘Ανταχάτης, gemma ex Achatæ generibus, myrrham redolens cum uritur. Plin. l. 37. c. 10.
Αντακίτης, ȣ, (ὁ), *Antacites*, amnis, Aſiæ latere, ad Tyrambem oppidum. Plin. lib. 6. c. 7.
Αντεπιθυμῶ, *contra cupio*, *æmulor*.
Αντεπιθυμῶν, *æmulus*, *rivalis*.
Αντικλίνω, *ex adverſo moveo*, Muſæus.
Αντικρῦ, *ex adverſo*. Iliad. δ. v. 481.

. . Αντικρὺ δὲ δι' ὤμȣ χάλκεον ἔγχος ἦλθεν . .
Ex adverſo autem per humerum ærea haſta Ivit. at Iliad. ε. v. 130. corripitur.
Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι.
Nequaquam tu immortales Deos contra pugna.

Αντικυμαίνομαι, *undabundus iactor*, Bud.
Αντιλυπέω, *viciſſim moleſtiam exhibeo*.
Αντίμιμος, ȣ, (ὁ), *æmulus*.
Αντιμίμων, ονος, (ὁ), *contra effingens*.
Αντιπυγος, ȣ, [ὁ], *averſas clunes habens*.
Αντίῤῥινον, vide *ἀνάῤῥινον*.
Αντιτιμάω, *contra honoro*.
Αντίτιμημα, τος, (τὸ), *elevatio pœnæ*.
Αντιτίω, *ſolvo*, *luo*, *rependo*.
Αντίτιτος, *vindicatus*, *repenſus*.
Αντίψυχος, ȣ, [ὁ], *devotus* (ut illi Soldurii apud Cæſarem & Athen.) qui pro altero se devovet, & mori cupit: ut Decij apud Romanos.

˘Αν-

˘Ἀνύμαι, idem quod, ἀνύομαι, *perficior*, *abſolvor*. Smyrn. α. v. 118.

Δύσατ' ἐς ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον· ἄνυτο δ' ἠώς.

Profundum Oceani fluxum ſubiit: exactaq. dies erat.

˘Ἀνυπεύθυνος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *innoxius*, *non multandus*, *immunis a dicenda cauſſa*, *legibus ſolutus*, *reddendis rationibus non obnoxius*.

˘Ἀνυποτίμητος, ου, [ὁ], *non cenſus*, *non æſtimatus*, & præſertim cui lis æſtimata non eſt.

˘Ἀνώδινα, τὰ, proprie, *ſine dolore*, & peculiariter in partu. Th. ὠδὶς, ινος.

˘Ἀνωδινία, *indolentia*.

˘Ἀνώδινος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *doloris expers*, *moleſtia carens*.

˘Ἀνωδυνία, ας, (ἡ), *doloris carentia*. Th. ὀδύνη.

˘Ἀνώδυνος, ο, (ὁ καὶ ἡ), *dolorem nullum ſentiens*.

˘Ἀνώδυνον φάρμακον, *quod dolorem delinit*.

˘Ἀναφύω, *regermino*.

Ἀξινάριον, ου, [τὸ], *parva dolabra*, *dolabella*. Colum. *aſciola*.

Ἀξίνη, ης, [ἡ], *aſcia*, *ſecuris*, *bipennis*. Iliad. ν. v. 612.

Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκῳ.

Securim ex ære ſcite factam, oleagino manubrio. Et Iliad. ο. v. 711.

Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο.

Pugnabant acribuſque bipennibus atq. dolabris. Quid vero ἀξίνην inter ac πέλεκυν diſcriminis intercedat, præter Euſthat. & H. Stephanum in Theſ. vide quæ ſapientiſſime adnotavit Cl. Alex. Symmach. Mazoch. in aureo Opuſculo de dedicatione ſub Aſcia p. 165. & ſeqq.

Ἀξινίδιον, ὑποκοριστικῶς, Æmilius Portus, non *ſecurim*, ſed *dolabram*, *dolabellam*, *aſciam & aſciolam* vertit, & Kuſterus aſciæ, & aſciæ parvæ nomine uſus eſt.

Ἀξινομαντεία, ας, [ἡ], *per dolabras divinatio*. Plin. lib. 36. cap. 19,

Ἀξιοθέατος, ου, [ὁ], *ſpectatu dignus*, *aſpectabilis*, Cicer. *ſpectandus*.

Ἀξιομίσητος, ου, [ὁ], *dignus odio*, Plutar. περὶ φθόνου.

Ἀξιόνικος, ου, [ὁ], *dignus victoria*.

Ἄξυλος, *Axylus*, nomen propr. Iliad. ζ. v. 12.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

Axylum etiam interfecit pugna ſtrenuus Diomedes.

˘Ἀολλίζας, *congregans*, ab ἀολλίζω. Iliad. ζ. v. 270.

Γε-

Ερχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσασα γεραιάς.
Vade cum ſuffimentis, congregatis matronis.

Αόνιος, ϰ, [ὁ], *Aonius*. Dionyſ. Perieg. 477.
Αονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.
Aonio ſciſſum multas cuſpides habente ferro.

Αορ, *ορος*, *enſis*, priori ſyllaba communi. Hinc Iliad. λ. v. 265. producitur:
Εγχεΐ τ' ἄορίτε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν.
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis. Corripitur vero Il. ξ. v. 385.
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.
Horrendum enſem longum habens in manu robuſta.
Hinc 'Αορ etiam legitur.

Ἀπᾰγῖνέω, *affero*, *veho*.

Ἀπᾰΐσσω, *irruo*, *impetum facio*, Iliad φ. v. 224.
Κρημνοῦ ἀπαΐξας . . *a crepidine impetu facto . .*

Ἀπᾰλαμνος, pro ἀπάλαμος, *conſilii expers*. Iliad. ε. v. 597.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος . .
Ut cum homo rerum imperitus . .

Ἀπᾰλὸς, ϰ, [ὁ], *tener*, *mollis*, *delicatus*. Iliad. σ. v.123.
Αμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων.
Ambabus manibus genis a teneris &c.

Ἀπᾰλοτρεφὴς, *έος*, [ὁ ϰ̓ ἡ], *delicate nutritus*. Iliad. φ. v. 363.
Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο.
Adipem liquefaciens bene ſaginati porci.

Ἀπᾰλόψῡχος, ϰ, [ὁ], *effeminatus*, *puſillanimis*.

Ἀπᾰλῡνω, *mollio*, *molliter & delicate attingo*. Anacr. Ode λζ.
Ιδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
Απαλύνεται γαλήνῃ.
Aſpice, ut fluctus æquoris
Molliatur ſerenitate.

Ἀπᾰμαλδῦνω, *deleo*, *oblitero*.

Ἀπαμβλῡνομαι, *animo concido*, *elangueſco*.

Ἀπαμβλῡνω, *obtundo*, *hebeto*.

Ἀπᾰμῡνομαι, *propulſo*, *tueor*, *arceo* cum Accuſat. Iliad. ο. v. 738.

Ἀπᾰμῡνω, *depello*, *averto*. Iliad. α. ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: *a nobis depellere exitium*.

Απαν, *αντος*, [τὸ], *omne*, ὅλον, *totum*, *univerſum*. Jones corripiunt primam, Attici producunt.

Ἀπᾶ

˘Ἀπᾰναισχυντέομαι, *impudenter me gero.*

˘Ἀπᾰνευθε, *ſeorſum*. Iliad. α. v. 35.

Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν . .

Et multum deinde ſeorſum iens . .

˘Ἀπαντάω, *occurro*, *officii cauſſa obviam procedo*: unde *ἀπαντῶντες δοῦλοι*, ſervi ſunt quos Donatus *adverſitores* vocat, in illud Terentii in Adelph. Act. 1. Scen. 1. v. 2.

Neque ſervulorum quiſquam, qui adverſum ierant.

Apud Ariſtoph. idem valet atque *μάχομαι*, *pugno*.

˘Ἀπᾰραμύθητος, *inconſolabilis*, Ovid. Unde *ἀπαραμυθήτως*, *inſolabiliter*, Horat.

˘Ἀπᾰρίνη, ης, [ἡ], herba, cui flos albus, ſemen durum, rotundum, concavum, album, umbilici figura, aſperitate veſtium tenaci. Ea alio nomine *φιλάνθρωπος* dicitur. Dioſc. lib. 3. cap. 92.

˘Ἄπαστος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *qui non guſtavit*, *jejunus*. Iliad. τ. v. 346.

. . *ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.*

. . *is vero impaſtus & jejunus.*

˘Ἀπᾰτάω, *a recta via abduco*, & Metaphor. *fallo*, *decipio*.

˘Ἀπᾰτερθε, & *ἀπάτερθεν*, *ſeparatim*. Iliad. β. v. 587.

˘Ἀπᾰτη, ης, [ἡ], *fraus*, *fallacia*. Iliad. β. v. 114.

Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο . .

Nunc vero malam fraudem ſtruxit . .

˘Ἀπᾰτηλὸς, οῦ, [ὁ], *fallax*. Iliad. α. v. 526.

˘Ἀπᾰφω, & *ἀπαφῶ*, & *ἀπαφίσκω*, *fallo*, *decipio*. Poet. idem quod *ἀπατάω*. Euſtathius vult *ἀπάφεσθαι* proprie eſſe *δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι*, *ſenſu decipi*. Ἐξαπαφάω, idem. Iliad. ι. v. 376.

˘Ἀπαχλύω, *tenebras diſpello*. Smyrn. α. v. 78.

Ὄμματ' ἀπαχλύσαντος . . .

Caliginem ab oculis diſcutiente . . .

˘Ἀπέδῑλος, ου, (ὁ), *excalceatus*.

˘Ἀπειλέω, *minor*, & aliquando, *glorior*. Iliad. α. v. 161.

˘Ἀπειλητὴρ, ῆρος, [ὁ], *minax*, *jactator*. Iliad. η. v. 96.

Ὤμοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί.

Me miſerum! jactatores, Achivæ, non amplius Achivi.

˘Ἄπειρος, ου, [ἡ], Dorice, pro ἤπειρος, *Continens*, ideſt, *terra firma*, *pars Orbis*, *regio mediterranea*.

˘Ἄπειρος, ου, [ὁ], *inſcius*, *imperitus*.

Ἀπείρων, ονος, [ὁ ϗ ἡ], *magnus*, *immenſus*, *fine carens*. Apoll. Arg. β.

. . ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν.

. . *infinitas pecudes terruerunt*. Et Heſiod.

Λαὸς ἀπείρων . . *populus innumerus*.

Ἀπεννῖνος, ου, [ὁ], ut Ἀπέννινον ὄρος, mons eſt qui ab Alpibus proficiſcens, univerſam Italiam dividit, & uſque ad extremos Sallentinos & Brutios extenditur, continuo jugo. Apud Hirpinos in duo cornua dividitur, quorum alterum deſinit ad Acram Japygiam in Sallentinis, alterum in Brutiis ad Leucopetram promont. Atque hinc primitus Italiæ, a Magnis Græcis frequentatæ nomen fuiſſe autumat ὁ πάνυ Mazochius: nimirum non tam a taurorum in ea parte multitudine (Ἰταλὸς enim *taurum* ſignificat) quam quod ea pars Italiæ, quæ prima omnium Italia vocata fuit (ante ſcil. quam Magna Græcia diceretur) ea, inquam, dimidiati tauri imaginem exhiberet, quippe binis cornibus, uno ad extremos Sallentinos, altero ad Brutios uſque procurrentibus, prædita. Videſis Diatrib. 1. de Magna Græcia cap. 5. pag. 21. n. 31. Dionyſ. Perieg. v. 343. corripuit primam & penult. licet alii legant Ἀπέννιον.

Ἀπεννινιγενὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *qui Apenninum inhabitat*, *aut in Apennino verſatur*, ut Ἀπεννινιγενεῖς ποιμένες, *Apenninigenæ paſtores*.

Ἀπεννινίων, [ὁ], *Apenninicola*.

Ἀπερύκω, *arceo*, *prohibeo*. Iliad. δ. v. 542.

. . αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.

. . *ac telorum averteret impetum*.

Ἀπερύω, *abſtraho*, *detraho*..

Ἀπευθύνω, *do judicium cum pœna*, *adæquo*, *dirigo*, *diſpono*.

Ἀπέφυγον, *effugi*, ab ἀποφεύγω. Βατραχ. v. 42.

Οὐδὲ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτήν.

Numquam ex bello effugi malum clamorem.

Ἀπηκριβωμένως, *bona fide*, *citra ullum figmentum*. Bud.

Ἀπηκριβωμένον, ου, [τὸ], *exquiſite compoſitum*, *adamuſſim factum*.

Ἀπηλεγὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *atrox*, *ſævus*, *nullius curam gerens*.

Ἀπηλεγέως, *atrociter*, *ſeve*, & quandoque, *aperte*, *intrepide*, quia, quos nullius cura tangit, illi non trepidant. Iliad. ι. v. 309.

Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν.

Oportet ſane hanc orationem aperte dicere.

˘Απήμων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *illæſus*. Iliad. μ. v. 80.

. . ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

. . *placebatque Hectori conſilium tutum.*

˘Απήνη, ης, [ἡ], *currus, vehiculum mulare*. Iliad. ω. v. 275.

Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐΰξεστον ἐπ' ἀπήνης.

Ex thalamo ferentes in currum eleganter politum. Vide omnino quæ de hac voce ſcripſit Cl. Mazoch. pag. 365. Comment. in Tabb. Heracleens.

˘Απηνὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *crudelis, illaudandus*. Iliad. α. v.340.

Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος . .

Et coram Rege immiti . .

Ἄπλατος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *immenſus, vaſtus*. Opp. Hal. ε. v. 98.

Ἀπλάτων μελέων ὀλίγον προτιβάλλεται ἰχθύν.

Vaſtis membris pàrvum præmittit piſcem.

Ἄπλυτος, ου, [ὁ], *illotus, ineluibilis*. Lactant. Inſt. lib. ult. cap. 20.

˘Αποδακρύω, *illacrymo*.

˘Αποδακρυτικὰ, τὰ, medicamenta quæ cient lacrymas, faciuntque ad delacrymationes, ut loquitur Plin. lib. 34. cap. 11.

˘Αποδινέω, *devolvo*.

˘Αποδύρομαι, *deploro, lamentor*.

˘Αποδύομαι, *exſuo, ſpolio*. Iliad. β. Et Muſæus v. 251.

Ὣς εἰπὼν, μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον.

Sic fatus, amabilia membra veſte exſuit.

˘Αποθλίβω, *affligo, elido, exprimo*.

˘Αποθυμῶ, pro ἀτυμῶ, *exanimor, langueo, animis cado*. Bud.

˘Αποθύμιος, ου, [ὁ], *triſtis, odioſus, moleſtus*. Iliad. ξ. v. 261.

Ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.

Verebatur enim, ne Nocti celeri ingrata faceret.

˘Αποθυστάνιον, ου, [τὸ], apud Athen. lib. 10. in cenſu poculorum enumeratur. Videtur autem ita dictum, quod aliquem uſum haberet in ſacrificiis.

˘Αποθύω, *immolo, polluceo, dico, conſecro*.

˘Αποκλίνω, *declino, deflecto, retro ago*.

˘Αποκριθύνω, *excerno*.

˘Αποκρίνομαι, *reſpondeo*.

˘Απο-

˘Ἀποκρίνω, *reprobo*, *rejicio*, *ſeligo*, *deligo*. Sophocl.
Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. *duorum alterum deligens malorum*. Et Iliad. ι. v. 12.

˘Ἀπολαμπρύνω, *illuſtro*, *illuſtrem facio*.

˘Ἀπολίτευτος, ου, [ὁ], *non urbanus*, *civilem inſtitutionem non recipiens*.

˘Ἀπολίτης, pro ἄπολις, *extorris*, *patria orbatus*.

Ἀπόλλων, ωνος, *Apollo*, *Iovis & Latonæ filius*, *Dianæ frater*, prima ſyllaba communi. ut apud Apoll. Argon. β. v. 702.
. . ἐπικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα.
. . *celebrantes Eoum Apollinem*. ſed corripitur Iliad. α. φοῖβος Ἀπόλλων, & alibi.

˘Ἀπολύματα, τὰ, *excrementa*, *purgamenta*. Liv. *ſordes*. Nicand. in Theriac.
: . πάροιθ' ἀπολύματα κόψας.

˘Ἀπολυμαίνομαι, *purgor*. Iliad. α. v. 313.
Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
Atrides juſſit purgari populos.

˘Ἀπολυμαντήρ, ῆρος, [ὁ], *corruptor*. Odyſſ. ρ. δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.

˘Ἀπολύομαι, *abſolvor*, *refuto crimina*, *& diluo*: tandem Ἀπολύομαι eſt *redimo*, *luo*, λυτροῦμαι. Iliad. χ.
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἔστι γὰρ ἔνδον.
Et ære & auro redimemur &c.

˘Ἀπολύω, *dimitto*, *ablego*, *abſolvo*, *relino*. Theocr. Idyl. ζ. v. 146.
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Quadrimum autem a doliorum orificio relinebatur vinum.

˘Ἀπομηκύνω, *produco*, *protendo*.

˘Ἀπομιμοῦμαι, *imitor*, *exprimo*.

˘Ἀπομίμησις, εως, [ἡ], *imitatio*.

˘Ἀπομυθοῦμαι, *denego*, *probibeo*. Iliad. ι. v. 109.
Πολλ' ἀπομυθεόμην . . . *multis diſſuadebam*.

˘Ἀπόμυος, ου, [ὁ], Jovis cognomen. Tradunt enim Herculem in Olympia rem divinam facientem, cum muſcarum multitudine infeſtaretur, Jovi ſacrificaſſe ἀπομυίῳ, protinuſque ultra Alpheum eſſe muſcas abactas. Euſtathius ad Homer. Iliad. α. docet & Apollinem *Parnopium* dictum fuiſſe & *Smintheum* Cretenſi lingua, quod πάρνοπας, ideſt, *culices*, & σμίνθας, ideſt, *mures*, a Cretenſium finibus arcuiſſet. Videſis quæ ad hanc vocem doctiſſime chartis illevit Cl. Ignatius Calcius Exercit. 1. de Diis pag. 17.

ˇἈπομυκάομαι, *mugio*, in epigr.
ˇἈποξύνω, *acidum reddo.*
ˇἈποξυράω, *novacula abrado.*
ˇἈποξύρω, *abrado, abſtergo.*
ˇἈποξύω, *depecto, abſtergo, derado.* Iliad. ι. v. 446.
. . *οὐδ᾽ εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,*
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα.
. . *nec etiam ſi mihi promitteret Deus ipſe,*
Senectute abraſa, facturum me juvenem.
ˇἈποπλύνω, *abluo, eluo:* hinc ἀπόπλυμα, τος, τὸ, *purgatio, eluvies* Cic.
ˇἈποπτύω, *exſpuo.* Iliad. ψ. v. 781.
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο
Ονθον ἀποπτύων . . .
Stetit itaque cornu manibus tenens bovis agreſtis
Stercus exſpuens. & Nonn. λς. v. 169.
ˇἈποπυρίας, ου, [ὁ], panis ſpecies apud Athenienſes: vocatur etiam ζυμίτης, Athen. lib. 3.
ˇἈπορνίθωσις, εως, [ἡ], *in avem mutatio.*
ˇἈπομηνίω, *iram depono:* vel præpoſitione abundante, *iraſcor.* Iliad. β. v. 279.
. . *κεῖτ᾽ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνων.*
. . *jacebat iratus Agamemnon.*
ˇἈποῤῥαθυμῶ, *pigreſco, deſideo.*
ˇἈποῤῥιγέω, *exhorreſco.*
ˇἈποσιμόω, *ſimum, vel pandum reddo.*
ˇἈποσιτέω, *a cibis abſtineo,* Suid.
ˇἈποσιτικὸν, [τὸ], *quod nauſeam & faſtidium ciborum inducit.*
ˇἈπόσιτος, ου, [ὁ], *jejunus.*
ˇἈποσιτία, ας, [ἡ], *ciborum faſtidium.*
ˇἈποσμικρύνομαι, *imminuor.*
ˇἈποσμιλέω, *ſcalpello abrado.*
ˇἈποσμιλεύματα, τὰ, *purgamenta & ramenta ſcalpello deraſa.*
ˇἈποσμύχω, *exuro, cremo.*
ˇἈποσταδὸν, *eminus.* Iliad. ο. v. 556.
. . *οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι*
Μάρνασθαι . .
Non amplius licet eminus cum Argivis pugnare.
ˇἈποσυκάζω, *ficus edo, ficus maturas decerpo, vel ſurripio,* & quia premendo maturitatem exploramus, *pro* δοκιμάζω etiam ſumitur. Item pro *calumnior.* Ariſtoph. in equit.

Ἀποσυλάω, *deprædor, diſpolio.*

Ἀποσυρίζω, *ſibilo, exſibilo, vel fiſtula ſibilo.* **Hom.** εἰς ἑρμῆν v. 280.

Μάκρ' ἀποσυρίζων . . *longe fiſtula ſibilans.*

Ἀποσύρω, *detrabo.*

Ἀποσυσσιτῶ, *abſum a convivio.*

Ἀποσφραγίζω, *ſigno, obſigno.*

Ἀποσφράγισμα, τος, [τὸ], *ſignum, annulus ſignatorius.*

Ἀποτιμῶμαι, *æſtimatum accipio.*

Ἀποτιμάω, *æſtimatum do, æſtimo, licitor.*

Ἀποτίμημα, τος, [τὸ], *pretium, pignus quod accipiebatur a ſponſo, ut de dote perdenda non eſſet periculum.*

Ἀποτιμηταὶ, οἱ, *æſtimatores.*

Ἀπότιμος, ȣ, [ὁ[, *inglorius.*

Ἀποτίνω, *rependo, ulciſcor.* Iliad. γ. τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν . . .

Ἀποτίω, *reddo, compenſo, pœnam pendo.* Iliad. α. v. 128.

Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν . . .

Tripliciter quadrupliciterque compenſabimus . . .

Ἀποτρίβομαι, *exprimo, excutio.*

Ἀποτρίβω, *abſtergo, extrudo.*

Ἀποτρύχω, *domo, attero.*

Ἀποφθίνω, *perdo, interficio.*

Ἀποφθινύθω, *morior, pereo.* Iliad. ε. v. 643.

Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

Tibi quidem ignavus animus, intereunt vero copiæ.

Ἀποφθίω, *perdo.* Sophocl. in Ara. Et Odyſſ. κ. v. 51.

Ἀποφυσάω, *perflo, flatu diſjicio,* ut ventus nubes.

Ἀποφύω, *ſurculum emitto.*

Ἀποψύχω, *frigeo, areſco, exſpiro, refrigero.* Iliad. χ. v. 2.

Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο . .

A ſudore ſe refrigerabant . .

Ἀπρόθυμος, ȣ, [ὁ καὶ ἡ], *ſupinus, tardus, remiſſus.*

Ἀπροθύμως, *non libenter, ſegniter.*

Ἀπροσδιονῦσα λέγειν, *abſurda loqui, & nihil ad rem facientia.* Quidam volunt ab Epigene hoc proverbium, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, manaſſe. Nam cum is Tragœdiam Bacchi ſcripſiſſet, quæ Deo parum viſa fuerit convenire, indignaque Deo eſſe, tum e ſpectatoribus quidam acclamare cœperunt: οὐδὲν πρὸς Διόνυσον.

Ἀπροσόρατος, ȣ, [ὁ], *non prius viſus.* Orph. hymn. in Corybant.

Κύρ-

Κύρβαντ᾽ ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον.
Corybantem ſortunatum, Martium, non antea viſum.

Ἀπροτίμαστος, ου, [ὁ], *intactus*. Iliad. τ. v. 263.
Ἀλλ᾽ ἔμεν᾽ ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Sed manſit intacta in tentoriis meis.

Ἀπροφάτος, ου, [ὁ], *improviſus*, *repentinus*. Apoll. Arg. 2. de Harpyis:
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο.

Ἀπροφάτως, *raptim*, *repente*. Apoll. eod. lib.

Ἀπύλωτος, ου, [ὁ], *ſine foribus*, *nulla porta obſtructus*. Ariſtoph. in Ran. ἀπύλωτον στόμα, *os effrenatum*: de homine futili & effrenatæ loquacitatis.

Ἄπυρος, ου, [ὁ], *ignem nondum expertus* Celſo, *frigidus*, *igni non admotus*. Iliad. ι. v. 122.
. . περικλυτὰ δῶρ᾽ ὀνομήνω
Ἑπτ᾽ ἀπύρους τρίποδας . .
Inclyta dona dicam ſeptem tripodas igni non admotos.
Sane quidem τρίποδες ἄπυροι, & ἀναθηματικοὶ, ii dicebantur, qui in ædibus, vel in templis ad ornamentum ſuſpendebantur, numquam miniſterio culinæ addicendi.

Ἀπύρωτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *idem*. Iliad. ψ. v. 270.
. . φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.
. . *phialam ignem haud expertam poſuit.*

Ἀπύω, *clamo*, *vociferor*. Heſiod.
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ᾽ ἤπυον . .

Ἄρα, *paroxitonon*, ἀντὶ τοῦ δὴ, *itaque*, *igitur*, *profecto*, *utique*. Iliad. α. v. 308. & v. 330. & quandoque expletivum eſt. Apud Poetas dicitur ἄρ᾽ & ῥα, ablato α in fine, vel in principio.

Ἆρα, properiſpomenon, dubitativa conjunctio eſt, & valet, *an*, *num*, *numquid*. Ariſtophan. Νεφ.
Ἆρά γε ταῦτ᾽ ἐγὼ ποτ᾽ ὄψομαι;
Num ego hæc ſum viſurus aliquando?

Ἀρὰ, ᾶς, [ἡ], *nocumentum*, *imprecatio*, *devotio*, *votum*. Iliad. ψ. v. 199.
Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ᾽ ἀνέμοισιν.
Exaudiens vota internuncia venit ad ventos.
Quandoque ſumitur pro *prece*. Heſiod.
. . Ἀρὰν ἐποιήσαντο οἱ παῖδα γένεσθαι.
. . *Vota fecerunt ut ei filius naſceretur.* Gaza lib. 3. Grammat. docet Ἀρὰ, ſi habet accentum in fine, ultimam producere, ſi vero in penultima, vel acutum, vel circumflexum, eandem corripere. Illud extra con-

troverſiam eſt, Ἀρὰν, ſeu Ἀρὴν, cum *damnum*, *malum*, *nocumentum* ſignificat, fere ſemper primam corripere: uti videre eſt. Iliad. μ. v. 334. π. v. 512. & ω. v. 489.

ˉἈρᾰβέω, *reſono*. Iliad. δ. v. 504.

. . *ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ.*

. . *ſonum dedere arma ſuper ipſum.*

˘Ἄρᾰβος, ου, [ὁ], *ſtrepitus*. Iliad. κ. v. 375.

Βαμβαίνων ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ᾽ ὀδόντων.

Crepitans ſtridor per os fiebat dentium.

˘Ἀραγμὸς, οῦ, [ὁ], *ſtrepitus*, *colliſio*. Ἀραγμὸς δεσμῶν, *fragor vinculorum*. Eurip.

˘Ἄρᾰδος, ου, [ὁ], *cordis pulſus poſt vehemens exercitium*. Nicand. in Theriac. ˘Ἄρᾰδος, ου, *Aradus*, parva inſula, juxta Phœnicen. Dionyſ. Perieg. v. 509.

˘Ἀραιὸς, οῦ, [ὁ], *tenuis*, *rarus*, *laxus*. Iliad. σ. v. 411.

. . *ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.*

. . *ſubtus tibiæ cum impetu ferebantur tenues*. Et Iliad. ε. v. 425.

. . *καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.*

. . *perſtrinxit manum mollem*. Chryſoloras docet ſcribendum eſſe cum denſo ſpiritu.

˘Ἀρῶμαι, *precor*, *vota*, *&* *preces facio*. Iliad. ν. v. 286.

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ.

Optat quam citiſſime miſceri in gravi prælio. Et Iliad. ψ. v. 209. Significat etiam, *imprecor*, *maledico*. Iliad. α.

˘Ἄρᾰρα, *placui*, *me accommodavi*, Præt. Med. verbi ἄρω, pro ἥρα. Hinc ἀραρὼς, & ἀραρυῖα. Iliad. γ. v. 331.

ˉἈράσσω, *tundo*, *pulſo*, *confringo*. Iliad. ψ. v. 674.

. . *σύν τ᾽ ὀστε᾽ ἀράξω.*

. . *Oſſaque confringam.*

˘Ἄρᾱτος, *Aratus*, nomen poetæ, de quo Theocr. meminit Idyll. ς. v. 2. is qui carmine φαινόμενα aſtra ſcripſit.

Τὰν ἀγέλαν ποχ᾽, Ἄρατε, συνάγαγον.

Gregem quondam, *Arate*, *compulerunt*. Fuit & alius Aratus, de quo Plutarch. in Polit.

Ἀργᾰλέος, ου, [ὁ], *moleſtus*, *difficilis*, *gravis*. Iliad. κ. v. 107.

Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο . . *Ex ira gravi* . .

Ἄργῑλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *alba terra*, *argilla*, Ariſtoph.

Ἀργῑλώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *argilloſus*, *argillaceus*.

Ἀργῑνόεις, εντος, [ὁ], *albus*, *ſplendidus*. Iliad. β. v. 647.

Ἀρ-

Αργιόδυς, οντος, [ὁ], *albus dentes :* Epith. ſuum apud Hom. Odyſſ. ξ. & Iliad. ι. v. 535.

Ὦρσεν ἐπὶ χλεύην σῦν ἄγριον, ἀργιόδοντα.

Immiſit ſylveſtrem aprum ferum, albis dentibus. Invenitur pro eodem *ἀργιόδων*, apud Apollon. 2. Argon. *κάπριος ἀργιόδων.*

Αργιόπυς Macedonibus, ὁ ἀετὸς, *Aquila*, teſte Heſychio, proprie *celeripes.*

Αργίπυς, οδος, [ὁ], *albipes; celer.* Iliad. ω. v. 211.

Αργύρεος, υ, [ὁ], *argenteus.* Iliad. α. v. 219.

Αργυροδίνης, υ, [ὁ], *argenteos vortices habens.* Iliad. β. v. 753.

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ.

Nec ille Peneo commiſcetur argenteos vortices habenti.

Αργυρόηλος, υ, [ὁ καὶ ἡ], *argenteis clavis diſtinctus.* Iliad. β. v. 45.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.

Circumque humeros poſuit enſem argenteis clavis.

Αργυρόπεζος, υ, [ὁ], *argenteos habens pedes*, adeoque, *formoſos, candidos.* Iliad. α. v. 538.

Ἀργυρόπεζα Θέτις . .

Argenteos pedes habens Thetis . .

Αργυρος, υ, [ὁ], *argentum*, materiam ſignificat: *ἀργύριον* vero, nummum, ſeu pecuniam. Et tamen id non ſemper ita se habere ex Tabulis Heracleenſibus didicimus. Nam v. 75. partis 2. prior. tabulæ locus eſt, in quo 'Ἀργύριον (aut fortaſſis nova maſculini generis vox 'Ἀργύριος, quæ quidem æque nova ac 'Ἀχύριος eſſet) pro argenti Metallo accipitur. Vide Cl. Mazoch. Comment. p. 217. n. 14.

Αργυρότοξος, υ, [ὁ], *arcum argenteum habens*, Apollinis Sagittarii epitheton. Iliad. α. v. 36

Αργυφεος, υ, [ὁ], *ſplendidus, albus.* Iliad. σ. v. 50. & Heſiod. *ἀργυφέῃ ἐσθῆτι, candida veſte.*

Αργυφος, υ, [ὁ], *idem*, epith. ovium apud eundem.

Αρέθυσα, ης, [ἡ], *Arethuſa*, fons Ithacæ, aut Siciliæ, & Nympha Alphei amica.

Αρειοπαγῖται, *judices quidam erant Athenis ſumma integritate, qui in vico Martio ac capitalibus rebus judicabant.* Hos Solon inſtituit. *Areopagita taciturnior*, proverbium.

'**Α**ρειοπάγος, υ, [ὁ], locus in quo Areopagitæ judicabant, quaſi Martis vicus, a templo Martis ſic dictus. Heſych. In his prima eſt communis.

Αρεῖος, ου, [ὁ], prima communi, *Martius*, ab ἄρης, *Mars*.
Αρεΐτολμος, ου, (ὁ), *Martius*, *bellicoſus*, in Epigramm.
Αρειφᾶτος, ου, [ὁ], *fortis*. Item *Marte peremptus*. Eurip. *ἀρηίφατοι φόνοι*, *cædes Martiæ*, *quaſi a Marte editæ*.
Αρης, *ηος*, vel *εος*, & *ητος*, *Mars.* dicitur & ἄρης, ἄρυ: prima eſt communis. Iliad. ν. v. 521.
. , *Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.*
. . *Clamoſus impetuoſus Mars.* At Iliad. ν. v. 528. corripitur:
. . *Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ.*
. . *Meriones vero veloci par Marti.* quod videre eſt in uno eodemque verſiculo Iliad. ε. v. 31.
Αρες, Ἄρες, Βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.
Mars, *Mars*, *pernicies hominum*, *inquinate-cæde*, *murorum everſor*.
Αρηΐθοος, ου, [ὁ], *bellicoſus*. Iliad. δ. v. 280.
Αρηΐφᾶτος, ου, [ὁ], idem quod Ἀρείφατος, *in prœlio occiſus*. Iliad. τ. v. 31.
. . *φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.*
. . *viros pugna interfectos comedunt.*
Αρηΐφιλος, ου, [ὁ], *Marti carus*. Iliad. γ. v. 778. Hic adverte nomen Ἄρης, ubi adjectivi naturam induit, primam plerumque corripere.
Ἀρήνη, ης, [ἡ], *Arene*, nomen Urbis in Peloponneſo. Iliad. β. v. 591.
Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.
Quique Pylumque colebant, *& Arenen amabilem.*
Ἀρητήρ, ῆρος, [ὁ], *ſacerdos*. Iliad. α. v. 11.
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.
Quoniam Chryſem contumelia affecerat ſacerdotem.
Ἀρήτειρα, ας, [ἡ], *ſacerdos femina*, Muſæus.
Ἀρητὸς, οῦ, [ὁ], *precibus expetitus*: item *funeſtus*, *diris devotus*, *pernicioſus*. Iliad. ρ. v. 37.
Αρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Immenſumque parentibus luctum & dolorem peperiſti.
Ἀρήτη, ης, [ἡ], nomen propr. mulier. Odyſſ. η. v. 233.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων.
His autem Arete albis ulnis incœpit verba.
Ἀριδάκρῦτος, *multum lacrymabilis*.
Ἀρικύμων, ονος, *impleta & gravida facta*.
Ἄριμα, ης, [ἡ], & Ἄριμοι, τῶν Ἀρίμων, antiquum Pithecuſarum nomen, ſicuti illam Inſulam appellavit Hom. Iliad. β. v. 783.

Ειρ

Εἰν 'Αρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

In Arimis, ubi dicunt eſſe cubile Typhoëi. Quoniam igitur Homerus propoſitionem præfixerat, dicens, Εἰν 'Αρίμοις; hinc ex ejus celeberrimi verſiculi initio conjunctim pronuntiato evenit, ut ea Inſula vulgo *Inarime* vocaretur. Nec aliter Virgilius, Ovidius, & alii appellarunt; id quod & Plinio impoſuit ſcribenti lib. 3. cap. 6. *Homero Inarime dicta*. Vide Cl. Mazoch. Tom. I. Spicileg. Bibl. pag. 34.

˘Αριστκύδης, έος, [ὁ ϗ ἡ], *valde indignus*.

¯Αριστον, ου, [τὸ], *prandium*, ſic dictum quaſi ἀόριστον: unde videtur prima produci per συνίζησιν. Quare Iliad. ω. v. 124. corripitur.

. . ϗ ἐντύνοντο ἄριστον.

. . *& parabant prandium*. Dictum vero ita fuit, vel quod ad bellum proficiſcentibus apparari ſoleret, ideſt, πρὸς τὸν ἄρεα; vel a precibus, quæ a Græcis ἀραὶ dicuntur: Veteres nunquam pranſum ibant niſi Deos precati. Neque ἄριστον confundendum eſt cum ἀκράτισμα: hoc enim ſignificabat cibum qui mane ſumebatur, ſive *jentaculum*; ſicut δεῖπνον vocabant cibum, qui paullo poſt meridiem, & δόρπον, illum, qui veſpertino tempore capiebatur, quem nos *cœnam* appellamus. Quater enim in die edebant, ſed intemperantiores tantum. Hæc ex Cl. Franciſco Potto.

Αριστον, prima brevi, adjectivum eſt ſuperlativi gradus, generis neutrius, ab ἀγαθὸς, ſignificatque, *optimum*, *præſtantiſſimum*, *bellicoſiſſimum*, ut Iliad. α. v. 244. & Iliàd. μ. v. 344.

˘Αριστόνοος, ου, [ὁ], *qui mente eſt optima*.

˘Αριστοπόνος, ου, [ὁ], *optime laborans*: epitheton apis apud Phocylid.

˘Αριστονῖκος, ου, (ὁ), *Ariſtonicus*, Grammaticus Alexandrinus. Scripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & De nominibus ſive conſtructione apud Homerum, Suid.

˘Αριστώδῖνες 'Αθῆναι, quæ pariunt ſtrenuos filios, in Epigr.

Αρκεσίλαος, *Arceſilaus*, filius Batti, tyrannus Cyrenæorum, qui interfectus eſt a Laarcho. Plut. de virtut. Mulier. item hujus nominis philoſophus, princeps mediæ Academiæ, qui nihil ſcripſit, ut tradit Plut. de fort. Alexand.

˘Αρίων, ονος, (ὁ), *Arion*, Methymnæus Citharœdus & poeta Lyricus. Virg. Eclog. VIII.

Orpheus in ſylvis, inter Delphinas Arion. & Iliad. ψ. v. 348.

*Ἀρίων, ονος, (ὁ), *equus Herculis*. Heſiod. in Scuto Hercul. v. 120.

Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρίονα κυανοχαίτην.

Sic & nunc magnum equum Arionem nigris ſetis.

Ἀρματοπηγὸς, ῦ, (ὁ), *qui currum fabricatur*. Iliad. δ. v. 385.

*Ἄροσις, εως, (ἡ), *aratio*, & aliquando, *ager frumentarius*. Iliad. ι. v. 576.

*Ἄροτρον, υ, (τὸ), *aratrum*. Iliad. κ. v. 353.

Ἀρπῖνον, υ, (τὸ), *Arpinum*, oppidum Volſcorum in Latio, M. Tullii Ciceronis, & C. Marii natalibus clariſſimum: ex quo Arpinates hodie ob honorem tanti municipis tres literas, M. T. C. pro ſigno publico conſcribunt.

Ἀρπινάτης, υ, (ὁ), *Arpinas*. Cic.de Lege Agraria: *Meus paternus avituſque fundus Arpinas*.

*Ἄρυρα, ας, (ἡ), *arvum*, *tellus*, *campus*, *ager*, *terra*, proprie tamen culta, & ad ſationem idonea. Iliad. β. v. 548.

*Ἀρυραῖος, υ, (ὁ), *agreſtis*, *ruſticus*. Hinc ἀρυραία θεὸς *Dea agreſtis*: Ariſtophanes ſic irridens vocat matrem Euripidis, quod olera venderet.

*Ἀρυροπόνος, υ, (ὁ), *agricola*, in Epigr.

Ἀῤῥίγητος, υ, (ὁ), *impavidus*. Ἀῤῥίγητος θὴρ, *fera impavida*, in Epigr.

Ἄῤῥιγος, υ, (ὁ), *non frigens*, *non obnoxius frigori*.

Ἀρσάκης, υ, (ὁ), *Arſaces*, fuit poſtremus Perſarum ex Parthis rex, a quo omnes Perſidis reges poſtea *Arſacidæ* dicti ſunt. Nam (ut ait Servius in 6. Æneid.) omnes reges Albani ab Sylvio filio Æneæ, & Laviniæ, *Sylvii* ſunt dicti: ſicut Romani Imperatores, *Auguſti* vocantur: Ægyptii, *Ptolemæi*: Perſæ, *Arſacidæ*. Hactenus Servius.

Ἀρτιγάμος, υ, (ὁ), *qui modo uxorem duxit*.

Ἀρτιγένειος, υ, (ὁ), *nuper factus*. Ἀρτιγένειος χνόος *barba recens pubeſcens*, in Epigramm.

Ἀρτιδάκρυς, υος, (ὁ), *qui recens lacrymavit*, Eurip.

Ἀρτιέπεια, ας, (ἡ), *juſta & recta dicens*. Heſiodus in Theogon. de Muſis:

. . κοῦραι μεγάλυ διὸς ἀρτιέπειαι.

. . *filiæ magni Jovis diſerte loquentes*;

Ἀρτιεπὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *articulate dicens*. Iliad. χ. v. 280.

Ἀρτιθαλὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *recens florens*.

Ἀρτιθανὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *recens mortuus*, Nonn.

Ἀρτιλόχευτος, ου, (ὁ), *nuper editus*, in Epigr.

Ἀρτίπος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *integer pedes*, & *valens pedibus*. Odyſſ. θ.

Οὕνεχ' ὁ μὲν καλός τε ϗ ἀρτίπος . .

Ἀρτιφαὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *qui viſum nuper recepit*, Nonn.

Ἀρτιφανὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *nuper apparens*, *aut recens editus*, in Epigr.

Ἀρτίχυτος, ου, (ὁ), *nuper fuſus*, Nonn.

Ἀρτύνω, *apto*, *paro*, *condio*. Odyſſ. δ. v. 782.

Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

Aptabant vero remos vertebris coriaceis. corripitur vero v. 771.

Ἀρτύνει, οὐδέ τι οἶδεν ὃ οἱ φόνος υἷι τέτυκται.

Apparat, neq; ullo pacto novit quod ſuo cædes filio ſubornatur.

Ἄρτυμα, τος, [τὸ], *condimentum*. Βατραχ. v. 41.

Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν..

Ornantes ollas condimentis variis.

Ἀρτυτὸς, οῦ, [ὁ], *condimentarius*.

Ἀρτύω, idem quod *ἀρτύνω*, apud Homerum eſt, *paro*, *inſtruo*; ac nonniſi de rebus incorporalibus [puta inſidiis, nece, pugna, conſiliis] uſurpatur. At apud alios Ἀρτύω eſt *Condio*, eſtque coquinarium verbum. Ex quo haud dubie manavit proverbium : *μάγειρος πονήρως ἀρτύων*, *coquus male condiens*, quod dicitur in hominem eruditum, ſed inſcite & perperam pronuntiantem, quod Cappadocibus familiare fuit. Eraſm. p. 21. **Ἀρτύειν**, in Tabb. Heracleenſibus idem eſt *ac terram ſive aratro*, *ſive ſarculo exercere*. Quod quidem apud Italos dicitur, *Apparecchiar la terra*. Atque hoc ſenſu coquis quoque uſurpatur, quod idem verbum, ut ſupra dictum eſt, culinæ peculio ceſſit. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 211.

Ἀρύομαι, *tollor*. Aratus v. 746.

Ἢ τέων ἄλλων οἵτ' ὠκεανοῦ ἀρύονται.

Vel quarundam aliarum quæ ex Oceano tolluntur. Loquitur de ſtellis quæ videntur emergere. Comment. *ἀνατέλλουσι*.

Ἀρχέκακος, ου, [ὁ], *auctor malignus mali*. Iliad. ε. v. 63.

Ἀρχέλαος, *Archelaus*, Mileſius, Anaxagoræ diſcipulus, &

So-

Socratis præceptor. Cic. lib. 5. Tuſcul. Fuerunt præterea plures eodem nomine.

Ἀρχίας, ȣ, *Archias*, poeta Antiochenus, Ciceroni in primis familiaris fuit.

Ἀρχίατρος, ȣ, [ὁ], *Archiater*, vel *Archiatrus*. Th. ἰατρὸς, quod habet penult. naturâ longum, uti ſuo loco exemplis oſtendetur. Hinc male in Theſauro linguæ Latinæ corripitur.

Ἀρχιμανδρίτας, ȣ, [ὁ], *Archimandrita*, ſignificat id quod dicimus *Abbatem*. Priſci enim illi monachi eremos colentes, ἐν ταῖς μάνδραις, ideſt, in ſpeluncis & cavis montium habitabant. Alciatus. Utitur Sidonius Apollinaris hac voce.

Ἀρχίμιμος, *Mimorum ſeu hiſtrionum princeps*. Sueton.

Ἀρχιπειράτης, ȣ, (ὁ), *prædonum dux*.

Ἀρχίτας, ȣ, [ὁ], *Architas*, Tarentinus philoſophus. Ἀρχίτȣ πλαταγὴ: *Architæ crepitaculum*: Proverbium. Siquidem Architas crepitaculi genus æreum excogitavit, quod pueris luſitantibus daretur, ne quid interim ex vaſis domeſticis contingerent. Proverbialiter dicitur in eos, quos Græci, λάλȣς, ἀμετροεπεῖς, ἀκριτομύθȣς, & πολυμύθȣς appellant: Latini, *garrulos*, *locutuleios*, *rabulas*, *blaterones*, *&* *linguaces*: in quos ſcite Epicharmus:

> Οὐ λέγειν δεινὸς, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος.
> *Nihil valebat eloquendi viribus,*
> *Verum ſilendi habebat impotentiam.* Eraſm.

Ἀρχισιτοποιὸς, ȣ̃, [ὁ], *princeps piſtorum*.

Ἀρχιτρίκλινος, ȣ, (ὁ), *Architriclinus*, quod tricliniis præeſſet, quem vulgo vocamus *Magiſtrum domus*, Gallice, Maître d'Hôtel.

Ἀρωγὴ, ῆς, [ἡ], *auxilium*. Iliad. δ. v. 235.

Ἀρωγὸς, ȣ̃, [ὁ], *auxiliator*, *vindex*, *defenſor*. Iliad. δ. v. 408. Et in Epigr. ἀρωγὸς βροχετῶν, *arcens pluvias*. Apud Sophocl. ναὸς ἀρωγοὶ, h. e. *Dii navis curatores*.

Ἀρωγόναυται δαίμονες. *Dii propitii nautis*, in Epigr.

Ἀρωματίτης, ȣ, [ὁ], *Aromatites*, gemma quæ in Arabia gignitur: ita dicta quod myrrhæ odorem habeat. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ἀρωματίτης οἶνος, *Aromatites vinum*, h. e. confectum ex odoramentis. Dioſc. lib. 3. cap, 56.

Ἀσαλαμίνιος, ȣ, [ὁ], *expers rei nauticæ*, a triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienſes, quæ *Salaminia* dicebatur. Ariſtoph. in Ranis.

Ἀσα-

˘Ἀσάμινθος, ου, [ὁ], *ſolium balneatorium*, *labrum*. Iliad. κ. v. 576.

Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες . .
In ſolia balneatoria ingreſſi . .

Ἀσβεστινὸν, [τὸ], *Asbeſtinum*, genus eſt lini quod ignibus non abſumitur. Plin. lib. 19. cap. 1. *Vivum id vocant, ardenteſque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas ſordibus exuſtis ſplendeſcentes igni magis, quam poſſent aquis. Vocatur autem a Græcis Asbeſtinum ex argumento naturæ.*

˘Ἀσήμαντος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *rectore carens*, *incuſtoditus*, *non ſignatus*. Iliad. κ. v. 485.

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.
Velut leo pecudibus incuſtoditis ſuperveniens.

¯Ἀσὶς, ίδος, *Aſia*. Dionyſ. Perieg. v. 662.

. . ἐς δ' αὐγὰς, Ἀσίδα γαῖαν.
. . *ad ortum autem*, *Aſiam terram*. Quod nomen primo Mæoniæ ſoli juxta Cayſtrum fluvium conveniſſe indicat Strabo lib. 2. Ubi *Aſia palus*, Virgil. Æneid. lib. 7. & *Aſius Campus*, de quo Homerus Iliad. β.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Sed quæ nomina particularibus regionibus indita primo fuere, poſtea a Græcis ad vicina poſtmodum detecta extenſa videntur; quod videre eſt in nominibus Libyæ, Europæ, & Aſiæ.

˘Ἀσίγητος, *non tacens*, ut ἀσίγητος θάλασσα, *mare non tacens*. Nonnus. Ἀσίγητοι βίβλοι, *libri non muti*, *ſed ſonori*, *&* *diſerti* apud eundem. Ἀσίγητος ἑορτή: *dies celebris*.

˘Ἀσινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *innocuus*, *non nocens*, *ſine noxa*. Item *illæſus*, *integer*, *inoffenſus*, *incolumis*. Ἀσινὴς βίος, in Epigr. Th. σίνω, *noceo*.

˘Ἀσινῶς, *innoxie*, *ſine noxa*.

¯Ἄσιος, ου, [ὁ], *limoſus*, *cœnoſus*. Iliad. β. v. 461.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Limoſo in prato, *Cayſtri juxta fluenta*.

˘Ἀσιτέω, *cibo abſtineo*.

¯Ἀσιτεία, ας, [ἡ], *jejunium*, *inedia*, *eſuries*.

˘Ἄσιτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *jejunus*, *inedia laborans*, *impaſtus*. Sophocl. ἄσιτος ἀνὴρ καὶ ἄποτος.

Ἀστάχυς, ύος, [ὁ], *ſpica*, *ariſta*. Iliad. β. v. 148.

Ἀστράγαλος, ου, [ὁ], *vertebra*, *oſſiculum tali*. Iliad. ξ. v. 466.

Ἀστύοχος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *qui urbem tuetur*, in Epigr.

Ἀστυ-

Ἀσύφελος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *non ſalebroſus*, in Epigr.

Ἀσυλάρχης, ου, [ὁ], *inviolabilis*, *& ſacer magiſtratus*, quales erant Tribuni, Dionyſ. Halicarn. lib. 7.

Ἀσυλεὶ, adverbium, *tuto*, *unde quis auferri nequeat*.

Ἀσύλητος, ου, [ὁ], *inviolatus*, Nonn.

Ἀσυλία, ας, [ἡ], *ſanctitas loci*.

Ἄσυλον, ου, [τὸ], *Aſylum*. Unde ἄσυλος τόπος, *locus tutus*: ἄσυλος ἀνδριάς, ſtatua ad quam confugientibus jus erat Aſyliæ, cujuſmodi ſtatuam Tiberii fuiſſe ſcribit Philoſtratus. Dicuntur item ἄσυλοι, homines a violentia tuti, ut ſunt *Sacroſancti*, quos attingere ſine periculo non licet: quales *Tribuni* plebis erant apud Romanos, & *Caduceatores*.

Ἀσύμφυλος, ου, [ὁ], *a cognatione alienus*.

Ἀσύφηλος, ου, [ὁ], *ſtolidus*, *nullius frugis*. Iliad. ι. v. 643.

Ἀσφαλὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *tutus*, *ſtabilis*, *certus*. Iliad. ν. v. 141.

Ἀσφαλέως, *perpetuo*, *tuto*, *certe*. Iliad. ψ. v. 325.

Ἀσφαλτῖτις, *lacus ubi naſcitur bitumen*. Ἀσφαλτῖτις λίμνη a Græcis (ait Hieronymus) dicitur, quod vulgo *Mare mortuum* appellatur, ex eo quod in ejus aquis nihil poſſit vivere.

Ἀσφάραγος, ου, [ὁ], *guttur*. Iliad. χ. v. 328.

Ἀσωπὸς, οῦ, [ὁ], *Aſopus*, Bœotiæ fluvius prope Thebas. Iliad. κ. v. 287.

Ἀτάλαντος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *par*, idem quod, ἀντιτάλαντος. Iliad. ε. v. 576. & Iliad. ρ. v. 72.

Ἀταλάφρων, ονος, [ὁ], *infans*, *tener*, *ſapiens puerilia*. Iliad. ζ. v. 400.

Ἀταλὸς, οῦ, [ὁ], *tener*, *juvenilis*. Iliad. υ. v. 222.

Ἀτάλλω, *delicate nutrio*, *creſco*, *adoleſco*, *exulto*, *luſito*. Iliad. ν. v. 27.

Ἀτὰρ, *ſed*, *verum*, *ceterum*, pro quo aliquando, αὐτάρ. Iliad. α. v. 166. & β. v. 214.

Ἀταρβὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *impavidus*. Iliad. ν. v. 299.

Ἀτάρβητα, *intrepide*. Sophocl. in Ajace.

Ἀταρβητὸς, οῦ, [ὁ], *imperterritus*. Iliad. γ. v. 63.

Ἀτάρμυκτος, ου, (ὁ), *intrepidus*, *ſecurus*. Nic. in Alexiph.

Ἀταρπὸς, οῦ, [ἡ], *via trita*, *& non habens diverticula*. Iliad. ρ. v. 742.

Ἀταρτηρὸς, οῦ, (ὁ καὶ ἡ), *contumelioſus*, *aſper*, *durus*. Iliad. α. v. 223.

Ἀτα

ˇΑτασθάλέω, *petulanter ago, pecco*. Nonnus.

ˇΑτασθαλία, ας, [ἡ], *improbitas, ſtoliditas, flagitium*. Heſiod.

ˇΑτάσθαλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *improbus, impius, ſceleſtus*. Iliad. λ. v. 694. & Iliad. δ. v. 409.

ˇΑτε, *quaſi, tamquam, ceu*. Iliad. χ. v. 137.

ˇΑτειρὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *indomitus*. Iliad. γ. v. 60.

Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστιν ἀτειρής.

Semper tibi cor, ſicut ſecuris, eſt indomitum.

ˇΑτέλεστος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *irritus, imperfectus*. Iliad. δ. v. 168.

ˇΑτελεύτητος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *idem*. Iliad. α. v. 527.

ˇΑτέλλα, ης, (ἡ), *Atella*, Urbs Campaniæ, apud Clanium fl. & Averſam urbem, quam Oſci primum inſederunt. Hinc Stephanus: Ἀτέλλα πόλις Οπικῶν Ιταλίας μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως: *Atella Urbs Opicorum* (quos eoſdem atque Oſcos, quaſi Opſcos fuiſſe viri docti demonſtrarunt) *Italiæ Capuam inter & Neapolim*. Vide Cl. Mazoch. in Amphith. Campano pag. 159. Scribitur & Ἀττέλλα: ſed in emendatioribus Codicibus per ſimplex τ invenitur.

ˇΑτελλανὸς, οῦ, [ὁ], *Atellanus*. Hinc Ἀτελλανοὶ μῦθοι, *fabulæ Atellanæ*, quæ extra argumentum adhibebantur, Exodii loco, ut apud Græcos *Satyræ*, & apud Italos *gl' intermedj*. Juvenalis Satyr. 5.

Urbicus exodio riſum movet Atellano.

ˇΑτέμβιος, ου, [ὁ], *miſer, querulus*.

ˇΑτέμβομαι, *inique fero, queror*. Apoll. 2. Argon.

ˇΑτέμβω, *triſtitia afficio, affligo*. Iliad. λ. v. 704.

ˇΑτενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *fixus, rigidus, conſtans*. Heſiod.

ˇΑτερ, *ſine, abſque, ſeorſum*. Iliad. α. v. 498.

ˇΑτερθε, ἄτερθεν, *idem*.

ˇΑτερπὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *moleſtus, injucundus*. Iliad. σ. v. 354.

ˇΑτερπος, ου, [ὁ], *idem*. Iliad. ζ. v. 285.

ˇΑτη, ης, [ἡ], *nocumentum, detrimentum, noxa*. Iliad. β. v. 111.

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Jupiter Saturnius me noxa valde irretivit gravi. Et Odyſſ. ο.

ˇΑτηρὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], & ˇΑτηρὸς, οῦ, [ὁ], *nocuus, pernicioſus, durus*. Theogn. v. 433.

Ἰασ-

Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
Sanare malitiam & perverſas mentes virorum.

Ἀτιμάζω, *honori non habeo, contumelia afficio.* Odiſſ. ξ.
Ἔνθαδ' ἀτιμάζει ἄλοχον . . *contemnit* . . .

Ἀτιμασμὸς, ου, [ὁ], *ignominia.*

Ἀτιμάω, *pro nihilo duco, contemno, floccifacio.* Odyſſ. ξ.
ξεῖνον ἀτιμῆσαι . . *flocciſeciſſe* . . Sophocl.
μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, noli nunc Deos aſpernari.

Ἀτίμητος, ου, [ὁ], *contemptus, infamis.* Odyſſ. α.
. . *ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.*

Ἀτιμία, ας, [ἡ], *ignominia, ludibrium, infamia, dedecus.* Quidam etiam ad capitis diminutionem deducunt, cujus tria genera fuere, maxima ſcilicet, media, minima; eo quod turpi judicio damnati in perpetuum omni honore ac dignitate privarentur.

Ἄτιμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inhonoratus* Cic. *inhonorus* Plin. cui opponitur *ἔντιμος*. Eſt etiam quem impune occidere licet, ſeu is cujus caput Sacrum erat. Hinc *Sacer* & *inteſtabilis* Latine dici poteſt. Horat. *Sacer & inteſtabilis eſto.*

Ἀτιμόω, *vitupero, infamia noto.*

Ἀτιμωρητὶ, *impune.*

Ἀτιμώρητος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *impunitus, inultus.*

Ἀτιμωρήτως, *impune.*

Ἀτίμως, *ignominioſe, fœde.* Hinc *ἀτίμως ἀφεθεὶς, ignominioſe dimiſſus.*

Ἀτισανδρέω, *virum deſpicor, faſtidio.* Heſych.

Ἀτιτάλλω, *alo, curioſe nutrio & curo.* Iliad. ε. v. 271.
. . *αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ.*
. . *ipſe retinens ſaginavit ad præſepe.*

Ἀτιτέω, *iniquus ſum.*

Ἀτίτης, ἐος, [ὁ καὶ ἡ], *iniquus.*

Ἄτιτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inhonoratus, impunitus, immunis.* Phocyl.

Ἄτος, ου, (ὁ), *inſatiabilis, inexplebilis*, per craſin, pro *ἄατος*. Heſiod.
. . Ἄρην ἄτον πολέμοιο. *bello inexplebilem* . . . .

Ἀτρύγετος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *infructuoſus, ſterilis.* Iliad. α. v. 316.
. . *παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.*
. . *juxta litus maris infructuoſi.*

Ἀτρυγὴς, ἐος, [ὁ καὶ ἡ], *ineptus vindemiæ*, in Epigr.

Ἀτρύμων, ονος, [ὁ], *qui nullis malis frangi poteſt.*

Ἀτρυ-

Ατρῡτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *indomitus*, *immenſus*; ut ἄτρυτος πόνος, Pocylid.

Ατρῡτον, (τὸ), *defatigationis vacuitas*, *tranquillitas*.

Ατρῡτώνη, ης, (ἡ), *indomita*, Minervæ epitheton, quod bellicis laboribus non defatigatur. Iliad. β. v. 157.

Ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη.

Papæ, Ægiochi jovis filia indomita.

ˇΑτύζηλος, ȣ, (ὁ), *horribilis*, *terribilis*. Apoll. 2. Argon.

ˇΑτύζομαι, *timeo*, *paveſco*, *trepido*. Apoll. 2. Argon. & Iliad. ζ. v. 468.

ˇΑτύζω, *domo*, *turbo*, *pavefacio*. Nic. in Alexiph.

ˇΑτυκτος, ȣ, (ὁ), *non factus*, *infectus*. Phocylid.

ˇΑϋτμὴ, ῆς, (ἡ), *clamor*, *halitus*, *ſpiritus*. Iliad. ι. v. 605.

ˇΑϋτμὴν, ένος, (ἡ], *idem*. Iliad. ψ. v. 765.

Αὐτόγυον, ȣ, (τὸ), *ſuapte natura compactum*, *ex ſolido factum*. Heſiodus loquens de aratro ex uno eodem ligno dentale habente.

Αὐτοδαὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *naturâ*, *non literis doctus*, h. e. *qui per ſe didicit*. Sophocl. in Ajace.

Αὐτοδάϊκτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *ſibi manum afferens*, *Suicida*.

Αὐτοδίδακτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ], *per ſe doctus*, cujuſmodi fuiſſe dicitur Heraclitus Epheſius.

Αὐτοδιδάκτως, *ſua ſponte*, *naturæ inſtinctu*.

Αὐτοκασίγνητος, *frater germanus*. Iliad. β. v. 706.

Αὐτόματος, ȣ, (ὁ), *voluntarius*, *ſponte ſua aliquid faciens*, Iliad. β. v. 408.

Αὐτομάτως, *ſponte*, *temere*, *fortuito*.

Αὐτοτιμωρȣ́μενος, ȣ, [ὁ], *ſeipſum puniens*, nomen fabulæ Menandri apud Athen. quam imitatus eſt Terentius.

Αὐτόπυρος, epitheton panis cui nihil furfuris ademptum eſt, inquit Celſus lib. 2. cap. 18. Plin. lib. 22. cap. ult. *fermentatum vertit*. Cicero *cibarium panem*, & Apulejus 6. de Aſino aur. *cibarium & ſordidum* vocat.

Αὐτόσιτος, ȣ, [ὁ], *ſeipſum nutriens*, vel etiam, *qui ad alterum cœnaturus ſuam fert cœnam*.

Αὐτοφυὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *ſua ſponte natus*, *nativus*, *genuinus*. Heſiod. & in Epigramm. αὐτοφυέστατον κάλλος, eſt, *pulcritudo nativa, & non adſcititia*.

Αὐτόφυτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *innatus*. Hinc αὐτόφυτος νάπη, *nemus ſponte conſitum*, in Epigr.

Αὐτόχυτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *per ſe fuſus*, *ſponte fuſus*. Unde Phocylides, αὐτόχυτα κέρατα, *cornua ſua ſponte nata*.

ˇΑὐτὴ

Ἀϋτὴ, ῆς, (ἡ), *clamor, tumultus*. Iliad. α. v. 492.

. . ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.

. . *deſiderabas autem clamoremq; pugnamque.*

Ἀΰω, *clamo, inclamo*. Odyſſ. ζ. v. 117.

Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν . . .

Illæ vero alte clamarunt . . .

Ἄφαλος, ου, (ὁ καὶ ἡ),] *ſine cono, aut criſta*. Iliad. κ. v. 258.

Ἀφαμαρτάνω, *aberro, in errorem labor*. Iliad. λ. v. 350.

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *errans in verbis, futilis*. Iliad. γ. v. 215.

Ἄφαντος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *non apparens, funditus extinctus, & qui cum ſtirpe periit*. Iliad. β. v. 60.

Ἄφαρ, *ſtatim, continuo*. Iliad. κ. v. 537.

Ἀφάσσω, *tango, palpo*. Apoll. 2. Argon.

Ἄφατος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inenarrabilis, immenſus*, in Epigr.

Ἀφάτως, *inenarrabiliter*, Liv.

Ἀφαυρὸς, οῦ, (ὁ), *vilis, debilis, exilis*. Apoll. 2. Argon. & Iliad. η. v. 235.

Ἀφάω, *palpo, contrecto*. Iliad. β. v. 324.

Ἀφελγύνω, *lædo, malum importo*, Heſych.

Ἄφενος, ου, (ὁ), & τὸ ἄφενος (utroque enim modo uſurpatur) *divitiæ*: ſed proprie *cenſus*, vel *reditus unius anni*: quaſi ἀπὸ ἐνός. Iliad. α. v. 170.

Ἀφήτωρ, ορος, (ὁ), *quaſi emiſſor*, epitheton Apollinis, qui ſic dicebatur ab edendis oraculis. Iliad. ι. v. 404.

Ἀφιδρύνω, *colloco*.

Ἀφίδρυμα, τος, (τὸ), *ſtatua, ſimulacrum, ædificium*. Suid. ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα.

Ἀφικάνω, *advenio, venio*. Dionyſ. Perieg. v. 484.

Ἔνθ' ἥρως ἀφίκανε . .

Quo Heros venit . .

Ἀφίκετο, *rediit*, ab ἀφικνέομαι. Iliad. ν. v. 645.

. . οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. *Sed non rediit in patriam terram.*

Ἀφιεὶς, έντος, *emittens*. Iliad. α. v. 51.

Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς.

Sed poſtea in ipſos ſagittam mortiferam immittens.

Ἄφθιτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *incorruptus, perennis, æternus*. Iliad. β. v. 46.

Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί.

Accepit ſceptrum paternum incorruptum ſemper.

Ἀφραδέω, *ſtulte ago, inconſiderate loquor*. Iliad. ι. v. 32.

Ἀφρα-

Ἀφραδὴς, ἐος, [ὁ ϗ ἡ], *ſtultus*, *temerarius*, *inconſultus*.

Ἀφραδία, ας, [ἡ], *ſtoliditas*, *temeritas*, *ſtultitia*. Iliad. κ. v. 122.

Ἀφρολόγος, (ὁ ϗ ἡ), *ſpumilegus*, in Epigr.

Ἀφρόεις, εντος, [ὁ], *ſpumoſus*, idem quod ἀφρώδης.

Ἀφροδίσιον, (τὸ), *ſtatua*, ſeu *ſignum Veneris*, & *ſacrificium Veneris*.

Ἀφροδίσιος ὅρκος ȣ̓κ ἐμποίνιμος: proverbium: cui illud reſpondet: *Juppiter ex alto perjuria ridet amantum*. Et Horatius in Barinen perjuram:

Ridet hoc, inquam, Venus ipſa; rident
Simplices Nymphæ . . .

Ἀφροδίτη, ης, (ἡ), *Venus*, ita dicta, quod e maris ſpuma, quæ ἀφρὸς dicitur, ſit enata. Iliad. β. v. 327. & Odyſſ. γ. v. 14. & Iliad. γ.

. . Διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη. Quo alluſit Ovidius:
Spuma fui, gratumque manet mihi nomen ab illa.

Hinc Procl. in hymn. illam ἀφρογένειαν, Horatius *Marinam*, & Martian. Capel. *Spumigenam* appellavit. Et apud Thomam Reineſium legitur: *Veneri. Pelagiæ*.

Ἀφροφυὴς, ἐος, (ὁ ϗ ἡ), *habens ſpumam ingenitam*. Hinc in Epigramm. ἀφροφυῆ πέταλα, dicuntur lactucarum folia, quæ videntur habere innatam ſibi ſpumam.

˘Ἀφύη, ης, [ἡ], & in Genitivo plurali ἀφύων, accentu in penultima, teſte Gaza lib. 3. Grammat. qui Latine *Apuam* vertit. Eſt autem, uti ſcribit interpres Ariſtophan. in Equitibus, piſciculus admodum minutus, qui ex limo concreſcit, coquiturque celerrime: unde & parœmia: ἀφύα ἐς πῦρ: *apua in ignem*; h. e. *citius quam aſparagi coquuntur*. Vide quæ adnotavit Emmanuel Campolongus in ſua cedro linenda Mergilline pag. 165. n. 17.

˘Ἄφυκος, ȣ, [ὁ], *non fucatus*.

˘Ἄφυκτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *inevitabilis*. Ariſtoph. in Nebul.

˘Ἀφύλακτος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *incautus*, *improvidus*. Nonn.

˘Ἀφυσγετὸς, ȣ̃, [ὁ], *hauſtus*, *depromptus*, & quandoque idem atque ἰλυώδης h. e. *limoſus*, ut vult Euſtathius Iliad. λ. v. 496.

˘Ἄφυσος, ȣ, (ὁ), *flatus expers*, *non inflans*.

˘Ἀχαΐδες, αἱ, *Græculæ*, h. e. *effeminati*. Hoc convicio Homerus ſubinde exprobrat Græcis eorum inertiam. Iliad. β. v. 235.

Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', ἀχαιΐδες, ȣ̓κ' ἔτ' ἀχαιοί.
O imbelles, ignava probra, Achæides, non amplius Achivi.

Ἀχαΐα, ας, [ἡ], *Achaia*, parva primum Peloponneſi regio, deinde ob celebrem Achæorum famam ad totam Græciam proprie dictam ſignificandam protenſa fuit; quod & in *Helladis* nomine prius factitatum fuerat. Utrumque enim mare, Jonium ſcilicet & Ægæum, & Iſthmum Corinthiacum Ἑλλάδος nomine contineri cœpit, quod primo aliquam tantum Theſſaliæ partem complectebatur, teſte Strabone lib. 9.

Ἀχαΐναι ἔλαφοι, *Achainæ cervæ*: ſic dictæ, quod circa Achainam urbem ſint genera cervorum magnorum: in cauda fel habere creduntur, Ariſtot. l. 2. Animal.

Ἀχάλινος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *effrenis*, *liber*, *infrenis*, *effrenus*. Nonn. λδ. v. 200.

Κυδιόων δ᾽ ἀχάλινον ἀπερρίβδησεν ἰωήν.

Exſultans effrenem eructavit vocem.

Ἀχαλίνωτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *idem*.

Ἀχάτης, ου, [ὁ], *Achates*, gemmæ nomen, vide Plin. Dionyſius Perieg. v. 1075.

Τοῦ δ᾽ ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις εὐωπὸν Ἀχάτην.

Hujus autem in lateribus cernas pulcrum aſpectu Achaten.

Quo in loco delirat Euſtathius, dum Achaten pro fluvii nomine accipit. Eſt quidem Achates Siciliæ fluvius a quo lapidi nomen; ſed hic non de fluvio, ſed de lapide ſermo eſt. Vide Solinum cap. 11. Dicitur & *Coaſpites* eo quod in ripis etiam fluminis *Coaſpis* reperitur. Eſt quoque nomen proprium Æneæ Socii.

Ἀχελῶος, ου, [ὁ], & Ἀχελώϊος, *Achelous*, Epiri fluvius, a Pindo monte fluens, qui Acarnaniam ab Ætolia divid. Dionyſ. Perieg. v. 434.

. . *ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης.*

. . *agens Achelous argenteos vortices habens.*

Ἀχελωΐδες, αἱ, *Acheloides*, ideſt, *Sirenes Acheloi filiæ*. Ovid. 4. Metamorph.

Ἀχερωΐς, ΐδος, [ἡ], *populus alba*, aut potius Epitheton populi albæ. Arbor enim inferna credebatur, & (ut ait Harpocration) juxta ripas Acherontis enata, eoque ab Homero Ἀχερωΐδα appellari putant. Iliad. ν. v. 389.

. . *ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς.*

. . *ſicut quando aliqua quercus cecidit, vel populus alba.*

Ἀχέρων, οντος, [ὁ], *Acheron*, variorum fluminum nomen, ex quorum ſimilitudine, poetæ finxere fluvium, ſeu paludem apud Inferos. Dictus vero ita fuit, quaſi ἄχεος ῥόος, ideſt, *doloris fluxus*.

˘Ἀχεροντία, ας, [ἡ], *Acherontia*, antiqua urbs fuit apud Acherontem amnem in Bruttiis, cujus & nummi exſtant; de qua omnino loquitur Plin. lib. 3. c. 4. p.109. *Fluvius Acheron, a quo Oppidani Acherontini.* Fuit & *Acherontia* in Mediterraneis Lucaniæ (hodie *Acerenza*) quam utpote in ſummo monte ſitam, *nidum* appellavit Horat. Carm. lib. 2. Od. 3.

Quicumque celſæ nidum Acherontiæ. Videſis Cl. Mazoch. pag. 43. comment. in Tabb. Heracl. n. 71.

˘Ἀχέται, αἱ, Cicadarum ſpecies, a ſono arguto ſic dictarum. Ariſtoph. in Pace. Apud Heſiodum vero, & in Epigramm. dicuntur ἠχέται.

˘Ἀχεύω, *doleo*, *mœreo*. Odyſſ. ζ., & Iliad. β. v. 694.

˘Ἀχέω, *idem*. Iliad. ι. v. 564.

˘Ἀχιλλεὺς, έως, [ὁ], *Achilles*, Pelei filius & Thetydis nymphæ. Aliquando per unicum λ ſcribitur, ſecunda correpta, uti paſſim apud Homerum.

˘Ἄχιλος, ου, [ὁ], *ſine ſucco & nutrimento*.

Ἀχλυόεις, εντος, (ὁ), *tenebroſus*, *cæcus*.

Ἀχλὺς, ύος, (ἡ), *tenebræ*, *caligo*, *nubes*. Heſiod.

Ἀχλυώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *tenebricoſus*, *caliginoſus*.

˘Ἄχος, εος, (τὸ), *dolor*, *mœror*, *triſtitia*. Proprie dicitur dolor qui obſtupefacit, ſuique ſenſum adimit homini. Iliad. ρ. v. 591. & Odyſſ. η. Ab hoc nomine, ait Servius, dictus eſt Achates, quod ſollicitudo ſemper regum ſit comes.

Ἀχραὴς, & ἀχραὴς έος, (ὁ καὶ ἡ), *purus*, *incontaminatus* Nic. in Alexiph.

Ἀχραὲς τ' ἀδίαντον . .

Ἄχρυσος, ου, [ὁ], *auri expers*.

˘Ἀχύριος, ου, [ὁ], idem ac ἀχυρὼν, ῶνος, *palearium*. Hæc vox nova, prorſus debetur Tabulis Heracleenſibus.

˘Ἀχυρμιὰ, ᾶς, [ἡ], *acervus palearum*. Iliad. ε. v. 502.

Ἄψιλος, ου, [ὁ], *implumis*.

Ἀψὶς, ῖδος, [ἡ], *teſtudo*, *fornix*, *arcus*, *arcuata figura*. Hinc ἀψὶς τροπαιοφόρος, *arcus triumphalis*, qui Imperatoribus poni conſueverat: qui honos conceſſus eſt etiam Liviæ Auguſti uxori, & antea nulli feminæ, licet exſtructus non fuerit, Dion. Item *curvatura rotæ*, ſeu *ligneus rotæ circulus*, ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, ideſt, *a tangendo*; quod videlicet rotæ, cum volvuntur, terram contingant. Dicuntur etiam ἀψῖδες, *circuli in ſtellis*, teſte Plin l. 2. cap. 15. & apud Homer. ἀψῖδες λίνου, per

periphraſin, *retia*, *plagæ*. Iliad. ι. v. 487.

. . ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου.

. . *ne forte nexibus lini capti omnia trahentis.*

Αψυχεῖν, *linqui animo*, *exanimari*.

Αψυχία, ας, (ἡ), *timiditas*, *ignavia*. Eurip. *animi defectio*, *infractio animi* Cic.

Αψυχος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inanimus*, vel *inanimatus*. Cic. *exanimus*, *exanimatus*, *timidus*. Apoll. Argon. δ.

Οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισι.

Quaſique mortuis ſimiles ſpectris.

Αψυχόποιος, ου, (ὁ), *cor adimens*, *exanimans*.

Αὼ, Dorice, *aurora*.

Αῶθεν, Dorice, *mane*.

Αῶον, Theocr. ποτ' ἀῶον, *ad auroram*, *ad Orientem*.

Αωρ, *opos*, *enſis*, alii legunt ἄορ, vide ſuo loco.

Αωτος, ου, [ὁ], *flos cujuſque rei*. Hinc Theocritus vocavit Herculem: ἄωτον ἡρώων, ideſt, *florem Heroum*. Eodem pacto Pindarus Athletam quemdam, ἄωτον, ideſt, *ſuæ patriæ florem*, appellavit.

Αωτος, ου, (ὁ), *auribus carens*: item *lana ovis*, aut *lineum linteum*. Iliad. ι. v. 657.

. . λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.

. . *linique ſubtilem florem*. Et Iliad. ν. v. 599.

. . ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ.

. . *colligavit ſcite-circumvoluta ovis lana.*

B

Bᾰδὴν, *gradatim* , *pedetentim* , *lento gradu* . Iliad. γ. v. 516.

Τῦ δὲ βαδὴν ἀπιόντος . . . .

Βᾰδίζω, *vado*, *eo*, *ambulo*. Ariſtoph.

Βᾰδίσις , εως , (ἡ) , *ambulatio* , *inceſſus* . Ariſtoph. in Pluto.

Βᾰδιςὴς, ῦ, (ὁ), *curſor*. Eurip.

Βᾰθῠδίνης, ȣ, (ὁ), *vortices profundos habens*. Iliad. φ. v. 516.

. . τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.

Huic autem miſtus eſt fluvius verticibus profundus.

Βᾰθῠδινήεις, εντος, [ὁ], *idem*. Iliad. φ. v. 15.

. . Ξάνθȣ βαθυδινήεντος.

. . *Xanthi verticibus profundi*.

Βᾰθύζωνος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *alte*, vel *profunde cinctus* : item *formoſus*, *pulcher*. Iliad. ι. v. 590.

Βᾰθῠκολπος, ȣ, (ὁ) , *magnum ſinum habens* . Iliad. σ. v. 339.

. . Δαρδανίδες βαθύκολποι.

Βᾰθυκρηπὶς, ῖδος , *habens fundamentum profundum* . Hinc βαθυκρηπῖδος Ἀβύδȣ , *profunde fundatæ Abydi* , apud Muſæum.

Βᾰθυκτέᾰνος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *locuples*, *opulentus*, in Epigr.

Βᾰθῠλείμων , ϗ βᾰθῠλειμος , *læta habens paſcua* . Iliad. ι. v. 151.

Βᾰθῠλήϊος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *ferax*, *fertilis*. Iliad. σ. v. 550.

Βᾰθῡνω, *excavo*. Anacr. ode ιζ.

Ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
Poculum vero cavum,
quantum potes, *in altum cude*.

Βᾰθυπλοκᾶμος , ȣ , (ὁ ϗ ἡ) , *denſis cincinnis religatus* . Theocr. Idyll. ιθ.

Βᾰθῠποτμος, ȣ, [ὁ], *infelix*, in Epigr.

Βᾰθυῤῥείτης , ȣ , [ὁ] , *profunde fluens* , epitheton Oceani apud Heſiod. in Theogon. & Iliad. φ. v. 195.

Βᾰθυῤῥείων, οντος, [ὁ], *idem*. Apolion.

Βᾰθύστερνος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *profundum habens pectus*, & metaph. *cui ſunt profundi receſſus*; epitheton terræ.

Βᾰθύσχοινος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *profundus in juncis*. Iliad. δ. v. 383.

Βᾰλᾰνίτης, ου, [ὁ], gemma ſubviridis, & Corinthio ſimilis æri, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Βᾰλᾰνῖτις, ιδος, (ἡ), genus caſtaneæ, a rotunda glandis effigie ita appellatum. Plin. lib. 5. cap. 23.

Βαλβὶς, ῖδος, [ἡ], *repagulum*, h. e. illud unde in certamine equorum fit initium curſus. Latinis *carceres* dicuntur: quemadmodum τέρμα, ubi ſiſtitur, Latine *meta*. In Nominativo corripitur, & in obliquis producitur. Gaza Grammat. lib. 3. Nonn. pro *limite*. Item apud eundem pro *initio*. Βαλβῖδες Euſtathio ſunt *inciſuræ*, & *eminentiæ per quas in puteos deſcenditur*. Apoll. Argon. γ. v. 1270.

Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα.
Quantum a carceribus propoſita currui meta.

Βαρδῖνης, Suidæ ποταμὸς dictus quaſi Βαρυδίνης.

Βαρῖνος, *piſcis genus*. Ariſtot. lib. 4. anim.

Βᾰρύβρομος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *graviter ſonans*. Hinc πόντος Βαρύβρομος, *mare horriſonum*, Ariſtoph.

Βᾰρῠδαίμων, ονος, (ὁ ϗ ἡ), *infelix, adverſa fortuna laborans*. Βαρυδαίμων ψυχὴ, *infelix anima*, in Epigr.

Βᾰρῠδακρυς, ῠος, (ὁ ϗ ἡ), *graviter lacrymans*.

Βᾰρῠδουπος, & per epentheſin τοῦ γ metri gratia, βαρύγδουπος, *graviſonus, fremens*, Muſæus.

Βᾰρῠηχὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), idem quod βαρύβρομος, μεγαλόψοφος, βαρύκτυπος, *horriſonus*, Ariſtoph. in Nubib.

Βᾰρῠθυμέω, *iraſcor, excandeſco*.

Βᾰρῠθυμία, ας, (ἡ), *acerbitas animi*.

Βᾰρῠθυμος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *gravis animo, animo ferox*.

Βᾰρῠμηνις, ιδος, (ὁ ϗ ἡ), *iracundus, gravis, infeſtus*. Hinc ἥλιος βαρύμηνις, in Epigr.

Βᾰρῠμοχθος, ου, [ὁ], *laborioſus*, in Epigr.

Βᾰρῠνομαι, *gravor, laboro, premor, graviter fero*. Sophocl. χόλῳ βαρυνθεὶς, *ira preſſus*.

Βᾰρῠνω, *gravo, premo, offendo*. Iliad. ε. v. 664.

. . βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν.
. . *gravi eum dolore afficiebat haſta longa*.

Βᾰρῠόργητος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *gravis iræ*, in Epigr.

Βᾰρῠπειθὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *tardus ad parendum*, Nonn.

Βᾰρῠπενθὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *luctuoſus*, in Epigr.

Βᾰ-

Βαρυστενάχω, *graviter gemo*. Iliad. α. v. 363.

Βαρύστονος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *graviter ſuſpirans, luctuoſus, infelix*, in Epigr.

Βαρύτιμος, ου, (ὁ), *pretioſus, quaſi gravis pretii*, quod olim appenderetur æs, non numeraretur.

Βαρύφθογγος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *grave ſonans, rugiens*: epith. Leonis.

Βαρύψυχος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *gravis animo, ærumnoſus*. Sophocles in Ajace.

Βαρυώδινος, ου, [ὁ καὶ ἡ], cujus partus gravis eſt; ſed penultima corripitur apud Nonnum.

Βασανίτης, ου, [ὁ], *Baſanites*, lapis ex quo fiunt cotes. Dictus eſt *βασανίτης, ἀπὸ τοῦ βασανίζειν*, quod eſt *explorare*. Unde & *βάσανον* dicunt Græci, pro *indice*, cujus attritu exploratur aurum.

Βασιλεύς, ἕως, [ὁ], *rex, princeps*. Iliad. α. v. 231.

Βασιλεύω, *regno, impero*. Iliad. ι. v. 612.

Βέβρυκες, *Bebryces*, populi Aſiæ juxta Pontum. Dionyſ. Perieg. v. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης.
Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ.

Βεβρύκιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), adject. *ut fretum Bebrycium* apud Valer. Argon. lib. 4.

Βέβρυξ, υκος, nomen proprium, pariter *υ* longum habet, ſed apud Homer. corripitur.

Βεβριθὸς, οῦ, [ὁ], *onuſtus, gravatus*. Dionyſ. Perieg. v. 357:

Αγνῆς παρθενόπης, σταχύων βεβριθὸς ἀμάλλαις.
Caſtæ Parthenopes, ſpicarum onuſtum manipulis &c.

Caſtam hic vocat Parthenopen Poeta, fortaſſe quod Sirenes cantui deditæ (quas Voſſius haud fabuloſa marina monſtra; ſed Pſaltrias muſica & cantu hoſpites allicientes fuiſſe autumat) muſis ſimilem vitam traduxerint, quæ perpetuam caſtitatem ſervaſſe perhibentur. Neque præterea huic Urbi ab Auguſto Cæſare *Neapolis* nomen inditum fuit, ut ſenſit Solinus cap. 8. cum Lycophron, qui tot ante Auguſtum ſæculis floruit, Νεάπολιν appellarit; ſed a Cumæis conditam fuiſſe, deinde a Chalcidenſibus inſtauratam, & colonis auctam, hoc nomen accepiſſe, verius refert Strabo lib. 5.

Βελενίτης, ου, [ὁ], lapis qui ſagittæ effigiem repræſentat, ex ampla radice deſinens in tenuiſſimam aciem.

Βέμβιξ, ικος, [ὁ], *turbo venti*. Item ῥόμβος ξύλινος, *στρόμβος, turbo* ſcilicet, quem pueri ſe exercentes tor-

quent: utrinque eſt cuneata forma. Ariſtoph. in Veſpis, & Nicand. in Theriac.

Οἷα πὲρ ἐκ βέμβικος ὀρεστέρυ, ἠὲ μελίσσης.

Βερενίκη, ης, [ἡ], *Berenice*, uxor Ptolemæi Lagi, de qua apud Theocritum. Fuere & aliæ complures illuſtres feminæ eodem nomine.

Βερενίκη, Βερονίκη, & Βερονῖκις, ἴδος, *Berenice*, *Beronice*, & *Berenicis*, *idis*, civitas eſt Africæ prope Syrtes, juxta lacum Tritonidem; hinc *undoſa* vocatur Silio lib. 3. Præterea aliæ cognomines urbes recenſentur a Geographis, quos vide.

Βερενικίδες, Heſychio teſte, genus calceamenti muliebris.

Βήρυτος, ϰ, *Berytus*, civitas Phœniciæ clariſſima, quam hodie *Barutum* vocant. Nonn. μα. v. 367.

Βήρυτον καλέυσι . . *Berytum appellant*. Et Dionyſ. Perieg. v. 911.

Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρύτϰ τ' αἶαν ἐραννήν.

Et Tyrum vetuſtam, Berytique terram amœnam.

Βηλίδης, ϰ, [ὁ], *filius Beli*; de quo Virgil. 2. Æneid.

Βηνάκος, ϰ, [ὁ], *Benacus*, lacus eſt Venetiæ, a quo fluvius naſcitur Mincius. Virgil. 10. Æneid.

Βία, vel Βίη, [ἡ], *vis*, *virtus*, *robur*, quandoque producitur. Smyrnæus lib. ν. v. 461. & v. 703.

Αμφὶ Νεοπτολέμϰ βίῃ κεχάροντο μολοντι.

Ob virtutem Neoptolemi percelluntur gaudio advenientis.

Βιβλῖνος, ϰ, (ὁ), *Biblinus*. Hinc βίβλινος οἶνος, *Biblinum vinum*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 589.

Εἴη πετραίη τε σκιὴ ϰ̀ βίβλινος οἶνος.

Sint & umbroſa antra, & Biblinum vinum. Et Theocr. Idyll. XIV. v. 15.

. . . ἀνῷξα δὲ βίβλινον οἶνον

Θυώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.

. . . *relevi autem biblinum vinum*

Odoriferum, quadrimum, & quaſi tunc primum torculari hauſtum . . . Scribitur & βύβλινος juxta Phavorinum, qui in βίβλινος ita ſcripſit: *βίβλινον ϰ̀ βύβλινον διχῶς οἱ παλαιοὶ γράφουσιν : dupliciter hoc veteres ſcriptitant*, *per* I, *ac per* Τ. Itaque ſcribitur in priore tabula Heracl. tum v. 10. tum v. 44. Quare non recte Holſtenius Proclum & Euſtathium caſtigavit, quod hanc eamdem ſcripturam ſecuti ſint. Unde autem hocce vinum id nominis nactum ſit, videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tab. Heracl. p. 200. n. 43.

Βι-

Βιθῦνία, ας, [ἡ], *Bithynia*, quæ primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde a Bithyno Bithynia dicta fuit. Claud. lib. 2.

Thryni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Βιθῦνοι, *Bithyni*, populi qui incolunt Bithyniam. Dionyſ. Perieg. v. 793.

Αγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάȣσι.

Prope autem Bithyni pinguem terram incolunt.

Βιθῦνικὸς, ȣ̃, [ὁ ϗ ἡ], *Bithynicus*. Hinc Pompejus Bithynicus eſt dictus, quod Bithynia devicta ex ea ſupellectilem Regis Nicomedis deportarit, ut auctor eſt Feſtus.

Βιόδωρος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], & Βιόδωρα, ἡ, *victum largiens, altrix*, terræ epitheton.

Βιοδώτωρ, ορος, [ὁ], *vitæ dator*. Nonnus. Et dicitur etiam Βιοδώτης, in Epigramm.

Βιοθάλμιος, ȣ, [ὁ], *diuturnæ vitæ vir, longævus*. Hinc Βιοθάλμιος ἀνὴρ, apud Homer. in Hymn.

Βιοθρέμμων, ονος, [ὁ], *homines nutriens, almus*, epitheton Ætheris apud Ariſtoph. in Nubibus.

Βιοπλάνης, έος, (ὁ ϗ ἡ), *mendicus, victum quæritans*, Nonnus.

Βισάλται, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem, & Edonicum ſinum. Vide Plin. lib. 4. cap. 10.

Βισαλτὶς, ἰδος, *Biſaltis*, nomen eſt puellæ, de qua Ovid. lib. 6. Metamorph.

. . . *tu viſus Enipeus*

Gignis & Aloidas, aries Biſaltida fallis. De hac etiam Boccatius lib. 11. cap. 11. Vocatur quoque *Biſalpis*.

Βλεφάρον, ȣ, [τὸ], *palpebra, gena*, & quandoque, *oculus*. Iliad. κ. v. 187. & Odyſſ. ο.

. . Βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει.

Βλοσῦρὸς, ȣ̃, [ὁ], *rigidus, gravis, torvus*. Iliad. η. v. 212.

Βλοσῦρωπὸς, ȣ̃, (ὁ), *torvus oculus, torve aſpiciens*, in Epigramm.

Βόλιτος, ȣ, (ὁ), & Βόλβιτος, & Βόλβιτον, *ſtercus*, maxime aſinorum & boum: unde *imbulbitare* dictum putat Feſtus, pro eo quod eſt, *puerili ſtercore inquinare*. Apud Pollucem enim lætamen fimuſque bubulus *βόλιτος* dicitur ϗ ὄνθος apud Homerum; equinum vero ſtercus vocant *κόπρον*: aſininum *ὀνίδα*: ovium *οἴπτωτον*: caprarum *σπυράδα* ϗ *σπυραθίαν* ϗ *σπύρατον*, ut & mu-

rium

rium *μυσχέλενδραν*: Humanum porro oletum, *κόπρον*, *κ̀ ἀφόδευμα*; unde *ἀφοδευτήριον*, *ſeceſſus*, *ſive receſſus*, in quem quiſque, alvo ſtimulante, se abdit. In priore tabula Heracleenſi pene novo vocabulo: *μῦχὸς* appellatur. Videſis, quæ ibi eruditiſſime adnotavit Cl. Mazochius pag. 238. col. 2.

Βομβύκια, [τὰ], *Bombycina*, h. e. *veſtes ex bombyce confectæ*. Martialis:

Femineum lucet ſic per bombycina corpus.

Βόμβυξ, ῦκος, (ὁ), *bombyx*, inſecti genus.

Βοτρύδιον, ȣ, [τὸ], *genus ornamenti muliebris*. Item *parvus racemus*.

Βοτρυδὸν, *racematim*, *botri in morem*, ideſt, *confertim*. Hoc adverbio utitur Homerus in apibus, cum conferto examine alicubi pendent. Iliad. *β*. v. 89.

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.

Racematim volant ſuper floribus vernis.

Βοτρῦμὸς, ȣ̃, (ὁ), *gemma*, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Βοτρυόδωρος, ȣ, (ὁ κ̀ ἡ), *racemos elargiens*, *dans uvas*. Ariſtophanes, *ὦ πότνια Βοτρυόδωρε*.

Βοτρυόεις, εντος, (ὁ), *racemi in modum collectus & intortus*. Apoll. 2. Argon.

Βοτρυοςέφανος, ȣ, [ὁ κ̀ ἡ], *racemorum ſertis redimitus*: epitheton Bacchi in Epigramm.

Βοτρυοχαίτης, ȣ, [ὁ], *idem*. Th. Βότρυς, ῦος.

Βοτρυΐτης, ȣ, [ὁ], & Βοτρυΐτις, ιδος, [ἡ], *botrytes*, & *botryitis*, ut *βοτρυΐτης λίθος*, *botrytes gemma*.

Βοτρῦτις, *Botrytis Cadmiæ ſpecies*, quæ teſtudini ærariarum fabricarum uvæ modo adhæret, unde & nomen habet. Plin. l. 34. c. 10.

Βȣθύσια, τὰ, *magnum ſacrificium & ſollemne*, qualis eſt Hecatombe, Suet. in Nerone.

Βȣθυτέω, *bovem immolo*. Ariſtoph. in Pluto.

Βȣθύτης, ȣ, [ὁ], *bovicida*, *bovis mactator*.

Βȣλιμία, ας, [ἡ], *magna fames*, *eſuritio & anxia edendi cupiditas*. Quidam caninum appetitum interpretantur.

Βȣλιμιάζω, &

Βȣλιάω, *valde eſurio*, *fame premor*. Ariſtoph. in Pluto.

Βȣ́λιμος, ȣ, [ὁ], idem quod *βȣλιμία*.

Βȣλυτὸς, ȣ̃, (ὁ), *tempus quo ſolvendi ſunt boves*, *veſpera*. Odyſſ. *ι*. v. 58.

Ημος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βέλυτόν δε.
Quando vero ſol ibat ad veſperam. & Aratus.
Βουλυτῷ δ' ἐπέχει πλεῖον δίχα νυκτὸς ἰούσης. Et
Horat. lib. 3. Ode 6.
. . *ſol ubi montium*
Mutaret umbras, & juga demeret
Bubus fatigatis . . Virgil.
Et jam tempus equis fumantia ſolvere colla.

Βουμῦκαι, *mugitus*, Heſych.

Βούμυχοι, οἱ, *voces quædam mugitum taurorum imitantes.*

Βουγάϊος, ου, (ὁ), *jactator*. Iliad. lib. ν. v. 824.
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Ajax inſulſe, jactator magne, quid dixiſti?

Βούῤῥινα, ης, [ἡ], *Burrhina*, Euſtathius in Commentar. in Dionyſ. ſcribit fontem fuiſſe in Inſula Co, qui e petra quadam fluebat, longe ſpectantibus narem bovis præferentem. Hujus fontis Chalco fuit inventor; ideo veteres ſtatuam ipſius excuderunt altero genu flexo, ex cujus pede fiſtula quædam fontis exibat. Theocr. ζ. v. 6.
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούῤῥιναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν
Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ.
A generoſis illis nobilibus, a Clytia, & ab ipſo
Chalcone, Burrhinam qui ex pede perfecit fontem
Bene adnixus ad petram genu.

Βουσέλινον, ου, (τὸ), *buſelinum*, herba eſt ſativo apio ſimilis. Plin. l. 20. c. 12.

Βούσιρις, ιος, & Βούσιρις, ιδος, *Buſiris*, Neptuni filius ex Libya Epaphi filia ſuſceptus, Virgil. 3. Georg.
. . *quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Βούσυκα, τὰ, Heſych. τὰ μεγάλα σῦκα, *magnæ ficus.*

Βουτύρινος, ου, [ὁ], *Butyrinus*, ex butyro factus. Βουτύρινον μύρον, *Butyrinum unguentum*, quod olei vice interdum adjici ſolet. Dioſc. lib. 1. cap. 66.

Βούτυρον, ου, [τὸ], *Butyrum*. Quid ſit declarat Plin. lib. 28. cap. 9. Sidonius ad Catulinum:
Infundens acido comam butyro. Egnatius.
. . *mollique ſubacta Butyro.* Valgius vero corripuit:
Ac niveum Butyrumque novum cum lacte comedit.
Hunc ſecuti ſunt Macer, & Serenus. Th. τυρὸς, cujus penult. ſemper producitur, uti ſuo loco patebit.

Βρα-

Βραβευτὴς, ῦ, [ὁ], *præfectus ludis gymnicis*, *deſignator*, aut potius *diſſignator* Latine dicitur. Ab Homero Odyſſ. θ. Βραβευταὶ vocantur αἰσυμνῆται. Vide quæ de hac voce erudite ſcripſit Cl. Mazoch. pag. 416. & ſeq. Comment. in Tabb. Heracl.

Βρᾰδῠκίνητος, υ, *qui tarde & lente movetur*.

Βρᾰδῠδινὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *tardus ad motum*, Nonn.

Βρᾰδῠνοια, ας, (ἡ), *mentis ſtupor*.

Βρᾰδῡνω, *tardo*, *moror*.

Βρᾰδῠπους, οδος, [ὁ], *tardipes* Catull. *tardigradus*.

Βρᾰδύσκελος, υ, (ὁ), *tarde incedens*. Βραδύσκελος Ἥφαιστος, in Epigramm. ut Catullo, *tardipes Vulcanus*.

Βρᾰχῑων, ονος, *brachii lacertus*: *ulna*, *lacertus*. Iliad. μ. v. 389.

Ἧι ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα . . .

Qua vidit nudatum brachium . . . Βραχῖονες etiam appellantur *pedes anteriores quadrupedum*, in Hippiat.

Βραχμᾶνες, *Brachmanes*: ſic dicuntur Sapientes Indorum, ut meminit Philoſtratus.

Βρᾰχῠμῦθία, ας, (ἡ), *breviloquentia*.

Βρενθύομαι, *fremo*, *iraſcor*. Ariſtoph. ἐν νεφ.

Βρετᾱνὶς, ίδος, *Britannia*. Dionyſ. Perieg. v. 566.

Δισσαὶ νῆσοι ἔασι Βρετανίδες ἀντία Ῥήνου.

Duæ Inſulæ ſunt Britannicæ contra Rhenum. Cur autem hæ Inſulæ Rheni oſtiis adverſæ Βρετανίδες, & Latinis *Britannicæ* dictæ fuerint, anxie a multis quæſitum eſt. Sed, ni fallor, veri ſimilior Camdeni eſt ſententia, qui a *Brith* (quod antiqua Britannorum lingua, eodem teſte, *pictos* notat) *Britonum* nomen; inde vero addita terminatione *tania*, regionibus uſitata, ut in *Mauritania*, *Luſitania*, *Aquitania*, Βρετανίας, ſeu *Britanniæ* nomen deducit. Britannos enim veteres corpora pinxiſſe e Cæſare in Comment. Mela lib. 3. cap. 6. & aliis notum. Unde Auſonius:

. . . *Caledoniis talis pictura Britannis*. Quin imo poſtquam Romanis armis ceſſerunt, *Pictorum* nomine communiter appellati ſunt, de quibus Claudian.

. . *Nec falſo nomine Pictos*

Edomuit . . . .

Βρετᾱνὸς, ῦ, (ὁ), *Britannus*. Dionyſ. Perieg. v. 284.

. . . . . . ἔνθα Βρετανοὶ,

Λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανίων Γερμανῶν.

.... *ubi*

. . . . . *ubi Britanni*,
Albæque gentes habitant Martiorum Germanorum.

Βριάρεος, ου, (ὁ), &, Βριάρεως, ω, Attic. *Briareus*, centimanus, ἑκατόγχειρος, nomen Gigantis. Iliad. v. 403.
Ὃν βριάρεων καλέουσι Θεοὶ, ἄνδρες δέ πάντες
Αἰγαίων΄ . . .
Quem Briareum vocant Dii, homines omnes
Ægæonem . . .

Βριαρὸς, ου, (ὁ), *robuſtus*, *validus*. Iliad. π. v. 413.
Ἐν κόρυθι βριαρῇ . . *in caſſide gravi.*

Βριάω, *robuſtum reddo*, *extollo*: aliquando, *tumeſco*. Utroque modo uſurpavit Heſiodus:
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
Facile extollit, & facile tumeſcentem reprimit.
Idem in Theogon.
Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκε.
Ex paucis multiplicat, & ex multis minora facit.

Βριήπυος, ου, (ὁ), *late ſonans*, Martis epitheton. Iliad. ν. v. 521.
. . πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.
. . *audierat clamoſus impetuoſus Mars.*

Βρίθομαι, *gravis ſum*, *ingraveſco*, *gravor*. Iliad. θ. v. 307.
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.
Fructu gravatus humoreque verno.

Βρῖθος, εος, (τὸ), *pondus*, *gravitas*.

Βριθοσύνη, ης, (ἡ), *gravitas*. Iliad. ε. v. 839.
. . μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ. *Valde gemuit faginus axis pondere.*

Βριθυκέρως, *cornutus*. Opp. Hal. α. v. 290.
Βριθυκέρως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνευρε.
Cornutus cervus naribus indagatum veſtigium invenit.

Βριθύνοος Ἀπόλλων, in Epigr. *gravem mentem faciens & prudentem.*

Βριθὺς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *gravis*. Odyſſ. α. v. 100.
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν.
Gravem, magnam, validam, qua domat acies virorum.

Βριθυσυνωπίτης, in Epigr. Βριθυσυνωπίτου Διογενέος ῥόπαλον, *Diogenis Synopenſis ſeveri Philoſophi baculus.*

Βρίθω, *oneror*, *degravo*, *deorſum vergo*. Heſiod. Proprie de arboribus dicitur, quando fructibus gravantur. Item *Stipo*, *deprimor*. Odyſſ. ο.
. . οἴνου βεβρίθασι τράπεζαι.
Sunt refertæ & onuſtæ vino menſæ.

Βρῖμάζω, *rugio, leonis voce utor.*

Βρῖμαίνω, Βρῖμάω, &

Βρῖμέω, *mugio, minitor, infremo, frendeo.*

Βρῖμη, ης, [ἡ], *potentia, vis.* Apollon. in Argon.

. . . Μηδείης πότε βρίμη
Φαρμάκου . . .

Βρῖμηδὸν, *cum fremitu.* Nonn.

Αχνυμένης βιμηδὸν ἀπὸ φρενὸς . .

Βρῖμάομαι, *fremo ira, excandeſco.*

Βριμὸς, ῦ, [ὁ], *potens.*

Βρῖμὼ, όος, ῦς, [ἡ], unum eſt ex Hecates, ſeu Proſerpinæ nominibus ἀπὸ βριμᾷν, h. e. a *terrendo* impoſitum, eo quod nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur, ut ex Apollonii interpretibus adnotavit Cœlius Rhodiginus lib. 11. c. 16. Propert. lib. 2. Eleg. 2.

Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Βρῖσαι, Nymphæ a quibus Διόνῦσος dictus fuit Βρῖσαῖος, *Briſæus.*

Βρῖσηΐς, ἴδος, *Briſeis*, Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Minetis, Achilli in ſortem ceſſerat. Iliad. α. v. 323.

Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βριβηΐδα καλλιπάρηον.
Manu prebenſam adducite Briſeida pulcris genis.

Βρῖσάρμᾶτος, ῦ, [ὁ], *degravans currus*. Hom. hym. in Mart. v. 1.

Αρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ.
Mars pervalide, degravans currus, aurea galea.

Βρῖτόμαρτις, *Britomartis*, Dianæ epitheton: de hac voce ſic Heſychius: βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις: ideſt, *Britomartis Diana quæ in Creta colitur*. Quod vocabulum Solino *virginem dulcem* ſignificat. Componitur enim ex Βριτὺ, quod lingua Cretenſium *dulce* eſt, & *Maria*, quod apud Syros, *heram* h. e. *puellam* ſignificat. Vide Cl. Mazoch. p. 285. n. 20. tom. 1. Spicileg. Bibl.

Βρῦκᾶνος, vel βρυκεδανὸς, [ὁ], *vorax.*

Βρῦκάω, *edo.*

Βρῦκος, idem quod κήρυξ, *præco.*

Βρῦκω, *ſtrideo, edo, mordeo.* Iliad. ν. v. 393.

Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Dentibus frendens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento.

Et lib. π. v. 486.

Βρῦχάλεος, ῦ, [ὁ], *rugiens.*

Βρῡχάομαι, *rugio*, *fremo*, *infremo*. De tauro Sophocl. in Ajace:

Ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος. De Leone in Epigr. Dicitur & βρῡχανάομαι. Nicand. in Alexiph.

Βρῡχετος, *febris*: nam febricitantes, Athenienſes βρῡχοντας vocant.

Βρῡχὴ, ῆς, [ἡ], *fremitus*, *ſtridor*; licet corripiatur apud Apollon. in Argon. lib. 2.

. . Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων.

Βρῡχηδὸν, *cum fremitu*. Apoll. Argon. lib. γ. v. 1373.

Ἀλλήλυ βρυχηδὸν ἐδήϊον . .

Invicem cum fremitu pugnabant . .

Βρῡχηθμὸς, ȣ̃, [ὁ], *rugitus*.

Βρῡχημα, τος, [τὸ], *rugitus*, *fremitus*.

Βρῡχομαι, *fremo*.

Βρῡχω, *fremo*, *frendo*, *mugio*. Apoll. 2. Argon.

Οὔτασε βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δουρί. Item Βρύχειν Athenienſes dicebant eos qui febricitabant.

Βρωτίμη, ης, (ἡ), *panis furfuraceus*, qui & πιτυρίτης dicitur.

Βωλᾶνὸς, *Bolanus*, nomen proprium viri, de quo Horat. Serm. 1. Satyr. 9.

. . *o te*, *Bolane*, *cerebri*

Felicem, *ajebam tacitus* . . .

Βωλίτης, ȣ, [ὁ], *boletus*, *fungus*.

Βωνίτης, ȣ, [ὁ], *bubulcus*, *ruſticus*.

Βωτιάνειρος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *paſcens viros*, *hominum educator*, *vel educatrix*. Iliad. α.

. .. ἐν Φθίῃ βωτιανείρῃ, *hominum altrice*.

Τά-

Γ

Γἄγᾶτης, ȣ, [ὁ], *Gagates*, fluvius in *Lycia*, & nomen lapidis pretioſi in eo primum reperti. Plin. lib. 3. cap. 19. *Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ*. Orpheus περὶ λίθων,

Φεύγει καὶ κνίσσῃσι Γαγάτην ὀρνυμένῃσι.
Fugit & nidoribus Gagaten incitatis.

Γάδειρα, τὰ, *Gades*, inſula ad fretum Herculeum. Dionyſ. Perieg. v. 65.

Ενθά τε καὶ ϛῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
Εϛᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα.
Ubi etiam columnæ in finibus Herculis
Stant (ingens miraculum) ad extremas Gades. Ubi illud μέγα θαῦμα, vel montium altitudinem & formam mirabilem (quæ a Mela lib. 2. cap. 6. deſcribitur) vel fabuloſum miraculum de montibus his divulſis ab Hercule, & Oceano immiſſo, innuere videtur.

Γἄδειρεὺς, **Γἄδειρᾶνὸς**, **Γἄδειρικὸς**, [ὁ], *Gaditanus*.

Γᾶχῖνος, ȣ, [ὁ], *Dorice* pro γήκινος, *qui terram quatit*, Neptuni epitheton.

Γάλᾰ, κτος, [τὸ], *lac*. Iliad. δ. v. 434.

Γἄλᾰθηνὸς, ȣ̃, [ὁ], *puer lacteus*: item *hinnulus*, *qui non ablactatur*. Odyſſ. δ. v. 336.

Γἄλακτῖτης, ȣ, [ὁ], *Galactites*, lapis pretioſus de quo Plin. lib. 37. cap. 10. Et Orpheus περὶ λίθων.

Γἄλακτοπότης, ȣ, [ὁ], *qui lac potat*.

Γἄλᾰτεια, ας, [ἡ], *Galatea*, Nympha, filia Nerei & Doridis. Ovid. lib. 13. Metamorph.

Γἄλὴ, ῆς, [ἡ], *muſtela*: ab Homero in βατραχ. Accipitur pro *fele*. Quod Eraſmus imitatus eſt, qui adagium, γαλῆ Ταρτησσία, modo *feles Tarteſſia*, modo *muſtela*, vertit.

Γἄληναῖος, ȣ, [ὁ], *tranquillus*. Aratus, γαληναίῃ ὑπὸ νυκτὶ, *ſerena ſub nocte*: γαληναίη θάλασσα, *tranquillum mare*.

Γἄλήνη, ης, [ἡ], *tranquillitas maris*, *malacia*.

Γἄλως, ωος, γἄλως, ω, [ἡ], & γάλοος, ȣ, [ὁ], *glos*, *ſoror mariti*, vel *uxor fratris*. Iliad. . v. 122.

Ε-

Εἰδομένη γαλόῳ . .. aſſimilata glori.

Γᾰμέτης, ου, [ὁ], *maritus.*

Γᾰμετις, [ἡ], *uxor*, in Epigr.

Γᾰμέω, *uxorem duco*. Iliad. ι. v. 388.

Κούρην δ' ου γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.

Filiam non ducam Agamemnonis Atridæ. Et v. 391. quandoque idem eſt ac *deſpondere*, uti eod. lib. v. 394.

Γᾰμήλιος, ου, [ὁ], *genialis*, *connubialis*, epith. Jovis, quod ei cura ſit nuptiarum.

Γᾰμοκλοπέω, *nuptias furor*, *ſum adulter*, Phocyl.

Γᾰμοκλόπος, ου, [ὁ], *prædo nuptiarum*, in Epigr.

Γᾰμος, ου, [ὁ], *nuptiæ*, *conjugium*. Iliad. ε v. 429.

Γᾰμοςόλος, ου, [ὁ], *qui nuptias apparat*, *nuptiarum auſpex*. Γαμοςόλος νὺξ, *pronuba nox*, Muſæus.

Γᾰνος, εος, [τὸ], *lætitia*, *voluptas*, *ſplendor*, in Epigr.

Γᾰνόω, *voluptate perfundo*, *illuſtro*. Iliad. ν. v. 265. & Iliad. τ. v. 365.

Γᾰνῦμαι, *lætor*, *gaudeo*. Iliad. ν. v. 493.

Γᾰνῦμήδης, ου, [ὁ], *Ganymedes*, puer formoſiſſimus, Jovis pocillator. Iliad. υ. v. 236.

. . *καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης.*

. . *& divinus Ganymedes.*

Γανδᾰρίδαι, οἱ, Indiæ populus, ſcribitur & Πανδαρίδαι, ideoque ab Hen. Stephano inter varias lectiones reponitur. Prior tamen ſcriptura arriſit Straboni, Diodoro, & Plutarcho. Sane quidem quid facilius fuit quam Γ in Π mutare? Dionyſ. Perieg. v. 1144.

Γανδαρίδαι ναίουσιν . . Gandaridæ habitant.

Γᾰρᾶμαντες, οἱ, *Garamantes*, Libyæ interioris populus. Dionyſ. Perieg. v. 217.

Ναίουσιν Γαράμαντες ἀπείριτοι . . .

Habitant Garamantes innumeri . . .

Γᾰργᾶνον, ου, [τὸ], *Garganus*, mons Apuliæ Dauniæ, inter Sipontum, & Hyrium. Horat. lib. 2. Od. 9.

Querceta Gargani laborant. Et Claudian.

Garganum Alpinis, Apenninumque nivalem.

Γαργᾰρον, ου, [τὸ], *Gargara*, *orum*, cacumen montis Idæ. Iliad. θ. v. 48.

Γᾱρύω, *cano*, *loquor*, *clamo*. Theocr. Idyll. α. v. 136.

Κᾐξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Et ex montibus bubones cum luſciniis cantu certent.

Atque hinc deductum videtur verbum *garrire*.

Γελᾰσῖνος, ου, [ὁ], Democriti cognomen, a ridendo.

Γελᾶσῖνοι, οἱ, *dentes anteriores*, quod riſu nudentur. Uſurpatur & a Martiale pro corrugatione illa ridendo circa os expreſſa, ſive pro linea in facie ridentis apparente:

Nec cibus ipſe juvat morſu fraudatus aceti:
Nec grata eſt facies, cui gelaſinus abeſt.

Γερᾶνος, ου, (ἡ), *grus, avis*. Ariſtoph. in Avib.

Γεραὸς, οῦ, (ὁ), *honorabilis, ſenex*, in Epigr.

Γεραρὸς, οῦ, (ὁ), *idem*. Iliad. γ. v. 170.

Γεφῦρα, ας, (ἡ), *pons*. Iliad. ε. v. 88.

. . ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.
. . *velociter fluens diſſipat pontes.* Et v. 89.
Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι . .
Quem neque muniti pontes . . Et Iliad. λ. v. 160.

& v. 427.

Γεφυρόω, *pontem impono, pontem facio*. Iliad. ο. v. 358. & Iliad. δ. v. 371.

Ἐς μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον.
In medium dejecit, muniitq. ponte facto viam.

Γεωργῖτης, ου, (ὁ), *agricola, colonus*. Heſych.

Γηκῖνος, & Dorice Γάκινος, *qui terram quatit*.

Γηρύων, ονος, (ὁ), dicitur & Γηρυόνης, & Γηρυονεὺς, *Geryon, Geryones, & Geryoneus*; Rex Hiſpaniæ, quem Poetæ finxere tricorporem, eo quod tribus Inſulis præfuerit, nimirum Balearicæ majori, & minori, & Ebuſæ. Virgil. 7. Æneidos:

. . *poſtquam Laurentia victor*
Geryone extincto . . .

Γίγας, αντος, (ὁ), *gigas*, quaſi γηγενὴς, *terrigena*, a γίνομαι, *fio*, & Dorico γᾶ pro γῆ, *terra*, quod Gigantes e terra nati ſint. Βατρ. v. 7.

Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων.
Terrigenum virorum imitati opera gigantum. Et

Orph. hymn. in Pallad.

Φλεγραίων ὀλέτειρα, γιγάντων ἱππελάτειρα.
Phlegræorum perditrix, gigantumq. equis perſecutrix.

Sed producitur apud eundem Arg. v. 18.

Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονὰς, ἠδ' ἔργα ἀΐδηλα
Γιγάντων, οἳ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο.
Unde potens ſluctus tellus, & bella gigantum
Impia, qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam.

De Gigantum autem hiſtoriæ veritate vide quæ eruditiſſime adnotavit Cl. Mazoch. tom. 1. Spicilegii Biblici p. 190., & ſeqq.

Γι-

Γινώσκω, *cognoſco*, *ſcio*, *delibero*. Iliad. γ. v. 223. & lib. ε. v. 128.

Οφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
Ut bene cognoſcas tum Deum, tum etiam hominem.

Γλάγος, τὸ, *lac*, pro γάλα. Iliad. β. v. 471.

. . ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει.
. . *quando lac vaſa rigat.*

Γλαγερὸς, ᾶ, (ὁ), *lacteus*, in Epigr.

Γλαγόεις, εντος, (ὁ), *idem*.

Γλαμυρὸς, ᾶ, (ὁ), *lippus*, *aquoſus*, *lacrymoſus*. Iliad. ↓.

Γλάμων, (ὁ), *lippus*, *qui vitiatis eſt oculis*. Ariſtoph.

Γλαφὶς, ίδος, (ἡ), inſtrumentum quo expoliuntur lapides; Latini dicunt *cælum*, ſeu *ſcalprum*. Callimach.

Γλαφυρὸς, ᾶ, (ὁ), *concavus*, *profundus* : *ſcitus*, *elegans*, *concinnus*. Iliad. β. v. 88.

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς . . *e petra cava*. Hymn. in Merc. v. 64. φόρμιγγα γλαφυρήν.

Γλάφω, *ſcalpo*, *fodio*. Heſiod.

Γλυκυθυμία, ας, [ἡ], *cupido*, *voluptas*, *bilaritas*.

Γλυκύθυμος, ᾶ, (ὁ), *vir mitis animo*. Iliad. υ. v. 467.

Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων.
Haud enim animo vir mitis erat, neque lenis.

Γλυκύνω, *dulcis ſum*. Nonn. *edulco*.

Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, *vinum glycyrrbizites*. Columell. lib. 1. cap. 35.

Γλυκυσίδη. ης, (ἡ), *glycyſide*, herba quæ & *Pæonia* dicitur, Dioſc. lib. 3. cap. 157.

Γλυφάνος, ᾶ, (ὁ), *ſcalptura*, *cælatura*, in Epigr.

Γλυφεὺς, έος, (ὁ), *ſculptor*.

Γλυφεῖον, ᾶ, (τὸ), *ſcalprum*, *cælum*, ſcalpendi inſtrumentum.

Γλυφὶς, ίδος, (ἡ), *ſcalptura*, & *concavitas ſagittæ*, *in quam nervus arcus immittitur*, *crena*. Iliad. δ. v. 122.

Ελκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια.
Traxit ſimul crenas ſagittæ prehenſas & nervos bovinos.

Γλύφω, *ſcalpo*, *rado*, *polio*. Ariſtoph.

Γνάθος, ᾶ, (ἡ), *maxilla*, *gena*, *mentum*. Hinc φυσιγνάθος, nomen ranæ *in* βατραχ.

Γόρτυν, υνος, (ἡ), *urbs in Creta*. Dionyſ. Perieg. v. 88.

Πὰρ δ' ἱερὴν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρώτιδα Φαιστόν.
Et juxta ſacram Gortynam, ac mediterraneam Phæſtum.

Γορτύνιος, ᾶ, (ὁ), *Gortynius*, patrium nomen.

Γεϊπεὺς, έος, *piſcator*, *conſuens retia piſcatoria*. Theocr. Idyl. α. v. 39.

Τοῖς δὲ μέτα, γειπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται.
His autem cum piſcatorque ſenex, petraq. ſabrefacta eſt.

Γεϊπηίς, ίδος, (ἡ), *piſcatio*, *ars piſcatoria*. In Epigr.

Ερμώναξ δ' ἐχίχανεν ὅτε γειπηίδι τέχνῃ.

Γεϊπίζω, *piſcor*.

Γεϊπος, εος, (τὸ), *rete*.

Γεϊπων, ωνος, (ὁ), *piſcator*, in Epigr.

Γεϊφᾶσθαι. Heſych. idem quod γράφειν, *ſcribere*. Addit a Laconibus uſurpari pro ξύειν καὶ ἀμύσσειν, *carpere & vellicare unguibus*.

Γειφεύω, *conjecto*, *ænigmata ſolvo*.

Γειφοειδὲς, (τὸ), *injucundum*.

Γεῖφον, (τὸ), vel γεῖφος, *rete*, *ſagena*. Item *griphus*, *ſermo implicitus*, *ænigma*, *argumentum nodoſum*. Lucian. *Griphus* etiam a Gellio dicitur. Inter convivales quæſtiones, quas Græci συμποσιακὰ ζητήματα vocant, *proponebantur ænigmata & gryphi*. Diſſolventibus honorarium erat carnium quædam diſtributio & viſceratio; ignorantibus vero pœna propoſita, *muriæ poculum*. Pollux lib. 6. Vide Athenæum lib. 1. Ariſtophan. in Veſpis, & ejus Comment. Heſych.

Γειφώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *intricatus*, *impeditus*.

Γρύψ, ῦπὸς, (ὁ), *gryps*, ſeu *gryphus*, avis genus adunco roſtro, in modum aquilæ; de quo vide Herod. lib. 3. & Pauſan. in Atticis.

Γρύνειος, ου, [ὁ], *Gryneus*, & *Grynæus*, nomen Apollinis.

Γρυπαὶ, *nidi vulturum*, Heſych.

Γρυπαίετος, *adunca aquila*, Ariſtoph. Quidam potius eſſe cenſent monſtroſam avem miſtam ex aquilarum & gryphum genere.

Γρυπὸς, οῦ, (ὁ), *habens naſum aduncum*, *aquilinus*, *unco naſo præditus*.

Γρυπόω, *aduncum reddo*.

Γρυπότης, ητος, (ἡ), *naſi aduncitas*.

Γρύπωσις, εως, (ἡ), *curvatio*.

Γύαλον, ου, [τὸ], *concavitas*, *medium thoracis*. Iliad. ε. v. 9.

Θώρηκος γύαλον . . *thoracis cavitatem* . .

Γύαρος, ου, [ὁ], *Gyarus*, vel *Gyara*, una e Cycladibus inſulis una cum oppido, in quod Romani noxios in exilium mittere ſolebant. Juvenal. Satyr. 1.

Aude

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquid . . .

Γύγης, ȣ, [ὁ], *Gyges*, qui cæli & terræ filius fingitur, & frater Briarei, gigas maximus & centimanus. Ovid.
Centimanumque Gygen, ſemibovemq. virum.
Fuit alius Gyges, qui annulum præſtantiſſimum habuit, de quo Cic. lib. 3. de offic. unde fluxit proverbium : *Γύγȣ δακτύλιος : Gygis annulus.*

Γύης, ȣ, [ὁ], *dentale*, pars aratri. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 434.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνȣ γύην, βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι . . .
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves duos
Novennes maſculos comparato . . .

Γυναικοθύμως, *muliebri animo, muliebriter.*

Γυναικομανής, έος, (ὁ ϗ ἡ), *inſano mulierum amore laborans.*

Γυναικόμιμος, ȣ, (ὁ), *mulieres imitans*, Eurip. in Bacchid.

Γυναικόμορφος, ȣ, (ὁ), *muliebri forma præditus.*

Γυναιμανής, έος, (ὁ ϗ ἡ), pro *γυναικομανής*, *idem*, Iliad. γ. v. 39.
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς . .
Infelix Pari, forma præſtantiſſime, mulieroſe. . .

Γυναικωνῖτις, ιδος, (ἡ), *gynæceum, mulierum conclave, ſacrarum virginum Domus.*

Γυνή, αικὸς, (ἡ), *uxor, mulier.* Iliad. μ. v. 433.
. . ὥστε . . . γυνὴ χερνῆτις ἀληθής.
. . *ut* . . . *mulier lanificio victum quærens juſta.* Et Iliad. γ. v. 204. Producitur apud Theocr. Idyll. κή. v. 2.

Γῦνις, ιδος, (ὁ), *imbellis, mollis*. Theocr. Idyll. κβ. v. 69.
. . ȣ̓ γύνις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
. . *non effeminatus dicetur ille pugil.*

Γυραλέος, ȣ, [ὁ], *curvus*. Opp. κυνηγ. α. v. 56.
Γυραλέοις δονάκεσσι, ϗ ἀγκίστροισι δαφοινοῖς.
Curvis arundinibus, & hamis cruentis.

Γυραὶ, αἱ, *petræ ſunt prominentes in Ægæo ſinu.*

Γύρεια, ας, [ἡ], *ſcrobs, foſſio in vitibus, ambitus.*

Γυρεύω, *circumeo, ambio.*

Γυρήτομος, ȣ, [ὁ], *in orbem ſciſſus*. In Epigr. *γυρήτομον αὔλακα, ſulcum proſciſſum orbiculatim*. Aratrum enim in fine agri in orbem vertitur.

Γυρῖνοι, *gyrini*, *ranæ minores & imperfectæ*, *pulli ranarum.* Horat. Aratus v. 947.

. . πατέρες βοόωσι γυρίνων. Theon exponit, *informes ranarum fœtus.*

Γύριος, ου, [ὁ], *orbicularis & in gyrum ſe revolvens.*

Γῦρις, εως, [ἡ], *pollen*. Ita appellant in tritico, quod *florem* in ſiligine. *Pollen* autem dicitur γύρις, quia, ut quibuſdam placet, molæ gyro verſatur & excutitur.

Γυρόδρομος πέτρος, *lapis in orbem motus*, *ut mola*, in Epigram.

Γυροειδῶς, *in orbem*, *per gyrum.*

Γῦρος, ου, [ὁ], *ambitus*, *orbis*, *circulus*, *gyrus*, *ſcrobs.*

Γυρὸς, οῦ, [ὁ], *curvus*. Opp. κυνηγ. α. v. 473.

> Γυρὸν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον, ὄμμασι νωθές.
> *Curvum*, *macilentum*, *biſpidum*, *oculis pigrum.*

Γυρόω, *incurvo*. Opp. Hal. α. v. 333.

> Αυχένα γυρώσασα χόλῳ μέγα παιφάσσουσα.
> *Cervicem incurvans*, *bile valde tumultuans.*

Γύρωμα, τος, [τὸ], *circulus*, *orbis.*

Γύρωσις, εως, *circuitus*, *circumactio.*

Γὺψ, υπὸς, & γύπη, ης, *vultur*. Opp. κυνηγ. δ. v. 390.

> Γυπάων, πολιῶντε κύκνων, δολιχῶν τε πελαργῶν.
> *Vulturum*, *canororumq. olorum*, *longarumq. ciconiarum.*

Γωρυτὸς, οῦ, (ὁ), *corytbus*, ideſt, *theca arcus*, *pharetra.* Odyſſ. φ.

> Ενθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
> Αυτῷ γωρυτῷ . . .

ΔΔ.

Δ

Δᾰγὺς, ῦδος, cryſtallum, ornamentum muliebre, quod corollæ in modum caput ambit ſtringitque: alii vertunt, *diſcerniculum*, ſeu bracteam in pectus virginum pendulam. Theocr. Pharmac. v. 109.

> Αλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
> *Sed congelata ſum diſcerniculo . . .*

Δᾰεὶς, ἐντος, (ὁ), *addiſcens*, *edoctus*: δαέντες ἔργα, *opera edocti*, Theocr.

Δᾰείω, pro δαίω, *ſcio*, *intelligo*. Iliad. π. v. 423.

> . . ὄφρα δαείω . . *ut ſciam* . .

Δᾰημοσύνη, ης, [ἡ], *ſcientia*, *ars*. Apoll. 2. Argon.

Δᾰήμων, ονος, [ὁ], *peritus*, *gnarus*. Iliad. ψ. v. 671.

> Εν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
> *In omnibus operibus peritum virum evadere.*

Δᾱὴρ, έρος, vocat. ὦ δᾶερ, *levir*, viri frater. Iliad. γ. v. 180.

> Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε . .
> *Levir item meus erat . .*

Δαιδᾰλέος, ȣ, [ὁ], *varius*, *artificioſus*, *Dædaleus*. Iliad. ι. v. 187.

Δᾰΐζομαι, *dividor*. Iliad. ξ. v. 20.

> Ως ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν.
> *Sic ſenex agitabat animo diviſus.*

Δᾰΐζω, *divido*, *partior*, *dilanio*, producitur Iliad. λ. v. 497.

> Δαΐζων ἵππȣς τε καὶ ἀνέρας . .
> *Concidens equoſque & viros . .*

Δᾱΐς. ιδος, [ἡ], *fax*, *lumen*, *tæda*. Iliad. σ. v. 492.

Δαιτῡμονεὺς, έος, [ὁ], *conviva*. Nonn.

Δαιτῡμὼν, όνος, [ὁ], *idem*. Odyſſ. ο.

Δᾰΐφρων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *bellicoſus*, *in bello prudens*. Iliad. β. v. 23.

Δᾱΐος, pro δήϊος, *hoſtilis*, *rapax*, *rapidus*, *pugnax*. Item *bello captus*, *miſer*. Sophocl. In Epigramm. δαΐε τεχνῖτα, *perite artifex*. Δάϊος πολέμοισι, *formidoloſus hoſtibus*. Eurip.

Δᾰκέθῡμος, ȣ, [ὁ], *mordens animum*, *moleſtus*. Anacr. ode η.

Ἐπεκερτόμεον δὲ παῖδες
Ἀπαλώτεροι λυαίῳ
Δακέθυμά μοι λέγοντες.
Cavillabantur autem pueri
Teneriores Lyæo
Scurrilia mihi dicentes.

Δᾶκοὶ, *οἱ*, Daci iidem atque Getæ juxta Stephanum ac Plinium: eos tamen diſtinguit Dionyſ. Perieg. v. 305.

. . Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε,
Δακῶν τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήεντες Ἀλανοί.
. . *Getæque ſimul, Baſtarnæque,*
Et Dacorum immenſa tellus, & ſtrenui Alani. Quod & Strabo fecit lib. 7. Dacos præterea Δαύους veteribus Græcis dictos fuiſſe (quorum multos cum Græci pro mancipiis emerent, hinc factum eſt, ut apud Comicos frequens *Getæ* & *Davi* nomen fuerit, quod gentis appellatione ſervos vocarent) idem Strabo teſtatur.

Δάκρυ, *υος*, [τὸ], *lacryma*. Iliad. α. v. 413. & η. v. 426.

Δάκρυμα, *τος*, [τὸ], *idem*. Ex quo patet verbum *Lacrymor*, & nomen *Lacryma*, melius ſine aſpiratione ſcribi, quemadmodum vox Græca, a qua originem ducunt. Neque ab hoc nomine abhorruere ipſimet Latini: nam *Dacrymas* Livius Andronicus appellabat, quas nos *Lacrymas*, auctore Feſto.

Δακρυόεις, *εντος*, [ὁ], *lacrymans*, *lacrymoſus*. Heſiod.
Ἄλγεα δακρυόεντα, *dolores flebiles*. Et Homer. Iliad. ζ. v. 484
Δακρυόεν γελάσασα . . Sicut *riſum lacrymoſum* dixit Statius lib. 6. Thebaid.

Δακρυοποιὸς, *οῦ*, [ὁ καὶ ἡ], *lacrymas ciens*, *lacrymoſus*.

Δακρυχέω, *fundo lacrymas*. Iliad. α. v. 357.

Δακρύω, *lacrymo*, *ploro*, *lacrymas fundo*. Iliad. α. v. 349.
. . αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς.
Sed Achilles lacrymans, a ſociis ſtatim ſeorſum ſedit ſeparatus.

Δαλὸς, *οῦ*, [ὁ], *lampas*, *torris*, *fulgor*, *titio*. Smyrn. ιγ. v. 148.
. . ὑπ' ἐσχαρεῶσι τυπέντες
Δαλοῖς . . *ardentibus percuſſi titionibus*. Et Tryphiod. v. 399.

Δαμάζω, *domo*. Iliad. σ. v. 113.

Δάμαλη, *ης*, [ἡ], *juvenca*, poeticum.

Δἄμἄλήβοτος, ου, [ὁ], *depaſtus a juvencis*, in Epigr.

Δἄμἄληφᾶγος, ου, [ὁ], epitheton Herculis, qui etiam ταυροφάγος dicitur, ibidem.

Δἄμἄλις, ιος, [ἡ], *juvenca*, *bucula*.

Δἄμαρ, vel Δάμαρς, τος, [ὁ], *uxor*. Iliad. γ. v. 122.

Δἄμἄσίφρων, ονος, [ὁ], *fallax*. Sic Pindarus vocavit δαμασίφρονα χρυσὸν, *aurum fallax*.

Δᾱμώματα, τὰ, *carmina publice cantari ſolita*, vulgo *cantata*. Ariſtoph. in Pace.

Δᾰὸς, ου, [ὁ], & δάος, τὸ, *fax*, *lumen*, *lampas*. Iliad. ω. v. 647.

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Illæ vero exierunt domo, facem in manibus tenentes.

Δᾱνούβιος, *Danubius*, Germaniæ fluvius, quem Dionyſius in Perieg. v. 298. toto decurſu *Iſtrum* appellat, fortaſſe quod eo potiſſimum nomine Græcis notus eſſet, quibus propior ea pars inferior. Nam pars ſuperior proprie *Danubius* dicitur, inferior vero & Ponto Euxino propior *Iſter* vocatur.

Δᾰπεδον, ου, [τὸ], *ſolum*, *campus*, *area*, *locus*, *pavimentum*. Iliad. δ. v. 2.

Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, *aureo in pavimento*. Camerarius putat dictum δάπεδον, ἀπὸ τοῦ δάπτω, *cædo*: ſicut pavimentum a *pavio*, h. e. *ferio*.

Δᾰσῠκερκος, ου, [ὁ], *habens denſam caudam pilis*: epith. vulpis apud Theocr.

Δᾰσῡνω, *aſpiro*, *notam aſpirationis ſcribo*, *frondibus opaco*.

Δᾰσῡνομαι, *hirſutus fio*, *pilos produco*. In Epigr. πνεῦμα δᾰσῡνόμενον, *irrauceſcens*; ut apud Dioſc. φωνὴ δασυνθεῖσα, *vox exaſperata*, lib. 3. cap. 94.

Δᾰσῡπους, οδος, [ὁ], *daſypus*, *lepus*, *cuniculus*, ab hirtis pedibus, Pollux.

Δᾰσῠπωγὼν, ωνος, [ὁ], *qui prolixam & hirſutam barbam habet*.

Δᾰσυκνήμις, ῖδος, *villoſas tibias habens*. Nonn. ιδ. v. 81.

Καὶ φόβος ὡμάρτησε δασυκνήμιδι Φιλάμνῳ.

Et metus comitabatur villoſas tibias habentem Philamnum.

Δᾰσύσκιος, ου, [ὁ], *umbroſus*, *opacus*.

Δᾰσύστερνος, ου, [ὁ], *habens pectus hirſutum*, Heſiod.

Δᾰσύφλοιος, ου, [ὁ], *hiſpidum habens corticem*, epith. caſtaneæ apud Nicand.

Δᾰτέομαι, *divido*, *partior*. Iliad. ψ. v. 121.

. . καὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο.
. . *& terram pedibus dividebant.*

Δάφοινεὸς, ου, [ὁ], *ruber, rubicundus, maculis rubris diſtinctus*. Iliad. σ. v. 538.

Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
Veſtemq. habebat circum humeros cruentam ſanguine humano.

Δάφοινὸς, ου, [ὁ], *idem*. Iliad. β. v. 308.

Δεδυκὼς, ότος, [ὁ], a δύω, *ſubmerſus*. Nonn. α. v. 279.

Αρκτος ἁμαξαίοιο δεδυκότος ἰσοβοῆος.
Urſa plauſtrali ſubmerſo temone.

Δελφὶν, & Δελφὶς, ῖνος, *Delphin, & Delphis, piſcis, & conſtellatio*. Opp. Hal. v. 673. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις, adagium apud Suidam, cui reſpondet illud: *ſus Minervam*.

Δελφίνιον, [τὸ], *arx in Chio, & templum Apollinis in Attica*. Pollux dicit forum eſſe judiciale Athenis, ab Ægeo conſtructum.

Δελφινίσκος, ου, [ὁ], *parvus delphinus*.

Δελφινοφόρος, ut δελφινοφόροι κεραῖαι: *antemnæ*, unde plumbei delphines ad demergendas ſubeuntes naves dependent, Thucyd. l. 7.

Δελφύνη, ης, [ἡ], vel δελφύνης, ου, [ἡ], ut alii volunt, *ſerpens*, quem apud Delphos interfecit Apollo. Dionyſ. v. 442.

Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός.
Delphynis tripodibus Dei adiacet ſpira.

Δηξίθυμος, ου, [ὁ], *moleſtus, animum mordens*.

Δηρίνω, *contendo*. Apoll. lib. 2. Argon.

Δηθύνω, *moror*. Iliad. α. v. 27.

Η νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα.
Vel nunc commorantem, vel poſthac reverſum.

Δῖα γυναικῶν, Helena dicitur Odyſſ. ο. ut apud Virgil. *dia Camilla*. Et Ennius: *conſtitit inde loci propter dia Dearum*, ideſt, θαυμαστὴ, θεία, μεγάλη, & habet vim ſuperlativi, *egregia inter mulieres*. Iliad. α. εἰς ἅλα δῖαν, *in mare ſacrum*. Δῖα δίκη, *divina ultio*. Quæ autem ſit *Dea Dia*, vide apud Strab. lib. 8. Et apud Cl. Emmanuelem Campolongum in ſua Polyphemeide Paraphr. 102.

Διαγίνομαι, *perſevero, duro*.

Διαγινώσκω, *dignoſco, diſcerno*. Iliad ψ. v. 240.

Εὖ διαγινώσκοντες . . . *Bene diſcernentes.*

Διαδύομαι, *ſubeo, evado, tranſilio.*

Διαδύω, *idem.*

Διαΐσσω, *impellendo tranſeo, emico :* ut *διαΐσσασα ἀστραπὴ,* h. e. *emicans fulgur.*

Διαισχύνομαι, *vereor, erubeſco.*

Διακινδυνεύω, *periclitor, in periculum venio, periculum capeſſo.*

Διακινέω, *permoveo, concutio.* Ariſtoph. *νεφ. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, incita ejus mentem.*

Διακονέω, *miniſtro,* licet plerumque corripiatur.

Διακόσιοι, *οἱ, ducenti, duceni.*

Διακριβόω, *exacte diſcutio.*

Διακρίνομαι, *dirimo, dijudico, diſcepto,* apud Heſiod.

. . *διακρινώμεθα νεῖκος: decidamus litem.*

Διακρίνω, *ſeparo, ſecerno, diſcerno.* Iliad. v. 387.

Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν.

Niſi nox veniens diremerit ardorem virorum.

Διακριθεὶς, *έντος, ſelectus.* Apoll. Argon. v. 856.

. . *παῦροί τε διακριθέντες ἑταῖροι.*

. . *Pauci ſelecti ſocii.*

Διακυμαίνω, *undas concito, & fluctuabundum mare reddo.*

Διαμύθησις, *εως,* [*ἡ*], *deceptio.*

Διαμυθολογοῦμαι, *confabulor.*

Διαξύω, *penetro.* Nonn. *κϛ.* v. 236.

Κεῖθι *μελαμψήφιδι διαξύων ῥόον ὁπλῇ.*

Ibi nigros calculos habente penetrans fluctum ungula.

Διαπτύω, *deſpuo, exſpuo, exſecror.*

Διαρύω, *pertraho, perduco.*

Διασυρίζω, *ſibilum edo.*

Διασύρω, *detraho, convitior.* Item *diſtraho.*

Διατιμάω, *æſtimo.* Æſchyl. 3.

Διατίμησις, *εως, æſtimatio, ut litis.*

Διατρίβω, *attero, cunctor, moror, moras traho.* Iliad. *δ.* v. 42.

Μήτι *διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ᾽ ἐᾶσαι.*

Ne moreris meam iram, ſed me ſinas. Et Odyſſ. *β.* v. 204.

Διατρίβομαι, *tempus tero.* Apoll. Argon. 2.

. . *μήτι διατριβώμεθα πείρης: ſupple: ἕνεκα.*

. . *ne tempus teramus in faciendo periculo.*

Διαφύομαι, *pullulo, erumpo.*

Διαφυράω, *perflo, flatu diſcindo.*

Διδυματόκος, *ου,* [*ἡ*], *mater gemellorum, geminos enixa.* Theocr. Idyl. *α.* v. 25.

Αιγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.

Capramque tibi dabo gemellos enixam, quam ter mulgeas.

Δἰδυματοκῶ, *pario geminos.*

Δἰδυμάων, *ονος*, [ὁ], *geminus*. *Διδυμάονες*, *gemini*, *ideſt*, *fratres uno partu & die editi*. Iliad. ε. υ. v. 548.

Ex δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην.

Ex *Diocle item gemini filii nati ſunt.* Capitur etiam pro *gemino & duplici*: unde Nonnus: *διδυμάονες ἰχθύες*, *duo piſces.*

Δἰδύμη, *ης*, [ἡ], *Didyme*, Inſula in mari Siculo una ex Æoliis. Pompon. lib. 2.

Δἰδυμαῖος, *ου*, [ὁ], *Didymeus*, ita Apollo dictus eſt, quod geminam ſui numinis ſpeciem præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis, gemino ſidere ſpatia diei & noctis illuſtrat: unde & Romani (ut inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17.) Solem *Didymei Apollinis* appellatione venerantur.

Δἰδυμος, *ου*, [ὁ καὶ ἡ], *geminus*, *duplex*. Sophocl. Hinc Diana a Pindaro in Pythiis cognominata fuit *διδύμα*, nimirum quia cum Apolline ex Latona genita fuit.

Δἰδυμος, *ου*, [ὁ], *Didymus*, nomen propr. viri.

Δἰεισδύνω, *ſubeo*, *intro.*

Δἰευθυμοῦμαι, *gaudeo*, *alacri ſum animo.*

Δἰευθύνω, *dirigo*, *guberno*, *corrigo.*

Δἰευκρινῶ, *explico*, *diſcutio*, *enucleo.*

Δἰευριπίζω, *huc & illuc vagor in modum Euripi.*

Δἰευρίνω, *dilato*, *inhio.*

Δἰθυμία, *ας*, [ἡ], *diſſidium*, *diſſenſio.*

Δἰθύραμβος, *ου*, [ὁ], *Dithyrambus*, verſus in honorem Bacchi, qui *Dithyrambus* dicitur, *παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι*, quod bis natus duas veluti januas penetrarit.

Δἰιθύνω, *rego*, *guberno.*

Δἰϊπετής, *έος*, [ὁ καὶ ἡ], *a Jove delapſus*, *vel cælitus*, *fluens a Jove*, *vel ab imbre*, *turgidus*, *rapidus*. Odyſſ. lib. δ. v. 581.

Αψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο.

Rurſus ad Ægyptum a Jove cadentis fluminis. Et Nonn. ε. v. 220.

Αλλὰ διϊπετέων ἀνέμων . . *Sed pervolantium ventorum.*

Δἰιπόλια, *τὰ*, *feſtum Athenis*, *priſcum*, *dictum quod in eo Jovi πολιεῖ* ſacrificaretur: eadem Διάσια dicuntur. Hinc Δἰιπολιώδη apud Ariſtoph. νεφ. pro *priſcis & obſoletis.*

Διΐ, Jovi, a ζεύς, Διός, Διΐ. Iliad. α. v. 86.

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διὶ φίλον . . .

Non enim per Apollinem Jovi carum . . . .

Δῐχᾰ, *dupliciter*, *biſariam*. Odyſſ. ο.

Δῐκαιος, ου, [ὁ], *juſtus*. Iliad. λ. v. 831.

Δῐκαίως, *juſte*, *jure*. Ariſtoph.

Δῐκασπολία, ας, [ἡ], *lis*, *controverſia*, in Epigr.

Δῐκασπόλος, ου, [ὁ], *judex*, *qui verſatur circa jus*. Iliad. α. v. 237.

Δῐκαστῆρες, *οἱ*, vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio conſtituti, ſic dicti *ἀπὸ τοῦ διχάζειν*, quod cibum dividant comminuantque : unde & *τομεῖς καὶ γελασινοὶ* appellantur, Poll. lib. 2.

Δῐκελλα, ης, [ἡ], *ligo biſidus*, *bidens*. Phocyl.

Δῐκη, ης, [ἡ], *jus*, *juſtitia*, *ritus*, *mos*. Odyſſ. η. & Iliad. σ. v. 508. A Poetis Dea fingitur eſſe judiciorum, inde dicta, quod lites & contentiones dirimat. Hanc præterea virginem credi ſcribit Proclus, quoniam *Δικαστικὸν* genus deceat eſſe *καθαρὸν*, ideſt, *integrum purumque*. Heſiod.

Η *δέ τε παρθένος ἐστὶ δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα.*

Virgo autem juſtitia eſt Jove prognata.

Δῐκάζω, *judicio perſequor*, *diſcepto*. Apoll. lib. 2. Argon.

. . *δίκας λαοῖσι δικάζει.*

. . *populorum lites diſceptat*. Et Homer. Iliad. α. v. 540. Quid vero ſibi vult *δικάζεσθαι δίκην*, & *δικάζεσθαι δίκας τριακοσίας*, videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 171. & ſeqq.

Δίκτῡνα, ας, [ἡ], Dianæ cognomen : *ἀπὸ τῶν δικτύων a retibus*. Hoc item cognomine *βριτομάρτην*, Deam appellant Cretenſes, quod cum Minos ob amorem hanc inſequeretur, illa fugiens in retia capiendis demiſſa piſcibus ſe præcipitem dederit. Scribitur & *Δίκτυννα*.

Δῐμοιρῖται, *Milites*, a Vegetio lib. 2. *Duplares* dicuntur, quia duas conſequebantur annonas, ut *Simplares* unam.

Δῐνεύω, *verto*, *oberro*. Iliad. δ. v. 541.

Δινεύοι κατὰ μέσσον . . verſaretur in medio.

Δῑνέω, *circumago*, *volvo*. Ponitur aliquando abſolute pro *ire circumcirca*. Apollon. 2. Argon. *ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον*, ideſt, *paſſim palabantur*.

Δῑνη, ης, [ἡ], *aquarum vortex*, *aqua fluctuans*, *gurges*. Hinc *ἀργυροδίνης*, *χρυσοδίνης*, *βαθυδίνης*, fluminum epitheta. Iliad. φ. v. 11.

Ev-

Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Innatabant huc & illuc, agitati per vortices.

Δινήεις, ήεντος, [ὁ], *vorticibus plenus*, *vorticoſus*. Iliad. β. v. 384. & Iliad. ι.
Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι. *vorticoſo*.

Δινηθμὸς, ῦ, [ὁ], *revolutio*, *miſtio*.

Δίνησις, εως, [ἡ], *vortex*.

Δῖνος, ου, [ὁ], *aeris turbo*; *vertigo capitis*; *ſaltationis quædam ſpecies*; *tornus*, *poculum*.

Δινοχλεῖν, *obturbare*, *moleſtum eſſe*.

Δινέω, & **Δίνω**, *revolvo*, *verſor*, *torno*. Heſiod.

Δινώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *vorticoſus*.

Δίνων, *Dino*, nomen proprium Tarentini Ducis, ob cujus optimam ſententiam in conſeſſu recitatam, natum eſt proverbium: αὕτη κυρία, *Hæc præcipua*. Plutarch. in Probl.

Δινωτὸς, ῦ, (ὁ), *verſatilis*, *rotundus*, *tornatus*. Iliad. γ. v. 39.
Κεῖτος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι.
Ille ipſe in thalamo, & tornatis lectis.

Διογενὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *generoſus*. Iliad. α. v. 337.
Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην.
Sed age, generoſe Patrocle, educ puellam.

Διογένης, ου, (ὁ), *Diogenes Cynicus*, *Synopenſis*. Item alius Stoicus, Babylonius.

Διονύσια, τὰ, *Bacchanalia*, quæ celebrabantur Athenis deſinente hieme, & vere ineunte, ut adnotat Ariſtophanis Interpres.

Διονυσιάζω, *Bacchanalia celebro*. Lucian.

Διονύσιον, τὸ, *ædes Bacchi*.

Διονυσίσκοι, οἱ, *oſſea tubera*, quæ circa tempora prominent, & κέρατα, ideſt, *cornua* dicuntur, metaphora a cornigeris animantibus.

Διόνυσος, ου, (ὁ), *Bacchus*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 612.

Διοπετὲς, έος, (τὸ), *cælo delapſum*, *a Jove delapſum*, *ſimulacrum Dianæ* dicitur, quod a Jove delapſum ſit, aut e cælo venerit. Olim enim opifices ſimulacrorum, quo major eſſet ſuperſtitio vulgi, fingebant ea cælitus delapſa, h. e. eſſe Διοπετῆ. Hinc Herodianus lib. I. αὐτὸ μὲν ἄγαλμα διοπετὲς, ὡς λέγουσι. Et in Actis Apoſt. cap. 19. τῆς μεγάλης ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ διοπετοῦς, ſupple, ἀγάλματος. Homerus hoc cognomen tribuit regibus, veluti a Jove profectis: ſic etiam apud Euripid.

Διοπετὲς ἄγαλμα: *a Jove miſſum ſimulacrum.*

Διπνῖτις, ιδος, [ἡ], *Dipnitis*, nimirum cœnatoria veſtis, qua videlicet in cœnis utebantur veteres. Dion in Hadriano.

Δισμύριοι, *bis decies mille*: *δισμύριοι ὁπλῖται*: *viginti armatorum millia*: *δισμύριοι πεζοὶ*, *vicies mille pedites.*

Δισχῖλιὰς, άδος, *numerus bis mille continens.*

Δισχῖλιοι, *duo millia.*

Διϋλάζομαι, *in materiam abeo.*

Διϋλίζω, *defæco, excolo, percolo.*

Διΰλισις, εως, (ἡ), *percolatio.*

Διϋλιστὴρ, ῆρος, *colum*, idem atque ὑλιστὴρ.

Δἰφάω, *inquiro.* Heſiod.

Διφήτωρ, ορος, [ὁ], *indagator.*

Διφρηλάτης, ου, [ὁ], *auriga.* Sophocl. in Ajace.

Δίφυλλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *bina fronde præditus.*

Δίφωνος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *bilinguis*, quo nomine Horatius vocat Canuſinos, eo quod Latino juxta cum vicinis Italiæ populis, ſimulque Græco ſermone, a ſuis majoribus [illegible] tranſmiſſo, uterentur. Vide Cl. Mazoch. pag. 36. n. 59. Comment. in Tabb. Heracl.

Δίχηλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *biſulcus, bifidus.*

Διχθάδιος, ου, [ὁ], *duplex, anceps.* Iliad. ι. v. 411.

Δίψυχος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *duplicis animi homo.* Horat. lib. 1. ode v.

Nec curſus duplicis per mare Ulyſſei.

Διώκω, *fugo, abigo, perſequor.* Iliad. ε. v. 65.

Διώνυσος, ου, (ὁ), *Bacchus*, pro Διόνυσος, Attice ο in ω converſo. Heſiod. Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

Διώρης, ου, (ὁ), nomen propr. viri. Iliad. lib. β. v. 139.

Δνοπαλίζω, *ferio, quatio, occido.* Iliad. δ. v. 472.

Δολιχαύχην, ενος, [ὁ], ut δολιχαύχην κύκνος, *cygnus porrecta cervice ſuperbiens*, Euripid.

Δολιχεγχὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *habens longam haſtam.*

Δολιχὸς, οῦ, [ὁ], *prolixus, longus*, in Epigr. Et Iliad. κ. v. 52.

Δολιχόσκιος, ου, [ὁ], *habens longam umbram.* Iliad. γ. v. 346.

Δολοπίων, ονος, nomen proprium viri. Iliad. ε. v. 77.

Δρᾶμα, τος, (τὸ), *Drama, fabula, figmentum.*

Δρᾶματικὸς, (ὁ), *Dramaticus, poeticus, fabuloſus.* δρᾶματικὸς μῦθος, *poetica fabula.*

Δρᾶματοποιῶ, *dramaticum opus ſcribo, doceo fabulam* Cic.

Δρι-

Δριμὺς, ιος, (ὁ), *acris*, *acutus*, *acerbus*. Iliad. λ. v. 270.

Ὡς δ᾽ ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι.
Ut vero cum parturientem tenet telum acutum mulierem
Acerbum, quod immittunt partuum præſides Ilithyæ.

Δριμὺ, *acriter*, *torve*, *acutum*, ut δριμὺ βλέπων apud Ariſtophanem.

Δριμύλος, ου, (ὁ), *acris*, *acutus*. δριμύλα ὄμματα, in Epigramm. Ut Horat. *tam cernis acutum*.

Δριμέως, *acute*.

Δριμύσσω, *acri & mordaci humore afficio*.

Δριμύτερον, *acrius*, *vehementius*. Ariſtoph. in Pluto.

Δριμύτης, ητος, (ἡ), *acrimonia*, *acritudo*. Gell. Vitruv. *acor*. Quintil. *acritas*.

Δριμυφαγῶ, *acribus cibis veſcor*.

Δρυΐτης λίθος, *dryites lapis*, ſeu *gemma e truncis arborum ligni modo ardens*. Plin. lib. 37. cap. 11.

Δρυμὸν, ου, [τὸ], *ſylva condenſa*, *nemus*, *ſaltus*. Iliad. λ. v. 118.

Καρπαλίμως δ᾽ ἤιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Confeſtim itaque ruit per querceta denſa & ſylvam.

Dicitur & δρυμὸς. Quid vero diſcriminis inter δρυμὸν, ac σκίρον, ſive σκεῖρον, intercedat, videſis apud Cl. Mazochium comment. in Tabulas Heracleenſ. pag. 233. §. 2. 3. & 4.

Δρυμώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *nemoroſus*, *ſylvoſus*, *ſtirpibus & arboribus confertus locus*.

Δρυμὼν, ῶνος, *quercetum*.

Δρυοτόμος, ου, [ὁ], *lignator*, *lignarius Faber* Cic. *Materiarius* Plauto. Smyrn. α. v. 247.

Δρυοτόμοι τέμνουσιν ὑπείροχον . .
Lignatores cædunt eminentem . .

Δρῦς, ὑὸς, [ἡ], *quercus*, *robur*. In obliquis quandoque producitur, ut apud Heſiod. δρυὸς ἔλυμα, in principio verſus. Sed plerumque corripitur. Ἀπὸ δρυὸς, h. e. *e robore*, nempe, *natus*, ut Dryades Nymphæ credebantur. Odyſſ. ο.

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσι παλαιφάτου, οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης. Ad quod alluſit Maro in Æneid.

Hæc nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant:
Genſque virum truncis & duro robore nata.

Δρυτόμος, ου, [ὁ], *arborator* Plin. *putator* Virg. *materiarius* Plaut. *faber lignarius* Cic.

Δῦναμαι, *poſſum*, producitur Odyſſ. α. v. 276.

Ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.

Redeat domum patris multum potentis. Corripitur vero Iliad. lib. τ. v. 163. atque ita plerumque ſe habet.

Δῦνω, *ſubeo*, *occido*, *condor*. Iliad. ρ. v. 392.

. . ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή.

. . *ſtatimque humor exiit*, *ingrediturque adeps*. Item *induo*. Iliad. γ.

. . θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε.

. . *pectus lorica induit*. Et Odyſſ. ο. δῦνε χίτωνα, pro ἐνεδύσατο, *induit*. Quandoque corripitur.

Δῦομαι, *ingredior*, *mergor*, *occido*, *induo*. Iliad. γ.

Ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα . . .

Humeros armis induit . . . Δυόμενος ἥλιος: *ſol occidens*.

Δῦρεσθαι, pro ὀδύρεσθαι, *lamentari*.

Δῠσαὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *graviter ſpirans*. Iliad. ε. v. 865.

Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο.

Ab æſtu vento graviter ſpirante excitato.

Δῠσαλγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ægre tolerabilis*. Iliad. υ. v. 154.

Δῠσαλθὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *incurabilis*. In Epigr.

Δῠσάμμορος, ου, [ὁ], *infelix*. Iliad. χ. v. 428.

Δῠσᾰριστοτόκεια, ας, [ἡ], *quæ optimam prolem peperit*, *ſed malo fato*. Iliad. σ. v. 54.

Δῠσηχὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *horriſonus*. Iliad. β. v. 686.

Δυσθῡμεῖν, *animum deſpondere*. Δυσθῡμοῦμαι, *animo ſum ægro*, Eurip.

Δυσθῡμία, ας, [ἡ], *triſtitia*, *mœror animi*: cui opponitur εὐθῡμία.

Δύσθῡμος, ου, [ὁ], *triſtis*, *mali conſilii*.

Δυσθῡμως, *languide*.

Δῠσίμερος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *ingratus*, *inſuavis*. Nonn. μυ. v. 672.

. . ὅτι Πᾶνα δυσίμερον ἔδρακε κούρη.

. . *quod Pana inſuavem vidit puella*.

Δυσκῑνητος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *difficilis motu*, *piger*, *torpens*, in Epigr.

Δυσπᾰρᾰμύθητος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *implacabilis*, *qui verbis flecti nequit*.

Δυσρῑγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *alſioſus*. Ariſtoph.

Δύσρῑγος, ου, [ὁ], *qui perpetuo friget*, *alſioſus*, *frigoris impatiens*.

Δυσώνυμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *inominatus*, *infauſtus*. Iliad. *μ*. v. 116.

Δύω, *ingredior*, *ſubeo*, *occido*, *induo*. Iliad. *β*. v. 261.

. . *ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω*.

. . *tuas quidem veſtes exſuero*.

Δωτίνη, ης, [ἡ], *munus*, & proprie quod conſumitur, & non longo tempore ſervatur, ut vinum, veſtis. Iliad. ι. v. 297.

Οἵκε σὲ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσι.

Qui te donis, tamquam Deum, honorabunt. & Odyſſ. lib. 1. v. 268.

E

Εᾶ, pro ἔαε, a verbo ἐάω, *ſine*, *permitte*. Iliad. β. v. 165.

Μηδὲ ἐα νῆας ἄλαδ᾽ ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Nec ſine naves in mare trahere &c.

Εὰ, ult. brevi, ἀγαθὰ, *bona*. Heſiod. in ſcuto Hercul. v. 131.

. . . θεοὶ δωτῆρες ἐάων. & Iliad. ω. v. 528. Hujus vocis nominativum ſingularem ſtatuunt Grammatici ἐὸν *ſuum*, quod ea quæ bona ſunt quilibet ſua facere, & ſibi aſciſcere conetur h. e. ἰδιοποιεῖσθαι, ut ipſi loquuntur, & ἐὰ, ideſt, *propria & peculiaria*, *ſua*, *ſui ipſius*, τὰ ἑαυτοῦ.

Εᾶγε, pro ἦγε, ſive potius, ἔηγε, th. ἀγνῦμι, *frango*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 532.

Οὔτ᾽ ἐπὶ νῶτα ἐαγε, κάρη δ᾽ εἰς οὖδας ὁρᾶται.
Cujus & humeri fracti ſunt, *& caput ſolum ſpectat.*

Εᾶγὸς, ότος, [τὸ], *fractum*, ab eodem them. Nonn. ιε. v. 15.

Πυθμένα κυφίζοντες ἐαγότος ἀμφιφορῆος.
Fundum evacuantes fractæ amphoræ.

Εᾶδὼς, ότος, [ὁ], pro ἡδὼς, th. ἅδω, *placeo*. Iliad. ι. v. 173.

. . πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν.
. . *cunctis gratam ſententiam dixit.*

Εᾶνὸς, οῦ, [ὁ], *indutu pulcher*, *tenuis*, *ſubtilis*. Iliad. ε. v. 734.

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ᾽ οὔδει.
Peplum quidem defluere ſivit patris ſuper pavimento.
Et Iliad. σ. v. 613.
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Fecit ei ocreas e ductili ſtanno. Atque hinc, nimirum ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου, putant aliqui hanc vocem fuiſſe translatam ad veſtes ſignificandas: ut dicatur πέπλος ἑανὸς, ſive ἐανὸς (utroque enim modo ſcribitur) ideſt, *albus inſtar ſtanni*. Corripitur Iliad. γ. v. 385.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, [ὁ], *ventriloquus*. Hoc nomine ſignificatur, qui e pelvi, vel ex alio genere vaſis vaticinia

capit. Γάϛρη enim genus vaſis eſt; aut certe qui in ventre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantem, Cælius lib. 5. cap. 10.

Εγγυᾰλίζω, *trado*, *porrigo*. Iliad. α. v. 353.

Εγγῦθεν, *prope*, *cominus*. Iliad. ε. v. 72.

Εγγῦθι, *idem*. Iliad. η. v. 341.

Εγγῦος, ȣ, [ὁ], *ſponſor*. Nonn. & in Epigramm. Quæ vox unde fluat, vide apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 248.

Εγκᾰτᾰ, [τὰ], *inteſtina*, *viſcera*. Heſiod.

Εγκεφᾰλος, ȣ, [ὁ], *cerebrum*. Iliad. γ. v. 300.

Εγκλῑνω, *inclino*, *declino*.

Εγκρῑνω, *probo*, *admitto*.

Εγκῦμων, ονος, [ὁ ϗ ἡ], *gravidus*. Nonn. γ. v. 170.

Εγχεσῐμωρος, ȣ, [ὁ], *bellicoſus*. Iliad. β. v. 692.

Εγχεσπᾰλος, ȣ, [ὁ], *qui haſtam vibrat*. Iliad. β. v. 131.

Ειλᾰπῑνάζω, *epulor*. Iliad. ξ. v. 241.

Ειλᾰπῐναϛὴς, ȣ̃, [ὁ], *paraſitus*. Iliad. ρ. v. 577.

Ειλᾰπῑνη, ης, [ἡ], *epulum*. Iliad. κ. v. 217.

Ειλᾰρ, ᾰρος, [τὸ], *propugnaculum*. Odyſſ. ο.

Ειλᾰτῐνος, ȣ, (ὁ), *abiegnus*. Iliad. ξ. v. 289.

Ειλῐπȣς, οδος, [ὁ ϗ ἡ], *curvo gradu utens*, epith. *boum* apud Heſiod. & Iliad. ζ.

Ειλῦμα, τος, [τὸ], *velamen*, *involucrum*. Odyſſ. ζ. v. 179.

Εἴθι πȣ εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ᾽ ἰȣ̃σα.

Si quod forte velamen linearum veſtium habes huc profecta.

Ειλῦφάζω, *contorqueo*, *mico*, *ſplendeo*. Iliad. γ. v. 492.

Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει.

Et quoquo verſus agitans ventus flammam torquet.

Et Heſiod. in ſcuto Herculis:

Τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε.

Procul ab ardentibus facibus lumen ſplendebat.

Ειλῦω, *tego*, *abſcondo*. Iliad. ε. v. 186.

. . νεφέλῃ εἰλύμενος ὤμȣς.

. . *nebula involutus humeros.* Et Horat. lib. 1. Ode 2.

Nube candentes humeros amictus. & Odyſſ. ξ.

Ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Chryſoloras εἱλύω ſcribit cum denſo ſpiritu. εἰλύμενος κόπρῳ: *luto involutus*. Philoſtrat. in Heroicis.

Εινᾱετὲς, adverb. *novem annis*. Odyſſ. ξ.

Εινᾰκις, *novies*.

Εινά-

Εἰνάλιος, ου, [ὁ], *marinus*. Odyſſ. ο. & in epigramm.

Εἰναλίφοιτος, ου, [ὁ], *per mare vagans*. Hinc εἰναλίφοιτα λίνα, in epigramm.

Εἰνάνυχες, adverb. *per novem noctes*. Iliad. ι. v. 466.

Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ . . .

Per novem noctes me circa. . .

Εἰνάτηρ, ερος, (ἡ), *fratria*, ideſt, *uxor fratris* (*nam fratria eſt uxor fratris*, inquit Feſtus, *&* *Fratriæ*, inquit Nonnus, *vocantur fratrum inter ſe uxores*). Neque εἰνάτηρ confundi debet cum voce γάλως, cum pro diverſis accipiantur apud Homer. Iliad. χ. v. 473.

Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἅλις ἔσταν.

Circum vero ipſum gloresq. & fratriæ frequentes ſtabant.

Εἴνατος, ου, [ὁ], pro ἔνατος, *nonus*. Iliad. β. v. 295.

Εἰνόδιος, ου, [ὁ], *compitalis, in via poſitus, in via habitans*, epitheton Dianæ, quod viis præeſſet, vel in triviis coleretur, in Epigr.

Εἰνοσίγαιος, ου, [ὁ], *Ennoſigæus, movens terram*, epitheton Neptuni. Iliad. ν. v. 455. Et Juvenal. Satyr. X. de Xerxe loquens:

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Εἰνοσίφυλλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *conſitus arboribus, frondoſus*. Iliad. β. v. 633.

Εἰρύω, pro ἐρύω, poetice. Heſiod. ἐν ἀσπίδι:

Ἥ τ' εἴρυτο κάρη ἡρακλῆος θείοιο.

Quæ caput Herculis protegebat. Et Oppian. Κυνηγ. α. v. 51.

Εἰρύομαι, *cuſtodio*. Iliad. α. ἔπος εἰρύσσασθαι: *verbum cuſtodire*, h. e. *parere, obtemperare*.

Εἰσαφικάνω, *adeo, accedo, redeo*. Heſiod.

. . δόμον εἰσαφίκανε: *domum ſe recepit*: εἰσαφίκανε πόλιν, *ad urbem acceſſit*.

Εἰσδύνω, & εἰσδύομαι, *ſubeo, ingredior, penetro*.

Εἶσος, *æqualis*. Iliad. β. v. 431.

. . οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.

. . *nec quicquam animus indiguit epuli æqualis*.

Εἰσπνήλος, ου, *amator*, apud Lacedæmonios: ſicut apud Theſſalos ἀΐτης, *amaſius*. Theocr. Idyll. ιβ. v. 13.

. . ὁ μὲν ἦς εἴσπνηλος, φαίη χὠ μυκλαϊσδων.

. . *alter erat amans, ut Amyclæa lingua loquens, dixerit.*

Ἑκατηβελέτης, ου, (ὁ), *longe jaculans*, epith. Apollinis. Iliad. α. v. 75.

Ἑκατηβόλος, ου, (ὁ), *Idem*. Iliad. ο. v. 231.

Εκατόγχειρος, ου, (ὁ), *centimanus*, Briarei gigantis epith. Iliad. α. v. 402. Hinc Horat. Carm. lib. 2.

Nec ſi reſurgat centimanus Gyges.

Εκατόνζυγος, ου, (ὁ), *centiremis*, *centum tranſtrorum*. Iliad. υ. v. 247.

Εκατόμπεδον, ου, (τὸ), *theatrum*, ita hoc nomen vertit Heſychius, præterea nemo. In tabulis vero Heracleenſibus cum maſculino, tum neutro genere pro templo Minervæ Athenis exſtructo uſurpatur. Dictum vero ita fuit potius ob operis elegantiam & concinnitatem, quam quod quaqua verſum centum pedes pateret: ſive propter numeri religionem; ſicuti & in Hecatombes vocabulo factum eſt, & in templis, altaribus aliiſque ædificiis pluribus non re, ſed nomine *ἑκατομπέδοις*. vide Cl. Mazoch. comment. in Tabb. Heracl. pag. 270. n. 13. 14. 15.

Εκατόμπολις, εως, (ἡ), *habens centum civitates*, Cretæ inſulæ epitheton. Iliad. β. v. 549.

Εκατόμπυλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *habens centum portas*, epith. Thebarum, in epigr.

Εκατος, ου, (ὁ), *Apollo*, a jaculando procul, ab ἕκαθεν. Ideoque ἑκάτη ponitur pro Diana, quaſi ſoror Ἑκάτου, ideſt, Apollinis: quemadmodum etiam dicitur Φοῖβος, & Φοίβη.

Εκβρυχάομαι, *rugio*.

Εκδύνω, ἐκδύω, & ἐκδύομαι, *emergo*. Opp. Hal. v. 119.

. . *οὐδέ τι μῆχος*

Εκδῦναι . . neque ulla ratio emergendi.

Εκθυμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *promptus*, *alacris*.

Εκθύμως, *acriter*, *prompte*, *avide*.

Εκθύω, *ſacrifico*.

Εκκυμαίνω, *exundo*.

Εκλαμπρύνομαι, *glorior*.

Εκλύω, *libero*, *verba facio*, *os aperio*. Sophocl.

Εκμηλίτης, ου, (ὁ), *maſtigia*, *verbero*. Apud Ariſtoph. in Ranis hoc epitheton Herculi tribuitur, pro ἀλεξίκακος. Nam in Melita ita indigetant Herculem.

Εκμηκύνω, *elongo*, *in longum extendo*.

Εκμηνίω, *indignor*.

Εκμηνύω, *indico*, *enuntio*.

Εκμιμοῦμαι, *imitor*, *exprimo*.

Εκνικάω, *evinco*, *obtineo*.

Εκπίνω, *ebibo*, *exhaurio*.

Εκ-

Ἐκπλημμυρέω, *æſtu exundo, reſtagno.*
Ἐκπλύνω, *eluo, abluo, elavo*, Plaut.
Ἐκπραΰνω, *manſuefacio, lenio, delinio.*
Ἐκῤινίζω, *irrideo, naſo ſuſpendo.*
Ἐκτιμᾶσθαι, *liceri*, ſed proprie, *magno.*
Ἐκτιμάω, *colo, exorno.*
Ἐκτίω, *reddo, perſolvo.*
Ἐκτρίβω, *extero, confrico, tundendo elicio*, ut ignem ex ſilice. ἐκτρίβειν πῦρ, *excutere ignem.*
Ἐκτρυπάω, *terebrando egero.*
Ἐκτρύπημα, τος, [τὸ], Gazæ, *ramenta quæ terebra educit*; Columella *ſcobem* appellat lib. 4. c. 3. Nam antiqua, inquit, terebra, quam ſolam veteres noverant agricolæ, *ſcobem* faciebat.
Ἐκτρυχόω, *extenuo, attero.*
Ἐκτρύχω, *extero.*
Ἐκτύφομαι, *in fumum evaneſco.*
Ἐκτυφόομαι, *idem.*
Ἑκυρὸς, ϋ, (ὁ), *ſocer*, mariti pater. Iliad. γ. v. 172.
Ἑκυρὰ, ᾶς, Jon. ἑκυρὴ, *ſocrus*, mariti mater. Iliad. χ. v. 451.

Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον . .
Venerandæ ſocrus vocem audivi . . Hoc nomine dicta eſt Comœdia Terentii.

Ἐκφερομυθῶ, *effero, prodo, pervulgo.*
Ἔκφυλος, [ὁ καὶ ἡ], *diverſi generis, alienus, barbarus.*
Ἐκφύομαι, *enaſcor, pullulo.*
Ἐκφυσάω, *efflo, exſpiro.* Apud Ariſtoph. in Pace, *excito.* . . ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, pro ἐξεκίνησε, *excitavit.*
Ἐκφύω, *produco, germino.*
Ἐλαΐδες, αἱ, *oleæ arbores, olivæ.*
Ἐλαΐζειν, *oleas colere.*
Ἐλάϊνος, ου, (ὁ), *oleaginus.* Iliad. ν. v. 612.

Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφιπελέκκῳ.
Securim ex ære ſcite factam, oleagino inſertam manubrio.

Cl. Mazochius in de Dedicatione ſub aſcia pag. 166. vertit *dolabram* ex modo longioris manubrii: nam ibi πέλεκκος μακρὸς dicitur.
Ἐλαΐς, ίδος, *Elais, vicus Palæſtinæ prope Phœnicen.* Dionyſ. Perieg. v. 910.

Οἵτ' Ἰόπην, καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι.
Qui Jopen, & Gazam, Elaidemque incolunt.

Ελατὴρ, ῆρος, [ὁ], *agitator equi*, *eques*, *auriga*. Iliad. δ. v. 145.

Ελάτη, ης, [ἡ], *abies*. Iliad. ε. v. 560. ἐυξέστῃσ' ἐλάτῃσι, *politis abjetibus*, h. e. *abiegnis remis*.

Ελατίτης, ου, [ὁ] *elatites lapis*. Plin. lib. 36. cap. 20.

Ελάτινον μῦρον, ἢ ἔλαιον, *elatinum unguentum*, *ſive oleum*, nimirum e palma, quam Elaten aut ſpathen aliqui vocant. Dioſcor. lib. 1. cap. 55.

Ελαφηβόλος, ου, [ὁ], *venator cervorum*. Iliad. σ. v. 319.

Ελαφος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *cervus*, *cerva*. Iliad. α. v. 225.

Ελευσὶς, ῖνος, & Ἐλευσὶν, Civitas in Attica Provincia, non longe ab Athenis, in qua regnavit Eleuſius, quem Ceres docuit omnem agriculturam.

Ελευσινίακος, ου, [ὁ], *Eleuſinus*, ut Ἐλευσινίακος κόλπος apud Strabonem lib. 8. *Sinus Eleuſinus*.

Ελευσίνιος, [ὁ], *Eleuſinius*: *οἱ* Ἐλευσίνιοι, ſic dicti ſunt verſus quidam, ſeu opus Æſchyli. Plut. in Theſeo.

Ελευσίνια, [τὰ], Sacra Cereris quærentis filiam Proſerpinam, quæ Athenienſes magnis cæremoniis arcaniſque celebrabant.

Ελευσινόθεν, *ex Eleuſine*.

Ελικοβλέφαρος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *cui ſunt palpebræ volubiles*, *aut tortiles*, *aut nigræ*, epith. Veneris.

Ελικὼν, ῶνος, *Helicon*, mons Bœotiæ juxta Thebas, non procul a Parnaſo, qui & ipſe Apollini quoque ſacer, & Muſis eſt. Unde Muſæ Ελικωνιάδες appellatæ ſunt.

Ελίκωπες, (*οἱ*), *cui oculi ſunt verſatiles*, *vel nigri*. Hoc nomine & Græci appellabantur, quod (ut tradit Theon in Aratum) Helicen Urſam inter navigandum obſervarent; vel *ἀπὸ ἑλίσσειν τὰς κώπας*, ideſt, a remis circumagendis. Iliad. α. v. 389.

Ελικῶπις, ιδος, (ἡ), *ad ſeſe hominum oculos convertens*, *vel nigris oculis decora*. Iliad. α. v. 98.

Ελίχρυσος, quod & ἑλίχρυσον ſcribitur. *Elichryſus*, & *Helichryſum*. Gaza hanc plantam tranſtulit *aureliam*, ſed male. Quid vero ſit, vide apud Plin. ex Theophraſto lib. 21. cap. 25. Theocr. Idyll. α. v. 30.

> Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος . .
> *Hedera helichryſo ornata* . . .

Ελκύω, *traho*. Apollon. Argon. 2.

> Ελκύσαντες λίθον εὐναίης . .
> *Anchora lapidem trahentes* . . ;

Ελλαμπρύνομαι, *clareo*, *ſplendeſco*.

Ελλεβορίτης οἶνος, *belleborites vinum*, ideſt, ex helleboro confectum.

Ελυμα, τος, [τὸ], medium aratri, ubi clavus craſſior dentale connectit cum temone. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 428. *Buris* dicitur a Virgilio.

Ελῖσα, ης, [ἡ], *Eliſa*, nomen Didonis. Virgil. lib. 4. Æneidos:

. . *nec me meminiſſe pigebit Eliſæ*.

Ελύω, *involvo*, *implico*. Iliad. ω.

Εμμάπεως, *dicto citius*. Iliad. ε. v. 836.

Εμπίνω, *imbibo*, *ebibo*. Ariſtoph.

Εμπλύνω, *eluo*, *abluo*, *elavo*, Plaut.

Εμπρίω, *ſeco*, *infigo*. Opp. Hal. ε. v. 186.

Αφρῷ ὑπ' αἱματόεντι γένυν σκολιοῖσι χαλινοῖς.
Εμπρίει, θερμόν δε . .

Spuma ſub cruenta maxillam curvis frenis infigit.

Εμπυριβήτης, ου, [ὁ], *igni aptus*. Iliad. ψ. v. 102.

Εμπυρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *ignitus*, & in Epigramm. ſumitur pro *aſſato*, *cocto*: ut ἰχθὺς ἔμπυρος.

Εμφύλιος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *conſanguineus*, *contribulis*, *inteſtinus*. Hinc ἐμφύλιος πόλεμος, *civile bellum & inteſtinum*. Theocr. Idyll. κβ. v. 199.

Κεκλιμένος θεᾶτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

Reclinatus ſpectat pugnam civilem virorum.

Εμφυλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *tribulis*, *civis*, *gentilis*. Odyſſ. ο. v. 273.

. . Ανδρα κατακτὰς
Εμφυλον . . . .

Εμφύομαι, *inhæreo*, *innaſcor*.

Εμφυσάω, *inſufflo*, *inſpiro*, *flatu impello*.

Εμφύσημα, τος, [τὸ], *inflatio*, *afflatus*, *& oculorum morbus*.

Εμφύσησις, εως, [ἡ], *inſufflatio*.

Εμφυσιοῦμαι, *inflor*, *tumeo*.

Εμφύω, *genero*, *produco*.

Εμψυχος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *animatus*, *animæ compos*.

Εμψυχόω, *animo*, *vivifico*, in Epigr.

Εμψύχω, *refrigero*.

Εμψύχως, *animoſe*, *& ex animi ſententia*: ut ἐμψύχως λέγειν, *ex animi ſententia loqui*.

Εναίσιμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *fatalis*. Iliad. ζ. v. 521.

Εναλίγκιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *ſimilis*. Iliad. ε. v. 5.

Εναντίβιον, adverb. *adverſus*. Iliad. θ. v. 168.

Εναν-

Ενᾶρα, τὰ, *ſpolia*. Iliad. ζ. v. 69. *ἔναρα βροτόεντα*, *ſpolia cruenta*.

Ενᾶρίζω, *interficio*, *ſpolio*. Iliad. α. v. 190.

Ενδινα, τὰ, *inteſtina*, quod illinc ſint tormina ventris. Il. ψ. v. 806.

Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα.

Attigeritque intus membra, perq. arma et nigrum ſanguinem.

Ενδῖνέω, *inſtar verticis, aut turbinis circumago*.

Ενδῦνω, *irrepo*, *induo*. Iliad. β. v. 42.

. . *μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα*.

. . *mollemque induit tunicam*.

Ενδῦω, *idem*.

Ενθῦμάζω, *incido*, *irruo*.

Ενθῦμοῦμαι, *animadverto*, *intelligo*.

Ενθῦμημα, τος, [τὸ], *inventum*, *cogitatio*, & *argutia*, *argumentum*, & *ſententia Oratoria*. Cic. in Topic.

Ενθῦμιον, ου, [τὸ], *cogitatio*, *caute excogitatum*, *aſtutia*.

Ενθῦμιος, ου, (ὁ), *qui curæ eſt*. Odyſſ. γ.

Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.

Noli de illa nimium eſſe ſollicitus.

Ενθῦμος, ου, (ὁ), *benevolus*. Odyſſ. ξ. v. 611.

Ενθῦμως, *ſtatim*. Βατραχ. v. 159.

Ενιδρῦω, *colloco*. *ἐνίδρῦμαι*, *infixus ſum*, *inſideo*; & active *inſero*, *indo*, *infigo*.

Ενῖπή, ῆς, [ἡ], *minæ*, *increpatio*. Iliad. δ. v. 402.

Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.

Reveritus Regis increpationem venerandi.

Ενιπτῦω, poetice, pro *ἐμπτύω*, *inſpuo*.

Ενῖπω, *increpo*, *maledictis laceſſo*.

Ενῖσάζω, *exæquo*. th. *ἴσος*, quod pro lubitu corripitur, & producitur.

Ενῖπεύς, έος, [ὁ], nomen fluvii.

Εννεάβοιος, ου, (ὁ), *novem boum pretii nummus*. Iliad. ζ. v. 237.

Εννεάχῖλοι, οἱ, *novies mille*. Iliad. ε. v. 860.

Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι.

Quantum novies mille clamant, vel decies mille.

Ενομῖλέω, *converſor*.

Εντῖμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *honorabilis*, *pretioſus*, *honeſtus*, *clarus*.

Εντῖμως, *honorifice*.

Εντρῖβομαι, *malum infero*, *plagas infigo*. Ariſtoph.

Εντρῖβω, *frico*, *cædo*, *tero*, *abſumo*.

Εν-

Ἐντύνω, *paro*, *adorno*, *diſpono*. Iliad. ι. v. 203.
Ζωρότερον δὲ κέραιρε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
Meraciuſque miſce, poculumq. para unicuique.
Ἐνυάλιος, ε, [ὁ], *Mars*, *bellicus*. Iliad. ν. v. 519.
. . ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ
Υἱὸν Ἐνυαλίοιο . . *Aſcalaphum tamen percuſſit haſta filium Martis* . . Hîc autem animadvertendum eſt hanc vocem Ἐνυάλιος non unius Martis fuiſſe cognomen, ſed bellicoſiſſimi cujuſque: unde id nomen Heſychio πολεμιστὴς & πολεμικὸς exponitur. Adhæc Plutarchus, quod Romani Romulum vocarint *Quirinum* (quod Sabinorum lingua *haſtatum* ſonat; quaſi ſi αἰχμητὴν dixeris, id quod & haſtatum & bellatorem deſignat) id Ἐνυάλιον Græcis ſonare teſtatur. Quod nedum in Martem, verum etiam in Bacchum, Herculem, & Quirinum quadrat. Quod ſi quando Ἐνευάλιος ſcriptum reperitur, quod in Maſtrilliano vaſe Junonem ab Enevalio h. e. Hercule ſauciatam exhibente videre eſt, id non errore, ſed conſilio factum exiſtimes velim. Nam ſicut Ἐνυάλιος ab *Enyo* belli Dea, ſive potius ab Ἐνύω (*occido*) deducitur; ita Ἐνευάλιος fiet ab Ἐνευ, cujus Suidas meminit his verbis: Ἐνευ, ἐπιφόνημα, *Eneu*, *eſt acclamatio*. Neque id novum eſt, quædam ſcilicet Deorum nomina ab acclamationibus fuiſſe petita. Bacchus enim ab acclamatione Εὐοῖ, *Evius* vocabatur, & ab altera Σαβοῖ, *Sabazius*. Vide Cl. Mazoch. comment. in Tabb. Heracl. pag. 137. & 138. n. 2. & 3.
Ἐνυώ, ῦς, [ἡ], *Bellona*, ἡ πολεμικὴ θεός. Iliad. ε. v. 333.
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
Neque Minerva, neq. urbium vaſtatrix Bellona.
Ἐξαδρύνομαι, *ad perfectam venio maturitatem*.
Ἐξαθυμεῖν, *animo deficere*.
Ἐξακισμύριοι, *ſexagies mille*, *ſexaginta millia*.
Ἐξακισχίλιοι, *ſexies mille*.
Ἐξακριβόω, *exacte facio & abſolvo*.
Ἐξαλαπάζω, *diripio*. Iliad. α. v. 128.
Ἐξαμβλύνω, *hebeto*, *obtundo*.
Ἐξαμύνομαι, *tueor*, *defendo*, Eurip.
Ἐξαναδύομαι, & ἐξαναδύω, *fugio*, *detrecto*.
Ἐξαναψύχω, *refrigero*.
Ἐξαποδίω, *expello*, *exigo*. Iliad. ε. v. 763.
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;
Graviter percuſſum pugna exegerim? Ubi notandum eſt

eſt α hîc produci per Ectaſin, quod fit, cum tres breves in polyſyllaba dictione concurrunt; quod & in κυανὸς ejuſque compoſitis, & in aliis, ὅσα κόνις, contingit.

Ἐξαρτῡόμαι, & ἐξαρτῡώ, *condio*, *inſtruo*, *paro*.

Ἐξειρῡώ, pro ἐξερύω, *extraho*.

Ἐξερῡώ, *idem*.

Ἐξῑλάσκομαι, *propitio*, *placo*, *pacifico*.

Ἐξῑλᾰσις, εως, [ἡ], *expiatio*, *pacificatio* Cic.

Ἐξῑλασμα, τος, [τὸ], *placatio*, *munus*, *reconciliatio*.

Ἐξῑλασμὸς, ῦ, [ὁ], *exoratio*, *expiatio*.

Ἐξῠλᾰώ, *concilio*.

Ἐξῑλεῦμαι, *reconcilio*.

Ἐξῑσης, vel ἐξῖσȣ, *æqualiter*, *ex æquo*.

Ἐξομῑλῶ, *verſor*. Eurip.

Ἐξόμῑλος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *alienus*, *ſeu abhorrens a conſuetudine*. Sophocl.

Ἐξῑθῡνω, *dirigo*. Iliad. ο. v. 410. Et Apoll. Argon. α. v. 562.

. . ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι.

. , *ut tuto dirigeret*.

Ἐξοπῖθεν, *a tergo*. Iliad. π. v. 611.

Ἐξορθῡνω, *concito*, *incito*.

Ἐπᾱΐκω, *irruo*. Opp. Hal. α. v. 392.

Νῶτον ἐπαΐξας περιβάλλεται αἰόλα δεσμά.

Tergum irruens circumjicit varia vincula.

Ἐπᾱΐσσω, *incito*, *irruo*. Odyſſ. ξ. & Iliad. γ. ἔγχει ἐπαΐσσων, *haſta minitans*, vel, *in haſtam inſurgens*: ἐπαΐσσων ξίφος, *enſem incitans & movens*. Apollon.

Ἐπαισχῡνομαι, *erubeſco*, *revereor*.

Ἐπᾰμῡνω, *auxilior*, *ulciſcor*. Iliad. ζ. v. 361.

Ἐπᾱρὰ, ᾶς, (ἡ), *imprecatio*. Iliad. ι. 456.

. . Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς.

. . *Dii autem ratas fecerunt imprecationes*.

Ἐπᾱρᾱτος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *maledictus*, *exſecrandus*. Th. ἀρὰ.

Ἐπεντῡνομαι, *accingor*, *adornor*. Apoll. Arg. α. v. 720.

. . ϗ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.

. . *& illi adornabantur abire*.

Ἐπημῡώ, *flecto*, *inclino*. Opp. Κυνηγ. β. v. 290.

Ὠτειλαὶ δ' ἑκάτερθεν ἐπημύουσιν ὀδόντων.

Vulnera utrinque connivent dentium. Et Hal. α. v. 228. Sed corripitur. Iliad. β. v. 148.

Λαβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Rapidus ſuperne ingruens, & ſpicis incumbit.

Ἐπη

Επητρῖμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *denſus*, *confertus*. Iliad. σ. v. 211.

Επῑάλλω, *induco*. Odyſſ. χ. v. 49.

. . οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα.

. . *Hic enim auctor fuit horum omnium.*

Επῑάχω, *acclamo*. Iliad. ν. v. 835.

Αργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον . .

Argivi ab altera parte acclamabant . .

Επιβρῑθω, *ingruo*. Iliad. ε. v. 91.

. . ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος.

. . *quando ingruit Jovis imber.*

Επιδῑνω, *contorqueo*. Iliad. γ. v. 378.

Ρίψ' ἐπιδινήσας . . *projecit contorquens.*

Επῑηρος, ου, (ὁ), *gratus*. Iliad. υ. v. 571.

Επιθαρσῡνω, *confirmo*, *animum addo*. Iliad. δ. v. 183.

Τόνδ' ἐπιθαρσύνων . . *Hunc confirmans* . .

Επιθλῑβω, *premo*, *ſeco*. Aratus v. 84.

Επιθῡμῶ, *concupiſco*. Anacr. ode λϛ.

Επιθῡμία, ας, [ἡ], *cupiditas*.

Επιθῡμοδείπνοι, οἱ, *conviviorum appetentes*. Hoc nomine Cæſar appellabat eos, qui cum tardius ad convivium veniſſent occupati negotiis, tamen ob cœnarum cupiditatem, non recuſarent iis, a quibus rogarentur.

Επῑθῡνω, *corrigo*. Iliad. ο. v. 410.

Επῑθῡω, *immolo*, *ſacrifico*, *irruo*. Iliad. σ. v. 175. Et Odyſſ. v. 297.

Επικηρῡκεύομαι, *legatos mitto de fœdere*, *aut induciis acturos*.

Επικλῑνομαι, *incumbo*, *inclino*. Apoll. 2. Argon.

Επικλῑνω, *inclino*, *inflecto*.

Επικρῑνω, *decerno*.

Επικῡμαίνω, *fluctuando ingruo*, *irruo*.

Επιμῡθεῦμαι, *inſuper dico*, *vel ſuadeo*.

Επιμῡθεύω, *affabulor*.

Επιμῡθιον, ου, [τὸ], *affabulatio*, quod fabulæ annectitur quaſi appendix (ut ἐφύμνιον, quod hymno ſuccinitur) quod expoſita fabula adjungitur, ut ejus uſus & accommodatio ad mores intelligatur.

Επῑμῡρομαι, *remurmuro*. Apoll. Arg. α. v. 938.

. . ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμός.

. . *quantumque remurmurat iſthmus.*

Επιμῡω, *claudo*, *conniveo*, *nicto*.

Επινῑκιος, ου, *victorioſus*, Gell. *triumphalis*. Hinc ἐπινί-

κιοι

κιοι πομπαὶ, ideſt, *triumphi* , Gaza . Ἐπινίκιος παιάν, *victoriæ pæan.*

Επινίκιον, [τὸ], *Epinicia*, *orum*, *celebritas pro habita victoria*, *carmen ob partam victoriam*. Sveton. in Nerone. Item pro epulo victoriæ cauſſa dato. Lucian.

Επίξυνος, [ὁ ϗ ἡ], *communis*.

Επιξυνόω, *communico*. Apoll. Argon. γ. v. 1161.

Οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ

Quam ſuo malum officium communicaſſe: conſil.

Επιξύω, *erado*. Nonn. λη. v. 13.

Ιππείαις ἀχάρακτον ἐπιξύων ῥόον ὁπλαῖς.

Equinis non ſignatum eradens fluctum ungulis .

Επιμορμύρω, *murmuro* . Dionys. Perieg. v. 784.

Τῷ δ' ἐπιμορμύρουσι ῥοαὶ Ἄλυος ποταμοῖο.

Poſt hunc vero murmurant fluenta Alyis fluvii.

Επιπλημμύρω, *obruo*. Opp. Hal. α. v. 465.

Δυσμενέων πάγχαλκος ἐπεπλήμμυρε θύελλα.

Hoſtium tota ænea obruerat procella.

Επίρρινος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *juſto naſo præditus*.

Επισινής, έος, [ὁ ϗ ἡ], *cui noceri poteſt*.

Επισίνομαι, *noceo*. Nic. Alexiph. v. 413.

. . βορῇ ἐπισίνατο κάμπη.

Επισίτια, [τὰ], *cibaria*, *ad cibum neceſſaria*.

Επισιτίζομαι, *cibum paro*.

Επισίτιος, &

Επίσιτος, *is cui pro opere cibus rependitur*.

Επισιτισμὸς, ου, [ὁ], *commeatus*, *viaticum navis*.

Επισκύνιον, ου, (τὸ), pellis ſupercilii quæ flectitur, ſupercilii prominentia, ſeu ſupercilium ipſum. Nam *σκύνια* ſunt ſummæ palpebræ, ideſt, *cilia*. Cilii vero quaſi projecta *ἐπισκύνια* dicuntur. Hom. Iliad. ρ. v. 136. de Leone exagitato:

Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται . .

Totumque ſupercilium deorſum trahit . . Et Opp. κυνηγ. α. v. 250.

Ομμα τορὸν, πυρσωπὸν, ἐπισκυνίοισι δαφοινὸν.

Oculus ei ſit torvus, *flammeus* , *ſuperciliis truculentus*.

Επιστροφάδην, *quaquaverſum*. Iliad. φ. v. 20.

Επισυρίττω, *clamo*, *more gruum vociferor*, *exſibilo*.

Επισύρω, *attraho*.

Επισφραγίζω, *ſigno*, *obſigno*.

Επιτιμάω, *pretium augeo*, *increpo*, *interminor*.

Επιτιμητὴρ, [ὁ], *reprehenſor*, *objurgator*. Oppian. Hal. α. v. 682.

Επιτιμήτωρ, *vindex*, *adjutor*. Odyſſ. ι.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ . .

Επιτίμιον, ȣ, [τὸ], *ultio*, *multa*, *vindicta*.

Επίτιμος, ȣ, [ὁ], *dives*.

Επιτίμως, *honorifice*.

Επιτροχάδην, *breviter*, *ſtrictim*, *curſim*. Iliad. γ. v. 213.

Επιφαιδρύνω, *lavo*. Apoll. Argon. δ.

Εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.

Invenerunt maris humoribus caput lavantem.

Επιφύομαι, *accreſco*, *adnaſcor*.

Επιφυσάω, *intumeſco*, *inflo*. Ariſtoph. in Pluto.

Επιχρίω, *inungo*.

Επίχρυσος, *aureus*, *inauratus*.

Επομφάλιος, ȣ, (ὁ), *umbo clypei*. Iliad. η. v. 266.

Εποτρύνω, *hortor*, *impello*. Iliad. ζ. v. 83.

Αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας.

Verum poſtquam Phalanges hortati fueritis omnes.

Επταβόειος, ȣ, (ὁ), epitheton clypei Ajacis, quem Homerus ita appellat, quod ſeptem boum tergoribus eſſet obductus, atque ob id impenetrabilis. Iliad. η. v. 222. Hinc Ovid.

. . *dominus clypei ſeptemplicis Ajax.* Et apud Eraſm. θυμὸς ἑπταβόειος, *animus heptaboeus*, *ſive ira heptaboea*, quod dicitur de forti magnoque & invicto.

Επτάπυλος, ȣ, (ὁ), ſeptem portas habens. Iliad. δ. v. 406.

Επωρύω, *fremo*, *ululo*, de cane, in epigr.

Ερητύω, *coerceo*. Nonn. κδ. v. 4.

Τριήνη φλογόεσσαν ἐρητύων Διονύσου.

Pugnam flammeam coercens Bacchi. Et Iliad. α. v. 192.

Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.

An iram ſedaret, compeſceretque furorem.

Ερίζω, *contendo*. Ἔρισα, *contendi*, & ἔρισας, & ἐρίσσα, non raro ι producunt. Iliad. γ. v. 223.

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Οδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

Non deinde cum Ulyſſe contendiſſet mortalis alius. Et Odyſſ. ο.

Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

Sedulitate nemo alius mecum certaverit.

Εριβρύχων, *ſonorus*, in Epigr. de tuba, ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων.

Εριβρύχης, ȣ, [ὁ], *valde mugiens*. Heſiod. in Theog.

Ερι-

Ερίβωλαξ, ἄκος, (ὁ, ἡ, τὸ), *valde gleboſus*. Iliad. α. v. 154.

Ερῖθος, ου, [ὁ καὶ ἡ], proprie *lanarius*, *ſive lanificus*. Theocr. Idyl. ιε. v. 80.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Veneranda Minerva, *quales illa elaborarunt lanificæ?*

Ερικυδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *valde glorioſus*. Iliad. ξ. v. 327.

Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
Nec quando Latonæ glorioſæ, *neque tui ipſius*.

Ερίμυκος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *valde mugiens*. Iliad. ψ. v. 775.

Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων.
Ubi boum fuſum erat ſtercus interfectorum valde mugientium.

Ερῖνα, [τὰ], *caprificus*, fructus caprifici.

Ερινάζω, *caprifico*, h. e. groſſos ex caprifico decerptos ficulneis arboribus ſive ficis ſuſpendere, ut ficariorum culicum operâ matureſcant ficus; quod & ὀλυνθάζειν dicunt. Unde ὄλυνθος, *ficus ſylveſtris*, *arbor*.

Ερινὰς, άδος, *caprificus*, *groſſus*.

Ερινασμὸς, οῦ, [ὁ], *caprificatio*.

Ερινεὸν, οῦ, [τὸ], *poma ficuum*, vel, *ficus groſſi præcidui*.

Ερινεὸς, οῦ, [ὁ], *caprificus*, *ficus ſylveſtris*. Iliad. β. v. 433.

Λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν . .
Exercitum autem ſiſte apud caprificum . .

Ερινέω, idem quod ἐρινάζω.

Ερῖνος, ου, *Erinus*, herba, quæ circa fontes fluvioſque provenit. Dioſc. lib. 4. cap. 28. Et Nicand. in Theriacis:

Ἀμφοῖν καὶ κλώθοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνου.

Ερίνεον, *Erineum*, urbs in Doride, ita dicta a caprifico, ut auctor eſt Strabo.

Εριφύλη, Eriphyle, vel *Eriphyla*, ſoror Adraſti, uxor Amphiarai, quæ accepto a Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi se moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Polynici prodidit. Æneid. 6.

Εριώδυνον, τὸ, *gravem dolorem afferens*.

Ερμαφρόδιτος, ου, [ὁ], *hermaphroditus*.

Ερμάων, ωνος, *Mercurius*. Coluthus v. 76.

Ὡς ὁ μὲν Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων.
Sic quidem pater Saturnius Mercurio præcipiebat.

Ερπύω, *repto*. Smyrn. ιγ. v. 93.

Ἀμφὶ νεκροὺς εἵρπυον ἀάσπετα κωκύοντες.
Inter mortuos reptabant horrendum in modum ululantes.

Ερ-

Ἐῤῥίγησι, *timeat*. Iliad. γ. v. 353.

Ὄφρα τὶς ἐῤῥίγησι . . *a verbo* ῥιγῶ , ῥιγήσω , ἐῤ-ῥίγηκα, & in medio Perfecto, ἔῤῥιγα . Unde ἐῤῥίγω in ſubjunctivo; ἐῤῥίγῃς, & tertia ἐῤῥίγησι, pro ἐῤῥίγῃ.

Ἐῤῥιγόω , *inalgeo* . Ariſtoph. in Pluto.

Ἐῤῥίγω, *horreo*, *formido*. Heſiod.

Αὐτὰς δὲ σπεύδοντι κ̀ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς.

Ipſe autem feſtinanti, & formidanti ſimilis.

Ἐῤῥῖνα, [τὰ] , *medicamenta vocant medici* , *quæ naribus induntur purgando capiti*. Vulgus medicorum *naſalia* ſolet appellare.

Ἐρυκακέω, *arceo*, *inhibeo*. Iliad. ε. v. 262.

Αὐτοῦ ἐρυκακέειν . . *Hic ſiſte*, vel, *detine*.

Ἐρύκω, *coerceo*. Iliad. φ. v. 59.

. . ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.

. . *qui multos invitos coercet*.

Ἐρῦμαι, pro ἐρύομαι, *cuſtodio* , *tueor*. Apoll. 2. Argon.

. . ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται: ideſt, *tuetur*. Idem:

Κῶας ὄφις . . ἔρυτο δοκεύων . . *cuſtodiebat obſervans*.

Ἐρύω, *diſcerpo*, *diſtrabo*, *obſervo*. Iliad. α. v. 216.

Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι.

Oportet quidem veſtrum, *Dea*, *verbum obſervare*. **At** corripitur eodem lib. v. 459.

Εὐέανος, ου, [ὁ], *pulcre veſtitus*. th. ἑανός.

Εὐθυμέω, *lætifico*, *alacri animo ſum*.

Εὐθυμήδης, εος, [ὁ κ̀ ἡ], *gratioſus*.

Εὐθυμία, ας, [ἡ], *lætitia* , *hilaritas*, *alacritas*.

Εὔθυμος, ου, [ὁ], *lætus*, *alacer*, *hilaris*. Odyſſ. ξ. v. 63.

. . Ἄναξ εὔθυμος ἔδωκε.

Εὐθυμότατος, *lætiſſimus*.

Εὐθύμως, *avide*, *læto animo*, *alacriter*. Βατραχ. v. 159.

Εὐθύνομαι, *judicium ſubeo*, *& quaſi in diſquiſitionem vocor*. Hoc nunc *ſyndacari* vocant: & Cicero *rationem vitæ & magiſtratus geſti* , *aut curationis actæ repoſci* , quod apud Cenſores fiebat. Cæſar, *cauſſam dicere*.

Εὐθύνη, ης, [ἡ], *judicium*, *pœna*, *examen*.

Εὔθυνος, ου, [ὁ], idem quod εὐθυντὴρ, ῆρος, *rector*, *gubernator*.

Εὐθύνω, proprie ſignificat, *quod pravum eſt corrigo*.

Εὐθύῤῥιν, & εὐθύῤῥις, ῖνος, [ὁ κ̀ ἡ], *qui recto eſt naſo*.

Εὐκίνητος, ου, [ὁ], *facile mobilis*, *agilis*, *lubricus*.

Εὐκίων, ονος, ὁ κ̀ ἡ], *pulcras habens columnas*.

Εὐκληῒς, ῗδος, *bene clauſus*. Iliad. ω. Εὐκληῒς θύρη: *janua bene clauſa*.

Εὐμίσητος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *odioſus*.

Εὐκνήμις, ῗδος, *bene ocreatus*. Iliad. α. v. 17.

Ἀτρεῖδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

Atridæque, & alii bene ocreati Achivi.

Εὐνῖκα, nomen Nymphæ. Theocr. Idyll. ιγ. v. 45.

Εὐκραὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *temperatus, purus*. Apoll. 2. Argon.

. . εὐκραὴς ἄεν οὖρος. . . *ventus liquidus ſpirabat.*

Εὐκρίνας, αντος, *deligens*. Odyſſ. ξ.

Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον εὐκρίνας ἀποπέμπω.

Εὐπαραμύθητος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *exorabilis*.

Εὐπέταλος, ου, [ὁ], *germinans, frondeſcens, habens pulcra folia*. Anacr. ιη.

Χάρασσ᾽ Ἔρωτα ἄνοπλον,
Καὶ χάριτας γελώσας
Τὴν ἄμπελον εὐπέταλον.
Sculpe Cupidinem inermem,
Et Gratias ridentes
Sub vite luxurianti. Sed plerumque corripitur.

Εὐπῖδαξ, ᾶκος, [ὁ καὶ ἡ], *irriguus, fontibus ſcatens*.

Εὔριν, ῖνος, [ὁ], *ſagacis naris*. Sophocl. in Ajace. Et Apoll. 2. Arg.

Λάθρη εὐρίνων τε κυνῶν . .

Εὔρῖνος, ου, [ὁ], *idem*. Opp. Hal. α. v. 275.

Κνωσσιοῦ εὐρίνοιο κυνὸς μένος . .
Cnoſſii ſagacis canis robur . .

Εὐριπίζειν, *Euripi modo reciprocari & agitari*.

Εὐρίπιος, ου, [ὁ], *Neptunus*.

Εὐρίπιστος, ου, [ὁ], *inſtabilis ut Euripus, incerta ſide*. Unde εὐρίπιστα *omnia* dixit Cicero ad Atticum epiſt. lib. 14. de his, quæ ad tumultuandum quaſi minima venti incitatione impelli queunt.

Εὔριπος, ου, [ὁ], *Euripus, mare reciprocum*, qualis eſt inter Euboeam, & Atticam. Transfertur etiam ad alia: ut εὔριπος ἄνθρωπος, *homo inconſtans*, Eraſm. in Chiliad. εὔριπος διάνοια, *cogitatio quæ huc illuc fertur*. Item εὔριποι, ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis: ſunt & aquarum ductus.

Εὐρύνω, *dilato, amplio*. Theocr. Idyll. ιγ. v. 31.

Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.

Eu-

Ευρυπέδῖλος, ου, [ὁ], *latus*. Opp. κυνηγ. α. v. 288.

Ὁπλὴν δ' οὐ κρατερὴν, πηλοτρόφον, εὐρυπέδιλον.

Ungulam male firmam, luti alumnam, latam.

Ευσφῦρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *pulcros habens talos*. Theocr. Idyl. κη. v. 13.

Πέξαιτ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' ἕνεκ' εὐσφύρω.

Tondetur eadem anno, propter Theugeniam pulcris taliis.

Et Opp. γ. v. 184.

Ἑξείης ἐνεπώμεν εὔσφυρον, ἠερόεντα.

Deinceps dicamus pulcrum pedibus, aerium.

Ευχῖλος, ου, [ὁ], *abundans pabulo*.

Ευψῡχεῖν, *confidere, bono animo eſſe*. Cic. *præſenti animo eſſe*.

Ευψῡχία, ας, [ἡ], *magnanimitas, fortitudo animi*.

Ευψῡχος, ου, [ὁ], *lætus, magnanimus, conſtans, alacer*.

Ευώδιν, ῖνος, *partu felix, fecundus*. Nonn. μζ. v. 372.

Θησεὺς ἔπλεε μοῦνος ἐς εὐώδινας Ἀθήνας.

Theſeus navigavit ſolus in fecundas Athenas. At vero corripitur apud eundem lib. η. v. 3.

. . εὐώδινες αὖραι.

. . *bene ſpirantes auræ*.

Εφῑμερος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *amabilis*. Theogn. v. 987.

Εἴθ' εἴη σ', Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν.

Si inſtitueris, Academe, amabilem hymnum canere.

Εφῑμείρω, *cupio*. Muſæus v. 80.

. . . κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι.

. . . *in cælo cupio Deus eſſe*.

Εφῡδωρ, erat apparitor ille apud Athenienſes, qui clepſydris moderandis præfectus erat. Pollux.

Εφῡειν, *impluere*, Columell.

Εχέθῡμος, ου, [ὁ], *prudens, modeſtus, pudicus*.

Εχεμῡθία, ας, [ἡ], *taciturnitas, ſilentium*. Gell. lib. 1. cap. 9. ſcribit hoc nomine vocatum fuiſſe ſilentium Pythagoreorum.

Εχέμῡθοι, οἱ, *taciturni homines, & qui cenſendi immunitatem habent*, qui & ἀκουστικοὶ, Gell. lib. 1. cap. 9.

Εχῑνάδες, αἱ, *Inſulæ Echinades*, Ætoliæ adverſæ, quæ ita dictæ videntur ab Echinis, ſive marinis, ſive terreſtribus, quibus abundabant; vel ob aſperitatem, quam notat Strabo, qua echinos quodammodo referunt, cum non modo *Echinades*, verum & *Echinæ* a Seneca, & Homero Iliad. β. nominentur. Dionyſ. Perieg. v. 435.

. . διὰ μέσσων
Νήσων, ἃς καλέουσιν Ἐχινάδας . .
Per medias inſulas, quas vocant Echinadas.

Ἐχινομῆτραι, αἱ, *Echinometræ*, ſpecies Echinorum. Ariſt. lib. 4. anim. *Echinometræ*, inquit Gaza, quaſi matrem aut matricem dixeris Echinorum.

Ἐχινόπους, οδος, *tribulus*, ſpinæ genus, vel *Echion*. Athen. l. 3.

Ἐχῖνος, ου, [ὁ], *Echinus*. Opp. κυνηγ. γ. v. 397.
Ὁπποίαν θωρήξατ' ἐχίνων ἄλλα φῦλα.
Qualibus armata ſunt Echinorum varia genera.

Ἐχίνου τραχύτερος, *Echino aſperior*. Proverb. in hominem durum, & inſuavibus moribus præditum. Vide Eraſm.

Ἐχιονίδης, ου, [ὁ], *Echionides*. Opp. κυνηγ. δ. v. 241.
Καὶ Πενθῆα τύραννον Ἐχιονίδην τρομέουσαι.
Et Pentheum tyrannum Echionidem horrentes.

Ἐχίων, ονος, *Echion*, unus fuit e ſociis Cadmi, primi Regis Thebarum: unde & Thebæ *Echioniæ* appellatæ. Apoll. Argon. α. v. 52.
. . Εὖ δεδαῶτε δόλους Ἔρυτος, καὶ Ἐχίων.
. . *Valde gnari fraudum Erytus, & Echion.*

Z

Ζᾱῆς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *valde flans*. Iliad. μ. v. 157.

Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

Quas ventus vehemens, nubes opacas agitans.

Ζᾱθεος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *prædivinus*, *admirandus*. Iliad. α. v. 37.

Ζᾱθέρμης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *bene calidus*, in epigr. Heſychius ſcribit oxitonως, ζαθερμὴς.

Ζᾱκοτος, ου, (ὁ), *furioſus*, *valde iracundus*. Iliad. γ. v. 270.

Ζᾰκυνθος, ου, (ἡ), *Zacynthus*, Inſula in mari Jonio, corripitur ab Hom. Iliad. β. At vero producitur Theocr. Idyll. δ. v. 32.

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.

Laudo Crotonem: pulcra civitas Zacynthus.

Ζᾰλη, ης, (ἡ), *tempeſtas*, *turbo*, *procella*.

Ζᾱλος, ου, (ὁ), prope idem quod Ζάλη. Nic. in Theriac.

Ζᾰμᾰρῑτης, de iis dici ſolet qui vita functi ſunt, quoſque non ſine reverentia nominamus, *valde beatus*: nunc *felicis recordationis* vulgo dicitur. Quod & dicitur *μακαρῖτης*.

Ζᾰχρῡσος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *valde aureus*, *dives*, Eurip.

Ζεόπῡρον, auctore Dioſcoride, vocant in Bithynia Zeæ triticique miſtam ſpeciem.

Ζευγῑτης, ου, (ὁ), *jugatus*, *jugo adſtrictus*. Et Ζευγῖται, tertii cenſus homines erant in Rep. Solonis. Plutarch. in Solone.

Ζευγῖτης κάλαμος, arundinis genus, de quo Plin. lib. 16. cap. 36.

Ζεύγνῡμι, *jungo*. Interdum idem eſt ac γεφῡρόω, *ponte jungo*, ut ζευγνῦναι τὸν Ἑλλήσποντον, Luciano; & ζευγνῦναι ποταμὸν, Herod.

Ζεφυρῖτις, ιδος, *Zephyritis*, *occiduus*. Dionyſ. Perieg. v. 727.

Ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρίτιδος ἐκ βορέαο.

Orſus a latere occiduo Boreæ. Item patronymicum femininum, quo nomine appellata eſt *Chloris*, *ſeu Flora*,

Dea Zephyri filia a Catullo, de coma Berenices, 61.

Ζῦθος, vel ζύθος, *potus ex bordeo* Theophraſto lib. 6. de cauſ. c. 15. Ariſtoteli, & Athenæo dicitur οἶνος κρίθινος. Latini vocant *Zythum*. Columella in hortulo:

Ut Peluſiaci prorites pocula zythi.

Ζωοθυτεῖν, *animal ſacrificare.*

Ζύμη, ης, [ἡ], *fermentum, farina humore ſubacta*, Gaza.

Ζυμίτης, ου, (ὁ), *panis fermentatus.*

Ζυμόομαι, *fermentor, fermenteſco.* Plin.

Ζυμόω, *fermento.*

Ζυμώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fermentaceus, non mucidus, maſſalis.* Gaza.

Ζύμωμα, τος, [τὸ], & ζύμωσις, *fermentatio, fermentum.* Hinc ζύμωμα τῆς γῆς, *terra velut fermentata extuberatio.* Nicander in Alexipharm.

Μὴ μὴν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι. Ubi fungos extuberantes intelligit interpres. Atque hoc genus fungi ἀμανίτης βῶλος vocatur, *amanita*. Ægineta lib. 1. cap. 11.

Ζυμωτὸς, οῦ, [ὁ], *fermentatus.* Hinc ἄζυμος, *infermentatus, azymus*; & ἀζυμίτης ἄρτος: *panis infermentatus.*

Θ

Θᾰάσσω, *ſedeo*. Iliad. ι. v. 194.
. . λιπὼν ἕδος, ἔνθα θαάσσεν.
. . *relicta ſede, in qua ſedebat*.
Θᾰλᾰμος, ου, (ὁ), *thalamus*, *cubiculum*. Iliad. γ. v. 142.
Θᾰλᾰμηπόλος, [ὁ καὶ ἡ], *cubicularius*, *verſans in cubiculo*, in Epigr.
Θᾱλασσα, ης, [ἡ], *mare*. Iliad. α. v. 33.
Θᾰλασσόπλαγκτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *marivagus*, in Epigr.
Θᾰλασσοπορῶ, *per mare iter facio*, in Epigr.
Θᾰλέθω, *vireſco*, *germino*. Iliad. ι. v. 462.
Θᾰλερὸς, οῦ, (ὁ), *virens*, *humidus*. Iliad. ι. v. 266.
Θᾰλεία, ας, (ἡ), *Thalia*, una ex Muſis.
Θᾰλειος, ου, (ὁ), *floridus*; *feſtivus*, *opiparus*. Iliad. η. v. 475.
Θᾰλος, ου, (ὁ), *germen*. Iliad. γ. v. 142.
Θᾰλῦπω, *foveo*, *calefacio*.
Θᾱλῦσια, τὰ, *feſtum*, *primitiæ frugum*, *Cerealia* : dicta a θάλλειν, quoniam ut denuo revireſcerent omnia, fruges Diis conſecrabant : unde & συγκομιστήρια etiam appellantur. Hom. Iliad. ι. & Theocr. Idyll. ζ. v. 3.
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος.
Cereri enim faciebat ſacrificia Phraſidamus.
Θᾰλῦσιος ἄρτος, panis qui ex novis frugibus conficitur primum.
Θᾰμινὰ, *crebro*, *frequenter*.
Θᾰμινὸς, οῦ, (ὁ), *frequens*, *creber*. Nic. Alexiph. v. 581.
Ανέρα καρδιόωντα θαμινότεροι κλονέουσι.
Θᾰρσῦνω, *hortor*, *bene ſperare jubeo*. Iliad. δ. v. 233.
Τὸς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι.
Hos apprime hortabatur adſtans verbis.
Θεᾱνὼ, όος, (ἡ), nomen propr. Mulier. Iliad. ζ. v. 302.
Η δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος.
Peplum autem acceptum Theano pulcra-genas.
Θεόθῦτα, τὰ, *carnes victimarum*.
Θεομῖσὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *Deo inviſus* : cui opponitur θεοφιλής. Ariſtoph. in Avib.
Αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.

Θεοτίμητος, ου, (ὁ), *venerandus*, *divino honore afficiendus*.

Θεσπὶν, *divina*, a θέσπιος, *divinus*. Smyrn. β. v. 39.

. . θεῦ ὄπα ταρβήσαντα

Θεσπίην, καὶ Τρῶας: *conſternatum Dei voce prodigioſa*. Verum fere ſemper corripitur.

Θερσίτης, ου, (ὁ), *Therſites*, nomen propr. Iliad. β. v. 212.

Θηλύνω, *effemino*, *emollio*, *laſcivio*. Theocr. Idyll. κ. v. 14.

Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σέσαρας.

Atque admodum propter formam laſciviebas, & ore aliquantum diducto.

Θὶς, vel θὶν, ῖνὸς, (ἡ), *litus*, *cumulus arenæ*, *acervus*. Tradunt Grammatici pro litore acceptum femin. eſſe generis, alias maſculin. Iliad. α. v. 33. παρὰ θῖνα θαλάσσης: *ad litus*.

Θῖνες, Heſychio ſunt arenæ cumuli, & fructuum comportatorum acervi: ii enim loca editiora exhibent.

Θινοῦσθαι, a θινόομαι, *obſtrui aggere*.

Θινώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *litoreus*.

Θὶς, ῖνὸς, (ὁ), nomen piſcis litoralis. Gaza reddit *litum*.

Θλίβομαι, *gravor*, *conſtringor*. Nonn. β. v. 487.

Θλιβομένη πεφόρητο . . *conſtricta ferebatur*.

Θρανίδιον, ου, (τὸ), *ſella*, *ſolium*.

Θρανίον, ου, (τὸ), *idem*.

Θρανίτης, ου, (ὁ), *remex*, *ſeſſor*, *qui in puppi triremis ſedet*. Valla apud Thucydid. exponit, *Thranitæ*, *qui remos longiores trahunt*. Atque κῶπαι θρανιτικαὶ, *remi longiores*, apud Bayſium de re navali.

Θρᾶνος, ου, [ὁ], *ſedes*, *tranſtrum navis*, *palus*, *paxilluſve*. Ariſtoph. in Ranis.

Θρασυκάρδιος, ου, [ὁ], *audax*, *magnanimus*. Iliad. κ. v. 41.

Θρασυμέμνων, ονος, [ὁ], *promptus*, *audax*. Iliad. ε. v. 630.

Θρασύμυθος, ου, (ὁ), *procax*, *temerarius*, *ſeu audax in verbis*, *& ſermone*. Pindar. Ολυμ. ιγ. ὕβριν θρασύμυθον, h. e. *procacem petulantiam*.

Θρασύνομαι, *animo*, *vel animor*, *audeo*, *ferocio*.

Θρασύχειρ, ειρος, [ὁ καὶ ἡ], *audax & promptus manu*, in Epigr.

Θρῆϊξ, ϊκος, *Thrax*, *Threicius*. Dionyſ. Perieg. v. 322.

Παννόνιοι, Μυσοί τε, βορειότεροι Θρηΐκων.

Pannonii, *Myſique*, *magis boreales Thracibus*. Corripitur vero apud Opp. Hal. δ. v. 186.

Θρῖον, ου, (τὸ), *folium fici*. Nic. Alexiph. v. 55.

Πολλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βάρος αἴνυσο θρίων.

Quod ſi dimidium foliorum ſumere pugnum &c.

Θριάζω, *folia fici arboris colligo*, *numine afflor*, Heſych.

Θρῖαι, αἱ, calculi, quos Sortilegi in urnam conjiciunt divinantes. Unde θριᾶσθαι, pro *vaticinari*, Suid.

Θρῖδαξ, κος, [ἡ], *lactuca*.

Θριδακίνις, ἰδος, *lactucula*. Θριδακίνη, *idem*. Quamvis prima corripiatur ab antiquo poeta apud Athen. lib. 2.

Θρίναξ, ακος, (ὁ), & Τρίναξ (utroque enim modo ſcribitur) *tridens*, haud vero *ventilabrum*. Quod facile eruitur ex Siciliæ etymo. Stephanus in Τρινακρία: Ἐκλήθη δ' οὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, ἢ ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία: *Sic vocata fuit*, *vel quod tria habeat promontoria*, *vel quod tridenti ſit ſimilis*. Ex quo profecto factum eſt, ut ea modo Θρινακρία, modo Τρινακρία ſcriberetur, prout θρίναξ, aut τρίναξ magis animo arrideret. Atque hinc etiam evenit, ut in Siculorum nummis *tridentes* ſæpiſſime conſpicerentur, qui interdum totam averſæ partis aream occupant. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 152. Dionyſ. Perieg. v. 467.

Θρινακίη δ' ἐπὶ τῇσιν . .

Thrinacria autem poſt has . .

Θριπήδεστος, ου, (ὁ), *a tineis corroſus*. Theophraſt. lib. 9. Hiſt.

Θριπόβρωτος, ου, [ὁ], *idem*.

Θριποφάγος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *cui victus eſt ex coſſis*, ideſt, *vermibus lignorum*. Ariſt. 9. Anim.

Θριπώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *putreſcens*. Gaza.

Θρὶψ, ῖπος, (ὁ), *vermiculus*, *qui lignis innaſcitur*.

Θρῖπες, *lignarii vermiculi*, h. e. qui ligna rodunt auctore Phocione in Lexico: ſicut ἶψ *cornua*, *& vites*, κὶς *frumenta*, μίδας *fabam*, ἴξ *vitrum* rodunt.

Θυΐτης, ου, (ὁ), *Thyites*, genus eſt lapidis duriſſimi, ex quo mortaria fieri conſueverunt: unde & a Plinio *lapis mortariorum* vocatur.

Θυάζω, *Orgia celebro*.

Θυιάς, άδος, (ἡ), *Thyas, ſacrificula Bacchi*. Apoll. α. v. 645.

Θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι . . *Bacchis furentibus ſimiles.*

Θυάω, idem quod καπριάω ſive καπρίζω, *ſubo*, quod de ſuibus dicitur, venereæ libidinis quaſi furore percitis. Ariſt. hiſt. anim. lib. 6. Portus tamen adnotat θυᾶν proprie eſſe porcarum, & a Latinis dici *ſubare*; καπριᾶν vero porcorum, & dici Latine *furire*.

Θυγάτηρ, έρος, καὶ θυγατρὸς, *filia*. Iliad. β. v. 492.

Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες . . .
Niſi cæleſtes muſæ, Jovis Ægiochi filiæ.

Et Odyſſ. γ. v. 451. ſed corripitur prima Iliad. ι.

Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θυγατέρες . . .

Θυλάκος, ου, [ὁ], *vas ad panem ferendum*. Ariſtoph.

Θύλαξ, κος, [ὁ], *ſacculus*, apud Hom. & Poll.

Θῦμα, τος, (τὸ), *ſacrificium, victima, hoſtia*, lib. 4. epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ ἀρτέμιδι. Θύματα dicebantur etiam piſtorium opus, quod ad animalium formam effictum Diis offerebatur.

Θυμαίνω, *iraſcor, ſuccenſeo*. Heſiod. ὄμμασι θυμαίνουσαι, *oculis iratæ*. Ariſtoph. μηδαμῶς θύμαινέ μοι, *ne mihi ſuccenſeas.*

Θυμαλγής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *afferens dolorem animo*. Iliad. δ. v. 513.

Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
Pugnat, verum ad naves iram cruciantem coquit.

Θυμαρής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *gratus, placidus*. Iliad. ι. v. 336.

. . ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα . .
. . *habetque uxorem animo gratam* . . .

Θυμάρμενον, ου, [τὸ], *gratum*. Nicand. in Alexiph. θυμάρμενον εἶαρ.

Θυμέομαι, *iraſcor, ſuccenſeo*. Sophocl.

Θυμέλη, ης, (ἡ), locus editior in orcheſtra, ideſt, pulpitum illud, in quo muſicis inſtrumentis inſerviebatur ſcenæ. Apud Martial. vero lib. 1. eſt nomen mulieris ſaltatricis; uti etiam illam appellat Juvenal. Satyr. 1. & Satyr. 8. v. 197.

Θυμηγερέων, οντος, [ὁ], *animo collecto ſpiritus reſumens*. Odyſſ. η. v. 283.

Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων . . .

Θυμηδής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *animo gratus.*

Θύμήνας, αντος, [ὁ], *iratus*, partic. aor. 1. a verbo θυ- μαίνω.

Θυμήρης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *placitus*, *gratus* Odyſſ. κ. v. 362.

Θῦγάλέος, ε, [ὁ], *acutus*. Nonn. μγ. v. 111.

Θυγαλέῃ πλήξεε Ποσειδάωνα κεραίῃ.

Acuto percuſſit Neptunum cornu.

Θυμίτης οἶνος, *thymites vinum*, h. e. ex thymo confe- ctum. Dioſc. lib. 5.

Θυμοβαρὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *animum gravatum habens*, *ani- mo dolens*. Θυμοβαρὴς ἀρετὴ, in Epigr.

Θυμοβορέω, *animum exedo*. Heſiod. ἄλγεα θυμοβορεῖν.

Θυμόβορος, ε, [ὁ ϗ ἡ], *animum vorans*.

Θυμοδακὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *mordax*. Odyſſ. θ. v. 185.

Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος . .

Θυμολέων, οντος, (ὁ), *animum leonis habens*, *virilis*, *ma- gnanimus*. Iliad. ε. v. 693.

Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα.

Eſſe meum patrem animoſum, *ſpiritum leonis habentem*.

Θυμολιπὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *animum relinquens*. Nonn. λζ. v. 54.

Θυμολιπὴς μεθύοντι πανείκελος . . .

Animum relinquens ebrio perſimilis . . .

Θυμομαχῶ, *animo pugnam meditor*.

Θυμοραϊςὴς, ε, [ὁ], *animum deſtruens*. Iliad. ν. v. 544.

. . ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊςής.

. . *Circaque eum mors fuſa eſt exitialis*.

Θυμοφθόρος, ε, [ὁ], *mortifer*, *pernicioſus*. Odyſſ. β. v. 329.

. . ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ.

. . *ut inde mortifera venena afferat*.

Θυμὸς, ῦ, (ὁ), *animi confidentia*, *animus vehemens*. *Ani- mos* Latini vocant: τῷ θυμῷ opponitur ἀθυμία. Item *ira*. Iliad. α. v. 24.

Αλλ' ἐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

At non Atridæ Agamemnoni placuit præ ira. θυμὸς etiam *animus*. Odyſſ. ξ.

. . νόον τ' ἔχέθω δ' ἐνὶ θυμῷ. h. e. *animo*.

Θυμόσοφος, ε, (ὁ), *ſapiens*, *ſollers*. Ariſtoph. νεφ.

. . θυμόσοφός ἐςι φύσει. . . *ingenioſus eſt & ſollers*.

Θύνω, & θυνέω, *feſtino*, *incito*, *ſævio*. Iliad. β. v. 55.

. . Θῦνον κρίνοντες . . . *properabant diſtinguentes*.

Et Heſiod.

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθυνέον, . . *furebant*.

Θυο-

etiam dictus: *Caurus* Latine vocatur, Gell. lib. 2. Horat. lib. 1. ode 3. corripuit penult. *obſtrictis aliis, præter Japyga*; produxit vero Dionyſ. Perieg. v. 379.

Φῦλά τ' Ἰηπύγων τετανυσμένα . .

Gentesque Japygum extenta . . Licet alii hic legant: Ἰηπυγίων.

Ἰάσιος, *Jaſius*, nomen propr. Herois.

Ἰασίων, ωνος, [ὁ], *Jaſion*, agricola Cereris maritus. Nonn. μν. v. 678.

Ἰασίων Δημήτρος ἀμαλλοτόκου παρακοίτης.

Jaſion Cereris manipulos generantis conjux.

Ἰασιώνη, *Jaſione herba*, *concilium* dicta Plinio lib. 22. cap. 24.

Ἴασος, *Jaſus*, *Inſula Cariæ*.

Ἰάσων, ονος, *Jaſon*, Æſonis filius, qui Colchos profectus, vellus aureum abſtulit. Orpheus Argon. v. 803.

Ἰατὴρ, ῆρος, (ὁ), *medicus*; pro quo Jones Ἰητήρ. Iliad. β. v239. & ἰητρός.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Vir medicus multis aliis æquandus honore eſt. Feſtiviter hoc in Fryximachum torſit Alcibiades, cui jubenti negavit ſe poſſe obſiſtere, quod vir medicus multorum inſtar eſſet.

Ἰατρὸς, ῦ, (ὁ), *idem*.

Ἰατραλείπτης, ου, [ὁ], *medicus qui unguentis & perfrictionibus corporis curat*.

Ἰάτρια, ας, (ἡ), *medica mulier*, quæ &

Ἰατρίνη, ſed voce minus Attica, ut adnotat Euſtath.

Ἰατρεῖον, ου, [τὸ], *officina medici*.

Ἰατροτέχνης, ου, (ὁ), *medicinæ artifex*, Ariſtoph. ...

Ἰατρονίκης, ου, (ὁ), *Jatronices*, *medicorum victor*. Sic ſe cognominavit Theſſalus. Bud. in Pand.

Ἰάχω, *clamo*. Iliad. α. v. 482.

Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε . .

... valde reſonabat. Sed corripitur Iliad. lib. γ. v. 174. & lib. λ. v. 462.

Ἰάων, ονος, [ὁ], Arcadiæ fluv. Dionyſ. Perieg. v. 416.

Ἶβις, ιδος, & ιος, (ἡ), avis Ægypti, quæ ſerpentibus veſcitur. Hæc avis clyſterem commonſtravit, roſtri aduncitate per eam partem ſe proluens, qua reddi ciborum onera maxime ſalubre eſt. Plin. l. 8. c. 27.

Ἰβύω, *verbero*, *clamo*, forſan derivatum ab ibide avi, quæ dicitur clamoſa, & roſtro ſuo tundit, & percutit.

Ἰγνύα

Ἰγνύα, ας, (ἡ), *poples*. Theocr. Idyll. xx. v. 242.
. . μακρὰν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἕλιξε
Κέρκον . .
Longamq. circum crurum poplites volvebat caudam.
Ἴδα, ης, [ἡ], *Ida*, nomen montis in Phrygia, & Creta. Iliad. *β*. v. 331.
Ἰδαία, ας, (ἡ), *Idea herba*, quæ & laurus Alexandrina, Dioſc. lib. 4.
Ἰδαία ῥίζα, *Idea radix*. Dioſc. lib. 4.
Ἰδαία πεύκη, *idea pinus*. Theophr. lib. 3. hiſt. plant.
Ἰδαῖος, ου, [ὁ], *Ideus*, ab Ida monte Phrygiæ. Hinc Ζεὺς Ἰδαῖος.
Ἰδάλιμος, ου, [ὁ], *humidus*. Heſiod. dixit ἰδάλιμον καῦμα, h. e. *ſudariferum*.
Ἴδη, ης, [ἡ], *Ida mons*.
Ἴδηθεν, *ab Ida*.
Ἰδάλιος, ου, [ὁ], *Idalius*, a monte Idalo.
Ἰδάλιον, *Idalium*, oppidum Cypri.
Ἰδίω, *ſudo*, *laboro*. Odyſſ. υ. v. 204.
Ἴδιον ὡς ἐνόησα . . *fluxit mihi ſudor ut intellexi*.
Ἴδισις, ιος, [ἡ], *ſudor*.
Ἴδος, εος, [τὸ], *aſtus*. Heſiod. ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, *in æſtu maximo*.
Ἵδρυμα, τος, [τὸ], *ſtatua*, *fulcimen*. Eurip.
Ἱδρῦμαι, *collocor*, *ſedeo*.
Ἱδρύομαι, *ſedem pono*. Ariſtoph.
Ἱδρυτέον, *manendum*. Sophocl. & Ariſtoph.
Ἵδρυμι, &
Ἱδρύω, *conſtituo*, *fundo*, *ſedem pono*. Iliad. ο. v. 142.
Ὣς εἰποῦσα, ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Sic locuta, collocavit in throno impetuoſum Martem.
Et Proclus:
Ἱερὸν ἱδρύσαντο κατὰ πτολίεθρον ἄγαλμα.
Sacram conſtituerunt circa civitatem ſtatuam.
Ἵεμαι, *cupio*, *geſtio*, *feſtino*. Odyſſ. α. ἱέμενοι κτεῖναι, *necare cupientes*. Et Iliad. *β*. v. 96.
Ἱερός, οῦ, [ὁ], *ſacer*, *divinus*, *ſanctus*, *auguſtus*, prima ſyllaba communi. Iliad. α. v. 147.
Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Ut nobis longe jaculantem places ſacris factis. Corripitur Iliad. α. v. 366.
Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.
Ivimus in Thebam ſacram urbem Eetionis.

. . *διὰ μέσσων*

Νήσων, ἅς καλέουσιν Ἐχινάδας . .

Per medias inſulas, quàs vocant Echinadas.

Ἐχινομῆτραι, *αἱ*, *Echinometræ*, ſpecies Echinorum. Ariſt. lib. 4. anim. *Echinometræ*, inquit Gaza , quaſi matrem aut matricem dixeris Echinorum.

Ἐχινόπους, *οδος*, *tribulus*, ſpinæ genus, vel *Echion.* Athen. l. 3.

Ἐχῖνος, *ου*, [*ὁ*], *Echinus*. Opp. κυνηγ. γ. v. 397.

Ὁπποίας θωρήξατ' ἐχίνων ἄλλα φῦλα.

Qualibus armata ſunt Echinorum varia genera.

Ἐχίνου τραχύτερος, *Echino aſperior*. Proverb. in hominem durum, & inſuavibus moribus præditum. Vide Eraſm.

Ἐχιονίδης, *ου*, [*ὁ*], *Echionides*. Opp. κυνηγ. δ. v. 241.

Καὶ Πενθῆα τύραννον Ἐχιονίδην τρομέουσαι.

Et Pentheum tyrannum Echionidem horrentes.

Ἐχίων, *ονος*, *Echion*, unus fuit e ſociis Cadmi, primi Regis Thebarum : unde & Thebæ *Echioniæ* appellatæ. Apoll. Argon. α. v. 52.

. . Εὖ δεδαῶτε δόλους Ἔρυτος, καὶ Ἐχίων.

. . *Valde gnari fraudum Erytus, & Echion.*

Ζῶν,

Z

Ζᾱὴς, έος, [ὁ ϰ̀ ἡ], *valde flans*. Iliad. μ. v. 157.

Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

Quas ventus vehemens, nubes opacas agitans.

Ζᾰθεος, ου, (ὁ ϰ̀ ἡ), *prædivinus*, *admirandus*. Iliad. α. v. 37.

Ζᾰθέρμης, εος, [ὁ ϰ̀ ἡ], *bene calidus*, in epigr. Heſychius ſcribit oxitonως, ζαθερμὴς.

Ζᾰκοτος, ου, (ὁ), *furioſus*, *valde iracundus*. Iliad. γ. v. 270.

Ζᾰκυνθος, ου, (ἡ), *Zacynthus*, Inſula in mari Jonio, corripitur ab Hom. Iliad. β. At vero producitur Theocr. Idyll. δ. v. 32.

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.

Laudo Crotonem: pulcra civitas Zacynthus.

Ζᾰλη, ης, (ἡ), *tempeſtas*, *turbo*, *procella*.

Ζᾱλος, ου, (ὁ), prope idem quod Ζάλη. Nic. in Theriac.

Ζᾰμᾰρῖτης, de iis dici ſolet qui vita functi ſunt, quoſque non ſine reverentia nominamus, *valde beatus*: nunc *felicis recordationis* vulgo dicitur. Quod & dicitur μακαρῖτης.

Ζάχρῡσος, ου, [ὁ ϰ̀ ἡ], *valde aureus*, *dives*, Eurip.

Ζεόπῡρον, auctore Dioſcoride, vocant in Bithynia Zeæ triticique miſtam ſpeciem.

Ζευγῖτης, ου, (ὁ), *jugatus*, *jugo adſtrictus*. Et Ζευγῖται, tertii cenſus homines erant in Rep. Solonis. Plutarch. in Solone.

Ζευγῖτης κάλαμος, arundinis genus, de quo Plin. lib. 16. cap. 36.

Ζεύγνῡμι, *jungo*. Interdum idem eſt ac γεφῡρόω, *ponte jungo*, ut ζευγνῦναι τὸν Ἑλλήσποντον, Luciano; & ζευγνῦναι ποταμὸν, Herod.

Ζεφυρῖτις, ιδος, *Zephyritis*, *occiduus*. Dionyſ. Perieg. v. 727.

Ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρίτιδος ἐκ βορέαο.

Orſus a latere occiduo Boreæ. Item patronymicum femininum, quo nomine appellata eſt *Chloris*, *ſeu Flora*,

 dea

Dea Zephyri filia a Catullo, de coma Berenices, 61.

Ζῦθος, vel ζύθος, *potus ex hordeo* Theophraſto lib. 6. de cauſ. c. 15. Ariſtoteli, & Athenæo dicitur *οἶνος κρίθινος*. Latini vocant *Zythum*. Columella in hortulo:

Ut Peluſiaci proritet pocula zythi.

Ζωοθυτεῖν, *animal ſacrificare.*

Ζύμη, ης, [ἡ], *fermentum, farina humore ſubacta*, Gaza.

Ζυμίτης, ου, (ὁ), *panis fermentatus.*

Ζυμόομαι, *fermentor, fermenteſco.* Plin.

Ζυμόω, *fermento.*

Ζυμώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fermentaceus, non mucidus, maſſalis.* Gaza.

Ζύμωμα, τος, [τὸ], & ζύμωσις, *fermentatio, fermentum.* Hinc ζύμωμα τῆς γῆς, *terra velut fermentata extuberatio.* Nicander in Alexipharm.

Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι. Ubi fungos extuberantes intelligit interpres. Atque hoc genus fungi *ἀμανίτης βῶλος* vocatur, *amanita*. Ægineta lib. 1. cap. 11.

Ζυμωτὸς, οῦ, [ὁ], *fermentatus.* Hinc ἄζυμος, *infermentatus, azymus*; & *ἀζυμίτης ἄρτος*: *panis infermentatus.*

Θά.

Digitized by Google

Θ

Θάασσω, *ſedeo*. Iliad. ι. v. 194.
. . λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν.
. . *relicta ſede, in qua ſedebat.*
Θάλαμος, ου, (ὁ), *thalamus, cubiculum*. Iliad. γ. v. 142.
Θαλαμηπόλος, [ὁ καὶ ἡ], *cubicularius, verſans in cubiculo*, in Epigr.
Θάλασσα, ης, [ἡ], *mare*. Iliad. α. v. 33.
Θαλασσόπλαγκτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *marivagus*, in Epigr.
Θαλασσοπορῶ, *per mare iter facio*, in Epigr.
Θαλέθω, *vireſco, germino*. Iliad. ι. v. 462.
Θαλερὸς, οῦ, (ὁ), *virens, humidus*. Iliad. ι. v. 266.
Θάλεια, ας, (ἡ), *Thalia*, una ex Muſis.
Θάλειος, ου, (ὁ), *floridus; feſtivus, opiparus*. Iliad. η. v. 475.
Θάλος, ου, (ὁ), *germen*. Iliad. γ. v. 142.
Θαλύνω, *foveo, calefacio*.
Θαλύσια, τὰ, *feſtum, primitiæ frugum, Cerealia*: dicta a θάλλειν, quoniam ut denuo revireſcerent omnia, fruges Diis conſecrabant: unde & συγκομιστήρια etiam appellantur. Hom. Iliad. ι. & Theocr. Idyll. ζ. v. 3.
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος.
Cereri enim faciebat ſacrificia Phraſidamus.
Θαλύσιος ἄρτος, panis qui ex novis frugibus conficitur primum.
Θαμινὰ, *crebro, frequenter*.
Θαμινὸς, οῦ, (ὁ), *frequens, creber*. Nic. Alexiph. v. 581.
Ἀνέρα καρδιόωντα θαμινότεροι κλονέουσι.
Θαρσύνω, *hortor, bene ſperare jubeo*. Iliad. δ. v. 233.
Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι.
Hos apprime hortabatur adſtans verbis.
Θεανὼ, όος, (ἡ), nomen propr. Mulier. Iliad. ζ. v. 302.
Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος.
Peplum autem acceptum Theano pulcra-genas.
Θεόθυτα, τὰ, *carnes victimarum*.
Θεομισὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *Deo inviſus*: cui opponitur θεοφιλής. Ariſtoph. in Avib.
Αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ὄρις.

Θεοτίμητος, ου, (ὁ), *venerandus, divino honore afficiendus.*

Θεσπῖν, *divina*, a θέσπιος, *divinus*. Smyrn. β. v. 39.

. . θεοῦ ὄπα ταρβήσαντα

Θεσπίην, καὶ Τρῶας: *conſternatum Dei voce prodigioſa*. Verum fere ſemper corripitur.

Θερσίτης, ου, (ὁ), *Therſites*, nomen propr. Iliad. β. v. 212.

Θηλύνω, *effemino, emollio, laſcivio*. Theocr. Idyll. κ. v. 14.

Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σέσαρας.

Atque admodum propter formam laſciviebas, & ore aliquantum diducto.

Θὶς, vel θὶν, ῑνὸς, (ἡ), *litus, cumulus arenæ, acervus*. Tradunt Grammatici pro litore acceptum femin. eſſe generis, alias maſculin. Iliad. α. v. 33. παρὰ θῖνα θαλάσσης: *ad litus*.

Θῖνες, Heſychio ſunt arenæ cumuli, & fructuum comportatorum acervi: ii enim loca editiora exhibent.

Θινοῦσθαι, a θινόομαι, *obſtrui aggere*.

Θινώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *litoreus*.

Θὶς, ῑνὸς, (ὁ), nomen piſcis litoralis. Gaza reddit *linum*.

Θλίβομαι, *gravor, conſtringor*. Nonn. β. v. 487.

Θλιβομένη πεφόρητο . . *conſtricta ferebatur*.

Θρανίδιον, ου, (τὸ), *ſella, ſolium*.

Θρανίον, ου, (τὸ), *idem*.

Θρανίτης, ου, (ὁ), *remex, ſeſſor, qui in puppi triremis ſedet*. Valla apud Thucydid. exponit, *Thranitæ, qui remos longiores trahunt*. Atque κῶπαι θρανιτικαὶ, *remi longiores*, apud Bayſium de re navali.

Θρᾶνος, ου, [ὁ], *ſedes, tranſtrum navis, palus, paxilluſve*. Ariſtoph. in Ranis.

Θρασυκάρδιος, ου, [ὁ], *audax, magnanimus*. Iliad. κ. v. 41.

Θρασυμέμνων, ονος, [ὁ], *promptus, audax*. Iliad. ε. v. 630.

Θρασύμυθος, ου, (ὁ), *procax, temerarius, ſeu audax in verbis, & ſermone*. Pindar. Ολυμ. ιγ. ὕβριν θρασύμυθον, h. e. *procacem petulantiam*.

Θρασύνομαι, *animo, vel animor, audeo, ferocio*.

Θρασύχειρ, ειρος, [ὁ καὶ ἡ], *audax & promptus manu*, in Epigr.

Θρῆξ, ῆκος, *Thrax*, *Threicius*. Dionyſ. Perieg. v. 322.

Παννόνιοι, Μυσοί τε, βορειότεροι Θρηΐκων.

Pannonii, Myſique, magis boreales Thracibus. Corripitur vero apud Opp. Hal. δ. v. 186.

Θρῖον, ου, (τὸ), *folium fici*. Nic. Alexiph. v. 55.

Πολλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βάρος αἴνυσο θρίων.

Quod ſi dimidium foliorum ſumere pugnum &c.

Θριάζω, *folia fici arboris colligo*, *numine afflor*, Heſych.

Θρῖαι, αἱ, calculi, quos Sortilegi in urnam conjiciunt divinantes. Unde θριᾶσθαι, pro *vaticinari*, Suid.

Θρῖδαξ, κος, [ἡ], *lactuca*.

Θρῖδἄκῖνις, ίδος, *lactucula*. Θρῖδἄκῖνη, *idem*. Quamvis prima corripiatur ab antiquo poeta apud Athen. lib. 2.

Θρῖναξ, ἄκος, (ὁ), & Τρίναξ (utroque enim modo ſcribitur) *tridens*, haud vero *ventilabrum*. Quod facile eruitur ex Siciliæ etymo. Stephanus in Τρινακρία: Ἐκλήθη δ' οὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, ἢ ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία: *Sic vocata fuit, vel quod tria habeat promontoria, vel quod tridenti ſit ſimilis*. Ex quo profecto factum eſt, ut ea modo Θρινακρία, modo Τρινακρία ſcriberetur, prout θρίναξ, aut τρίναξ magis animo arrideret. Atque hinc etiam evenit, ut in Siculorum nummis *tridentes* ſæpiſſime conſpicerentur, qui interdum totam averſæ partis aream occupant. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 152. Dionyſ. Perieg. v. 467.

Θρινακίη δ' ἐπὶ τῇσιν . .

Thrinacria autem poſt has . .

Θρῖπήδεστος, ου, (ὁ), *a tineis corroſus*. Theophraſt. lib. 9. Hiſt.

Θρῖπόβρωτος, ου, [ὁ], *idem*.

Θρῖποφάγος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *cui victus eſt ex coſſis*, ideſt, *vermibus lignorum*. Ariſt. 9. Anim.

Θρῖπώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *putreſcens*. Gaza.

Θρὶψ, ῖπος, (ὁ), *vermiculus*, *qui lignis innaſcitur*.

Θρῖπες, *lignarii vermiculi*, h. e. qui ligna rodunt auctore Phocione in Lexico: ſicut ἴψ *cornua*, & *vites*, κὶς *frumenta*, μίδας *fabam*, τὲξ *vitrum* rodunt.

Θυΐτης, ου, (ὁ), *Thyites*, genus eſt lapidis duriſſimi, ex quo mortaria fieri conſueverunt: unde & a Plinio *lapis mortariorum* vocatur.

Θυάζω, *Orgia celebro*.

Θυὰς, ἀδος, (ἡ), *Thyas, ſacrificula Bacchi*. Apoll. α. v. 645.

Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι . . *Bacchis furentibus ſimiles*.

Θυάω, idem quod καπριάω ſive καπρίζω, *ſubo*, quod de ſuibus dicitur, venereæ libidinis quaſi furore percitis. Ariſt. hiſt. anim. lib. 6. Portus tamen adnotat θυᾷν proprie eſſe porcarum, & a Latinis dici *ſubare*; καπριᾷν vero porcorum, & dici Latine *furire*.

Θυγάτηρ, έρος, καὶ θυγατρὸς, *filia*. Iliad. β. v. 492.

Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες . . .
Niſi cæleſtes muſæ, Jovis Ægiochi filiæ.

Et Odyſſ. γ. v. 451. ſed corripitur prima Iliad. ι.

Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θυγατέρες . . .

Θυλάκος, ου, [ὁ], *vas ad panem ferendum*. Ariſtoph.

Θύλαξ, κος, [ὁ], *ſacculus*, apud Hom. & Poll.

Θῦμα, τος, (τὸ), *ſacrificium, victima, hoſtia*, lib. 4. epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι. Θύματα dicebantur etiam piſtorium opus, quod ad animalium formam effictum Diis offerebatur.

Θυμαίνω, *iraſcor, ſuccenſeo*. Heſiod. ὄμμασι θυμαίνουσαι, *oculis iratæ*. Ariſtoph. μηδαμῶς θύμαινέ μοι, *ne mihi ſuccenſeas*.

Θυμαλγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *afferens dolorem animo*. Iliad. δ. v. 513.

Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
Pugnat, verum ad naves iram cruciantem coquit.

Θυμήρης, έος, [ὁ καὶ ἡ], *gratus, placidus*. Iliad. ι. v. 336.

. . ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα . . .
. . *habetque uxorem animo gratam* . . .

Θυμάρμενον, ου, [τὸ], *gratum*. Nicand. in Alexiph. θυμάρμενον εἶαρ.

Θυμέομαι, *iraſcor, ſuccenſeo*. Sophocl.

Θυμέλη, ης, (ἡ), locus editior in orcheſtra, ideſt, pulpitum illud, in quo muſicis inſtrumentis inſerviebatur ſcenæ. Apud Martial. vero lib. 1. eſt nomen mulieris ſaltatricis; uti etiam illam appellat Juvenal. Satyr. 1. & Satyr. 8. v. 197.

Θυμηγερέων, οντος, [ὁ], *animo collecto ſpiritus reſumens*. Odyſſ. η. v. 283.

Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων . . .

Θυμηδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *animo gratus*.

Θυ-

Θυμήνας, αντος, [ὁ], *iratus*, partic. aor. 1. a verbo θυμαίνω.

Θυμήρης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *placitus*, *gratus* Odyſſ. κ. v. 362.

Θυγάλεος, ου, [ὁ], *acutus*. Nonn. μγ. v. 111.

Θυγαλέῃ πλήξειε Ποσειδάωνα κεραίῃ.

Acuto percuſſit Neptunum cornu.

Θυμίτης οἶνος, *thymites vinum*, h. e. ex thymo confectum. Dioſc. lib. 5.

Θυμοβαρής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *animum gravatum habens*, *animo dolens*. Θυμοβαρὴς ἀρετή, in Epigr.

Θυμοβορέω, *animum exedo*. Heſiod. ἄλγεα θυμοβορεῖν.

Θυμόβορος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *animum vorans*.

Θυμοδακής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *mordax*. Odyſſ. θ. v. 185.

Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος . .

Θυμολέων, οντος, (ὁ), *animum leonis habens*, *virilis*, *magnanimus*. Iliad. ε. v. 693.

Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα.

Eſſe meum patrem animoſum, *ſpiritum leonis habentem*.

Θυμολιπής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *animum relinquens*. Nonn. λζ. v. 54

Θυμολιπὴς μεθύοντι πανείκελος . . .

Animum relinquens ebrio perſimilis . . .

Θυμομαχῶ, *animo pugnam meditor*.

Θυμοραϊστής, οῦ, [ὁ], *animum deſtruens*. Iliad. π. v. 544.

. . ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

. . *Circaque eum mors fuſa eſt exitialis*.

Θυμοφθόρος, ου, [ὁ], *mortifer*, *pernicioſus*. Odyſſ. β. v. 329.

. . ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ.

. . *ut inde mortifera venena afferat*.

Θυμός, οῦ, (ὁ), *animi confidentia*, *animus vehemens*. *Animos* Latini vocant: τῷ θυμῷ opponitur ἀθυμία. Item *ira*. Iliad. α. v. 24.

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

At non Atridæ Agamemnoni placuit præ ira. θυμὸς etiam *animus*. Odyſſ. ξ.

. . νόον σχέθεν δ' ἐνὶ θυμῷ. h. e. *animo*.

Θυμόσοφος, ου, (ὁ), *ſapiens*, *ſollers*. Ariſtoph. νεφ.

. . θυμόσοφός ἐστι φύσει. . . *ingenioſus eſt & ſollers*.

Θύνω, & θυνέω, *feſtino*, *incito*, *ſævio*. Iliad. β. v. 55.

. . Θῦνον κρίνοντες. . . *properabant diſtinguentes*.

Et Heſiod.

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, . . *furebant*.

Θύω-

Θύομαι, *ſacrifico*, *ſacrum facio*.

Θυοσκόος, ου, [ὁ], *aruſpex*. Iliad. ω. v. 221.

Θύρα, ας, [ἡ], *janua*, *oſtium*, *fores*.

Θύραζε, adverb. *foras*. Iliad. ι. v. 694.

Θύρετρον, ου, [τὸ], *oſtium*, *veſtibulum*. Iliad. β. v. 415.

Θύσανον, ου, [τὸ], & θύσανος, ου, [ὁ], *fimbria*. Iliad. β. v. 449.

Θυσανόεις, εντος, [ὁ], *fimbriatus*. Hom. ibidem.

Θυσιάζω, *ſacrifico*, *immolo*.

Θυσιὰς άδος, (ἡ), *Baccha*, & *vox bacchantium*.

Θυτὴρ, ῆρος, (ὁ), Sophocli in Trachiniis, *ſacrificus*. Dicuntur etiam Θύται, h. e. *victimatores* & *agones* Lactantio Gram. *popæ* Perſio, *ſeceſpitatores* Feſto.

Θυτήριον, ου, [τὸ], *ſacrificium*, Eurip. Item herba libanotidi ſimilis, quam juraturi manu comprehendebant. Vide comment. in Aratum.

Θυωναῖος, ου, [ὁ], *Thyoneus*, Bacchi epith. Opp. κυνηγ. α. v. 27.

Πολλάκις ἀμφεχόρευσα θυωναίῳ. . .
Sæpe choreas duxi circa Semeles filium Bacchum.

Θύω, *rem divinam facio*, *ſacris operor*, Virgil. *facio*. Iliad. lib. I. v. 219.

. . *θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει*.
. . *Diis ſacrificare juſſit*.

Θύω, *furo*. Iliad. α. v. 342.

. . *ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει*.
. . *certe enim ille pernicioſis conſiliis furit*.

Θωρακίζω, *armo lorica*, *thoracem induo*.

Θωρακίτης, *levis armaturæ miles*, *ferentarius*, *veles*. Quid vero *Veles* proprie ſignificet, & ἐγηληθίζω, ſive potius ἐγηληθιάω, novum omnino verbum, videſis apud Cl. Mazochium comment. in Tabulas Heracl. pag. 236.

Θωρακομάχος, ου, [ὁ], *penula militaris*.

Θωρακοφόρος, ου, [ὁ], *thorace armatus*, *thoracem ferens*.

Θώραξ, ακος, [ὁ], *pectus*, *thorax*. Ariſtoph. in Acharn. Θώραξ eſt etiam mons prope Athenæum urbem, vicinam Libybus Heſperiis, in planitie ſitam, in qua fama eſt, Daphiton Grammat. cruci affixum, quod maledico carmine reges inceſſiſſet. Unde illud apud Græcos: φίλαττε τὸν θώρακα, *cave thoracem*. Strabo lib. 14. & Cic. de Fato.

I

Ἰαίνω, *floreo, exhilaro*. Iliad. ο. v. 103.

. . *οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσι*
Ἰάνθη. . .
Neque frons ſuper ſupercilia nigra exhilarata eſt. Et Opp. κυνηγ. δ. v. 272.
Ὡς κυνὸς ἰάνθη θυμὸς θρασὺς . .
Ut canis delectatur animus audax . . At vero corripitur Iliad. τ. v. 174.
. . *σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς*.
. . *tuq. mentibus tuis exhilareris.*

Ἰάλεμος, ου, (ὁ), denſo ſpiritu, carmen eſt Apollini cani ſolitum: tenui vero vero ſpiritu, genus lamentabilis cantionis, θρῆνος. Apoll. l. 4.

Παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰάλεμον ὠδύροντο. Scribunt quoque ἰάλεμον Calliopes fuiſſe filium, in carmine ineptiſſimum & frigidum, de quo Eraſmus Proverb. *Ialemo frigidior*. Heſych. ψυχρότερος ἰαλέμου.

Ἰαλεμεῖν, & ἰαλεμίζειν, *lamentari*, *Ialemum canere*; *leſſum facere*: quæ phraſis Plautina eſt, apud quem Truc. 4. 2. 18. *Thetis leſſum fecit filio*; eſt & apud Cic. 2. de Leg. cap. 23. Opp. κυνηγ. β. v. 550.

Ἰαλεμώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *frigidus*, *& nullius momenti*.

Ἰάλυσος, ου, Rhodi vicus fuit, quem Demetrius Rex incendere noluit, quod in eo tabulas Protogenis haberi noverat. Hermol. in Plin. Dionyſ. Perieg. v. 505.

Ἰάομαι, *ſano*, *medeor*. Theogn. v. 433.

Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
Sanare malitiam & perverſas mentes hominum.

Ἰάπετός, οῦ, [ὁ], *Japetus*. Heſiod. Theog. v. 509. Ἰαπετιονίδης, ου, Apoll. Argon. γ. v. 1086.

Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα.
Japetionides bonum genuit Deucalionem.

Ἰαπυγία, *Japygia*, quæ quid primum complexa fuerit, quidque ſecutis temporibus, vide apud τὸν πάνυ Mazochium pag. 536. col. 1. collect. IX. Dionyſ. Perieg. v. 92.

Ἰάπυξ, υγος, *Japyx ventus*. Hic ab aliquibus ἀνωμαλίας

etiam

etiam dictus: *Caurus* Latine vocatur, Gell. lib. 2. Horat. lib. 1. ode 3. corripuit penult. *obſtrictis aliis, præter Japyga*; produxit vero Dionyſ. Perieg. v. 379.

Φῦλά τ' Ἰηπύγων τετανυσμένα . .

Genteſque Japygum extenſa . . Licet alii hic legant: Ἰηπυγίων.

Ἴασιος, *Jaſius*, nomen propr. Herois.

Ἰασίων, ωνος, [ὁ], *Jaſion*, agricola Cereris maritus. Nonn. μν. v. 678.

Ἰασίων Δήμητρος ἀμαλλοτόκου παρακοίτης.

Jaſion Cereris manipulos generantis conjux.

Ἰασιώνη, *Jaſione herba*, *concilium* dicta Plinio lib. 22. cap. 24.

Ἴασος, *Jaſus*, *Inſula Cariæ*.

Ἰάσων, ονος, *Jaſon*, Æſonis filius, qui Colchos profectus, vellus aureum abſtulit. Orpheus Argon. v. 803.

Ἰατήρ, ῆρος, (ὁ), *medicus*; pro quo Jones Ἰητήρ. Iliad. β. v. 239. & ἰητρός.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Vir medicus multis aliis æquandus honore eſt. Feſtiviter hoc in Fryximachum torſit Alcibiades, cui jubenti negavit ſe poſſe obſiſtere, quod vir medicus multorum inſtar eſſet.

Ἰατρὸς, ῦ, (ὁ), *idem*.

Ἰατραλείπτης, ῦ, [ὁ], *medicus qui unguentis & perfrictionibus corporis curat*.

Ἰάτρια, ας, (ἡ), *medica mulier*, quæ &

Ἰατρίνη, ſed voce minus Attica, ut adnotat Euſtath.

Ἰατρεῖον, ῦ, [τὸ], *officina medici*.

Ἰατροτέχνης, ῦ, (ὁ), *medicinæ artifex*, Ariſtoph. νεφ.

Ἰατρονίκης, ῦ, (ὁ), *Jatronices*, *medicorum victor*. Sic ſe cognominavit Theſſalus. Bud. in Pand.

Ἰάχω, *clamo*. Iliad. α. v. 482.

Στείρῃ πορφύρεον μέγαλ' ἴαχε . .

. . . valde reſonabat. Sed corripitur Iliad. lib. γ. v. 174. & lib. λ. v. 462.

Ἰάων, ονος, [ὁ], Arcadiæ fluv. Dionyſ. Perieg. v. 416.

Ἶβις, ιδος, & ιος, (ἡ), avis Ægypti, quæ ſerpentibus veſcitur. Hæc avis clyſterem commonſtravit, roſtri aduncitate per eam partem ſe proluens, qua reddi ciborum onera maxime ſalubre eſt. Plin. l. 8. c. 27.

Ἰβύω, *verbero*, *clamo*, forſan derivatum ab ibide avi, quæ dicitur clamoſa, & roſtro ſuo tundit, & percutit.

Ἰγνύα

Ἰγνύα, ας, (ἡ), *poples*. Theocr. Idyll. xv. v. 242.

. . *μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἕλιξε*

Κέρκον . .

Longamq. circum crurum poplites volvebat caudam.

Ἴδα, ης, [ἡ], *Ida*, nomen montis in Phrygia, & Creta. Iliad. β. v. 331.

Ἰδαία, ας, (ἡ), *Idea herba*, quæ & laurus Alexandrina, Dioſc. lib. 4.

Ἰδαία ῥίζα, *Idæa radix*. Dioſc. lib. 4.

Ἰδαία πεύκη, *idæa pinus*. Theophr. lib. 3. hiſt. plant.

Ἰδαῖος, ου, [ὁ], *Idæus*, ab Ida monte Phrygiæ. Hinc Ζεὺς Ἰδαῖος.

Ἰδάλιμος, ου, [ὁ], *humidus*. Heſiod. dixit *ἰδάλιμον καῦμα*, h. e. *ſudoriferum*.

Ἴδη, ης, [ἡ], *Ida mons*.

Ἴδηθεν, *ab Ida*.

Ἰδάλιος, ου, [ὁ], *Idalius*, a monte Idalo.

Ἰδάλιον, *Idalium*, oppidum Cypri.

Ἰδίω, *ſudo*, *laboro*. Odyſſ. υ. v. 204.

Ἴδιον ὡς ἐνόησα . . *fluxit mihi ſudor ut intellexi.*

Ἰδίσις, ιος, [ἡ], *ſudor*.

Ἶδος, εος, [τὸ], *æſtus*. Heſiod. *ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ*, *in æſtu maximo*.

Ἵδρυμα, τος, [τὸ], *ſtatua*, *fulcimen*. Eurip.

Ἱδρύμαι, *colloco*, *ſedeo*.

Ἱδρύομαι, *ſedem pono*. Ariſtoph.

Ἱδρυτέον, *manendum*. Sophocl. & Ariſtoph.

Ἱδρῦμι, &

Ἱδρύω, *conſtituo*, *fundo*, *ſedem pono*. Iliad. ο. v. 142.

Ὣς εἰποῦσα, ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.

Sic locuta, collocavit in throno impetuoſum Martem.

Et Proclus:

Ἱερὸν ἱδρύσαντο κατὰ πτολίετρον ἄγαλμα.

Sacram conſtituerunt circa civitatem ſtatuam.

Ἵεμαι, *cupio*, *geſtio*, *feſtino*. Odyſſ. α. *ἱέμενοι κτεῖναι*, *necare cupientes*. Et Iliad. β. v. 96.

Ἱερὸς, οῦ, [ὁ], *ſacer*, *divinus*, *ſanctus*, *auguſtus*, prima ſyllaba communi. Iliad. α. v. 147.

Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.

Ut nobis longe jaculantem placet ſacris factis. Corripitur Iliad. α. v. 366.

Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.

Ivimus in Thebam ſacram urbem Eetionis.

Ie

Ἱερεύω, *ſacrifico*, corripitur Odyſſ. β. v. 56.
Ἱεροδοῦλος, ου, (ὁ), *ædituus, ſive æditumus.*
Ἱεροκήρυξ, ῦκος, (ὁ), *ſacer præco*, qui populum ſacris operam dantem linguis favere jubebat.
Ἱερονῖκαι, (οἱ), *ſacrorum certaminum victores.*
Ἱεροσυλέω, *ſacrilegio ſpolio.*
Ἰητὴρ, ῆρος, (ὁ), *medicus.* Nonn. λδ. v. 70.

Ἰητήρ μ' ἐσάωσεν ἑῇ ζωάρκεϊ τέχνῃ.

Medicus me ſanavit ſua ad vitam ſufficienti arte.

Sed prima corripitur lib. 3. epigr. *ἀσκληπιός ἐστιν ἰητήρ.* & Iliad. β.

Ἰθαιγενὴς, ἑος, (ὁ καὶ ἡ), *legitime natus.* Odyſſ. ξ. v. 203.

. . *ἀλλά με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα.*

Sed me pariter cum propriis carum habebat. Item *ingenuus, indigena, oriundus.*

Ἰθεῖα, ας, [ἡ], *recta.* Heſiod.

. . *διακρίνοντα θέμιστας*

Ἰθείῃσι δίκῃσι . . . *rectis judiciis.* Hinc *ἐκ τῆς ἰθείης, ex profeſſo: ἰθεῖαν ἔπλεον: rectum curſum tenebant.*

Ἰθέως, *recte, mox, protinus.*
Ἰθὺ, *obviam, ſtatim, recta: κατ' ἰθὺ, recte*, in epigr.
Ἰθύβολος, ου, (ὁ), *directus, qui recta jacitur.*
Ἰθυγενὴς, ἑος, (ὁ καὶ ἡ), *quod rectum natum eſt, vel rectum naſcitur.*
Ἰθυδίκης, ου, [ὁ], *recte judicans.* Heſiod. in Theog.

. . *οὐδέποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι.*

. . *numquam inter recte judicantes viros.*

Ἰθύδρομος, ου, (ὁ), *recta currens*, in Epigr.
Ἰθυκέλευθος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *recta via ambulans.*
Ἰθύνομαι, pro *ἰθύνω, dirigo.* Heſiod.

. . *δίφρον ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο* . . . *moderabatur.*

Ἰθύντατα, *rectiſſimo curſu.* Aratus, *ἰθύντατα ναυτίλλονται.*
Ἰθύντατος, ου, [ὁ], *rectiſſimus.* Dionyſ. poeta:

. . *μοῦσαι δ' ἰθύντατον ἴχνος ἄγοιεν.*

Ἰθύντειρα, ας, [ἡ], *rectrix.*
Ἰθυντὴρ, ῆρος, [ὁ], *rector, ductor.*
Ἰθυντήριον, ου, [τὸ], *ſceptrum e lauro*, quod vates manibus geſtabant, Heſych.
Ἰθύντωρ, ορος, [ὁ], *rector, moderator.*
Ἰθύνω, *dirigo, rego.* Iliad. ε. v. 290.

Ὣς φάμενος προέηκε, βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη.

Sic fatus jaculatus eſt, telumque direxit Minerva.

Ἰθυ-

῾Ιθυπετεῖν, *recta volare.*
῾Ιθυπτίων, ωνος, [ὁ], *recta volans*, epithetum haſtæ. Iliad. φ. v. 169.

. . Ἀχιλλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα . . ἐφῆκε.
Haſtam recta volantem. . . jecit.

῾Ιθυπόρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *rectigradus*. Opp. Hal. ι. v. 677.

Πεπτόμεναι λιαροῖσι καὶ ἰθυπόροισιν ἀήταις.
Delatæ mollibus, & rectigradis ventis.

῾Ιθὺς, ύος, [ὁ καὶ ἡ], *rectus, directus*. Iliad. ε. v. 506.

Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον . .
Hi vero robur manuum recta tulerunt . . Ubi adverbialiter ſumitur, & dicitur etiam ἰθύ.

῾Ιθύτατος, ου, [ὁ], *rectiſſimus.*
῾Ιθυτενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *rectus.*
῾Ιθυτὴς, οῦ, [ὁ], *rector.*
῾Ιθύτριχες, (οἱ,), *qui crinibus ſunt rectis*. Herod. in Polym.
῾Ιθύω, *recta irruo, pergo*. Iliad. ρ. v. 725.

Ἴθυσαν δὲ, κύνεσσιν ἐοικότες . .
Recta vero irruerunt, canibus ſimiles . . Sed corripitur penult. eod. lib. v. 661.

Ἰθύει, ἀλλ' ὅτι πρήσσει . .
Recta irruit, ſed nihil proficit . .

῾Ικάνω, *pervenio, venio*. Iliad. η. v. 124.

Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
O Dii, profecto ingens luctus Achivam terram invadit.

῾Ικελος, ου, [ὁ], *ſimilis*. Iliad. δ. v. 253.

Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συῒ ἴκελος ἀλκήν.
Idomeneus quidem in prima acie apro ſimilis robore.

Et Iliad. ν. v. 53.

῾Ικελον, ου, [τὸ], *ſimulacrum*, Heſiod.
῾Ικελόω, *aſſimilo*, in Epigr.
῾Ικεσία, & ῾Ικεσίη, ης, [ἡ], *ſupplicatio, preces*: lib. 7. Epigr.

Θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης.

῾Ικέσιος, *ſupplex*, pro ἱκετήσιος: unde ἱκέσιοι κλάδοι, apud Eurip. *rami ſupplices*, & ζεὺς ἱκέσιος, *Juppiter ſupplicum præſes*: apud Apollon. 2. Argon. ἱκεσίη πρὸς ζηνὸς.

῾Ικρίον, ου, [τὸ], *tabula, tabulatum*. Iliad. ο. v. 685.
῾Ικτὶν, ῖνος, [ὁ], &
῾Ικτῖνος, ου, *milvus*, Ariſtoph. Eſt & lupi ſpecies apud Oppian. de Venatione.
῾Ικω, *venio, pervenio*. Iliad. α. v. 362.

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;

Fili, quid fles? quis vero tibi mentem invaſit mœror?

῾Ιλαδὸν, *turmatim*, Cæſar, *confertim*. Iliad. *β*. v. 93.

Ιλαδὸν εἰς ἀγορὴν . . *turmatim ad concionem* . .

῞Ιλαθι, *propitius eſto*: lib. 2. Epigr. ἵλαθι μοῦσα.

῏Ιλαι, αἱ, *turmæ*.

῾Ιλάομαι, *propitium reddo*, *propitio* Plaut. Sveton. *placo*. Apoll. 2. Argon.

Ιλάεσθαι τόνδε πολισσοῦχον . . *placare*. Et Iliad. *β*.

Αργεῖοι ἱλάονται . . *placant* . .

῞Ιλαος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *benevolus*, *placidus*, *hilaris*. Iliad. *α*. v. 583.

Αυτίκ' ἔπειθ' ἵλαος 'Ολύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Statim deinde placidus Olympius erit nobis. Et Heſiod.

ὥστε τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. h. e. *placidum cor*.

῾Ιλαρύνω, *exhilaro*.

῾Ιλάρχης, ου, [ὁ], *turmarius*, *turmæ princeps*.

῾Ιλάσκομαι, *placo*, *ſupplico*, *propitio*. Iliad. *α*. v. 386.

Αυτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην Θεὸν ἱλάσκεσθαι.

Statim ego primus hortabar Deum placari. At vero corripitur Iliad. *α*.

Οφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι . . *ut propitium reddas*.

῾Ιλάσκω, *exoro*, *placo*, *delinio*.

῾Ιλασμὸς, οῦ, [ὁ], *placatio*, *placamen*, *placamentum*, *propitiatio*.

῾Ιλαστήριος, ου, [ὁ], *reconciliator*.

῞Ιλεος, ου, [ὁ], &

῞Ιλεως, *propitius*, *placatus*, *comis*.

῾Ιλεόω, *propitium reddo*; & ἱλεοῦμαι paſſ.

῾Ιλεὸς, *volvulus*, *inteſtini gracilioris morbus*, ἀπὸ τοῦ ἰλεῖν, *a vertendo*. Item *latibulum ſerpentum*, *ſpecus*. Theocr. Idyl. *ιε*. v. 9.

. . ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐλθὼν

Ιλεὸν, οὐκ οἴκησιν . .

In hanc extremam terræ partem veniens cepit

Luſtrum, non domum . .

῎Ιλη, ης, [ἡ], *ala*, *turma ſexaginta quatuor equitum*. Hinc κατὰ ἴλην, *turmatim*, *gregatim*.

῞Ιληθι, *propitiare*, *ſis propitius*, tamquam ab ἵλημι.

῾Ιλίκω, thema eſt inuſitatum, a quo tamen in uſu eſt

Opta-

Optativus *ἱλήκοις*, pro *propitius ſis*, *ne iraſcaris*. Item ſubjunctivus *ἱλήκῃ*. Iliad. φ.

Εἶκεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκησι καὶ &c. Et in Epigram.

Ἱλήκοις πολιοῦχε, & ἱλήκοις ὦ Ζεῦ.

Ἰλιακὸς, οῦ, (ὁ), *Trojanus*, in Epigr.

Ἰλιὰς χώρη, *ager Ilienſis*.

Ἰλιὰς κακῶν, *Ilias malorum*. Vide proverb. Eraſm.

Ἰλιγγιάζω, *clamo*,

Ἰλιγγιᾶν, *vertigine laborare*.

Ἶλιγξ, *vortex aquarum*.

Ἰλιγγὸς, οῦ, [ὁ], *idem*. Comment. Ariſtoph. in Acharn.

Ἰλιεὺς, έως, [ὁ], *Iliacus*.

Ἰλίκιος τόπος, *Ilicius locus* apud Romam, ſic dictus, quod Jupiter a Pico & Fauno veneficiis detractus in terram, a Numa ſit factus ἵλεως: h. e. *propitius*. Plut. in Numa.

Ἰλιόθεν, *ex Ilio*, in Epigr.

Ἰλιόθι, *Ilii*.

Ἴλιον, *Ilium*, *Troja*.

Ἰλὸς, ἰλὺς, &

Ἰλύα, *caverna*, *latibulum*.

Ἰλυόεις, εντος, *limoſus*. Opp. Hal. α. v. 116.

Πολλὴ δὲ πρόχυσις συμβάλλεται ἰλυόεσσα.

Copioſaque alluvio congeritur cœnoſa.

Ἰλὺς, ύδος, & ἰλύος, (ἡ), *limus*, *fæx*, *lutum*: dicitur proprie de fluminibus: non autem recte vini fæcem ἰλύδα dixeris; ſed τρύγα, Heſych. Apoll. Argon. δ. v. 675.

Τοίους καὶ προτέρους ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε.

Tales & priores e luto produxit.

Ἰλύω, *voluto*, ſcribitur & εἰλύω. Opp. Hal. β. v. 538.

Καί τιν' ὑπὸ ψαμάθοις εἰλύμενον ἔδρακον ἰχθύν.

Et aliquem ſub arenis volutatum cernunt piſcem.

Ἰλυσπᾶσθαι, *contrahi*, *provolvi*. Eſt autem ἰλυσπᾶσθαι ſerpentium inſtar aut vermium progredi, quod expreſſit Virgil. 2. Æneid. v. 108.

Ἰλυσπώμενος, *contractus per limum*.

Ἰλύω, *limo obduco*, *oblimo*.

Ἰλυώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *limoſus*.

Ἷμα, τος, [τὸ], *veſtimentum*. Heſych.

Ἱμάσθλη, ης, [ἡ], *ſcutica*, *flagellum loreum*. Iliad. β. v. 782.

Ἱμὰς, άντος, (ὁ), *idem*.

Ἱμάσσω, *percutio flagello*. Iliad. γ. v. 371.

Ἱμἄτίδιον, ου, (τὸ), Pollux.

Ἱμἄτίζω, *veſtio.*

Ἱμάτιον, ου, [τὸ], *pallium*, quod ſupra tunicam induitur : ſcilicet veſtis exterior, quæ Romanis erat *Toga*, Græcis *Pallium*.

Ἱματιομίσθας vocari tradit Pollux lib. 7. eos qui Choragis pretio veſtes locabant: quos ἱματιομισθωτὰς veteres dixerunt.

Ἱμείρομαι, & ἱμείρω, *cupio, deſidero*. Iliad. ξ. v. 163.

Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι.

Si forte cuperet juxta dormire amore. Sed corripitur eod. lib. v. 269.

Ἱμερόεις, εντος, [ὁ], *ſuavis, amabilis*. In epigr.

Αὐτὴ σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντα . .

Ἵμερος, ου, [ὁ], *deſiderium, cupiditas, cupido*. Eſt etiam ἵμερος peculiariter amantium. Iliad. ξ. v. 328.

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Ut tui nunc amore teneor, & me dulce deſiderium cepit.

Ἱμερόφωνος, *dulciloquus*, in Epigr.

Ἱμερτὸς, οῦ, [ὁ], *deſiderabilis, gratus*. Dionyſ. poeta.

Θύβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην.

Ἲν, ſeu, ἴς, ἰνὸς, *genus menſuræ*. Item, *vena, nervus venis vicinus, fibra*. Apoll. lib. 2.

. . μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσε.

. . *medias fibras*, ſeu, *venas incidit*. Præterea ſumitur etiam pro *viribus*. Iliad. ι.

. . ἶν' ἀπόλεθρον ἔχοντες.

Ἴνἄχος, (ὁ), *Inachus*, qui primus apud Argivos regnavit, & Inacho fluvio nomen dedit. Nonn. μζ. v. 530.

Ἴναχον ὠκυρέεθρον ἀναίνεο . .

Inachum velociter currentem recuſa . .

Ἰνἄχίδες, Patronym. Nonn. μζ. v. 482.

Ἰναχίδας Διόνυσος ὅλας οἴστρησε γυναῖκας.

Inachidas Bacchus omnes furioſas reddidit mulieres.

Ἰνίον, ου, [τὸ], *nervus cervicis, occiput, occipitium*. Iliad. ε. v. 73.

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.

Percuſſit capitis ad occipitium acuta haſta.

Ἰνώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fibroſus, nervoſus.*

Ἰνὼ, όος, [οῦς], *Ino*, Cadmi filia, uxor Athamantis Regis, quæ a Græcis *Leucothea* dicitur, & *Matuta* a Latinis. Nonn. ι. v. 198.

Καλλιφυὴς Ἀθαμάντος ἐδέξατο σύγγαμος Ἰνώ.

Pul-

Pulcra Athamantis crevit coniux Ino.

Ἰξάλος, ου, (ὁ), *ſaltator*; *ſalax*, *libidinoſus*. Iliad. δ. v. 105.

Ἰξίνη, ης, (ἡ), idem quod ἰξαὶ, *varices*.

Ἰοβολέω, *ſagittas mitto*, in Epigramm.

Ἰοβόλος, ου, [ὁ], *venenoſus*, quaſi venenum jaculans. Item pro eo, qui jacula mittit.

Ἰοβόρος, ου, [ὁ]; *iracundus*, *inimicus*. Heſych.

Ἰοδόκη, ης, [ἡ], *pharetra*, βελοθήκη. Apoll. Argon. β. v. 681.

Ἰοδόκη πεπάνυστο κατωμαδὸν . .

Pharetra pendebat ex humeris . .

Ἰοδόκος, ου, (ἡ), *ſagittarum receptrix*. Iliad. ο. v. 444.

Τόξον ἔχων ἐν χερὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην

Ἰοδόκον . .

Arcum manu tenens reflexum atque pharetram

Sagittiferam . .

Ἰόμωρος, *male occupatus circa arcus & jacula*, *infelix jaculator*. Heſych.

Ἴος, ἴα, ἴον, *unus*, *una*, *unum*. Habet hæc dictio Nominativos, & Accuſat. barytonos: Genitivum, & Dativum cum circumflexo, ἰοῦ, ἰῷ, ut ſcribit Ariſtarch. Iliad. δ. v. 437.

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ᾽ ἴα γῆρυς.

Non enim omnium erat una vociferatio, *non una vox*.

Ἰὸς, οῦ, [ὁ], *ſagitta*. Iliad. α. v. 48.

Ἕζετ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ᾽ ἰὸν ἕηκε.

Sedit deinde ſeorſum a navibus, *& ſagittam miſit*. item *ærugo*, *venenum*, *rubigo*.

Ἰοῦ, adverbium gaudentis eſt. Hinc ἰϋγὴ, & ἰϋγμὸς, *clamor*. Item, *fiſtulæ cantus*, ut Iliad. σ. v. 572. Cum vero indignantis, aut dolentis eſt, ſcribitur ὀξυτόνως.

Ἰότης, ητος, (ἡ), *voluntas*, *conſilium*. Iliad. ε. v. 874.

Ἀλλήλων ἰότητι . . *mutuo conſilio* . .

Ἰοτύπης, ιος, [ὁ καὶ ἡ], *ſagittarius*, & *ſagitta percuſſus*. In Epigr.

Ἰοτόκος, ου, [ὁ], *venenum pariens*.

Ἰοῦσθαι, *æruginem accipere* Plin. *rubiginem contrahere*. Dioſc.

Ἰοχέαιρα, ας, [ἡ], *ſagittis gaudens*, epithetum Dianæ. Iliad. ε. v. 53.

Ἀλλ᾽ οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ᾽ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Verum non ei tunc profuit Diana ſagittis gaudens.

Ἰόω, *ærugine conficio*.

¯Ἰώ, όος, [ἡ], *Io*, filia fuit Inachi, a Jove adamata, quam in vaccam convertit. Nonn. γ. v. 168.

Εὐρώπη κεχόλωτο, καὶ ἤκαχεν ἄστατον Ἰώ.

Europa irata fuit, & triſtitia affecit vagam Io.

¯Ἶπες, [οἱ], vermes qui in vitibus naſcuntur. Theophr. 3. de cauſ. plant. ἴψ, ἶπος.

Ἰπνίτης ἄρτος καὶ καμινίτης, Athen. lib. 3. *panis teſtaceus*: dicitur etiam, κλιβανίτης.

Ἱππηλάσιος, ου, (ὁ), *equeſtris*. Iliad. η. v. 540.

Ἱππηλάτης, ου, (ὁ), *equorum agitator*. Iliad. η. v. 124.

Ἱππόδαμος, ου, [ὁ], *equorum domitor*. Iliad. β. v. 22.

Ἱπποδάσυς, εος, ου, [ὁ], *ex ſetis equinis hirſutus*. Iliad. γ. v. 369.

¯Ἱρᾶ, ᾶς, (ἡ), *ſacra*: item, *ſacrificia*: Homer. δέκτο μὲν ἱρὰ, in plurali dixit, *accepit victimas*.

¯Ἱραί, [αἱ], *conciones*, *eccleſiæ*. Iliad. σ. v. 431.

Ἱράων προπάροιθε καθήμενος . .

¯Ἱρείη, (ἡ), *ſacerdos femina*, dicitur & ἱρηίη.

¯Ἱρεῖον, pro ἱερεῖον, *ſacrificium*.

¯Ἱρεύς, pro ἱερεύς, *ſacerdos*. Iliad. ε. v. 10.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων

Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο . .

Erat vero quidam inter Trojanos Dares, locuples, inculpatus Sacerdos Vulcani . .

¯Ἱρήϊον, ου, [τό], *templum*, *victima*, *hoſtia*.

¯Ἴρηξ, κος, [ὁ], *accipiter*. Iliad. ν. v. 819. θάσσονας ἰρήκων, *velociores accipitribus*.

¯Ἱρήτειρα, ας, (ἡ), *ſacerdos*.

¯Ἶρις, ιδος, [ἡ], genus herbæ aromaticæ, de qua Dioſc. l. 1. cap. 1. & Nic. Alexiph. v. 407.

¯Ἴρινος, ut ἴρινον μύρον, *unguentum*, ſive, *oleum irinum*, h. e. *ex iri herba confectum*. Dioſc. loc. cit. & Nic. Alex. v. 203.

¯Ἶρις, ιδος, [ἡ], *Iris*, Dea Thaumantis, & Electræ filia, ut ſcribit Heſiod. in Theog. Iliad. lib. ο. v. 144.

Ἶριν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Irimque, quæ Diis internuncia immortalibus. Item, *circulus in oculo circa pupillam*, *lapis cryſtallinus*; & *arcus cæleſtis*. Permulta ad hanc vocem facientia, & eruditiſſime animadverſa videſis apud Cl. Mazoch. T. I. Spicileg. Bibl. pag. 59. 60. 61.

¯Ἱρόν, οῦ, (τό), *templum*, *ſacra ædes*, *pulvinar*.

¯Ἱρός, οῦ, [ὁ], *ſacer*, *ſacratus*. Iliad. δ. v. 416.

. . Ἰλω-

. . ἐκλωσίσι Ἴλιον ἱρὴν.

. . *ceperintque Ilium ſacrum.*

Ἶρος, ου, [ὁ], *pauper*, & proprium nomen apud Homer.

Ἰσάζω, *adæquo*, *æquiparo*. Iliad. ω. v. 607. ſed prima corripitur in Epigramm.

. . δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται.

Ἰσαιόμενος, *ſimilis*, *æqualis*, corripitur apud Nicandr. in Alexiph. & Aratum: πλευρῇσιν ἰσαιομένοισιν ἐοικώς, *lateribus æqualibus ſimilis.*

Ἰσάνεμος ου, (ὁ), *vento par velocitate*, Eurip.

Ἰσάσκω, *æquiparo*. Iliad. ω. v. 607.

Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.

Quoniam ſe Latonæ exæquaverat pulcræ-genas.

Ἰσιακὸς, ου, [ὁ], Iſidis ſacerdos.

Ἰσίδωρος, nomen propr. prima communi.

Ἶσις, ιδος, [ἡ], *Iſis*, Inachi filia, Io prius dicta.

Ἰσοβαθὺς, *æque profundus.*

Ἰσοβόλος, ου, (ὁ), *æquali pondere.*

Ἰσοίτηρος, ου, [ὁ], *coævus*. Nonn. κα. v. 173.

Σύντροφος, ἰσοίτηρος, ἐφνοχόει Μελικέρτης.

Convictor, coævus, vinum fundebat Melicerta.

Ἰσόθεος, ου, [ὁ], *æqualis Deo*. Iliad. β. v. 72.

Ἰσομάτωρ, *æqualis matri*. Theocr. Idyll. η. v. 14.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

Vitulum ego ponam, tu autem pone æqualem matri agnum.

Ἰσόμαχοι, (οἱ), *æquales in pugna.*

Ἰσοπαλὴς, έος, (ὁ κ ἡ), *æqualis in pugna*. Theocr. Idyl. ι. v. 30.

Ὤριφος ἰσοπαλὴς . . *hœdus par pugna* . .

Ἶσος, ου, [ὁ], *æqualis*, *ſimilis*, *par*. Iliad. α. v. 163.

Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας . .

Non tibi umquam æquale habeo præmium. Sed corripitur apud Heſiod.

Μὴ δ' ἐ δυωδεκάμηνον ἴσον τοῦτο τέτυκται.

Ἰσότυπος, ου, (ὁ), *æqualis*. Nonn. α. v. 283.

Ἰσοτύπου φλογεροῖο κεράατα ῥήξατε ταύρου.

Æqualis flammantis cornua frangite tauri.

Ἰσοφανὴς, έος, (ὁ κ ἡ), *æqualis apparens*. Nonn. η. v. 182.

Ἰσοφαρίζω, *adæquo*, *æquiparo*. Iliad. ζ. v. 101.

. . οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

. . *neque quiſquam ei poteſt animis par eſſe.*

Ἰσοφυὴς, έος, [ὁ κ ἡ], *qui eſt ejuſdem eſſentiæ*. Nonn. v. 116.

Ἰσοφυὲς μίμημα κατηκόντιζε σελήνης.
Conſimile ſimulacrum iaculabatur lunæ.

Ἰσόχρονος, *par tempore, coævus.*

Ἰσόψηφος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *par in ſuffragiis*. Hinc in Epigramm. οὐκ ἰσόψηφος, *numero ſententiarum inferior*.

Ἰσόω, *æquo, æquiparo*. Aratus.

Ἰσχύω, *valeo*. Βατραχ. v. 271.

Ἰσχυρὸς, 2. brevi apud Ariſtoph. in Pluto, *fortis, gravis, potens*.

Ἰτἄλία, ας, [ἡ], *Italia*.

Ἰτἄλιάζειν, *degere in Italia*. Heſych.

Ἰτἄλικὸς, οῦ, [ὁ], *Italicus*.

Ἰταλιώτης, *arrogans*. Suid. Ἰταλιώτης, ὁ ἀλαζών. Item *Italiotæ*, Græci Italiam incolentes, ſive Græci Italienſes. Sicuti contra Ἰταλοὶ apud Græcos intelligebantur ceterá pars omnis Italiæ, nimirum veri priſcique Italiæ habitatores. Sic etiam Σικελιῶται ab Σικελοῖς diſtinguebantur, ut illi Græci Sicilienſes eſſent, hi alteri vero veteres Siciliæ populi. Vide Cl. Mazoch. in Tabulas Heracl. pag. 15. num. 16.

Ἰτέα, ας, [ἡ], *ſalix*. Ab Homero ἰτέη ὠλεσίκαρπος dicitur h. e. *ſalix frugiperda*, quia, ut inquit Plin. lib. 16. cap. 26. ocyſſime ſalix amittit ſemen. Eſt etiam Urbis nomen.

Ἰτείη, ης, [ἡ], *idem*. Apoll. Argon. δ. v. 1428.

Αἴγλη δ' ἰτείης ἱερὸν τύπος . .
Ægle autem ſalicis ſacer ſtipes . .

Ἰτεΐνος, ου, [ὁ], *ſalignus*, Theophr. & Theocr. Idyll. ις. v. 79.

Ἰτεὼν, ῶνος, (ὁ), *ſalictum*.

Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισι.
Onuſti ſcutis brachia ſalignis.

Ἰτώνη, & ἰτωνία, *Diana*.

Ἰτωνὶς, ίδος, epitheton Palladis, ab Itonia, ſeu Itonea, Urbe Bœotiæ, a qua Pallas *Itonia* appellata eſt. Apollon. Argon. v. 721.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον.
Ceterum ille circum humeros Deæ Itonidis opus.

Ἰϋγὴ, ῆς, [ἡ], *vox, ſibilus, clamor*. Nic. in Ther. de Baſiliſco:

Οὐκ ἄρα δὴ κεῖνυ σπειραχθέα κνώδαλα γαίης
Ἰϋγὴν μίμνουσι . . ubi interpr. ἰϋγὴ, *vox eſt inarticulata*: φωνὴ ἢ βοὴ ἀδιάρθρωτος.

Ἰϋγμὸς

Ἰυγμὸς, ȣ̃, (ὁ), *clamor*, *pulſus*.

Ἴυγξ, γος, [ἡ], avicula quam deſcribit Ariſt. hiſt. anim. lib. 2. cap. 12. Vertitur a Gaza *turbo*, *torquilla* (vulgoque vocatur *turcot*) *verticilla*. Videſis, quæ ad hanc vocem doctiſſime animadvertit Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 139. num. 4.

Ἰυκτὴς, ȣ̃, (ὁ), *fiſtulator*. Theocr. Idyll. η. v. 30.

Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας.

Primus autem cecinit ſortito canorus Menalcas.

Ἰύζω, *fiſtula cano*, *clamo*, ut mulieres. Iliad. ρ. v. 66.

Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν . .

Crebro admodum clamant e longinquo . .

Ἰυχμὸς, ȣ̃, [ὁ], *ſibilus*, *clamor*, *vociferatio*. Heſych.

Ἴφθιμος, ȣ, [ὁ καὶ ἡ], *potens*, *robuſtus*. Iliad. α. v. 3.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν.

Multaſque fortes animas orco præmature miſit. Invenitur etiam ἰφθίμη, ut Iliad. ε. ἰφθίμη ἄλοχος.

Ἶφι, *fortiter*, *potenter*. Iliad. α. ἶφι ἀνάσσεις : *fortiter imperas*.

Ἰφικράτης Ἀθηναῖος, *Iphicrates Athenienſis dux*.

Ἰφικρᾶτες, & ἰφικρατίδες, *calceamenta Attica*, quorum meminit Athenæus.

Ἴφιος, ȣ, [ὁ], *pinguis*, *perpaſtus*, *nitidus*. Iliad. ε. v. 556.

Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα.

Hi quidem rapientes boves & pingues oves.

Ἰφιγένεια, *Iphigenia*. nomen propr. mulier.

Ἰφίνοος, ȣ̃, [ὁ], *forti mente*.

Ἴφιτος, ȣ, (ὁ), *Iphitus*, nomen propr. Odyſſ. φ. v. 14.

Ἰφιδάμας, αντος, *Iphidamas*, nomen propr. Iliad. λ. v. 221.

Ἶφις, *pulcher*, *velox* : unde ἴφικλος, a celeritate pedum. Item nomen propr.

Ἰχὼρ, ῶρος, [ὁ], *tabes*, *ſanies*, *cruor*, proprie Deorum; Iliad. ε. v. 340.

. . ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο

Ἰχὼρ . . *fluebat immortalis ſanguis Deæ ichor*; Eſt igitur

Ἰχὼρ, proprie omnis aquoſa ſeroſaque ſubſtantia, & ſanies quædam.

Ἰχωροειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſaniei ſpeciem gerens*.

Ἰχωρροῦντα ὦτα, *ſanioſæ aures*. Dioſc. lib. 3.

Ἴψ, ἰπὸς, vermis cornu corrodens. Odyſſ. φ. v. 394.

Πάντα ἀναστρέφων, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα

Μή

Μὴ κέρα ἶπες ἴδοιεν . .
Penitus revolvens, experiens huc & illuc
Num cornua vermes ediſſent . . de Ulyſſe loquens arcum ſpectante.

῾Ιὼ, ῦς, (ἡ), *Io*, Inachi filia. Moſch. Idyll. β. v. 44.

῾Ιὼ, *heu*, *io*, vox bacchantium. Sophocl. in Ajace. Quandoque exprimit geſtientis lætitiæ affectum. Euripid. & Ariſtoph.

῾Ιωγα, Boeotice, *ego*.

῾Ιωγὴ, ῆς, (ἡ), *tegmen*, *quies*, *clamor*. Odyſſ. ξ.
Πετρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον. βορέω ὑπ' ἰωγῇ.
Sub cava petra &c.

῾Ιωὴ, ῆς, (ἡ), *ventus*, *flatus*. Hinc apud Apollon. ἀνέμου ἰωὴ, *flatus venti*, & Iliad. δ. v. 276.
. . ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς.

῾Ιωκὴ, ῆς, (ἡ), pro διωκὴ, *clamor*, *minæ*. Iliad. ε.

῾Ιὼν, ὄντος, *means*, *prodiens*. Iliad. ε. v. 597.

῾Ιὼξ, ωκὸς, (ἡ), idem quod ἰωκὴ. Iliad. λ.

῾Ιωχμὸς, ῦ, [ὁ], pro διωγμὸς, aphæreſi τῦ δ, *perſecutio*, *tumultus bellicus*, *vociferatio*. Iliad. θ.
. . τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν . .
Interim Hectoris veloces equi venerunt per turbam
Inſequentium . .

K

Κάγχανος, ου, (ὁ), *aridus*, unde πολυκαγχὺς, *multum aridus*, epith. *ſitis* Iliad. λ. v. 641.

Κάδδιχος, ου, [ὁ], vox Dorum Magnæ Græciæ peculiaris; quod & Tabulæ Heracl. & indoles ipſa vocabuli docet. Nam ſicuti Doribus καδδὲ, ut Iliad. β. v. 160. pro κατὰ δὲ, & καδδῦσαι pro καταδῦσαι uſurpabantur; ita & pro κατὰ δίχα, malebant κάδδιχα dicere ad eum modum, quo ἄνδιχα pro ἀνὰ δίχα. Κάδδιχος igitur eſt menſuræ genus ſemodio par. Κάδδιχοι vero plurativo numero erant *panes Diis immolati*, fortaſſe quod ita erant facti, ut eorum ſinguli κατὰ δίχα h. e. *in binos* nullo negotio manu diſpertirentur. Hos panes noſtri homines vocant, *Coppie di pane*, quod aptiſſimi ſint, qui in geminos dividantur. Vide Cl. Mazoch. Commenr. in Tabb. Heracl. pag. 175. & 176. §. 3.

Καδδύω, pro καταδύω, *demergo*.

Καθελκύω, *deduco*, ut καθελκύω τὰς ναῦς, *deduco naves*.

Καθιδρῦμαι, *collocor*. Unde καθιδρύμενος, *ſitus*, *collocatus*.

Καθυλακτέω, *oblatro*.

Καθυλομανῶ, *frondibus luxurio*. De arboribus proprie dicitur, quæ nimia ubertate in materiam, vel de vitibus quæ in ſarmenta eluxuriantur. Th. ὕλη.

Καῖκοι, Germaniæ populi, accolæ Rheni.

Κάϊκος, ου, [ὁ], *Caïcus*, Phrygiæ fluvius ex Myſia ortum habens. Smyrn. η. v. 120.

> Γείνατο πὰρ προχοῇσιν ἐϋῤῥόοιο Καΐκου.
> *Peperit ad pulcrifluì Caïci amnem.*

Κακοθυμία, ας, [ἡ], *malevolentia*.

Κακοΐλιον, *infelix Ilium*. Odyſſ. τ. v. 597.

> . . κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν . .
> . . *improbum & nefarium Ilium*.

Κακομιμήτως, *male imitando*.

Κακοψυχία, ας, (ἡ), *animi demiſſio*.

Κακόψυχος, ου, (ὁ), *puſillanimis*.

Κακύνω, *depravo*, *vitio*, *corrumpo*.

Καλαύρια, ας, (ἡ), Inſula Peloponneſo vicina. Dionyſ. Perieg. v. 499.

Κάλαβρὶς, *ίδος*, (ἡ), *Calabria*, Japygiæ regio. Dionyſ. Perieg. v. 378. Calabriæ autem ita proprie dictæ (quæ & *Peucetia* a Græcis vocata fuit) veriloquium, fineſque vide apud Cl. Mazoch. Collect. IX. de prim. Ital. & Japyg. incolis pag. 538.

Καλαμινθίτης *οἶνος*, *calaminthites vinum*, ideſt, confectum ex calamintha. Ruel. ex nepeta.

Κᾰλιά, *ᾶς*, [ἡ], *nidus*, translate, *domus*. Anacr. ode λγ.

Θέρει πλέκεις καλιήν.

Æſtate conſtruis nidum.

Κᾱλιάς, *άδος*, [ἡ], *tugurium*.

Κάλῖος, *ȣ*, [ὁ], *idem*. Ariſtoph.

Καλλίνῑκος, *victor egregius*. Sic dictus eſt Hercules. **Καλλίνῑκος** *Θησεύς*. Euripid. *Καλλίνῑκος στέφανος*. Idem. *Καλλίνῑκον φέρεσθαι*, *victoriam ferre*. Idem.

Καλλῑκύριοι, [οἱ], exulum ſervi Syracuſis dicebantur, agricolationem exercentes. Quorum cum ingens eſſet numerus, proverbio dici ſolebat: *καλλικυρίων πλείυς*. Suid.

Καλλίπῡγος *ἵππος*, *equus cui pulchræ clunes*. Horat.

Καλλίσφῡρος, *ȣ*, [ὁ καὶ ἡ], *habens pulcra calcanea*, epithetum Victoriæ in Theog. Heſiod.

Καλλῡνομαι, *nitide & eleganter me habeo*.

Καλλῡνω, *verro*. Significat etiam *como*, *honeſto*. Unde *κάλλυντρον*, *redimiculum*. *Καλλῡνειν ἀργύριον*, *argenti defæcandi munere fungor*. Gaza.

Κᾰλοβᾰται, [οἱ], *grallatores*, qui grallis ſubnixi gradiuntur, utpote quæ ſunt *κάλιναι*, *ligneæ*. Unde *grallatorius gradus* Plauto dicitur, cui *teſtudineum* & *formicinum* opponit. Grallis vero pantomimi Ægipanas ſaltantes ementiebantur.

Κᾰλοι, (οἱ), *rudentes*, *funes velorum*. Hinc *κάλοις ἅπασι*, *omnibus rudentibus*, in Adag. Eraſm. *λαῖφος ἵεσθε κάλοις*, in Epigramm. *vela immittite rudentibus*.

Κᾶλον, *ȣ*, [τὸ], *lignum*, Heſiod. *πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα*, *multa incurva ligna*. Feſtus *Calones* dictos tradit, quod ligneas clavas gerant.

Καλὸς, *ȣ̃*, (ὁ), *honeſtus*, *pulcher*, *bonus*, primam habet communem, uti videre eſt apud illud Theocr.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται.

Sæpe, o Polypheme, non pulcra, pulcra videntur.

Κᾰμᾰρῖται, [οἱ], *Camaritæ*, Caſpii maris accolæ circa Albaniæ oram: Caſaubonus in notis ad Strabonem Marcellinum, eos a piraticarum quarundam navium uſu, quas

quas Καμάρας vocant Græci, *Cameras* Latini, ſic nuncupatos arbitratur. Fortaſſis eodem modo, quo Scythæ, *quibus plauſtra ſedes ſunt*, ut inquit Salluſtius, & Horat. Carm. lib. 3. ode 24 ἁμαξόβιοι & ἁμαξοφόρητοι appellati fuere. Diouyſ. Perieg. v. 700.

Καὶ Καμαριτάων φῦλον μέγα . .

Etiam Camaritarum magna natio . .

Κᾰλυδνα, ης, (ἡ), Inſula una Sporadum, Calymnis proxima. Plin. lib. 4. cap. 12. prima producitur apud Smyrn. ν. v. 406.

. . παρημείβοντο δὲ νήσους

Καλυδναίας . . *præterlegerunt etiam Inſulas Calydnæas;* ſed corripitur ab Ovid. lib. 8. Metamorph.

Dextra Lebyntos erat, fæcundaque melle Calydne.

Κᾱλοπόδιον, ſutorium eſt inſtrumentum, ſeu forma lignea pedis. Atque ita vocat Horat. 2. Serm. Satyr, 3.

Si quis emat citharas, emptas comportet in unum,
Nec ſtudio citharæ, nec Muſæ deditus ulli,
Si ſcalpra, & formas, non ſutor . .

Κᾰμαξ, ᾰκος, (ἡ), *pertica*, *palus*, *pedamentum vitis*. Iliad. σ. v. 563.

Κᾰμᾰτος, ου, (ὁ), *labor*. Iliad. δ. v. 230.

Κᾰμηλῖται, (οἱ) *Camelarii*, qui inſidebant Camelis in acie. Item qui Camelos curant.

Κᾰμῑνεύω, *excoquo in fornace*.

Κᾰμῑνευτὴς, οῦ, (ὁ), *circa fornacem laborans*, *caminarius*. Sic dicitur Vulcanus a Luciano.

Κᾰμῑνος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *fornax*, *caminus*. Unde ἄρτος καμινίτης, apud Athen. lib. 3.

Κᾰμῑνὼ, οῦς, [ἡ], unde apud Homerum Odyſſ. ρ, Dativus caſus καμινοῖ: anus foco aſſidens, ob nigrorem, quaſi fuligine oppleta: vel ſecundum Ariſtarchum, quæ ad focum frigit torretque hordeum, quo facilius in pila frangatur; vel viribus nerviſque defecta: a κάμνω καὶ ἶνες, Euſtath. ibidem.

Καμπανοὶ, [οἱ], *Campani*, Campaniæ incolæ, quam nunc *Terram Laboris*, *Laborias* & *Laborinos campos* appellant. Dionyſ. Perieg. v. 357. Sed ad hanc vocem vide omnino, quæ eruditiſſime invenit, ac detexit Cl. Mazoch. Diatrib. V. De nominibus Etruſcis Campaniæ §. 2. ubi luce meridiana clarius demonſtrat, vocem *Campanus* non jam ad univerſam Campaniam pertinuiſſe; ſed id vocabulum urbis Capuæ fuiſſe gentile ac derivativum. Idem

de

de Amphith. Campano pag. 119. & 141.

Κᾰνᾱφόρος, pro κανηφόρος, *puella caniſtrifera*. Theocr. Idyll. β. v. 66.

Κᾰνᾰχή, ῆς, [ἡ], *ſonitus*. Iliad. π. v. 105.

Κᾰνᾰχίζω, *reſono*, *crepitum edo*. Iliad. μ. v. 36.

Κᾰνεον, ου, [τὸ], & per contractionem, κανοῦν, *caniſtrum*, *lanx*. Iliad. ι. v. 217.

Κᾰνειον, ου, [τὸ], *idem*. Odyſſ. κ. v. 355.

Κᾰνωβος, ου, [ἡ], Latinis *Canopus* (β in p mutato, ut a βαβαὶ Latini *papæ* fecerunt) maritima Urbs Ægypti. Dionyſ. Perieg. v. 13.

Κᾰνών, όνος, [ὁ], *regula*, *norma*, proprie quod eſt ſupra trutinam; *manubrium*, h. e. illa virgula qua clypeus tenebatur, ſic dictum, quod ita collocabatur, ut in æquilibrio teneretur clypeus. Iliad. θ. v. 193.

Κᾰπύω, *efflo*, *exſpiro*. Iliad. χ. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.

Κᾱρᾰβος, ου, [ὁ], *carabus*, animal marinum e cancrorum genere cauda a ceteris cancris diſtans. Plin. lib. 9. c. 31. Oppian. Halieut. α. v. 254.

Κάραβος αἰητὴρ, μυραίναι τε, πουλύποδές τε.

Carabus impetuoſus, murænaque, polypique.

Κᾱράβιον, ου, (τὸ), *parvus carabus*.

Κᾱρία, *Caria*, regio Aſiæ min.

Κᾶρες, (ἡ), *Cares*, Cariæ incolæ.

Κᾱρίζω, vel Κᾱρικάζω, *Carum more loquor*, h. e. Βαρβαρίζω.

Καρικοεργής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *a Carica gente factus*.

Κᾱριος, ου, [ὁ], *Carius*: Καρίῳ Διί, *Cario Jovi*, immolabant conſanguinei Iſagoræ. Athen. & Herod. lib. 5.

Κᾱρίων, nomen fluvii; licet apud Athen. lib. 9. videatur eſſe nomen viri.

Καρκῖνος, ου, [ὁ], *cancer morbus*. Item proprie cancer piſcis. Sed corripitur apud Opp. Hal. β. v. 174.

Κάρκινος αὖ ψηφῖδα παρὰ ῥηγμῖνος ἀείρας.

Cancer porro calculum ex litore ſublatum.

Καρκινοῦσθαι dicuntur plantarum radices, quæ cancri inſtar divaricatis fibris terram apprehendunt. Theophr. lib. 1. cap. 13. quod *cancrificari* nove barbareque tranſtulit Gaza.

Καρπαλίμως, *ſubito*, *ſtatim*. Odyſſ. ξ.

Καρτερόθυμος, ου, [ὁ], *magnanimus*. Iliad. ε. v. 277. & Heſiod.

. . *ἔριν τίκε καρτερόθυμον.*

. . *per-*

. . *pertinacem peperit litem.*

Καρτύνω, *firmo, roboro.* Iliad. μ. v. 415.

Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Argivi ex altera parte roborabant phalanges.

Καρφαλέος, ου, [ὁ], *aridus, reſonans.* Iliad. υ. v. 409.

Καρφίτης, *ex feſtucis compoſitus.* Hinc καρφίτης θάλαμος in Epigr. pro nido hirundinis.

Καρχαλέος, ου, [ὁ], *ſiccus.* Iliad. φ. v. 409.

Κάρχαρος, ου, [ὁ], *aſper, acutus.*

Καρχαρόδους, οντος, [ὁ], *dentes habens acutos, ſerratos, & inter ſe pectinatim coeuntes.* Iliad. χ. v. 360.

Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης.

Ut cum aſperis-dentibus duo canes periti venationis.

Καρφύνω, idem atque κάρφω, *ſicco, ſqualidum efficio,* Proclus.

Καρυάτιδες, [αἱ], *Caryatides*: ita vocant architecti ſtolatarum mulierum imagines marmoreas, ſtatuaſque ornatu matronali, quas in operibus ferundo oneri collocant. Cauſſam, hiſtoriamque vide apud Vitruvium lib. 1. cap. 1.

Κάρυον, ου, (τὸ), *nux*, quæ ut a nocendo, ita κάρυον a capitis gravedine dictum eſt. Plin. lib. 15. cap. 32. Βατραχ. v. 130.

Καρυοκατάκτης, [ου, ὁ], inſtrumentum quo nuces franguntur; *nucifrangibulum* dixit Plaut. in Bacchid.

Καρυώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *nuceus.*

Κασσύω, *reficio*: & quidem ita ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nic. apud Athen. lib. 9.

. . πίδιλα παλίμβολα κασσύωσι.

Κάσσυμα, τος, (τὸ), *corium*, utpote quo calcei ſolent κασσύεσθαι, *refici.*

Καταβαρύνω, *onero, gravo.*

Καταβρίθω, *ingraveſco, gravo.* Theocr. Idyll. ε. v. 146.

Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε.

Rami prunis gravati ad terram ferebantur.

Καταβρύκω, *commando, comedo.*

Καταβρύκω, pro βρύχω, *mugio*, de Leone dictum.

Καταδακρύω, *defleo, deploro.*

Κατάδρυμος τόπος, *locus ſylvoſus.*

Καταδύνω, *penetro.* Iliad. κ. v. 231.

Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον.

Volebat fortis Ulyſſes penetrare in caſtra.

Καταδύομαι, & καταδύω, *lateo, occultor, mergor.*

Κα-

Καταθαρσύνομαι, *audax ſum, audacter loquor.*

Καταθύω, *immolo, macto*. Theocr. Idyll. *β*. v. 159.

Καταθύμιος, *ου*, (*ὁ*), *animo placens, ſuavis, jucundus* Iliad. *κ*. v. 383.

> Θάρσει, μή τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.
> *Confide, noli terreri mortis cogitatione.*

Καταθυμίως, *libenter.*

Καταθυμῶ, *conſidero:* item, *animo concido, animis cado*, Cic.

Καταῖξ, *ῖκος*, [*ἡ*], *turbo, procella.*

Καταισχύνομαι, *erubeſco.*

Καταισχύνω, *contumelia afficio, pudore ſuffundo*. Odyſſ. *τ*. v. 293.

Κατακαλλύνω, *orno, verro.*

Κατακλίνομαι, & *κατακλίνω*, *decumbo, accumbo, reclino*. Ariſtoph. in Veſpis.

Κατακρίνομαι, *damnor, morte multor.*

Κατακρίνω, *damno, condemno.*

Καταλύομαι, *malis me expedio.*

Καταλύω, *diſſolvo, demolior*. Iliad. *ι*. v. 24.

> Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα.
> *Qui multarum urbium demolitus eſt vertices.*

Καταμαλδύνω, *deleo*. Smyrn. *ιγ*. v. 148.

> . . Πριάμοιο κατημάλδυνε πόληα.
> . . *Priami delevit urbem.*

Καταμβλύνω, *obtundo, hebeto.*

Καταμύω, *inclinor, concido, premor*. Apoll. 2. Argon. *κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι*, *preſſi ſunt doloribus.*

Κατανίφω, *ningo deorſum*. Ariſtoph. *νεφ*.

Καταξύω, *derado, erado, aboleo*. Item, *incido, ſcarifico.*

Καταπίνω, *deglutio, abſorbeo*. Ariſtoph.

Καταπλύνω, *perluo, abluo.*

Καταπνίγω, *ſuffoco:* ut *καταπνίγειν πῦρ*, *ignem ſuffocare.*

Καταπορσύνω, *præbeo* : ut *καταπορσύνειν κακὰ*, *inferre mala.*

Καταπραΰνω, *mitigo, lenio, demulceo.*

Καταπρηΰνω, *idem.*

Καταπρίω, *diſſeco*. Theocr. Idyll. *ι*. v. 55.

> Μὴ πυτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
> *Cave ne incidas manum ſecans cyminum.*

Καταπτύω, *deſpuo, contemno.*

Κατάπυγος, *ου*, [*ὁ*], *cinædus.*

Καταπῡγοσύνη, ης, (ἡ), *flagitium abominandum libidinis*. Ariſtoph. νεφ.

* Καταλῡμάχόω (novum omnino verbum, quod unis Tabulis Heracl. accepto referendum eſt) ſignificat, vel *aggeſtu lapidum obruo*, vel *glarea limoque obduco*, & proprie de torrentibus dicitur, qui ſordes quaſcumque raptare ſolent, ſive lapides, ſive glaream, ſive limum. Th. Λύμαχις, *petræ*. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 183.

* Κάσιος, ου, (ὁ), *Caſius*, epitheton Jovis, qui ita dictus creditur ab ejus templo, quod erat in monte Caſio illo, qui Seleuciæ Pieriæ imminebat: non deſunt tamen, qui Caſium ipſum montem, tamquam ſi Jupiter eſſet, a Seleucenſibus cultum putent. Quod non prorſus novum eſt. Nam & Capuæ titulus exſtat, in quo ſcribitur IOVI. VESVIO. SAC. Sicuti ergo, Veſuvius propter ignes & fulmina, ipſemet Jupiter creditus, ita & *Caſius* aſſiduis fulguribus tonitruiſque infeſtus, pro Jove habitus, qui & Κεραύνιος, aut Καταιβάτης, h. e. *Fulmina*, aut *Deſcendens* cognominatus fuit. Vide Cl. Mazoch. Collect. VII. pag. 529. §. 78. & Dionyſ. in Perieg. v. 260. & v. 880.

Κατaπῡθω, *putrefacio*, *putredine conſumo*.

Καταπῡθομαι, *marceſco*, *putreſco*. Iliad. ψ. v. 328.

τὸ μὲν ἐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

quod quidem non putreſcit imbre.

Καταρτύω, *condo*, *diſpono*.

Κατασῑγάζω, *ſilentium impono*, *indico*, quod ſacrorum præconum, qui ἱεροκήρυκες, officium erat.

Κατασῑγῶ, *conticeſco*.

Κατασῑνομαι, *lædo*.

Κατασῑτίομαι, *edo*, *veſcor*.

Κατασμικρῡνω, *deprimo*, *imminuo*.

Κατασμῡχω, *comburo*, *diſcerpo*. Iliad. ι. v. 649.

Κατασῡγέω, *horreſco*. Iliad. ρ. v. 694.

Κατασῡρίττω, *ſibilum edo*, *ſibilo*. Ariſtoph. in Pluto.

Κατασῡρω, *abduco*, *diſtraho*.

Κατατρῡχω, *exhaurio*, *affligo*, *vexo*. Iliad. ρ. v. 225.

Καταφθῑνω, *marceſco*, *pereo*.

Καταφρῡγω, *deuro*, *aduro*. Ariſtoph. νεφ.

Καταφῡλαδὸν, *tributim*. Iliad. β. v. 175.

Καταφῡσάω, *afflo*, *efflo*.

Καταχρῑω, *perungo*, *illino*.

Κατάχρυσος, ου, (ὁ), *aureus* : ut καταχρυσον ὑπόδημα, *aureus calceus*.

Καταχρυσόω, *inauro*.

Καταψιλόω, *tenuem*, vel *glabrum reddo*.

Καταψύχομαι, *refrigeror*, *rigeo*.

Καταψύχω, *refrigero*, *frigore conficio*.

Κατερύκω, *inhibeo*, *coerceo*. Iliad. π. v. 9.

. . καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει.

. . *& properantem detinet*.

Κατευθύνω, *dirigo*.

Κατίημι, *demitto*. Iliad. φ. v. 132.

. . ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους: *in vortices demittit ſolidos ungulis equos*.

Κατιθύνω, *dirigo*, *moderor*, in Epigr.

Κατιλύω, *limo obvolvo*.

Κατοδύνάομαι, *dolore conficior*.

Κατοδυνάω, *affligo*.

Κατοδύρομαι, *lugeo*, *deploro*.

Κατορχίτης οἶνος, *catorchites vinum*, quod nonnulli σύκιτην, vocant. Dioſc. lib. 3.

Καττύματα, (τὰ), *coria duriora*, quæ a veteramentariis calceis muniendis ſubduntur, *ſoleæ*.

Καττύω, *conſarcino*, *aſſuo*, *anguſte coarcto*. Ariſtoph. in Equitib.

Κεγχρίνη, ης, (ἡ), *puls è milio*; *ſerpens*, *hydrus*.

Κεγχρίτης λίθος, *cenchrites*, lapis milii granis velut ſparſis. Plin. lib. 37. cap. 11.

Κελαδεινὸς, οῦ, [ὁ], *ſonorus*, *tumultuoſus*, epith. Dianæ, παρὰ τὸν γινόμενον ἐν τοῖς κυνηγίοις κέλαδον, h. e. *propter tumultus venatorios*. Iliad. υ. v. 70.

Κελυφάνον, ου, (τὸ), *ſiliqua*, *cortex*.

Κέλυφος, εος, (τὸ), *cortex exterior*, *putamen*. Accipitur etiam pro oculorum involucro, quod περικάλυμμα dicitur. Κελύφη ἔκλεισαν . . *clauſerunt oculos*, in Epigr. Quin & Syneſius corpus humanum vocare auſus eſt, γήϊον κέλυφος, *terrenum involucrum animæ*.

Κένδυλα, (τὰ), inſtrumentum ad fabricandas naves.

Κερατῖτις, *corniculatum papaver*. Dioſc. lib. 6.

Κέρατα, (τὰ), *cornua*, a κέρας. Anacr. ode γ.

Φύσις κέρατα ταύροις . . Sed plerumque corripitur.

Κερδαλέος, ου, (ὁ), *callidus*, *aſtutus*. Iliad. κ. v. 44.

Κε-

Κερδαλεόφρων, ονος, (ὁ), *improbus*, *verſutus*, *avarus*. Iliad. α. v. 148.

Κεφαλίνη, ης, (ἡ), dicitur in lingua ea pars, cui guſtus acrioris potentia ineſt : vocatur & γεῦσις, auctore Polluce.

Κεφαλῖνος, ου, (ὁ), piſcis non idem qui κέφαλος, ſed is qui & βλεψίας ab Athen. lib. ζ.

Κεφαλίτης, ut κεφαλίτης λίθος, *lapis angularis*, Heſych.

Κήρυξ, υκος, *præco*, *caduceator*, *legatus*. Iliad. α. v. 321.

Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε.

Qui ipſi erant præcones & ſeduli miniſtri.

Κηρυκεία, (ἡ), & Κηρύκειον, ου, (τὸ), *legatio*, *nuntius*, & præmium quod datur præconi, aut quidpiam nuntianti, aut vendenti. Suid. De hac voce vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 151. num. 15.

Κηρύκεια, (τὰ), ſunt inſignia Legatorum, & velamenta ſupplicum, vittæ.

Κηρύκειον, & κηρύκιον, *caduceus*, & *caduceum*, quod erat inſigne Caduceatorum, ſive Legatorum.

Κηρύκευμα, τος, (τὸ), *præconium*.

Κηρυκεύω, *officium præconis exerceo*, *præconium facio*.

Κίκιννος, ου, (ὁ), *cincinnus*, *capillus tortus*. Theocr. Idyll. ια. v. 10.

Ηρατο δ' οὐκ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις.

Amabat non roſis, non pomis, non cincinnis.

Κῖκυς, υος, [ἡ], *vis*, δύναμις. Odyſſ. μ. Unde ἄκικυς cui nulla eſt κίκυς.

Κίνδυνος, ου, (ὁ), *periculum*. Βατραχ. v. 9.

. . γαλέης κίνδυνον ἀλύξας.

. . *felis periculo evitato.*

Κινδυνεύω, *periclitor*, *periculum ſubeo*.

Κινδυνώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *periculoſus*.

Κινέω, *moveo*, *molior*. Iliad. α. v. 47.

Αὐτοῦ κινηθέντος . . *ipſo moto* . .

Κινηθμὸς, οῦ, (ὁ), &

Κίνημα, τος, [τὸ], *incitabulum* Gell. *incitus* Plin. *incitatio*, *motus*.

Κίνυμι, *moveo*, *agito*. Iliad. δ. v. 28.

. . πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες.

Κινύρα, & κινύρη, (ἡ), *inſtrumentum muſicum*, *cithara*.

Κινύρομαι, *queror*, *cantillo*. Coluthus v. 211.

Ενθα διαστείχουσα κινύρατο Φυλλὶς ἀκοίτην.

Ibi permeans Phyllis lamentabatur maritum.

Κινυρός, ῦ, (ὁ), corripitur apud Nonn. & Iliad. ρ. v. 5.

Κιόνεος, ου, (ὁ), *columnaris*.

Κιονὶς, ίδος, (ἡ), carnoſa quædam particula in ſumma oris interiore parte dependens: a veteribus γαργαρεὼν καὶ κίων dicitur, a noſtris medicis *gurgulio* & *columella*. Latini vero τὴν κιονίδα, *uvam* appellant.

Κιχάνω, *deprehendo*. Iliad. β. v. 19.

. . Τὸν δ' ἐκίχανον
εὕδοντ' ἐν κλισίῃ . .
. . *deprehendis dormientem in tentorio*.

Κιχώριον, & κιχώρειον, ου, [τὸ], *cichoreum*, & *cichorium*. Dicitur & κίχορον apud Nicand. in Alexiph.

Κίχορα καρδαμίδας τε . . ubi interpres τὰ κίχορα οἱ Ἀττικοὶ κιχώρια φασιν.

Κίων, ονος, [ὁ], vel ἡ, Ἰωνικῶς, *columna*. Odyſſ. α. v. 127.

. . φέρων πρὸς κίονα μακρήν.
. . *ferens ad columnam longam*.

Κιών, (ὁ), animal exiguum frumenta corrodens, *curculio*. Præterea κιών, eſt pars illa naſi, quæ velut murus interjectus nares diſcriminat. Poll.

Κλάρος, ου, [ἡ], *Clarus*, fanum Apollinis juxta Colophonem, (qui inde *Clarius* dictus) cum luco cognomine; oraculo nobile fuit, Strab. lib. 14. Atque hinc factum, ut alii μαντεῖον *Clarium lucum* vocent, alii *fanum*, alii denique *fontem*, cujus aqua pota, ut de Caſtalio ad Parnaſſum fonte fertur, vates oracula edidiſſe innuit Anacreon:

Οἵδε Κλάρου παρ' ὄχθαις &c.
Hi vero ad Clari ripas. Et Dionyſius Perieg. v. 445.

Ἢ ἀπὸ Μιλήτου, ἢ ἐκ Κλάρου ἄρτι βεβηκώς.
Aut e Mileto, aut e Claro cum recens advenit.

Κλαρῶται, pro Κληρῶται, apud Heſych. ſunt εἵλωτες, *Helotes*, *mancipia*, *ſervi*. Calliſtratus Ariſtophanicus, ut refert Athen. lib. 6. ſcribit, quod Spartani fecerint ἐπὶ τῶν εἱλώτων, Theſſali ἐπὶ τῶν πενεστῶν, Cretenſes hoc feciſſe ἐπὶ τῶν Κλαρώτων. His quam ſimillimi fuere, Θῆτες, & γυμνῆται, quorum mentio fit in Tabulis Heracleenſibus. Videſis Cl. Mazoch. ibidem pag. 225.

Κλαυθμυρίζομαι, *vagio*, *ejulo*, puerorum eſt fletus.

Κλαυθμυρίζω, *fleo*.

Κληΐς, ΐδος, (ἡ), *clavis*. Iliad. ν. v. 456. & Odyſſ. ο. ἐπὶ κληῗσι καθῖζον, *in tranſtris*. Item *clauſtra*, *anguſtiæ*.

Κληῖδες πόντου, in Epigr. κληῖδες Κύπρου, Herod. lib. 5. Significat etiam *ſeram*, ut apud Hom. Iliad. ε.

Κλιβανίτης, ου, (ὁ), panis in clibano coctus.

Κλῖμαξ, κος, [ἡ], *ſcala*, ſeu *ſcalæ*. Κλῖμαξ ἑλίτη, *ſcalæ cochlides*, quibus in gyrum aſcenditur, κοχλίδια Straboni lib. ult. Odyſſ. lib. α. v. 330. & Tryphiodor. v. 89.

Κληϊστὴν μὲν ἔθηκε θύρην, καὶ κλίμακα τυκτήν.

Clauſum etiam fabricavit ianuam, & ſcalam factam.

Κλιμακίδες, [αἱ], *parvi gradus*, & apud Athen. lib. 6. κλιμακίδες γυναῖκες, aſſentatrices quædam mulierculæ ab obſequio, quod reginis præſtabant, id nomen adeptæ: ſua enim dorſa ſcalarum vicem illis currum conſcendere volentibus præbebant.

Κλιμάκιον, ου, [τὸ], *parva ſcala*.

Κλιμακὶς, ίδος, (ἡ), *idem*.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, (ὁ), *gradus*.

Κλιμακτῆρες, *climacteres*, *anni ſcanſiles*. Unde κλιμακτήριον ἔτος.

Κλιμαχὶς, ίδος, [ἡ], *ſcala navium*.

Κλινάριος, ου, (ὁ, & κλινάριον, *lectulus*.

Κλίνη, ης, (ἡ), *lectus diſcubitorius*, *lectica*, *menſa*.

Κλινήρης, ου, (ὁ), *ægrotus*, *lecto decumbens*.

Κλινίδιον, ου, (τὸ), *lectulus*.

Κλινὶς, ίδος, (ἡ), locus in curru, in quo ſponſa ſedet. Heſych.

Κλίνω, *inclino*, *demitto*. Hinc κλίνοντος ἡλίου, *ſole ſe inclinante*, Apollonius, & Iliad. ε. v. 37.

Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ . .

Trojanos fugarunt Danai . .

Κλυτομήτης, ιος [ὁ], *inclytus conſilio*. In Epigr.

Κλυτόμοχθος, ου, [ὁ], *clarus laboribus*. In Epigr.

Κλυτόπαις, δος, [ὁ καὶ ἡ], *inclytus filiis*.

Κλυτόπωλος, ου, [ὁ], *inclytus equis*, cognomen Plutonis. Iliad. ε. v. 754.

Κλυτοτέχνης, ου, [ὁ], *artifex celebris*, epitheton Vulcani. Iliad. α. v. 570.

Κλυτότοξος, ου, [ὁ], *arte iaculandi inſignis*, epitheton Apollinis.

Κνηκὸς, οῦ, (ὁ), *albus*, *rufus*. Hinc κνηκὸν ὑπηνήταν τράγον, *fulvum hircum hirſutum*, in Epigramm.

Κνήκων, ωνος, (ὁ), *idem*; & capri nomen apud Theocr. Idyll. γ. v. 5.

Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο . .
Illum Libycum album caveto . .

Κνημὶς, ῖδος, (ἡ), *tibiale*, *ocrea*. Iliad. γ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ &c. Hinc τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι : *ocreas capiti applicare* : proverbium eſt, quo præpoſtere facta notantur.

Κνιδάω, *mordeo*, forſan ab urtica : ea enim urit, & mordet admota cuti.

Κνίδη, ης, [ἡ], *urtica*. Theocr. Idyll. ζ. v. 110.
. . κ᾽ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
. . *&* *in urticis dormias*.

Κνίδωσις, εως, [ἡ], *pruritus* Plin. *prurigo* Columella.

Κνιπεια, ας, [ἡ], *parcitas*, φειδωλία.

Κνιπεῖν, *quaſſare*, *radere*, ξύειν, ſive σείειν.

Κνῖπες, [οἱ], *cnipes*, vermiculi qui innaſcuntur folliculis ulmi. Theophr. lib. 2. hiſt. plant. c. 9.

Κνιπήρα, ας, (ἡ), folliculus ulmi dicitur, quo continentur *cnipes*. Theophr

Κνιπολόγος, [ὁ], *culicilega*, *avis*, Ariſt. lib. 8. anim. cap. 3.

Κνιπὸς, ȣ, [ὁ], *parcus*, *tenuiter vivens*.

Κνιπότης, ητος, [ἡ], idem ac κνίδωσις, *vellicatio*.

Κνίσαρ, [ὁ], *novacula*.

Κνισάλιος, ȣ, [ὁ], *pruriens*.

Κνίσα, vel, κνίσσα, *nidor*, *uſtura carnium*.

Κνῖφος, *urtica*.

Κνὶψ, ῖπος, *culex*.

Κνύω, *prurio* : κνῦμα, τος, (τὸ), *pruritus*.

Κογχυλιευτὴς, ȣ, [ὁ], *conchyta*. Plaut. in Rud. *ſalvete fures maritimi*, *conchytæ*, *atque hamiotæ*.

Κόγχυλιον, ȣ, [τὸ], *conchylium*, *conchula*, *purpura*. Ariſtoph.

Κόκκυξ, ῦγος, [ὁ], *cuculus avis*.

Κόκκυγες, [οἱ], caprifici groſſi dicuntur a Nicandro, quod iſtius groſſi cum cuculis ſimul verno tempore prodeant.

Κοκκυγίαν vocant *Crotoniatæ* ventum quemdam, teſte Heſychio : forſan quod eo tempore ſpiret, quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν, h. e. *coccyſare*, vel, *cucurrire*, ut vertit Gaza.

Κολλῦρα, ας, (ἡ), *collyra*, genus panis, quod vel ex jure frigebatur, vel in cineribus coquebatur.

Κολλύριον, ȣ, [τὸ], *collyrium*, oculorum medicamentum. Hor. 1. Serm. Satyr. 5.

Hic

Hic oculis ego nigra meis collyria lippus &c.

Κολλύρια, (τὰ), *lagena*. Κολλυρὶς, & κολλυρίδες, *idem*.

Κολλυρίζειν, idem ac λαλάγγας τηγανίζειν, *lagana in ſartagine frigere*.

Κολόκυμα, τος, (τὸ), κωφὸν κῦμα, *ſurdus fluctus*. Euſtath.

Κολῦραι, Heſychius dici ſcribit ἀρτίδια σμικρὰ, *parvulos e pura farina panes*.

Κολύφανον, [τὸ], *cortex*, *putamen*: pro κελύφανον.

Κολωνίτης, ου, (ὁ), *mercenarius*, *colonus*. Athenis duo erant κολωνοὶ, h. e. *loca edita*: alter ad quem confugerat Oedipus, qui etiam *Hippus* dicebatur: alter vero in foro, juxta Euriſaceum, ad quem confluebant, qui mercede operam ſuam aliis locarent: unde κολωνῖται vocantur *mercenarii*, *& bajuli*. Pollux. Th. κολωνὸς, *jugum*, *locus editus*.

Κονδύλος, ου, (ὁ), *tuberculum*, *ſive id quod exſtat*, *articulus*, *ſive nodus digitorum*. Ariſtot. lib. 1. anim. inquit digitos, ubi contrahuntur, κονδύλους nominari (unde κονδύλη *vibex*): ubi vero directi ſunt, φάλαγγας. Quæ vero percuſſio ungue fit converſo, a Svetonio *talitrum* dicitur. Martial. lib. 5. epigr. 120.

Κονία, ας, (ἡ), *calx*, *cinis*, *pulvis*: 2. ſyllabam producit Homerus, ut Iliad. β. v. 150.

. . ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη. Corripitur vero eodem libro v. 418.

Πρηνέες ἐν κονίῃσιν . . *Proni in pulveribus* . .

Κονίλη, ης, (ἡ), *origanum ſylveſtre*, *cunila*. Plin. Nic. in Ther. v. 763.

Κονίω, *lino*, *ungo*, *pulverem excito*, Heſiod. & Iliad. ν. v. 820.

Κονισσάλος, ου, (ὁ), *pulvis excitatus*. Iliad. γ. v. 12.

Κοππατίαι, [οἱ], *Coppatiæ*, h. e. equi quibus littera Koppa inuſta erat, quæ ad Latini Q figuram accedebat, ſolummodo litteræ Q cauda in rectum inferne directa; ſicut *Samphoræ* erant illi equi, quibus littera *Sanpi* impreſſa erat. *Sanpi* autem ex Sigma lunato inverſo, cui π inſcriberetur, fiebat; ideoque *San-pi* vocabatur. Ariſtoph. in Nub. Videſis quæ eruditiſſime adnotavit ad has voces Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 221. §. 10.

Κορθύνω, *accumulo*, *colligo*. Heſiod. in Theog.

Ζεὺς δ' ἐπὶ ἂν κόρθυνεν ἑὸν μένος . .

Vires ſuas collegit : .

Κορθύω, *idem*, corripitur. Iliad. ι. v. 7.

Κόρτυς, & Κόρτυν, ῦνος, Arcadiæ civitas: unde κορτύνιοι, *Arcades*.

Κορῦδαλὶς, ἰδος, (ἡ), *alauda*, quam & *galeritam*, & *caſſitam* appellant. Theocr. Idyll. ς. v. 23. Dicitur & κορυδαλὸς, vel κορυδαλλός.

Κορῦθαΐξ, ῖκος, *galeam quaſſans*, *violentus*. Iliad. χ. v. 132.

Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ.

Par Marti galeam quaſſanti bellatori.

Κορύνη, ης, [ἡ], *clava*, *virga capitata*. Theocr. Idyll. κε. v. 63.

Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην.

Exuvias feræ videns, & *grandem clavam*.

Κορυνήτης, ου, [ὁ], &

Κορυνηφόρος, ου, (ὁ), *claviger*, *clava pugnans*, Herculis epith.

Κορυθαίολος, ου, (ὁ), *ornatam habens galeam*. Iliad. β. v. 816.

Κορυφὴ, ῆς, [ἡ]; *vertex*, *faſtigium*, *cacumen*. Iliad. α. v. 489.

Κορυφόομαι, *attollor*. In Epigramm.

Κορκύρα, ας, [ἡ], Inſula Epiro adverſa. Dicitur & Κέρκυρα, mutato ο in ε, ut Μοθώνη, & Μεθώνη, Βερονίκη, & Βερενίκη. Dionyſ. Perieg. v. 494.

Καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα, φίλον πέδον Ἀλκινόοιο.

Et pinguis Corcyra, *carum ſolum Alcinoi*.

Κοσύρα, ας, [ἡ]; *Coſyra*, Inſula eſt maris mediterranei prope Africam, cui vicina eſt Gaulos, & Melita. Ovid. 3. Faſt.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ.

Κοτύλη, ης, [ἡ], *acetabulum*, ſeu, *cavitas coxæ*. Iliad. ε. v. 306. Item *poculum*, *vola*, unde κοτυλήρυτον αἷμα Iliad. ψ. v. 34. ideſt tantum ſanguinis, quantum vola manus hauriri poteſt.

Κυροφροδίτη, *Venus*. Proclus.

Ὑμνέομεν Λυκίων Βασιληΐδα Κυροφροδίτην.

Hymnis celebramus Lyciorum reginam Venerem.

Κραδάω, *quaſſo*, *concutio*. Iliad. η. v. 213.

Κράνα, ας, [ἡ], Dorice pro κρήνη, *fons*.

Κραναὸς, οῦ, [ὁ], *aſper*, *ſterilis*. Iliad. γ. v. 201.

Κράνιον, ου, [τὸ], *calvaria*, *caput*. Iliad. θ. v. 84.

Κρανοκολάπτης, ου, (ὁ), genus eſt phalangii, beſtiolæ lucernis

cernis advolanti non diſſimile, apud Nic. in Ther.

Κρᾶνον, ου, [τὸ], *caput*.

Κρὰς, κρᾶτὸς, [τὸ, καὶ ὁ], producta α litera. Odyſſ. ξ.
. . ἀπὸ κρατὸς ἔθηκα. & in Epigramm.
. . ὀρθὸν κρᾶτ' ἔστησαν . . ἵπποι.
. . *equi erexerunt caput*. & Apoll. 2. Argon.
Κρᾶτα παρακλίνας . . . . *Caput inflectens* .

Κρᾶταιγύαλος, ου, [ὁ], *firmus*, *fortis*, a κραταιὸς & γύαλον, τὸ, *cavitas*, proprie, *vola*. Iliad. τ. v. 361.

Κρᾶτευταὶ, (αἱ), *verum bases & fulcra*, *quibus imponuntur verua*, *dum infixæ carnes torrentur*. Iliad. ι. v. 214.

Κρᾶτὴρ, ῆρος, [ὁ], *crater*. Iliad. γ. & Odyſſ. ν. Κρατὴρ σωτῆρος Διὸς, *Iovis ſervatoris poculum*, in conviviis dicebatur: ut κρατὴρ ἀγαθοῦ δαίμονος, ideſt, *boni genii poculum*. Κρατῆρες, & Κρητῆρες in monte Ætna dicuntur foramina, quibus ignis ciniſque evomitur, lib. 3. Epigram. de Empedocle:
Πῦρ ἀπὸ κρατήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

Κρᾶτηρίζω, *compoto*, συμπίνω. Euſtach.

Κρᾶτήριον, ου, (τὸ), *parva cratera*, apud Poll. Sic etiam docet vocari receptaculum illud foeni, quod ſolet ſupra præſepe ædificari, ex quatuor lignis compactum, unde jumenta pabulum depaſcuntur. Sed alii legunt κραστήριον.

Κρᾶτύνομαι, *firmo*: κρατύνω, idem. Orph. hym. in noctem.

Κρηγύον, ου, [τὸ]; *placitum*, *bonum*, *jucundum*, *gratum*. Iliad. α. v. 105.

Κρηπὶς, ῖδος, [ἡ], *crepida*, unde Mercurius Μονοκρηπὶς, h. e. *unico calceamento indutus*, quod alterum calceum Perſeo ad Gorgonas devolanti commodavit. Eſt & *crepido*:

Κρῖβᾶνίτης ἄρτος, *clibanarius panis*, *in clibano coctus*, *non furnaceus*, qui ἰπνίτης.

Κρῖθᾶνίας, ου, (ὁ), genus hordei, Theophr. l. 8. hiſt. plant.

Κρῖθάω, *hordeo ſaturor*. Æſchyl.

Κρῖθὴ, ῆς, (ἡ), *hordeum*. Iliad. λ. v. 69.
Πυρῶν, ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
Tritici, *vel hordei*, *manipuli vero crebri cadunt*. Videſis, quæ ad hanc vocem adnotavit Cl. Mazoch. in Tabul. Heracleenſ. pag. 212. & pag. 511.

Κρῖθίασις, ita vocatur equorum morbus apud Ariſtot. lib. 8. Gaza *hordeationem* tranſtulit.

Κρῖθῖνὸς, ου, (ὁ), *hordeaceus*. Κριθινὸς οἶνος, apud Athen. lib. 1. ideſt, *Zythum*, Ζῦθός.

Κρῖθολόγοι, [οἱ], magiſtratus apud Opuntios, qui ſacris & col-

& colligendis primitiis præerant, quaſi *Hordeolegi*, a vetuſtiſſimo ſacrificiorum ritu, quo hordeo uti ſolebant, ut eſt apud Plut.

Κριθοτράγος, ȣ, (ὁ), &

Κριθοφάγος, *qui hordeo veſcitur*. Ariſtoph. in Avibus.

Κριθοφόρος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *hordei ferax*.

Κριθώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *hordeaceus:* unde *κριθώδης ἄρτος*, Nonn.

Κρῖκος, ȣ, [ὁ], *annulus*, *circus*, vel *circulus*. Hinc *κρῖκοι ἱστίων*, *velorum anſulæ* : *κρῖκοι στρωμάτων*, *ſtragulorum annuli*, vel *uncini*: *κρῖκοι δικτύων*, *annuli plagarum*. Pollux de inſtrumentis venatoriis. Κρῖκος etiam *annulus oſtii*, vel *marculus ferreus*, quo pulſantur fores, *manus extera* Lucretio, & *cantharus* Plauto. Iliad. ω. v. 272.

Κρῖμα, τος, [τὸ], *judicium*, *lis*. Nonn. *εἰς κρῖμα δισσὸν*, *ad duplex judicium*.

Κρίνομαι, *vocor in judicium*, *accuſor*. Heſiod.

. . Ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι.

. . *Certabant homines*, & *Dii inter ſe*.

Κρῖνον, ȣ, (τὸ), *lilium*, ſcribitur & *κρῖνος*. Hinc *κρῖνον ϗ γυμνὸν* vocabant *mendicum* & *pauperem*. Pollux.

Κρίνω, *judico*, *diem dico*, *damno*, *eligo*. Iliad. α. v. 309.

Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν . .

In eam remiges elegit viginti . .

Κρινὼν, ῶνος, [ὁ], *lilietum*.

Κριοδόκη, ης, (ἡ), *arietaria machina*. Vitruvius.

Κριοκοπέω, *ariete quatio*.

Κριομαχία, ας, [ἡ], *arietum pugna*, Gel. Satyra erat Varronis.

Κριομύξȣς ἄνδρας vocat Cercidas Megalopolitanus poeta jambographus, homines non emunctæ naris, ſed obeſæ potius & mucoſæ : pituitoſum enim admodum animal eſt aries.

Κριοπρόσωπος, ȣ, (ὁ), *arietina facie*, *arietino aſpectu*, epith. Iovis Ammonis.

Κριὸς, ȣ̃, (ὁ), *aries*. Odyſſ. ι. v. 461.

Ὣς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.

Sic locutus arietem ab ſe dimiſit foras. Item inſtrumentum bellicum, de quo vide Joſephum de Captivit. lib. 3.

Κριοφάγος, ȣ, [ὁ], Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur.

Κρομ-

Κρομμῦον, ου, (τὸ), *cepa*, vel, *cæpe*. Nic. in Alex. v. 431. Hinc κρομμύων ὄζειν, quod convenit in fœtidos, & ſordidos. Sed corripitur Iliad. λ. v. 628.

Κρομμυοξυρεγμία, cruditas, fœtorque, qualem eructant qui cæpas ederint. Ariſtoph. in Pace.

Κρονίων, [ὁ], *filius Saturni*. Iliad. α v. 528.

Η, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius.

Κρόταφος, ου, (ὁ), *tempora capitis*, &, *tempus*. Hinc Virg. ix. Æneid.

. . *it haſta Tago per tempus utrumque*. Iliad. δ. v. 502.

Κροταλίζω, *pulſo, cum ſtrepitu rapio*. Iliad. λ. v. 160.

Κρυερὸς, οῦ, [ὁ], *horrendus, dirus, frigidus, letalis*. Iliad. ν. v. 48.

Κρυμὸς, οῦ, [ὁ], *algor, glacies, rigor*. Orph. hym. in Boream.

Κρυμώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *frigidus*. Dionyſ. Perieg. v. 780.

Κείνου δ' ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας.

Illius autem fluvii circa frigidas ripas.

Κρυόεις, εντος, [ὁ], *idem*. Iliad. ι. v. 740.

Κτηνιάτροι, [οἱ], *veterinarii, jumentorum veterinorum curatores, & medici*, qui iidem ſoleas equis affigunt, Bud.

Κτῖλος, ου, [ὁ], *aries*. Iliad. λ. v. 196.

Κτυπέω, *ſtrepo, reſono*. Iliad. η. 479.

Κτύπος, ου, [ὁ], *fragor, ſonitus*. Iliad. κ. v. 532.

Κύαμος, ου, [ὁ], *faba*. Iliad. ν. v. 589.

Κυάνεος, ου, [ὁ], *cæruleus*. Iliad. α. v. 528.

. . κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι . . *nigris ſuperciliis*.

Κυάνεοι ἄνδρες: *nigri viri*, ideſt Æthiopes. Κυανέη νεφέλη, *cærulea nubes*.

Κυανέω, *nigreſco*. Heſiod. in Scuto Herc. Βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, *ab oculis nigris*.

Κυανοειδὴς, εος, [ὁ καὶ ἡ], *cæruleus*.

Κυανόπεζα τράπεζα, *menſa nigrantibus pedibus*. Iliad. λ.

Κυανόπεπλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *cæruleo peplo utens*: ut Δηὼ κυανόπεπλος.

Κυανόπρωρειος, &

Κυανόπρωρος ναῦς, Odyſſ. ξ. *navis nigra prora*.

Κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ, Heſiod. *nigras habens pennas canora cicada*: & κυανόπτερος ὄρνις, Eurip.

Κυανοχαίτης, ου, (ὁ), *cæruleos habens crines*. Iliad. ν. v. 563.

Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, *cæruleis crinibus Neptunus*.

& He-

& Heſiod. de equo Herculis Arione:

. . *μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην.*

. . *magnum equum Ariona nigris ſetis.* Corripitur vero

Κυανόχροον, *purpureo colore.*

Κυδαίνω, *illuſtro, colo, honoro.* Iliad. ε. v. 448.

Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε, κύδαινόν τε.

In magno adyto curabantque honorabantque. & Odyſſ. ξ.

. . κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος . . *honore afficiebat.*

Κυδάλιμος, ου, [ὁ], *glorioſus.* Odyſſ. ξ. υἱάσι κυδαλίμοις, *filiis glorioſis.*

Κυδήεις, εντος, *glorioſus*, in Epigr.

Κυδιάνειρα, *faciens viros claros.* Iliad. α.

. . εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Et in Epigr. κυδιάνειρα πατρίς, *patria claris viris.*

Κυδιάω, *exulto, glorior.* Heſiod. κυδιόων λαοῖσι, *de populis glorians.* & Iliad. υ. v. 86.

Κύδιμος, ου, [ὁ], *glorioſus, illuſtris*, Heſiod.

. . Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν.

. . *Maja peperit illuſtrem Mercurium.*

Κύδιστος, ου, (ὁ), *illuſtriſſimus.* Iliad. α. Ἀτρείδη κύδιστε.

Κυδοιμέω, *turbas excito.* Iliad. ο. v. 136.

Κῦδος, εος, [τὸ], *gloria, decus.* Odyſſ. μ. μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

Κυδότερος, *glorioſior*, κυδότατος, *glorioſiſſimus.*

Κύδων, ωνος, (ἡ), *Cydon*, Urbs in Creta.

Κύδωνες, *Cydones.* Odyſſ. τ. v. 176.

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἠδὲ Κύδωνες. Hos æque atque Eteocretes fuiſſe Cretæ αὐτόχθονας, *indigenas*, ceteros advenas e Theſſalia, fuſe oſtendit Cl. Mazoch. pag. 96. Prodrom. ad Heracleæ Pſephiſmata n. 51.

Κυδωναῖα σῦκα, *ficus hibernæ.* Athen. lib. 3.

Κυδώνιον μῆλον, *malum cotoneum.*

Κυκάω, &

Κυκέω, *agito, miſceo, turbo.* Nonn. κ. v. 336.

Ἄφνω δὲ σκοπέλοιο χύθη κυκώμενον ὕδωρ.

Repente fuſa eſt agitata aqua.

Κυκεία, ας, [ἡ], *confuſio, perturbatio.*

Κυκήθρα, ας, [ἡ], idem atque κυκεία.

Κύκημα, τος [τὸ], *confuſio.*

Κυκησίτεφρος, ου, [ὁ], *miſcens cinerem.* Ariſtoph.

Κυκητὴς, οῦ, [ὁ], *turbator.*

Κυκλάμινος; ſive κυκλαμῖνον, *tuber terræ*, herba purpu-

reis

reis coloribus. Herbarii vocant *Sigillum B. Mariæ Virginis*. Theocr. Idyl. ε. v. 123.

Κυλλοποδίων, *claudus*, epitheton Vulcani. Iliad. ε. v. 371.

. . ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

. . *ipſe fecerat Claudus*. h. e. *Vulcanus*.

Κῦμα, τος, (τὸ), *unda*, *tempeſtas*. Κῦμα μόθου, *belli æſtus*, in Epigramm. Item, *coliculus*, ſive *cauliculus* proprie braſſicæ, qui prima germinatione producitur, quem *Cymam* Celſus, Plinius & Columella vocant, & *Cyma* idem Columella in verſibus. Κῦμα Plato pro *riſu* poſuit, quo loquentes interdum obruuntur, cum quippiam ridiculum eis excidit, lib. 5. de Rep.

Κυμαίνω, *fluctuo*, *ferveo*. Iliad. ξ. v. 229.

. . ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.

. . *ad pontum deſcendit undoſum*.

Κυμᾰτίας, ου, [ὁ], *undoſus*, ut κυματίας ποταμὸς, *fluvius undabundus*.

Κυμάτιον, ου, [τὸ], *parva unda*.

Κυματίζειν, idem atque κυμαίνειν, *fluctuare*.

Κυμᾰτώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *undabundus*.

Κυμᾰτοπλὴξ, ῆγος, *undis pulſatus*, in Epigr.

Κύμη, ης, [ἡ], *Cumæ*, Urbs in ora Campaniæ a Chalcidenſibus condita, Magnæ Græciæ terminus, & omnium Italiotidum Coloniarum antiquiſſima. Vide Mazoch. in Tabulas Heracl. pag. 76. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 637.

Κυμαῖος, ου, [ὁ], *Cumanus*, ſeu *Cumæus*.

Κυμῑνοδόχη, [ἡ], &

Κυμῑνοθήκη, apud Poll. *receptaculum & repoſitorium cymini*.

Κυμῑνοκίμβιξ, κος, *præparcus*, *cumini ſector*, Euſtath.

Κύμῑνον, ου, [τὸ], *cyminum*. Theocr. Idyll. ι. v. 55.

Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Cave ne incidas manum ſecans cyminum.

Κυμῑνοπρίστης, ου, [ὁ], quaſi *cumini ſector*, *ſordidus*. Talem vocat Horat. Serm. lib. 2. *Salis avarum*.

Κυμῑνοπριστοκαρδαμόγλυφος, compoſita dictio apud Ariſtophanem in Veſpis pro ſordido, & pro eo qui adeo ſit reſtrictus, ut non erubeſcat etiam κυμῖνον πρίειν, *ſecare*.

Κυμῑνώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *cuminaceus*. Gaza.

Κυμοδέχμων, ονος, *undas capiens*, ut, κυμοδέχμονος ἀκτῆς, *litoris undas excipientis*. Eurip.

Κυμοδόκη, (ἡ), Nympha, Nereidum una: a ſedandis fluctibus dicta.

Κυ-

Κυμοθόη, ης, [ἡ], marina Nympha, quod promoveat naves undas ſecantes.

Κυπρῖνος, ου, (ὁ), *carinus*, piſcis fluvialis: alii carpionem vocant. Opp. Hal. α. v. 101.

Σκόμβροι, κυπρῖνοί τε . .
Scombri, Cyprinique . .

Κῦρος, εος, [τὸ], *auctoritas*, *principatus*. Sophocl. in Electra.

Κυρία, ας, (ἡ), *domina*, *hera*. Κυρία, locus concionis Athenis, ubi creabantur magiſtratus: Latini *Comitia* vocant.

Κύριος, ου, [ὁ], *proprius*, ut κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, *ſui juris*. Item, *dominus*, & qui aliquem habet in poteſtate, ut Tutores, & Curatores, qui κύριοι dicebantur. Ariſtoph. in Equitibus. Κύριος καδίσκος, *ſitella condemnatoria*; ut ἄκυρος καδίσκος, *ſitella abſolutoria*. Κύριον ἦμαρ, *dies præfixus*, *condictus*.

Κῦρος, ου, [ὁ], *Cyrus*, Cambyſis filius, primus Perſarum Rex.

Κυρῶμαι &

Κυρόω, *ratum habeo*, *firmo*, *decerno*.

Κυφαλέος, ου, [ὁ], *incurvus*.

Κῦφαι, [αἱ], apud Ariſt. genus Squillæ. Gaza vertit *gibbas*.

Κυφὸς, ου, (ὁ), *gibboſus*, *incurvus*.

Κῦφος, ου, (ἡ), *gibbus*: item, vas concavum exſculptum, quod dicitur *navicula*.

Κυφόω, *incurvo*: κυφότης, *curvitas*.

Κύφων, ωνος, [ὁ], *camera*, *fornix*, *locus teſtudinatus*, *incurvus*. Item genus ſupplicii, *cataſta*, *lignum in quo vinciuntur ſontes*, *collare*. Ariſtoph. in Pluto. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, ideſt, *numellæ*, *quæſtiones*, *Cyphones*. Accipitur etiam pro furcifero, & malefico. Tandem Pſello eſt κυνάγχη, *angina*.

Κύω, *oſculor*, *ſum prægnans*, *gero uterum*. Ariſtoph. νεφ. & Odyſſ. π.

Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Oſculatus eſt meum caput, & ambo lumina pulcra.

ex quo Catullus:

Jucundum os, oculoſq. ſuaviaber. & Apoll. argon. γ. v. 150.

Κύσε προτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.
Oſculabatur complexa, reſponditq. ridens. Unde *Cunæ*, & *Cunabula* dicuntur. Hinc Servius ad Eclog. IV. ſic ſcribit: *Cunabula, lectuli, in quibus infantes jacere conſueverunt: vel loca in quibus naſcuntur, quaſi Cynabula.*

la. *Nam* κύειν, *eſt Græce*, *eniti*. Ex quibus Servii verbis, quæ & apud Iſidorum ſunt lib. 20. cap. 11. diſcimus, *Cunas* dictas videri quaſi *Cynas*, ἀπὸ τοῦ κύειν, h.e. *parere*, quia in iis κύος, ſive κύημα, h. e. *partus*, ſive *fœtus*, reponi ſoleat. Vide Voſſii Etymolog.

Κυφωνισμὸς, οῦ, [ὁ], *ſupplicium*.

Κωκκυθμα, τος, [τὸ], *ploratus*. Sophocl. in Aiace.

Κωκύω, *ploro*, *lugeo*. Iliad. σ. v. 71.

Κωκυτὸς, οῦ, [ὁ], *Cocytus*, fluvius infernus. Opp.

Κωλυσανέμος, ου, [ὁ], *qui ventos cohibet*, quo nomine dictus fuit Empedocles, ut ſcribit Laertius. Nam cum Agrigentini vento infeſtarentur vehementiore, illum avertiſse Empedocles dicitur, circumpoſitis urbi pellibus aſinorum innumeris.

Κωλύω, *prohibeo*, *impedio*, *arceo*. Arat. v. 651.

Κωρῦκος, *Corycus*, Ciliciæ Urbs, ubi Corycus mons, & in eo Corycius ſpecus croco florentiſſimus. Dionyſ. Perieg. v. 885.

Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.
Corycus, *Pergaque*, *&* *ventoſa Phaſelis*.

Κώρυκος, Pamphiliæ promontorium, Suidas, a quo adagium ortum refert: Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, *Corycæus auſcultavit*: quod uſurpatur cum ſecreti quippiam nobis invitis curioſo alicui innotuit; quod Coryci litus prædones quidam inſiderent, inde *Corycæi* appellati, qui colloquia mercatorum auſcultare ſolebant, & navigantes poſtea adoriri. Hinc Cic. ad Attic. lib. 10. epiſt. ult. *Itaque poſthac non ſcribam ad te quid facturus ſim*; *ſed quid fecerim*. *Omnes* Κωρυκαῖοι *videntur auſcultare quæ loquor*. Sed corrip. Hom. hym. in Apoll. v. 39.

Κωρύκιον, ου, [τὸ], *parva crumena*, *pera*, *panarium*, quo utuntur equites ad circumferendum viaticum, βαλλάντιον. Item, locus Lyciæ, & antrum, & promontorium Siciliæ.

Κωλίφιον, ου, [τὸ], *coliphium*, panis quo utebantur Athletæ ἀπὸ τοῦ κώλου καὶ ἶφι, ideſt, *robore membrorum*: utitur hac voce Juvenalis Satyr. 2.

Luctantur pauci; *comedunt coliphia pauci*.

Κώμυς, υθος, (ὁ), *faſciculus fœni*: item, laurus, quæ boni ominis gratia ante fores locabatur. Theocr. Idyl. δ. v. 18.

Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.
Et mollis herbæ bonum faſciculum do.

Λᾶας,

Λ

Λᾶας, τοῦ λᾶαος, & λᾶος, per craſin: vel ὁ λᾶας, τοῦ λᾶυ: *lapis*. Iliad. β. v. 319.

Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Lapidem enim ipſum fecit Saturni filius verſuti.

Λάβραξ, ακος, [ὁ], *lupus piſcis*, *labrax*, quo & Plautus utitur. Columella hunc *varium* videtur appellaſſe: cum enim duo luporum genera commemoraſſet, alios *lanatos*, alios *varios* appellavit. Hinc factum ut nonnulli eundem piſcem putent eſſe λάβρακα, quem vulgus *varium* appellat. Opp. Hal. α. v. 112.

Λάβρακάς τ' ἀμίαι τ' θρασύφρονες . .

Lupique, amiæque feroces . .

Λαβροχάρης, ου, [ὁ], *loquax*, *præceps in loquendo*. Iliad. ψ. v. 478.

Λάγυνον, (τὸ), menſura continens heminas XII.

Λάγυνος, *mollis*, *effeminatus*: a nomine γυνή, Gaza l. 3. Gramm.

Λαγωὸς, οῦ, (ὁ], *lepus*. Iliad. κ. v. 361. Dicitur & λαγὸς, οῦ, & λαγὼς, ῶ, Euſtath.

Λαδογενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], Veneris cognomentum, quod ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit. Dionyſ. Perieg. v. 857.

Λάδων, fruticis genus, & Arcadiæ fluvius. Dionyſ. v. 417.

Ηχι καὶ ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.

Ubi etiam priſcus porrigitur aquis Ladon.

Λαθήβης, ου, (ὁ), ſenex quaſi juventæ immemor.

Λαθικηδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *oblivionem inducens*. Iliad. χ. v. 82.

Λαθίπορος, ου, (ὁ], *tarde accedens*, in Epigr.

Λαθίφθογγος, ου, (ὁ), *quod vocis oblivionem parit*. Heſiod.

. . *θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.*

. . *mortis vocem auferentis datores.*

Λάιγξ, γος, [ὁ], *lapillus*: λάιγγες, *lapilli*, *calculi fluviatiles*, *ſcrupi*, *glareæ*. Odyſſ. ζ.

Λάιγγας ποτὶ χέρσον . .

Λακέρυζα, ης, (ἡ), *latrans*, *garrula*. Hinc apud Heſiod. λακέρυζα κορώνη, *ſtridula cornix*.

Λαι-

Λᾱΐνεος, ου, (ὁ), *lapideus*. Opp. Κυνηγ. δ. v. 37.
  Καὶ σθένος αὐτὸς ὄϊς μέγα λαϊνέοιο μετώπου.
  Et robur fera ovis magnum ſaxeæ frontis. In epigr. λαϊνέοισι βελέμνοις, pro lapidibus. Apud Nonn. ἀγγεσι λαϊνέοις, *vaſis lapideis*. & Odyſſ. ν. v. 106.

Λᾰκων, ωνος, (ὁ), Lacon, gentile nomen. Dionyſ. Perieg. v. 418.

Λᾰκῑνία, ας, [ἡ], nomen Urbis.

Λᾰκῑνιὰς, άδος, *Lacinias*, Iuno a Lacinio promontorio, quod CL. ſtadiis a Crotone diſtat, denominata eſt, ubi templum illi conditum, donis opulentum. Dionyſ. Perieg. v. 317.
  Ἔνθά κεν αἰπὺν ἴδοις Λακινιάδος δόμον Ἥρης.
  Ubi excelſam videas Laciniæ ædem Iunonis.

Λᾰκῑνιον, ου, (τὸ), mons Crotonis.

Λᾱκω, *reſono*, *clamo*. Heſiod.
  Δαιμονίη, τί λέληκας; *miſera*, *quid ſtrepis?*

Λᾱκων, nomen paſtoris. Theocr. Idyll. ι. v. 2.

Λᾰγᾰνον, ου, [τὸ], *laganum*, nomen apud Græcos quidem perantiquum, apud Latinos vero non æque vetus. Nam ex Latinis primus omnium Horatius uſurpavit I. Serm. 6. licet meliores codices habeant *lachani*: quod rectius eruditis videtur, & convenientius argumento Horatiano. Qua de re D. Hieronymus, qui *laganum* uſurpavit, aut ex Italica Bibliorum verſione id arripuit (cujus nunc reliquiæ ſuperſunt, Sabbaterioque debentur) aut certe primus λάγανον Latio donavit. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 76. num. 5.

Λᾰλαξ, ᾱγος, *clamor*, *ſonitus*, in Epigr.

Λᾰληθρος, ου, (ὁ), *garrulus*, ibidem.

Λᾰλητέος, ου, (ὁ), *prædicandus*, in Epigr.

Λᾰλητρίδες, (αἱ), *loquaces*, ibidem.

Λᾰλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *loquax*, *garrulus*, ibidem.

Λαμπρόψῡχος, idem quod μεγαλόψῡχος, *magnanimus*.

Λαμπρῡνομαι, *ſplendide vivo*, *lætor*.

Λαμπρῡνω, *illuſtro*. Ariſtoph. in Pluto.

Λαμπῡρίζω, *ſplendeſco*.

Λαμπῡρις, ιδος, [ἡ], *cicindela*, ſive *noctiluca*. Plin. lib. 11. cap. 18.

Λᾱοφόνος, *letalis*. Smyrn. α. v. 591.
  Λαοφόνον δόρυ μακρὸν . .
  Haſtam letalem & longam . .

Λᾱοφόρος, ου, [ἡ], *via qua it populus*, *via Regia*, vel

Militaris, *Prætoria*, aut *Conſularis*.

Λᾱὸς, ῦ, [ὁ], *plebs*, *populus*: a nomine λᾶας, ideſt, *lapis*. Nam jactu lapidum ferunt Deucalionem & Pyrrham uxorem homines procreaſſe, ut ſcribit Virgil. inquiens:

Unde homines nati durum genus . .

Λᾱόσσοος, ου, [ὁ], *homines ſervans*; vel *ad bellum incitans*, epitheton Amphiarai, Odyſſ. ο.

Λᾱόζοος, ου, (ὁ), *lapicida*.

Λᾰπάρα, ας, [ἡ], *ile*, *abdomen*. Iliad. γ. v. 359.

Λᾰπᾰρὸς, ῦ, (ὁ), *laxus*, *tenuis*.

Λᾱρῖνὸς, ῦ, [ὁ], *dulcis*, *tener*, *lautus*. Hinc λαρινοὶ σύες καὶ βόες, *ſaginati porci & boves*.

Λᾱρῑνεύομαι, *ſaginor*.

Λᾱρὸς, ῦ, (ὁ), *dulcis*, *tener*, *lautus*. Odyſſ. μ. v. 283.

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

Inſula in circumflua lautam paremus cœnam. & Nonn. μα. v. 251.

Λαροτέρην σίμβλοιο μελίῤῥυτον ἧπυε φωνήν.

Dulciorem favo mellifluam emiſit vocem.

Λᾱότροφος, *qui populum alit*: at vero λαοτρόφος, eſt, qui a populo alitur.

Λαιστρῦγονες, (οἱ), *Leſtrygones*. Odyſſ. ι.

Λᾱρισσα, ης, (ἡ), *Lariſſa*, nomen multarum civitatum. Una eſt in plaga Theſſalica, a qua Achilles *Lariſſæus* dictus eſt. Iliad. ιθ.

Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης . .

Longe a Lariſſa . .

Λᾱριος, aut λᾱριον, Lacus Italiæ eſt, cujus aquas, auctore Plinio, Addua fluvius præterfluens dulces facit. Dictus ita eſt a *Larorum* multitudine. *Larium*, nunc Lacum Comenſem vocant. Strabo lib. 4.

Λᾱριος, ου, [ὁ], adject. Catull. epigr. 33.

Veronam veniat, *Novi relinquens*

Comi mœnia, *Lariumque litus*.

Λᾱρος, ου, [ὁ], *Larus*, marina avis, a cujus ſtupiditate homines *Laros* appellamus. Comici aliquando pro furaciſſimo uſurpant. Nam avis eſt voracis naturæ rapaciſque. Sunt qui fulicam eo nomine accipiant. Ariſtoph. νεφ. Κλέωνα τὸν λάρον vocat, quod furtis & rapinis inhiaret. Meminit ejus & Oppianus in Ixeuticis: λάρος ὁ λευκός, *gavia alba*.

Λᾰφῦρα, ων, [τὰ], *ſpolia*, *exuviæ*, *præda de hoſte viventе*;

τε; *σκῦλα* autem mortuorum ſunt: ſed confunduntur. Vide Eraſm. in Proverb. *Bello parta*. pag. 601.

Λαφυροπώλης, ȣ, (ὁ), *venditor prædæ & ſpoliorum*, ſive *captivorum*.

Λαφυροπώλιον, ȣ, (τὸ), *forum vendendæ prædæ*.

Λαφυροπωλῶ, *auctionor*, *addico*, *& ſub haſta vendo*.

Λάω, *fruor*, pro λαύω.

Λαώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *popularis*.

Λειποθυμέω, *animo deficio*, *exanimor*.

Λειποθυμία, ας, (ἡ), *animi defectio*.

Λειποψυχέω, idem quod λειποθυμῶ.

Λεπρύνομαι, *ſcaber fio*, vel *albeſco*, apud Nicand.

Λεπτόϊνος, *nervoſus*, vel, *potius qui habet tenues fibras*.

Λεπτόχυλος, (ὁ ϗ ἡ), *ſucco tenuis*.

Λέπτυνις, apud Lycophr. *anima*, *mors*, *fatum*, *Pluto*, *Proſerpina*.

Λεπτύνομαι, *gracileſco*. Gaza.

Λεπτύνω, *attenuo*, *extenuo*.

Λεπύριον, ȣ, (τὸ), *parva ſquama*, ſi de cæpis, & id genus, *tunicula*. Plin.

Λεπυριώδης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *multis tunicis conſtans*.

Λεπυριῶ, *deglubo*, *delibro*.

Λέπυρον, ȣ, (τὸ), *teſta*, *putamen ovi*. Hom. βατραχ. v. 130.

Ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύȣ.

At caſſis in temporibus erat putamen nucis.

Λεπυρώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *ſquamis conſtans*, *ſquamoſus*.

Λεσχηνίτης, ȣ, (ὁ), *calumniator*.

Λευκανοὶ, [οἱ], *Lucani*, populi inter Calabros, & Apulos ſiti, & a Samnitibus orti, Duce Lucio, a quo Lucani dicti. Plin. lib. 3. cap. 5. Dionyſ. Perieg. v. 362.

Ἄγχι δὲ Λευκανοὶ ϗ Βρέντιοι ἄνδρες ἔασι.

Prope vero Lucani, *& Brentii* (Brutii) *viri ſunt*.

Quouſque olim patuerit Lucania videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Herach. pag. 102.

Λευκίτης, ȣ, (ὁ), *albus*, hirci epith. Theocr. Idyll. 5. v. 147.

Λευκόπυγος, ȣ, (ὁ), *mollis*, *effeminatus*, *quaſi candidis natibus*, cui opponitur: μελάμπυγος, *virilis*.

Ληῗτις, ιδος, (ἡ), epitheton Minervæ, quia prædæ præeſt, *prædatrix*. Hom. Iliad. δ. v. 460. Ἀθηναίη ληῗτις.

Λήκυθος, ȣ, (ὁ), *ampulla*, *vas olearium*, & in quo unguenta reconduntur, quod & Latine *Lecythus* dicitur.

Ariſtoph. in Pluto. Cic. lib. 1. ad Attic. epiſt. 11. λη-κύθυς, lucubrationes & evigilata ſtudio ſcripta appellavit. Vide proverb. apud Eraſm. *Non eſt oleum in Lecytho: Lecytho pinguior: Lecythum habet in malis.*

Λιάμαθοι, (οἱ), *caprarii, paſtores*, a λίαν, & ἄμαθος, *arena*, prima communi.

Λίαν, & λῖην, *valde*, *omnino*. Iliad. α. v. 553.

Καὶ λίην σε πάρος . . . Et omnino te ante . . . & lib. ξ. v. 366. At vero corripitur Odyſſ. ν. οὐδὲ λίην λυπρή.

Λιαρὸς, [ῡ], *calidus*, *temperatus*, *ſuavis*. Odyſſ. ε.

Λιάζω, *ſeparo*, *dirimo*. Iliad. υ. 348.

Λιβιτῖνα, ης, (ἡ), *Libitina*, quam alii *Proſerpinam*, alii *Venerem* dicunt. Videſis, quæ chartis illevit Cl. Mazochius quoad hanc vocem Comment. in Tabul. Heracl. pag. 418.

Λίγα, *ſtridule*, *tenuiter*, *ſuaviter*, pro λιγέα, ut ὦκα pro ὠκέα per ſyncopen.

Λιγαίνω, *ſtrideo*, *cano*, in Epigr.

Λίγειος, ου, [ὁ], *canorus*, ibidem.

Λιγέως, *acute*, *vehementer*. Iliad. γ.

Λιγύηχης, έος, [ὁ καὶ ἡ], *canorus*, *ſuaviloquus*, *argutus*, ut λιγυηχὴς κιθάρη, in Epigr.

Λιγύθροος, ου, [ὁ], *creperus*, quaſi *dulcicrepus*. Dionyſ. in Perieg.

Λιγύμοχθος, ου, [ὁ], luſciniæ epitheton, quod cantu laboret, vide Comment. Ariſtoph.

Λιγύμυθος, ου, [ὁ], *dulciloquus*. Ariſtoph. in Pluto.

Λιγυρὸς, οῦ, [ὁ], *ſtridulus*, *acutus*. Heſiod. & Odyſſ. μ.

Λιγὺς, ύος, [ὁ], *canorus*, *facundus*. Iliad. α. v. 247.

Λιγύφθογγος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *ſuavem habens vocem*. Iliad. β. v. 50.

Λιγύφωνος, ου, [ὁ], *idem*. Heſiod.

Λιθεία, ας, [ἡ], *luxus*. Nonn. ι. v. 203.

Βότρυος εἰς λιθείαν ἀκοντίζων σέθεν αἴγλην.

Racemi in luxum jaculans ſuum ſplendorem.

Λικνίτης, ου, (ὁ), Bacchi epitheton : ab incunabulis puerorum, quæ λίκνα dicuntur.

Λιλαίομαι, *cupio*. Iliad. γ. v. 133.

Λιμὸς, οῦ, (ὁ), Attice, vel ἡ Dorice, *fames*, *eſuries*. Theocr. Idyll. κα. v. 67.

Μὴ σύ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Ne tu moriare fame, licet inter aurea ſomnia. & Odyſſ. μ.

Λι-

Λιθόῤῥινοι, (οἱ), piſces, teſta obtecti, quaſi ſaxeo tergo muniti.

Λιμαγχεῖν, *fame necare*, *famem imperare*.

Λιμαίνω, *fame laboro*. Heſiod.

Λιμενίτης, ου, (ὁ), &

Λιμενορμίτης, (ου), proprie, *portuum præfectus*, *qui præeſt portubus*, *Portumnus*, epitheton Priapi: λιμενορμίτης Πρίηπος, in Epigramm.

Λιμηρὸς, ὁ, (ὁ), *famelicus*.

Λιμοδωριεῖς, (οἱ), qui fame urgente aliquo demigrant: a Dorienſibus qui e Peloponneſo fugerant annonæ inopia ſumpta ea vox eſt, Eraſm. Chil.

Λιμοδωριέω, *fame compulſus aliquo demigro*.

Λιμοκίμβυξ, ϐκος, (ὁ), *ſordidus*, & *cumini ſector*, qui ad famem uſque ſordidus eſt & parcus. Euſtath. ut κυμινοκίμβυξ.

Λιμοκτονέω, *fame neco*.

Λιμοκτονία, ας, (ἡ), *fames pernicialis*. Itèm, *victus ratio*, *quæ ſolis potibus fit*.

Λιμοφόρος, ου, [ὁ], *famem afferens*, in Epigr.

Λιμώψωρος, malus corporis habitus ob famem.

Λινοθώρηξ, κος, [ὁ], *lineo thorace indutus*. Iliad. β. v. 529.

Λίνον, ου, [τὰ], *linum*, quæ vox non aliter differt a Græco λίνον, quam modulo ſyllabæ. Nam priorem Græcis corripit, Latinis producit. Iliad. ι. v. 488. & Iliad. σ. v. 570. & Georg. ι. v. 142.

Λίνος, ου, [ὁ], *Linus*, Apollinis filius. Theocr. Idyll. κδ. v. 104.

Λίνος, ου, [ὁ], carmen querulum in Phœnice & Cypro & aliis locis decantari ſolitum; necnon numen quod querulis hiſce cæremoniis eo aſſumpto nomine præerat. Volunt autem Λίνον ſic dictum, quod in Lim Uraniæ filii celebratiſſimi, ab Apolline interfecti funere caneretur, quod ex illo Heſiodi Hexametro colligi poſſe videtur:

> Αρχοντες δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσι.
> *Principioque Linum vocitant, nec fine reſiſtunt.*

At forte veroſimilius alii Λίνον a לִין *lin*, quod phœnicio ſermone *ejulatum gemitumque* ſignificat, nomen traxiſſe ſuſpicantur. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Biblici pag. 278.

Λιπάρα, ας, (ἡ), nomen proprium unius ex Liparæis

 in-

inſulis Vulcano ſacræ. Scribitur autem paroxytonus, ne confundatur cum oxyt. femin. quod eſt a λιπαρός.

Λῑπαρόζωνος, ου, (ὁ), epith. Solis apud Euripid. in Phœniſs.

Λῑπαροκρήδεμνος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *pulcras habens vittas in capite*. Iliad. σ. v. 381.

Λῑπαρὸς, ῦ, [ὁ], *unctus, opimus, pinguis*. Iliad. β. v. 44.

Λῑπαυγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *obſcurus, lumine defectus*, in Epigr.

Λῑποβλέφαρος, ου, (ὁ), *is cui deſunt palpebræ*, Nonn.

Λῑπόγυιος, ου, (ὁ), *pedibus deſtitutus*, in Epigr.

Λῑπόῤῥινος, ου, [ὁ καὶ ἡ], pelle carens, vel uvidam & lubricam habens pellem: Salamandræ epith. apud Nic. & Nonn. α. v. 44.

Γυμνώσας ὅλα γυῖα λιποῤῥίνοιο νομῆος.

Denudans omnia membra pelle carentis paſtoris.

Λῑποσαρκὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *macilentus*, in Epigr.

Λῑπόσκιος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *tenebras relinquens, clarus*, Nonn.

Λῑποψυχέω, *animam efflo, morior*, in Epigr.

Λῑποτριχὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *depilis*, in Epigr.

Λῑρῖνον, ſcribitur & λείρινον, *oleum liliaceum*. Th. λίριον, Attice pro λείριον.

Λῖρὸς, ῦ, (ὁ), *impudens*: item λῖρος properiſpomenus, ut eſt apud Callimach. λῖρος ἐγώ.

Λῑρόφθαλμος, ου, (ὁ), qui eſt oculis impudentibus.

Λὶς, ῑτὸς, (ὁ), *pannus lineus*. Heſiod.

. . . . καὶ λῖτα πετάσσας.

Λῖταὶ, [αἱ], *preces*: item, *Deæ præſides ſupplicationum*. Iliad. ι. v. 498.

Λῑτανεύω, *rogo, ſupplico*. Iliad. ι. v. 577.

Λίσσομαι, *idem*. Iliad. α. v. 14.

Λῑτοβόρος, ου, (ὁ), *tenuiter nutritus*.

Λῑτοδίαιτον, ου, (τὸ), *tenuitas victus*.

Λῑτὸς, ῦ, (ὁ), *ſimplex, frugi, tenuis, modicus*. Phocylid.

. . *ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις.*

. . *excipere ſtatim modicis menſis.*

Λυγαῖος, ου, (ὁ), *tenebroſus, obſcurus*. Apoll. Argon. γ. v. 1358.

Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, . . *obſcura ſub nocte* . . & lib. α. *λυγαίοις νεφέεσσι*.

Λύγα, & λυγαίως, *obſcure*. Apoll. lib. α.

Λυ-

Λῦγισμὸς, ȣ̃, (ὁ), *tenebroſus*. Eſt & plantæ nomen.

Λῦγος, ȣ, (ὁ), *tenebræ*. Nic. in Theriac. v. 732. At vero corripitur cum *vimen*, *viticem*, aut *ſalicem Americanam* ſignificat. Hom. Odyſſ. ι.

. . σπασάμην ῥῶπάς τε λύγȣς τε.

Λῦδιάζειν, *intemperanter laſcivire*: a Lydis valde libidinoſis, Eraſm. proverb. *Lydus cauponatur*.

Λῦδίζω, *partes Lydorum ſequor*.

Λῦδιος, *Lydius*, a Lydia regione. Hinc Λῦδία λίθος, *lapis Lydius*, quo aurum probamus: *coticula* Plinio. Moſcopulus admonet, λίθον maſculini generis eſſe, cum ſimpliciter lapidem ſignificat: feminini vero, cum vel lapidem pretioſum, vel expolitum. Quod & Odyſſ. τ. & apud Ariſtoph. in Nubib. videre licet.

Λυδὸς, ȣ̃, (ὁ), *Lydus*, in Epigr.

Λυθίραμβος, ȣ, (ὁ), apud Pindarum vocatur Bacchus, quod Iupiter illum aſſuerit femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamaverit: λῦθι ῥάμμα, h. e. *ſolve ſuturam*.

Λυκάων, ονος, (ὁ), Arcadiæ rex, Titanis ac terræ filius, a Jove in lupum converſus. Iliad. β. v. 333.

Λύκαινα, ης, (ἡ), *lupa*.

Λυκαινὶς, ίδος, (ἡ), *parva lupa*, in Epigr.

Λυκαυγὲς, [τὸ], *crepuſculum*, quod νύκτα ἀμφιλύκην vocat Hom. Iliad. η. v. 433.

Λύκαιος, ȣ, (ὁ), cognomen Jovis, quaſi *lupina pelle contectus*, uti videre eſt apud H. Stephanum tom. 2. Theſ. pag. 735. ubi ex veteris Lexici auctoritate tradit, a Lycaone Pelaſgi filio ita fuiſſe cognominatum, qui & τὰ λύκαια (*lupercalia*) Jovi primus inſtituerit. Vid. Cl. Mazoch. Collect. V. de Sybari, Lycia, Lupia, p. 520.

Λύκη, ης, (ἡ), prima lux quæ præcedit ortum ſolis, apud priſcos Græcos; λυκόφως hodie vocatur. Hinc putat Macrob. λύκȣς *lupos* dictos, quod hæ feræ antelucanum tempus ad rapienda pecora, poſt famem nocturnam maxime obſervant.

Λυκιᾶνοι, οἱ, *Lycienſes* h. e. hodiernæ urbis *Lecce* in Hydruntina provincia oppidani; ſicuti urbs ipſa Λυκία, ſive Λύκιον vocabatur. At poſtquam illuc a Romanis deducta colonia fuit, eam tum *Lupiam*, aut *Lupias* vocari contigit: conſueto ſcilicet more, quo Coloniis Romanis interpretamenta priorum appellationum peregrinatum pro nominibus indebantur. Vide Cl. Mazoch.

Colleſt. V. pag. 521.

Λυκοθαρσὺς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *magnanimus*, in Epigr.

Λυκοκτόνος, ου, (ὁ), *lupum occidens*. Sophocl. in Electra. Nam hujuſcemodi *βαρύτονα* Activam habent ſignificationem, ut tradidit Moſcopulus: ſed *προπαροξύτονα* Paſſivorum habent vim, ut *λυκόκτονος*, *a lupo interemptus*, quod eſt cognomentum Apollinis apud Sophoclem, quod ei lupi immolarentur. Quin & *λυκόκτονος θεός κατ' ἐξοχὴν* appellatur.

Λυκόφρων, ονος, (ὁ), *alta ſapiens*. Eſt & nomen Poetæ Chalcidenſis ex Eubœa, filii Soclis, adoptione vero Lyci Rhegini. Hinc fuiſſe olim aliud Poetæ nomen, idque poſt adoptionem ita fuiſſe immutatum, ut a Lyco patre *Lycophron* vocaretur, non inepta virorum eruditorum conjectura fuit. Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 70. num. 7.

Λυκοῤῥαίστης, ου, [ὁ], *luporum occiſor*: *λυκοῤῥαίσται κύνες*, in Epigr.

Λύκος, ου, (ὁ), *lupus*. Iliad. δ. v. 471.

Λυκοσπάδες, [οἱ], equi dicuntur a freni genere, quod *λύκος* Græcis, & *lupatum* Latinis appellatur. Cæl. lib. 11. cap. 58. & Euſtath.

Λυκοῦργος, ου, (ὁ), *Lycurgus*, Lacedæmonum Rex, legibus ſanctiſſimis conditis clariſſimus. Cur autem Lycurgi leges Ῥῆτραι dictæ fuerint, ut & Tarentinorum, & Heraclienſium, videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 235. num. 43.

Λυκωπίτης, ου, (ὁ), nom. prop. Paſt. Theocr. Idyll. ζ. v. 72.

Λυχνίτης, ου, (ὁ), *Lychnites*, ſpecies pyropi, & carbunculi. Plin.

Λῦμα, τος, (τὸ), *ſordes*, *purgamentum*. Iliad. α. v. 312.

. . εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

. . *ſordes in mare porriciebant.*

Λυμαίνομαι, *vaſto*, *lædo*, *corrumpo*. Ariſtoph. νεφ.

Λυμαίνω, *idem*.

Λυμαντὴς, (ου), *pernicies*, *peſtis*. Sophocl. in Trachiniis:

Οἷον κατακτήσατο λυμαντὴν βίου.

Qualem ſortitus peſtem vitæ.

Λυμαντὴρ, ῆρος, (ὁ), *corruptor*: metaphor. autem *cœnarum*, *& conviviorum everſor*.

Λύμη, ης, (ἡ), *pernicies*, *ærumna*, *ſordes*. Apoll. 2. Arg.

. . . . ῥύ-

. . *ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης.*

Λύομαι, *ſolvo*, *libero*, *reaimo*. Iliad. α.

. . *λυσόμενός τε θυγάτρα.*

. . *reaempturus filiam.*

Λυπέω, *moleſtia afficio*. Theocr. Idyll. xy. v. 22.

Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον . .

Puer, volo moleſtia afficere iratum . .

Λύπη, ης, (ἡ), *dolor*, *moleſtia*. Theocr. Idyll. ι. v. 90.

. . *ἀνετράπετο φρένα λύπῃ.*

. . *animo dejectus eſt dolore.*

Λυπινάριον, ου, (τὸ), *lupinum*, &, *lupinus*, ſic dictus, quod ſit amarus. Unde Virgil. 1. Georg. v. 75.

. . *triſtiſque lupini*

Suſtuleris fragiles calamos . .

Λυπηρὸς, ῦ, [ὁ], *triſtis*, *gravis*, *anxius*.

Λυπηρῶς, *moleſte*, *acerbe*.

Λυποθυμία, ας, [ἡ], *animi deliquium*.

Λύρα, ας, (ἡ), *lyra*, quaſi λύτρα, ut quæ Apollini tamquam compenſatio pro bobus a Mercurio ſit data, antea χέλυς appellata. Ariſtoph. in Nebul.

Λυραοιδὸς, ῦ, [ὁ ϗ ἡ], *lyricen*, in Epigr.

Λυρίτης, ου, (ὁ), animal quoddam quod in quercubus gignitur, *Glis*.

Λύριον, ου, (τὸ), *parva lyra*.

Λυρογηθὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *lyra gaudens*, epith. Apollinis, in Epigr.

Λυρίζω, *lyra cano*, *cano ad lyram*, quod Poetarum Lyricorum erat, qui ad lyram ſua carmina cantabant, iiſque ſtatuebatur chorus quinquaginta virorum, victorque tauro donabatur.

Λυρόεργος, ου, [ὁ], *lyræ inventor*.

Λυροθελγὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], idem quod λυρογηθής.

Λυροκτυπίη, ης, (ἡ), *ſonus lyræ*, in Epigr.

Λυροκτύπος, ου, [ὁ], *citharœdus*, Nonn.

Λυσιγάμος, ου, [ὁ], *ſolvens nuptias*, in Epigr.

Λυσίδικος, ου, (ὁ), *qui omnia jura diſſolvit*. Cic. Philipp. 11.

Λυσίθειρα, ας, (ἡ), *ſoluta capillos*, in Epigr.

Λυσιζώνη, ης, (ἡ), epitheton Dianæ, quod parientibus zonam ſolvat. Orph. hymn. 1.

Λυσιμελὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *ſolvens membra*, epith. Somni. Odyſſ. ψ v. 343.

Λυσιμέριμνος, ου, [ὁ], ut λυσιμέριμνος Βάκχος: *Bacchus*

ſol-

ſolvens curas, in epigr.

Λῡσίνομος, ου, [ὁ], *ſolvens legem*, *legirupa*. Plaut. Nonn.

Λῡσιπήμων, *ſolvens damna*, corripitur apud Orph.

Λῡσίπονος, ου, (ὁ), *ſolvens labores*; ut λῡσίπονος μῦθος, *oratio ſolutrix doloris*.

Λῡσίτοκος, ου, (ὁ), *idem*. Nonn. μα.

Λῡσίφρων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *ſolvens mentem*, *a curis liberans*, epith. Lyæi.

Λῡτήρ, ῆρος, [ὁ], *liberator*, Nonn. προίηκας ὅλης λυτῆρα γενέθλης.

Λῡτήριος, ου, [ὁ], *ſolutorius*, *ſolutor*: ut λῡτήριος Ἀπόλλων, Eurip.

Λῡτωρ, ορος, [ὁ], *ſolutor*, in Epigr.

Λῡω, *ſolvo*. Iliad. α. v. 12. & v. 20. & in Epigramm. lib. 1.

. . πρυμνήσια λύετε ναῦται . . Hinc λῦσαι ζώνην, *ſolvere zonam*: λῦσαι μίτρην: Callimachus:

. . ἐλύσατο μίτρην. Verum hic notandum hanc locutionem triplicem habere ſenſum. Primo enim ſumitur pro *parere*: ut apud Apoll.

. . ὃν ἐπὶ μούνῳ μίτρην πρῶτον ἔλυσα.

. . *quem unicum peperi*. Secundo ſignificat *virginitatem eripere*: Muſæus:

. . ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην.

. . *ſtatim virginitatem eripuit*. Tandem accipitur pro *virginitatem amittere*: unde ἄμιτροι dicuntur puellæ innuptæ & conjugii expertes. Vide Schol. Apoll.

Λῠω, corripitur Iliad. ρ. v. 298.

Λωποδῡω, *ſpolio*, apud Ariſtoph.

Λωποδυτέω, *furor*, *ſpolio*. Ariſtoph.

Λωποδύτης, ου, (ὁ), *fur veſtium*, *ſuppilator*, *viarum obſeſſor*, *graſſatorem* Latini vocant. Sumitur etiam ſimpliciter pro *fure*, Nonn.

Λωτόφαγοι, [οἱ], populi qui ex loto arbore victitant. Nota eſt Homeri Odyſſ. lib. 9. de Lotophagis fabula. *De arbore* quæ pro *Loto* habetur, *& de herba* quam eodem nomine donant, videatur Plinius lib. 13. cap. 17. Et Cl. Salmaſius in Plinianis exercitationibus.

Μᾶ,

M

Mᾰ, ὀρκωμοτικὸν ἐπίῤῥημα, jurandi Adverbium, ſignificat *per*, aliquando negat per ſe, aliquando etiam affirmat. Sic *νὴ idem*, ſed *καταφατικῶς* plerumque ſignificat. Iliad. α. v. 85.

Ου μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα . . non per Apollinem . .

Μᾰγὰς, ᾰ́δος, (ἡ), inſtrumentum *ἐνατὸν*, h. e. *fidibus tenſum*, ſicut cithara, lyra, barbitus, ut id ab Athenæo traditur lib. 4. pag. 182. Videſis Cl. Ezechielis Spanhemii obſervationes in Hymn. Dianæ v. 253. pag. 472. & Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Biblici pag. 304. num. 5.

Μᾰδάω, *ſum calvus*, *glabreſco*. Ariſtoph. in Pluto.

Μαινὶς, ῖδος, [ἡ], *mæna*, *piſcis*, *balec*, vel *balecula*. Oppian. Halieut. α v. 109.

Βόσκονται μαινῖδες, ἰδὲ τράγοι, ἠδ' ἀθερῖναι.

Paſcuntur mænæ, & hirci, & ariſta.

Μᾰκᾰρ, ᾰρος, (ὁ ϗ ἡ), *beatus*, *felix*. Iliad. α. v. 338.

Μᾰκᾰρίζω, *beatum & fortunatum prædico*. Anacreon ode μγ.

Μακαρίζομέν σε, Τέττιξ.

Beatam prædicamus te, o Cicada.

Μακαρίτης, & *μακαρῖτις*, in feminino genere dici ſolet, cum nominamus defunctos vita, quaſi *beatos*; ut nunc *felicis memoriæ*. De hac voce ita obſervavit Portus ὁ *πάνυ*. Theocr. Idyll. β. v. 70.

Μᾰκελλα, ης, (ἡ), *ligo*. Iliad. φ. v. 259. Apud Heſiodum invenitur *μακέλη*, proindeque ſecunda ſyllaba correpta.

Δμωὸς ἔχων μακέλην . .

Μᾱκεσικρᾶνος, ου, [ὁ], epith. Upupæ: a criſta capitis: Th. *μᾶκος* Dorice pro *μῆκος*, *longitudo*.

Μακροτρᾰ́χηλοι ἵπποι, *longo collo præditi*, h. e. *magni*. Iliad. ψ.

Μακροθῡμέω, *ſum patiens*, *ſum leni animo*. Matth. cap. 18. *μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ*, interpr. *differ iram erga me*, Beza vertit, *cobibe iram erga me*, & docet eo loco *θυμὸν iram* ſignificare, & quidem præcipitem, quam Ga-

lenus

lenus ὀξυθυμίαν appellat, *iræ acerbitatem* & *præcipitationem* dicere poſſumus: quod Cicero *excandeſcentiam* commodiſſime interpretatur: *animum* autem Horatius in illo verſiculo: *ira furor brevis eſt*, *animum rege*. Unde & *animoſi* Græcis dicuntur θυμώδεις. Μακροθυμία, *tolerantia*, *longanimitas*.

Μακρόθυμος, ȣ, (ὁ), *longanimis*, *patiens*, *longus naribus* apud Hebræos: cui opponitur ὀξύθυμος, *præceps animi*, *iræ impatiens*, *brevis naribus*. Ut vero apud Hebræos narium longitudo *patientiam*, brevitas ὀξυθυμίαν notet, inde factum eſſe opinatur Cl. Mazochius, quod qui iraſcuntur, nares corrugant; iraque reſidente producunt. Unde Perſius:

Diſce ſed ira cadat naſo rugoſaque ſanna. Et *corrugare nares* apud Latinos tantumdem eſt quod *ſuccenſere*. Hinc Hom. Odyſſ. ξ. v. 317.

Τȣ̃δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε . .
Hujus inardeſcente animo, jam ſpiritus acer
Nare foras prorumpit . . Sicut igitur narium corrugatio ὀξυθυμίαν, ita earumdem explicatio, ſive productio, μακροθυμίαν prodit; indeque ortum eſt, ut *longus naribus* patientem ſignificaret. Tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 62.

Μᾰλᾰ, *valde*, *multum*. Iliad. α. v. 84.

Μᾰλᾰκαίπȣς, οδος, [ὁ καὶ ἡ], *molles & teneros habens pedes*, metri cauſſa pro μαλακόπȣς. Theocr.

Μᾰλᾰκὸς, ȣ̃, [ὁ], *mollis*, *placidus*, *mitis*. Iliad. α. v. 581.

Μᾰλᾰκοτρῖχες, [οἱ], *quibus ſunt molles capilli*, uti apud Ariſtotel. vocantur Scythæ.

Μᾰλᾰκῦνομαι, *emollior*, *miteſco*.

Μᾰλᾰκῦνω, *emollio*.

Μᾰλερὸς, ȣ̃, (ὁ), *pernicioſus*, *ſævus*, *fervidus*. Apollon.

Μαλθᾰκὸς, ȣ̃, (ὁ), *mollis*, *languidus*. Iliad. ρ. v. 587.

Μᾰλὶς, ἶδος, nomen Nymphæ. Theocr. Idyll. 17. v. 45.

Μᾰλιςᾰ, *maxime*, Ariſtoph. affirmantis eſt: ut negantis ἥκιςα πάντων apud eumdem in Pluto. Sic Latini *maxime omnium*, *minime omnium*, & *minime gentium*: in quibus eſt ἐπίτασις ὑπερθετική.

Μαλλοπάρηος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *teneras habens & molliculas genas*, velleris inſtar. Theocr.

Μαμμάκυθος, ȣ, (ὁ), eſt nomen proprium cujuſdam, ſo-

la inſignis fatuitate. Unde apud Ariſtoph. in Ranis, κεχηνότες μαμμάκυθοι dicuntur h. e. *biantes mammacuthi*. Atque haud ſcio an hinc factum ſit, ut homines id genus *mammalucos* dicamus. Vide Roberti Conſtantini Lexicon ad hanc vocem, & Eraſmum in Proverbio: *Stultior Melitide*.

Μάμερτος, ἄρης, *Mars*, ſive *Mamers*, lingua Oſcorum, a quo per ſyncopen *Mars* exſtitit: Utrumque enim nomen Orientale eſt. Atque a Mamertis cultu in Syla, ſylva Brettiorum in Calabria, tum Marti ipſi *Sylvani* cognomen quæſitum, tum cultores ſui *Mamertini* appellati. Vid. Cl. Mazoch. Collect. X. pag. 548. num. 119.

Μαμερτῖνοι, [οἱ], Urbis Mamertii in faucibus Sylæ ſylvæ incolæ; apud quam & Martis ſive Mamertis fanum fuit religioſe cultum: nam in ſylvis Marti templa ſtatuere moris erat. De Thracibus præcipuis Martis cultoribus ſic Statius Theb. VII. 40.

Hic ſteriles delubra notat Mavortia ſylvas &c. Vide eumdem Mazochium ibidem.

Μᾰνικὸς, & μᾰνιακὸς, (ὁ), *inſanus*. Orph. in Bacch.

Μᾰνιόχητος, *furioſe libidinoſus*, cujus pubes inſanit, Ariſtoph.

Μαργαρῖτης, ου, (ὁ), *margarita*, *unio*. Veteres neutro genere *margaritum*.

Μᾰριανδῦνοι, [οἱ], ſatellites, qui regum latera ſtipant, Euſtath. Iliad. π. Fuerunt autem *Mariandyni* ab Heracleotis in ſervitutem redacti, ut οἱ εἵλωτες a Spartanis: unde ſicut εἵλωτες, ita *Mariandyni* vocabantur *ſervi*, *mancipia*. Dionyſ. Perieg. v. 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον . .

Et Mariandynorum divinum ſolum . .

Μαργίτης, ου, [ὁ], *ſtolidus*, *nebulo*. Æſchinus objicit Demoſtheni, quod μαργίτην τὸν Ἀλέξανδρον vocarit, quem locum exponens Suid. deducit a Margite quodam inſigni fatuo, qui ultra quinque numerare non poſſet: & cum virginem duceret, eam non auſus eſt attingere, metu, ne illa matri ejus indicaret.

Μᾰρίλη, ης, (ἡ), *cinis*, *favilla*: item, *pulvis carbonum tenuiſſimus*. Unde illud: *Faber fumo oppletus & marila*. Ariſtoph. in Acharn.

Μᾰριλοπότης, ου, (ὁ), *qui cinerem bibit*, Vulcani epitheton, & fabrorum, qui favillam ſæpe hauriunt.

Mα-

Μᾰρύομαι, & μαρύω, Dorice, pro μηρύομαι, *filum deduco*. Heſiod. 2. ἔργων.

Μᾰσᾰομαι, *mando*, *manduco*.

Μάσημα, τος, [τὸ], *manſum*. Gaza ex Theophr. μάσημα ἐκβάλλουσι, καὶ χυλὸν καταπίνουσι: *exſpuunt manſum*, *devorato ſucco*. At *Manſus* ævo ſequiore certum agri modum notavit. Ab eoque factum videtur *Manſonis* vocabulum (quaſi dicas Manſorum congeriem) quod poſtea in Italicum *Mazzone* abiit. Vide πολυμαθέστατον Mazoch. Collect. I. pag. 150. num. 26.

Μασσύλοι, *Maſſyli*, mediterraneæ illius partis Mauritaniæ populi, unde non longe abſunt horti Heſperidum, & mons Atlas. Virg. 4. Æneid.

Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata Sacerdos.

Μάστιξ, ῖγος, [ἡ], *flagellum*, *verbera*, *vibex*. Unde *Homeromaſtix* dictus eſt Zoilus ille, qui contra Iliadem & Odyſſeam Homeri ſcripſit. Iliad. ε. v. 227. ſed corrip. Orph. hymn. in Sol.

Μαστιγεὺς, έος, [ὁ], *virgator*.

Μαστιγίας, ου, (ὁ), *maſtigia*, *verbero*: Athen. *qui vibicibus inſcriptus eſt*: tales *flagriones* Nonio.

Μαστιγοφόρος, ου, (ὁ), *flagellifer*, *lictor*, qui Agonothetas in Sacris certaminibus comitabatur ad ſubmovendam turbam, & cohibendas ſeditiones.

Μαστίγόω, *flagello*, *pulſo*. Sed corripitur apud Heſiod.

πλευρὰς σε καὶ ὤμους

ὕρῃ μαστιγόων

Μᾰχᾰνῖτις, ιδος, [ἡ], *machinatrix*, Minervæ cognomentum, quod ipſa excogitatorum omne genus, & machinationum inventrix exſiſtat, Pauſanias in Arcadicis cap. 39. apud quem in Corinthiacis Iupiter quoque Μηχανεὺς appellatur. Vide Cl. Mazoch. de Campano Theatro pag. 161. & tom. 2. Spicileg. Biblici pag. 59.

Μᾰχάων, ονος, nom. propr. Iliad. β. v. 239.

Μεγάθυμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *magnanimus*. Iliad. α. v. 123.

Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;

Quinam tibi dabunt præmium magnanimi Achivi?

Μεγαλοκίνδυνος, qui in magnis ſubeundis periculis vitæ non metuit.

Μεγαλοκύμων, (ὁ καὶ ἡ), *magnos fluctus excitans*.

Μεγαλομυκήτης, ου, [ὁ], *valde mugiens*: item, *rudens*, aſini epith.

Μεγαλοπολίτης, Pollux, *qui eſt ex magna urbe*, *magnæ urbis*

urbis civis: cui opponitur *μικροπολίτης*.

Μεγαλόψυχος, ȣ, [ὁ], *magnanimus.*

Μεγαλύνομαι, *glorior, efferor, ſuperbio.*

Μεγαλύνω, *magnifico.*

Μεθομιλέω, *una verſor.* Iliad. α. τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον.

Μελαδίνης, ȣ, [ὁ], *nigros habens vortices.* Th. δίνη.

Μελάμπυγος, ȣ, (ὁ), *ἀνδρεῖος*: cognomen Herculis, ut minime effeminati, aut mollis; nam talem *λευκόπυγον* nominant.

Μελάμπυρον, ȣ, [τὸ], herba, in quam degenerat triticum. Theophr. lib. 9. cap. 5. Hæc vox præter communem ſignificatum, ſignificat etiam *vertebram*, & *verticillum*, e figura granorum, quæ *verticillum* referunt.

Μελιγάρυς, υος, (ὁ καὶ ἡ), *ſuavis*, vel *ſuaviter canens*: ut *μελιγάρυες ὕμνοι*, *ſuavi-ſoni*, Dorice, pro *μελιγήρυες*: quo nomine Ennius Marcum Cethegum vocavit, nimirum *μελιγήρυν Suadæ medullam*, quaſi diceres, *dulciloquium*. Vide Politian. in Muſcell. cap. 91.

Μελίτης, ȣ, (ὁ), *gemma colore mali aurei*, Plin. lib. 37. cap. 11.

Μελιτίδης, ȣ, (ὁ), *Melitides*, unus ex illis fatuis, quos Homerus carmine ſuo celebres fecit. Everſa enim Troja veniſſe legitur citus ad ferendas Priamo ſuppetias. Hinc Apul. Apolog. *Apud ſocordiſſimos Scythas Anacharſis ſapiens natus eſt, apud catos Athenienſes Melitides.*

Μελιτίτης, ut *μελιτίτης οἶνος*, *melitites vinum*. Fit ex muſto, & melle. Plautus *Mellinam* vocat, cum ait in Pſeudolo: *Murinam, paſſum, defrutum, mellinam.*

Μελίχρυσος, gemma, quæ ex India mittitur. Plin. lib. 37. cap. 9.

Μεμαότες, *cupientes.* Iliad. β. v. 325.

Μενέλαος, nomen propr.

Μεσημβρινός, ȣ, (ὁ), *meridianus.* Opp. Κυνηγ. α. v. 298.

Καίτε μεσημβρινὴν δίψης δριμεῖαν ἰωτήν.

Et meridianam [ferre] *ſitis acrem vim.* Et Lib. β. v. 17.

Μεσσάλας, ȣ, (ὁ), *Meſſala*, ita dictus eſt Valerius Corvinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine, *Meſſana* primo, paullatimque vulgo permutante literas, *Meſſala* dictus eſt.

Μεσσαλίνη, ης, (ἡ), *Meſſalina*, nomen filiæ Barbati Meſſalæ, conſobrini Claudii Imperatoris. De hac vide Juvenal. ſat. 6. & 10.

Μεσ-

Μεσσᾶπος, ου, [ὁ], *Meſſapus*, unus ex fortiſſimis Italiæ Ducibus, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Virgil. 7. Æneid.

Μεσσαπία, ας, (ἡ), *Meſſapia*, Japygiæ regio Tarentinis contermina: qua de re videſis Cl. Mazoch. Collect. 9. pag. 537.

Μεταγινώσκω, *ſententiam muto*. Sophocl. in Ajace.

Μεταχιάθω, *tranſeo*. Odyſſ. λ. v. 22.

Μετακινέω, *tranſmoveo*.

Μετακύμιον, ου, (τὸ), *fluctuum intervallum*, Heſych.

Μετακύμιος, [ὁ καὶ ἡ], *poſt fluctus adveniens, ſeu fluctibus ſuccedens, tranquillus*: apud Euripid. in Alceſtide Apollo invocatur, ut ſit μετακύμιος ἄτας, h. e. *calamitati finem imponat*, qua tamquam fluctu obruta erat Admeti domus.

Μεταπωρινὸς, οῦ, [ὁ], *autumnalis*. Arat. v. 1064.

Αὐτὰρ ὅτε σφῆκες μεταπωρινὸν ἤλιθα πολλοί.
Sed cum veſpæ autumni tempore glomeratim multæ.

Μετεμψυχόω, *animam traduco ex uno corpore in aliud*.

Μετεμψύχωσις, εως, [ἡ], Latine reddi poteſt, *animæ tranſmigratio*, h. e. tranſitus animarum ex uno corpore in aliud, quod fuit Pythagoræ dogma.

Μεθίημι, *remitto*. Iliad. δ. v. 234.

. . μήτι τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
. . *ne quid remittatis de impetuoſa fortitudine.*

Μηκύνομαι, *porrigor*. Dionyſ. Perieg. v. 417.

. . μηκύνεται ὕδασι Λάδων.
. . *porrigitur aquis Ladon.*

Μηνίω, *iraſcor*. Iliad. β. v. 276.

Μηνύω, *indico*. Hom. εἰς Ἑρμῆν. v. 373.

Μηνύειν δ' ἐκέλευεν . .
Indicare jubebat . .

Μήνιμα, τος, (τὸ), *ira*. Iliad. χ. v. 358.

. . μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.
. . *ne ſibi aliqua Deorum iræ cauſſa ſim.*

Μήνυμα, τος, [τὸ], *indicium, ſignum*.

Μηνύτωρ, ορος, (ὁ), *index, nuntius*.

Μηρύκω, *ex profundo haurio, ſive traho*.

Μηρυκάζω, μηρυκίζω, & μηρυκᾶσθαι, *ruminare*.

Μήρυμα, τος, (τὸ), *filum, lana carpta & carminata*. Heſiod.

Μηρύομαι, & μηρύω, *deduco filum, texo*.

Μητροπολίτης, ου, (ὁ), *Metropolitanus*.

Μιαίνω, *inquino*, *polluo*. Iliad. δ. v. 141.
Μιαιφόνος, ε, [ὁ], *inquinatus cæde*, Epith. Martis. Iliad. ε. v. 31.
Μιαρὸς, ᾶ, [ὁ], *fœdatus*, *pollutus*. Iliad. ω. v. 420.
Μικροθυμέω, *ſum animo puſillo*.
Μικρόθυμος, ε, (ὁ), *puſillanimus*.
Μικρόλυπος, ε, [ὁ], *qui parva occaſione ægreſcit*, *ac triſtatur*.
Μικροπολῖται, [οἱ], *urbium minorum cives*.
Μικρόῤῥις, ῖνος, quaſi *parvo naſo* dicas.
Μικροῤῥοπύγιος, ε, (ὁ ϗ ἡ), *cui parvum eſt orthopygium*. Vide ὀῤῥοπύγιον.
Μικρόψυχος, ε, (ὁ), *puſillanimis*.
Μικροψυχέω, *animo deſtituor*.
Μικρύνω, ſive σμικρύνω, *imminuo*.
Μῖλαξ, ἄκος, (ὁ), genus hederæ, qua poetæ coronabantur. Oppian. Κυνηγ. δ. v. 269.

. . ἐπήνθει σίλμασι μίλαξ.

. . *effloreſcebat in tranſtris ſmilax*.

Μιλήσιος, ε, (ὁ), *Mileti urbis incola*.
Μίλητος, *Miletus*, Joniæ urbs, ubi eximium Apollinis Διδυμέυς, quaſi *gemelli*, fanum fuit. Dionyſ. Perieg. v. 445.

Η ἀπὸ Μιλήτε, ἢ ἐκ Κλάρε . .

Aut e Mileto, aut e Claro . .

Μιλτῖνος, & μίλτειος, *miniaceus*, *qui e minio eſt*, in Epigr.
Μιλτοδυρὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), ut μιλτοδυρὴς σχοῖνος, *funis rubricatus*, *quo fores tingi ſolent*, ibidem.
Μιλτοπάρηος, ε, [ὁ ϗ ἡ], *minio fucatus*. Iliad. β. v. 637.

Τῷδ᾽ ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

Hunc ſimul naves ſequebantur duodecim proras rubras habentes.

Μιμαλίων, ῶνος, *Mimalion*, adoleſcens qui Atalantam puellam Arcadiæ venatricem amavit. Sunt qui eundem ac Meleagrum dictum fuiſſe putant. Propert. lib. 1. Eleg. 1.
Μιμαλλόνες, ſive μιμαλλόνιδες, Bacchæ mulieres: a Mima Ioniæ monte: vel μιμέομαι, *imitor*, quod Liberum patrem imitarentur. Ovid. lib. de Arte. Hæ quoque βασσαρίδες, & θυάδες, & ὠγυγίδες vocantur.
Μιμαυλεῖν, *ſimulare*, *imitari tibiarum cantum*.
Μιμέομαι, *imitor*. Anacr. ode λή. & Βατραχ. v. 6.

. . *ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα γιγάντων.*
. . *virorum imitati opera gigantum.*

Μῑμηλὸς, ȣ, (ὁ), *imitator*, *æmulus* : ut *μιμηλὴ τέχνη*. Lucian.

Μῑμημα, τος, (τὸ), *imitamentum* Tacito, *imitamen* Ovidio, *ſimulacrum* Nonn.

Μῑμησις, εως, [ἡ], *imitatio*, & figura Rhetor.

Μῑμητὴς, ȣ, (ὁ), *imitator*. Plat. lib. 2. de Rep. *μιμητὰς* pictores vocat, & poetas.

Μῑμογράφος, ȣ, (ὁ), poeta qui mimos ſcribit.

Μῖμοι, vocantur verſus ſcenici ; & ipſi qui *μῖμȣς* ſcribunt; & hiſtriones qui pronuntiant.

Μῑμολόγος, [ὁ καὶ ἡ], *hiſtrio*, *ſcurra* : ἠχὼ *μῖμολόγος*, in Epigr. quod humanam vocem imitatur.

Μῑμὼ, ȣς, (ἡ), *ſimia*, auctore Tzetze, quia hominis morum imitatrix.

Μῑνύρομαι, *ploro*, *fleo*, in Epigr.

Μῑνως, *μίνωος*, & *μῖνω*, Attice, *Minos*, rex Cretæ. Iliad. ν. v. 450

Ος πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίȣρον.
Qui primus Minoa gennit Creta cuſtodem.

Μῑνωὶς, ἰδος, ut *μινωὶς Κρήτη*, *Creta Minois*, quod in ea regnavit Minos; & *μινώα*, vitis ſpecies, auctore Heſych.

Μῑνώϊος, ȣ, (ὁ), *Minoius*.

Μῑνώταυρος, ȣ, [ὁ], *Minotaurus*, monſtrum partim hominis, partim tauri formam habens, a Theſeo occiſum. Vide Cl. Mazoch. Collect. I. pag. 512. num. 33.

Μῑνύθω, *minuo*. Apollon.

Μῑνυνθὰ ; *paullulum* : cui opponitur πολλὸν ἐπὶ χρόνον. Odyſſ. ο.

Μῑνυνθάδιος, ȣ, [ὁ], *brevis temporis*, *parum durans*. Iliad. α. v. 351.

Μῑνυώριος, ȣ, (ὁ), *fluxus*, *cito periturus*. Nonn. *μινυώριον ὕδωρ*, *aqua parum durans*, *μινυώρια τέκνα*, in Epigr.

Μῑνύωρον, *paullulum*.

Μῑσανθρωπεῖν, *homines odiſſe*.

Μῑσάνθρωπος, ȣ, [ὁ], *inhumanus*, qualis Timon Luciano.

Μῑσέλλην, ηνος, [ὁ], *odio proſequens Græcos*.

Μῑσέω, *odio proſequor*. Iliad. ρ. v. 272.

Μίσησεν δ' ἄρα μιν . . . .
Oderas autem illam . . . Ex Arat. v. 133.

Καὶ

Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν.

Atque tunc exoſa Juſtitia illorum genus hominum.

Μισόγαμος, ου, (ὁ), *a nuptiis abhorrens, alienus*, in Epigr.

Μισογύνης, ου, [ὁ], *oſor mulierum.*

Μισογύναιος, *idem.*

Μισογυνεία, ας, [ἡ], *odium mulierum.*

Μισόδημος, ου, [ὁ], *hoſtis plebis, minime popularis.*

Μισόδικος, ου, [ὁ], *qui negotium faceſſere aliis non ſolet, ſibique exhiberi metuit*, in Epigr.

Μισολογῶ, *bonas literas odi.*

Μισολόγος, ου, (ὁ), *oſor rationis, ignarus, hoſtis literarum.*

Μισόνοθος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *qui odio nothos habet*, in Epigr.

Μισόξενος, ου, [ὁ], *inhoſpitalis.*

Μισόπολις, εος, (ἡ), *oſor civitatis.*

Μισοπονεῖν, *laborem detrectare.*

Μισόπονος, ου, [ὁ], *laboris oſor, hoſtis*, in Epigr.

Μισοπονηρεῖν, *malos exſecrari.*

Μισοπόνηρος, ου, [ὁ], *malorum oſor*, in Epigr.

Μισοπορπακιστατος, *belli oſor*; a πόρπαξ, quod annulum, aut lorum ſignificat, quo ſcutum tenetur, apud Ariſtoph.

Μισοπράγμων, ονος, *qui negotiis curandis abſtinet.*

Μισοπώγων, ωνος [ὁ], *oſor barbæ*; quo nomine inſcripſit Julianus Apoſtata Στηλιτευτικὸν ſuum adverſus Antiochenos.

Μῖσος, εος, [τὸ], *odium*. Quum vero penultimam brevem habet, & acuitur, ſignificat *ſcelus, impuritatem.*

Μισόσοφος, ου, (ὁ), *philoſophiæ oſor.*

Μισοτύραννος, [ὁ καὶ ἡ], *odio habens tyrannos*, in Epigr.

Μισόφιλος, ου, [ὁ], *amicis inimicus.*

Μισόχρηστος, *inviſus bonis, hoſtis bonorum.*

Μισώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *odio dignus.*

Μιτορραφὴς, [ὁ καὶ ἡ], *filo conſutus*, in Epigr.

Μίτος, ου, [ὁ], *filum, licium*. Iliad. ψ. v. 764.

Μιτροχίτων, ωνος, [ὁ], *delicatus, mitris præcinctus*, Sybaritarum cognomen propter nimiam mollitiem. Hom. Iliad. π. v. 439. ἀμιτροχίτωνας *diſcinctos* appellavit.

Μολυβδῖτις, *molybditis, ſpuma plumbea.*

Μολύνω, *inquino*: item, *in deliciis habeo*. Theocr. Idyll. ε. v. 87.

. . καὶ τὸν ἄνθεσι παῖδα μολύνω.

Μονάμπυξ, υκος, [ὁ], ut μονάμπυκες ἵπποι, *equi deſultorii, deſultores, ſingulatores, ſingularii* [ut in inſcriptione apud

Grut. 1028.] & maxime uſitato vocabulo *ſingulares*. Iidem & *ſimpli* in vetere Epigr apud Salmaſium, nec non *ſolitarii* vocantur, ex eo quod eſſent ἄζευκτοι; h. e. *ad currum non juncti*. Hinc & equites ipſi, qui hiſce equis utebantur, iisdem nominibus appellati fuere. Atque hi erant Equites illi, qui binos trahebant equos, ut inter acerrimam pugnam, ut loquitur Livius, in recentem equum ex feſſo tranſilirent: contra quam Reineſius aliique ſenſerunt, nimirum *ſingulares* dictos fuiſſe, quaſi *uno equo merentes*. Vide Cl. Mazoch. in de Dedicatione ſub Aſcia pag. 24. num. 7.

Μονοφάγοι, apud Athen. dicebantur, quod ſeorſum fere veteres prandérent, more diverſo a Romanis, qui ſimul cum amicis accumbebant; unde cœna ab eis dicta, διὰ τὴν κοινωνίαν, Cæl. lib. 14. cap. 54. & Eraſm. in Chil.

Μονόφυλος, ου, [ὁ], *unius generis*, *ſimplex*. Opp. Κυνηγ. α. v. 398.

. . , ἀτὰρ ὑπέρτατα πάντων

Φῦλα μένει μονόφυλα . .

Sed præſtantiſſima omnium genera manent ſimplicia.

Μονοσιτεῖν, *ſemel in die uti cibo*. Sed Athen. lib. 2. uſurpavit de iis qui ſoli veſcuntur, & cibum capiunt, quod & μονοφαγεῖν dicebatur.

Μορμῦρος, ου, [ὁ], *ſpecies piſcis*. Opp. Κυνηγ. α. v. 74.

Ἄρκτον ἐπακτῆρες, καὶ μορμύρον ἀσπαλιῆες.

Urſum (necant) *venatores*, & *mormyrum piſcatores*.

Latine vero producitur *mormyris*. Vide Ovid. Halieut.

Μορμυρίζω, *fremo*.

Μορμύρω, *murmuro*, *obſtrepo*: verbum fictum a fluviorum ſtrepitu. Iliad. ε. v. 599.

Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών . .

Spuma frementem conſpicatus . .

Μορύνω, *orno forma lenociniis*.

Μοσυν, & μόσσυν, ῦνος, [ὁ], *turris*, *domus lignea*, *ſedile ligneum*, *tribunal*, & *ſuggeſtum ligneum*. Dionyſ. Perieg. v. 766.

. . καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι

Δυρατίους . . & *qui turres habent ligneas*.

Μοσσύνοικοι, *Moſſynæci*, populi Aſiæ verſus Septemtrionem. Pompon. lib. 1. & Apoll. Argon. v. 378.

Τῇδ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν.

Hoc poſt Moſſynæci finitimi ſylveſtrem &c.

Μοσχοκάρυον, ου, (τό), vocant recentiores Græci medici nu-

nucem moſchatam ſive myriſticam .

Μοσχοσφραγισταὶ , apud Porph. lib. 4. miniſtri qui deſignabant victimas ſigillo impreſſo.

Μοσχῦνομαι , *nutrior* ; *vitulor* . Th. μόσχος , *vitulus* , & *ſtolo*: unde μοσχεύω, *vitulor*, *pullulo*; μοσχεύματα , *vitulamina* , ſeu *plantarum ſtolones* . De his vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 235. & 236.

Μυάγρα , ας , (ἡ), *muſcipula* . Th. μῦα . At vero cum ad decipulam ſignificandam adhibetur , qua mures capiuntur, corripitur: incrementum enim nominis μῦς , *mus* , breve eſt: licet producatur Βατραχ. v. 253.

Ην δέ τις ἐν μύεσσι νέος . .

Erat quidam inter mures juvenis . .

Μύαγρος , ου , & (ὁ), μυοθήρας , qui muſcas venatur ſeu captat , muſcarum Deus . Apud Nicand. genus eſt ſerpentis.

Μυγαλέη, pro μυογαλέη , ſeu μυογάλη, *mus araneus* , cujus morſus venenoſus . Dioſc. lib. 7. cap. 9. Sed hoc craſi debetur ; qua vocalis ſyllabam conſtituens, poſt aliam eliditur; ut ἱρὸς, pro ἱερὸς; quod ſecus accidit, cum fit per ſyncopen ; qua de re vide Grammaticos.

Μυδάζω, *abhorreo* , *averto* . Nicand. in Alexiph.

. . αὐτὰρ ὁ ναυσιόεις ἐμυδάξατο δαῖτα.

. . *ſed nauſeans avertit cibum* .

Μυδαίνω, *putrefacio nimia uligine*, vel *madore* , *tabo putri liquefacio*.

Μυδαλέος, ου, [ὁ], *humidus tabo* , *madore putris* : item , *fœdus*, *tæter* . Nonn. δ. v. 387.

Μυδαλέῳ μυκτῆρι καταστάζοντος ἔῤῥεεν ἰχώρ.

Tabido naſo defluens fluebat ſanies .

Μυδάω, *diſtillo*, *humecto*, *putreſco*, *tabefacio*.

Μυδόω, *uveſco* , Lucret.

Μύδες, *teſtudines lutariæ*, *ſive mures aquatiles*.

Μυελόεις , εντος, (ὁ), *medulloſus*, *medulla plenus* . Odyſſ. ι. v. 293.

Εγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Inteſtinaque , *carneſque* , & *oſſa medulloſa*.

Μυελὸς, ου, (ὁ), *medulla* . Item , *intimum meditullium* ; Euripid. in Hippolith. Μυελὸς , ponitur pro *cerebro* apud Sophocl. quod λευκὸν μυελὸν appellavit . Tandem apud Homer. Odyſſ. β. ſumitur pro *cibo* , *alimento* : Ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.

Μυελόω, *medulla impleo*.

Μυιλώδης, εος, [ὁ ϰ ἡ], ut μυιλώδης ὑγρότης, *humor in ſpeciem medullæ*.

Μυθάριον, ου, [τὸ], *fabella*.

Μυθέομαι, *loquor*. Odyſſ. λ. μυθέαι Βασίλεια: *loquitur*.

Μύθευμα, τος, (τὸ), *fabula*, *figmentum*.

Μυθεύομαι, *fabulor*, *inquio*.

Μυθέσκομαι, idem quod μυθέομαι. Iliad. σ. πάντες μυθέσκοντο: *omnes inquiebant*.

Μυθητὴς, ου, (ὁ), *orator*; *ſuſurro*.

Μυθίζομαι, *dico*, Nonnus, & Theocrit. Idyll. 21. τοιάδε μυθίζοισα τρίς: *hæc ter locuta*.

Μυθικὸς, οῦ, (ὁ), *fabuloſus*.

Μῦθις, ιδος, (ὁ), *divinus*. Nonn. ιδ. v. 18.

Φήμη ἀελλήεσσα Σάμου παρὰ μύθιδι πεύκῃ.

Fama procelloſa Sami a divina picea.

Μυθογράφος, ου, [ὁ], *fabularum ſcriptor*.

Μυθολογεύω, *loquor*, in Epigr. Phocylid. & Odyſſ. μ. v. 453.

Μυθολόγος, ου, [ὁ], *fabulæ ſectator*, *fabulator*.

Μυθολογοῦμαι, *ſum in fabula*.

Μυθοπλάστης, ου, [ὁ], *fabularum fictor & auctor*.

Μυθόομαι, *loquor*. Odyſſ. β. v. 202.

Μυθεῖαι ἀκράαντον . .

Loqueris incaſſum . .

Μῦθος, ου, (ὁ), *fabula*, *verbum*, *diſputatio*, *oratio*. Nam qui ſoluta oratione ſcripſerunt, potius λόγους, quam μύθους appellaverunt. Unde & Æſopum ipſum λογοποιὸν vocarunt; & Plato in Phædone nunc μῦθον, nunc λόγον uſurpavit. Nec mirum, ſi μῦθος ſignificationem λόγου aliquando obtineat, cum veteres μυθεῖσθαι dicerent pro λέγειν, hoc eſt, *narrare*. Iliad. ι. μῦθον ἀγασσάμενοι, *orationem admirantes*.

Μῦθος, idem quod στάσις, *ſeditio*. Odyſſ. φ. Unde Anacreon μυθηδὰς, *factioſos homines* appellat, teſte Euſtath.

Μυθοτόκος, ου, (ὁ), *fœcundus verborum*, ut μυθοτόκος καρδίη, *cor fœcundum verborum*, Nonn.

Μυθώδης, εος, [ὁ ϰ ἡ], *fabuloſus*.

Μυῖα χαλκῆ, *luſus genus*, Heſych. quo pueri obductis oculis protentiſque manibus, tantiſper obambulant, dum aliquem prehendant, dicitur & μυῖνδα. apud Polluc. μύινδα. Itali dicunt: *alla gatta orba*. Vide Proſam 1. Mergillines Cl. Emmanuelis Campolongo.

Μυο-

Μυοσοβὴ, ῆς, (ἡ), muſcarium e ſetis ad arcendas muſcas comparatum.

Μυκαλησσὸς, (ὁ), *Mycaleſus*, nomen urbis ſic dictæ, quod ibi mugierit bos præcedens Cadmum ad ædificationem Thebarum, juxta oraculum Apollinis, Etym.

Μυκάω, *mugio*, *reboo*, *rudo*, *rugio*. Aſinorum, & camelorum, & boum eſt, & tonitruum. Ariſtoph. νεφ. & Iliad. φ. v. 237.

Τοὺς ἐξέβαλλε θύραζε, μεμυκὼς, ἠΰτε ταῦρος.

Hos ejecit foras, edito mugitu, tamquam taurus. De *Iove Fiazzo*, h. e. *tonante*, ut qui *ore ſuo* tonitrua orbem territantia exprimeret, videſis quæ nova atque e penu reconditæ eruditionis deprompta litteris conſignavit Ἀρχαιολόγος Mazochius tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 17. & 65. num. 1.

Μυκὴ, ῆς, (ἡ), *boatus*, *mugitus*. Apoll. lib. δ. Argon.

Μυκηθμὸς, ῦ, (ὁ), *mugitus*. Theocr. Idyll. κε. v. 98.

. . στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ

Μυκηθμῷ . . *reſonabantque pingues agri mugitu* . .

Μύκημα, τος, [τὸ], *idem*. Nonn. α. v. 47.

Ἱμερόεν μύκημα νόθῳ μυκήσατο λαιμῷ.

Deſiderabilem mugitum falſo mugiit gutture.

Μύκης, ητος, & μύκου, δίκλιτον enim eſt auctore Heſychio, *fungus*. Item μεταφορικῶς, ſumitur pro morbo oleæ, qui & Latine *fungus* dicitur. Theophr. hiſt. lib. 4. cap. 16. μύκης in lucernis etiam dicitur, & *fungus* Latine, quod inter futuræ pluviæ præſagia Ariſtoph. in Veſpis recenſet. Et in Epigr.

Μήποτε λύχνε μύκητα φέροις . . & Callimachus:

. . ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.

. . *abunde fiebant fungi*. Μύκης præterea gladii ſive enſis *capulum* ſignificat, qui & κρατευτὴς dicitur ab Heſychio; non τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, ideſt, *manubrium*, ut male in Suidæ Codice expoſitum. Nam capulus proprie in enſe id eſt, quod a fungina ſimilitudine, *fungi* apud Græcos nomen obtinuit. Ita interpres Nicand. in Alexiphar. Μύκης denique eſt *pileus*: unde facete dixit Plautus in Trinummo: *Pol hic quidem fungino genere eſt, capite ſe totum tegit*.

Μυκητὴς, *mugitor*. Opp. Κυνηγ. β. v. 104.

Μυκηταὶ, βλοσυροὶ, ζηλήμονες, εὐρυγένειοι.

Μύκησις, ιος, [ἡ], *mugitus*.

Μυκητίας, ου, [ὁ], *ſonorus*, *ſtreperus*.

Μύλαβρις, ιδος, (ἡ), καὶ μύλακρις, blatta mollis, inſe-ctum ſcilicet farina veſcens in moletrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido, Dioſc. lib. 2. cap. 38. & Ariſtoph. in Avibus.

Μύλακρὶς, *genu operculum*, ut vocavit Hipponax Polluce teſte: profectores *patellam* vocant in Anatomicis.

Μύλακροι, *clavi molares*, qui tamquam dentes molam vertendo ſubigunt: item, *dentes genuini & intimi*, *molares* Iuvenali.

Μυλάνθιοι θεοὶ, dii molarum præſides, qui & ἐπιμύλιοι.

Μύλαξ, κος, (ὁ), *molaris*, ideſt, *lapis magnus*, Iliad. μ. μυλακώδης λίθος, Suid.

Μύλη, ης, (ἡ), *mola*, ut *mola aſinaria*, vel *truſatilis*, *frumentaria*, *oleariaque* dicitur a Latinis. Odyſſ. υ. v. 106.

. . ἔνθ' οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν.

. . *illic molæ erant paſtori populorum.* Molæ autem uſus in Cappadocia repertus: manuariæ primum: inde alius inventus uſus earum, quæ ad ventum, & paullo ante Auguſtum aquariæ, Romæ in Tiberi primum factæ. Pomponius.

Μυλιάω, *dentes concutio præ frigore*, *frendeo*, *ſtrido dentibus*. Heſiod. λυγρὸν μυλιόωντες, *graviter dentibus infrendentes*.

Μυλίτης λίθος, *lapis molaris*.

Μυλῖται, molares dentes appellant, quibus extenuatur cibus, & quaſi molitur: qui & μύλαι vocantur: latiores videlicet dentes, quos Plinius *duplices* vocat.

Μύνις, vel μύνη, *prætextus*, *excuſatio*, πρόφασις, *mora*, Æolica mutatione τοῦ ὁ in ῦ. apud Homer. Odyſſ. φ.

Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε . .

Ne per varios prætextus protrahatis . .

Μυνάμενος, ου, [ὁ], *cauſſam prætexens*, *opperiens*.

Μυοδόκος, ου, (ὁ), *murium receptaculum*, Nicand. in Theriac. v. 795.

Μυοσόβη, ης, [ἡ], *muſcas abigens*: flagellum quo muſcæ abiguntur, epitheton longæ barbæ atque aptæ ad muſcas abigendas, lib. 2. Epigr.

Μύουρος, ου, (ὁ], *mutilus*, *curtus*, Nicand. in Theriac. v. 287.

Μύουρον σόμα, *os ſubinde in acutius compreſſum*, & *coarctatum*, *os in arctum ſe colligens*.

Μύραινα, ης, [ἡ], Opp. Hal. α. v. 273.

Ὀτραλέη μύραινα διαῤῥέει, οἷά περ ὕδωρ.

Velox murena effluit, tamquam aqua. & v. 799.

Ἀλλ' ὐ μυραίνης ἔλαθεν κῆρ . .

Sed haud murenæ latet cor . . Item torques mulierum, quæ etiam Latinis *murenulæ* dicuntur.

Μυρεψικὸς, & μυρεψὸς, ȣ̃, (ὁ), *unguentarius, unguenta & odoramenta conficiens, pigmentarius*. Hinc μυρεψικὴ τέχνη, *ars unguentaria*.

Μυρέω, *fluo, ſtillo, lugeo*, ὀλοφύρομαι, Heſych.

Μυρηρὰ ἄγγη, *unguentaria vaſa*.

Μύριος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *multiplex, infinitus*. Iliad. α. v. 2.

. . ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

. . *quæ infinitos Achivis dolores attulit*. & Odyſſ. β. v. 16. Differunt autem μύριοι, & μυρίοι. Nam μύριοι, de finito numero, h. e. decies mille; μυρίοι, de infinito, ideſt, πολλοὶ, ſeu πάμπολλοὶ dicuntur. Et ut apud Græcos μυρία, ita apud Latinos *ſexcenta* dicere uſitatum eſt, inquit Donatus.

Μυριάκις, *decies millies*. Ariſtoph. νεφ.

Μυριάμφορον, ῥῆμα, dictum eſt, ut *ſeſquipedalia verba* a ſatyrico Poeta. Ariſtoph.

Μυριάρχης, ȣ, (ὁ), & μυρίαρχος, *qui præeſt decem millibus*.

Μυριὰς, άδος, [ἡ], *numerus continens decem millia, innumera multitudo*. Theocr. Idyll. ιζ. v. 84.

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι.

Tria inſuper millia ſupra triginta millia.

Μυρίδιον, ȣ, [τὸ], dixit Ariſtoph. ὑποκοριστικῶς, quaſi *unguentulum ἀπὸ τȣ̃ μύρȣ*.

Μυριέλικτος, ȣ, [ὁ], *infinitis modis convolutus, verſutus, multis voluminibus intortus*: ſerpentis epitheton. Eunapius.

Μυριέτης βίος, *decies mille annis vita ſervata, vita annoſa*.

Μυρίζω, *unguento imbuo*. Ariſtoph. in Pluto.

Μυρίκη, ης, (ἡ), *myrica, tamarix*., Gazæ lib. 3. hiſt. plant. ſed corripitur Iliad. κ. v. 466.

Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε.

Poſuit ſuper myricam: conſpicuumque ſignum appoſuit.

Et hym. in Apoll. v. 81.

Συμμίσγων μυρίκας ϗ μυρσινοειδέας ὄζȣς.

Commiſcens myricas &c.

Μυ-

Μῡρίκινος, ου, [ὁ]. Iliad. ζ. v. 39.

Ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ . .

Μῡρικώδες φύλλον, *folium tamaricis*, Gaza.

Μῡρίνη, ης, (ἡ), *Myrine*; urbs in Æolia teſte Homer. Apollon. Argon. v. 603.

Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει καὶ ἰσάχρι Μυρίνης.

Summo vertice inumbrat, & uſque ad Myrinen.

Μῡρίνη, ης, [ἡ], *myrtus*. Pollux.

Μῡρίνης οἶνος, *vinum unguentarium, ſeu unguento conditum*, quod & μυρίνιτης dicitur.

Μῡριόδους ἐλέφας, in Epigr. *egregios, ſeu multos dentes habens.*

Μῡριόναυς, *infinitis navibus conſtans*. Μυριόναυν ἄρη, in Epigr. h. e. *Martem, ſeu bellum infinitarum navium.*

Μῡριοπληθής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *varius, multiplex*, ut μυριοπληθὴς κόσμος, *varius cultus*, Eurip.

Μῡριόπους, οδος, *mille habens pedes*: a Latinorum nonnullis *millepeda*. Vide Nicandri Scholiaſt.

Μῡριότευχοι, [οἱ], *multi armati*, Eurip.

Μῡριόφορτος, ου, (ὁ), *infiniti ponderis, infinita ferens pondera*: ut μῡριόφορτος ναῦς, *oneraria navis*, in Epigr.

Μῡριόφυλλον, ου, [τὸ], *herba millefolium*, Plin. lib. 24. cap. 6.

Μῡριόφυλος, ου, [ὁ], *infinitus*. Opp. Hal. α. v. 626.

Ὡς τότε μυριοφύλου ἁλὸς τέμνουσι κέλευθα.

Ita tum infiniti maris ſecant vias.

Μῡριόφωνος δῆμος, *populus infinitæ, ſeu multiplicis vocis*, in Epigr.

Μῡριστικός, οῦ, (ὁ), *odorus*.

Μῡριώνυμος, *infinitis nominibus appellatus*, epitheton Iſidis, vel Lunæ, quod innumeris eſt inſignita nominibus. Hinc apud Grut. & Murat. *Iſidi Myrionymæ*.

Μυρμηκίτης, ου, (ὁ), lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.

Μυρμύρω, *turbo, ſtrepitum edo*. Dicitur de fluminibus vehementer currentibus.

Μῡρόβροχοι, (οἱ), *Myrobrechi, ſive Myrobrecharii, quaſi unguento ſtillantes*. Ἀπὸ τοῦ βρέχειν, *proluo, aſpergo*. Plaut. Aul. 19. *Myrobrecharios* pro unguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorandos. Ait enim, *aut manulearii, aut myrobrecharii.*

Μῡροπώλης, ου, [ὁ], *myropola, unguentorum venditor.*

Μῡροπώλιον, ου, (τὸ), locus ubi unguenta venduntur.

Μῡ-

Μυροθήκιον, *ου*, [τὸ], *myrothecium*, ideſt, *unguentorum repoſitorium*. Cicero ſcribit ad Atticum lib. 2. ſe *myrothecium* Iſocratis totum conſumpſiſſe in Commentario Conſulatus ſui ſcribendo: hoc eſt, *pigmenta oratoria*. *Vas unguentarium* dixit Plinius, quod & μυρίδα Pollux.

Μυροθήκη, *ης*, (ἡ), *pigmentorum officina*.

Μύρομαι, *lugeo*. Apoll. 2. Argon. & Iliad. ρ. v. 438.

. . χαμάδις ῥέε μυρομένοισι.

. . *in terram fluebat plorantibus*.

Μύρον, *ου*, (τὸ), *pigmentum*, *unguentum*. Anacreon ode ιϛ. & ode κ. Μύρον pro *fletu* Heſiodus poſuit in clypeo Herculis:

Πρόσθεν μὲν θάνατον τ' ἔχον ϰ̀ δάκρυσι μῦρον.

Ante quidem mortem habebant & lacrymis luctum.

Alii *unguentum* exponunt. Poſſet etiam dici potius id μύρον eſſe aor. 2. pro ἔμυρον, ut ſenſus ſit: *in anteriore ſui parte mortem habebant, & lacrymis fluebant*, pro *mortem & lacrymas afferebant ei, quem tetigiſſent*.

Μυρόπνους, *unguentum ſpirans*, in Epigr.

Μῦρος, *muræna*, *piſcis mas*. Idem σμῦρος dicitur, Gaza.

Μυρόω, *ungo*. Ariſtoph. μεμυρωμένος, *unguentatus*, Catull.

Μυῤῥίνη, & μυρσίνη, *myrtus*. Ariſtoph. & Nic. in Ther. v. 355. ſed corripitur apud Anacr. ode δ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις.

Super myrtis tenellis.

Μυρσινίτης οἶνος, & μυρτίτης apud Dioſc. *vinum myrſinites*. Plin. fit ex myrti baccis.

Μυῤῥίτης, *ου*, [ὁ], *myrrhites*, gemma quæ myrrhæ colorem habet, odoremque unguenti. Plin. lib. ult. cap. 10.

Μυρτίνη, *ης*, [ἡ], *oleæ genus*; & apud Nicandrum arboris pyri genus, in Alexiph. v. 88.

Μύρω, *ſtyllo*, *fluo*. Heſiod.

Μύρωμα, *ατος*, [τὸ], *unguentum*, Ariſtoph.

Μύρων, *ωνος*, [ὁ], *Miron*, aut *Myro*, utrumque enim legitur, teſte Plin. lib. 34. cap. 2. Statuarius Eleutheri filius, & Hegeſiladis diſcipulus Syracuſanus, cujus vacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ovid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus. Et Martial. lib. 8. 50.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

Μυσάζω, *polluo ſcelere*, auctore Heſych. Th. μυσός, *ſcelus*.

Μυ-

Μυσοὶ, (οἱ), *Myſi*, Myſiæ Europææ incolæ ad Iſtrum ſitæ, quæ olim dividebatur in ſuperiorem, quæ hodie *Servia*; & inferiorem, quæ hodie *Bulgaria* appellatur. Dionyſ. Perieg. v. 322.

Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρηΐκων.
Pannonii, Myſique magis boreales Thracibus. Et

Iliad. *ν.* v. 5. 6.

Μυσῶν τ' ἀγχιμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, Ἀβίωντε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Fortibus & Myſis, nec non claris Hippemolgis,
Glactophagiſque, Abiiſque, quibus non juſtior alter.

Cur autem, Poſidonius in hunc Homeri locum commentans, Myſos θεοσεβεῖς καὶ καπνοβάτας [*deicolas & fumi ſcanſores*, aut potius *fumo inequitantes*] appellarit, vide apud Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 205. num. 2.

Μυσὶς, ἴδος, (ἡ), *Myſia Aſiatica*, quæ & ipſa duplex eſt, minor ſcilicet quæ & *Olympena* dicitur; & major quæ ab hac ad Auſtrum jacet, hinc Temnum montem, inde Ægæum mare attingens, interjectis tamen hic illic quibusdam Phrygiæ partibus, quæ & ipſa duplex eſt, itaut certos earum terminos ſtatuere haud facile ſit. Unde adagium ortum refert Strabo de iis, quæ diverſa quidem ſunt, ita tamen ut ea diſtinguere difficile ſit:

Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα.
Separati ſunt Myſorum & Phrygum termini. Dionyſ.

Perieg. v. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης.
Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ.

Μυχὸς, ῦ, (ὁ), *receſſus, ſeceſſus, locus abditus:* pro *ſinu* ubique apud Strabonem. Eurip. in Hecuba, μυχὸς ἄντρυ, *antri receſſus*. Hom. Odyſſ. ἐκ μυχῦ τῦ λιμένος, *e longinqua portus parte*.

Μύω, *claudo, occulto, nicto*. Ariſtoph. in Ranis, & in Epigr. χεῖλος ἔμυσε, *os ſe clauſit*. Ibidem: μεμυκότες ἄνεμοι, *venti ſilentes*. Reperitur etiam dictum de vulnere, cujus labra non hiant: μεμυκότα ἕλκη, *non biantia:* item *de roſis* apud Euſtath.

Μυώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *muſculoſus*. Opp. Κυνηγ. *α.* v. 188.

Μηροὶ δ' εὐπαγέες μυώδεες . .
Femora bene compacta & muſculoſa . .

Μυῶν, ῶνος, (ὁ), pars quæ præcipue habet muſculos. Item pro *pulpa brachiorum, & coxarum*. Smyrn. β. v. 286.

Μυῶνος καθύπερθεν Ἀρήϊος οὔτασεν Αἴας.

Supra muſculum percuſſit Martius Ajax. & Theocr. Idyll. κβ. v. 149.

Μυωταὶ σάρκες, apud Athen. lib. 9. *muſculoſæ carnes*.

Μυωπάζω, *nicto, nonniſi cominus objecta oculis intueor*. Μύωπες autem dicuntur qui ab ortu primo, proxima quidem, remota vero non vident. Dicti ſunt *μύωπες παρὰ τὸ μύειν τὰς ὦπας*, quia ſæpe connictant oculis.

Μυωπία, ας, (ἡ), affectus oculorum quo laborant, qui *μύωπες* dicuntur, qui ex nativitate parva quidem cominus vident, eminus vero nec vel magna poſſunt intueri. Atque ii ſcripta nonniſi oculis admota poſſunt legere: quod vitium ſanationem non recipit. Vide Aetium *τετραβ.* lib. 2. ſerm. 3.

Μυωπίζω, *ſtimulo, calcaribus urgeo*.

Μύωψ, *ωπος*, idem quod *οἶστρος*, inſecti genus eſt, quo maxime boves infeſtantur, *aſilus* Virgil. 3. Georg. *tabanus* Varroni. Significat etiam flagellum equi, *calcar*. Latini tandem *μύωπας*, vertunt *luſcioſos*, & *luſcitioſos*. Budæus. Hi tamen proprie non *μύωπες*, ſed *νυκτάλωπες* ſunt. Corripitur Tryphiod. v. 349.

Μωλύνω, *hebeto, obtundo*.

Να.

N

Nάέτωρ, ορος, (ὁ), *fluens*.. Th. νάω, *fluo*.
Ναϊάδες, & ναΐδες, Nymphæ fontium; & ipſi fontes. Theocr. Idyll. ν. v. 943.

Καὶ νύμφαν ἄχρηϐος ἐὼν ἔτι ναΐδα γᾶμαν.
Et Nympham Naiadem duxit licet adoleſcens.

Nαετὴρ, ῆρος, (ὁ), *habitator*, in Epigr.
Nαέτης, ου, (ὁ), *idem*, Dionyſ. in Perieg.
Nαΐδιον, ου, (τὸ), *ſacellum*, *ædicula*. Th. ναὸς.
Nάϊος, ut νάϊος ςρατὸς, *claſſis*. Th. ναῦς.
Nάκη, ης, (ἡ), *pellis caprina cum ſuo villo*. Odyſſ. ξ.
. . ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς. h. e. *pellem capræ*.
Nακοτίλτης, ου, [ὁ], *lanificus*, qui ex pellibus lanas vellit: & νακοπλατεῖν, *deglubere* apud Pollucem.
Nᾶμα, ατος, [τὸ], *latex*, *unda*, *rivus aquæ*.
Nαματιαῖον ὕδωρ, *aqua ſcaturiens*, Gaza lib. 2. hiſt. plant.
Nαματώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *aquoſus*, ut ναματώδης χώρα, *locus riguus*, *aquis ſcatens*.
Nαμερτὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *verus*, Dorice pro νημερτὴς, Heſych.
Nᾶνος, ου, (ὁ), *nanus*, *pumilio*. Gell. lib. 19. cap. 13. παρὰ τὸ νη, negativum, & ἄνω, *augeo*, quaſi *non creſcens*, Etym. Ariſt. lib. 4. de partibus animal. ait nani ſeu pumilionis naturam eſſe, ut pars ſuperior magna ſit, inferior parva. Equorum vero pumiliones dicuntur ἶννοὶ, ſive γυννοὶ, ideſt, *manni* Horatio, vel *mannuli* Martiali.
Nανώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *pumilionis formam habens*.
Nαοποιὸς, οῦ, [ὁ], *templi exſtructor*, *vel templi cuſtos*, Trapezunt. interprete.
Nαὸς, οῦ, (ὁ), *templum*. Ναὸς Deorum eſt, σηκὸς vero Heroum, Ammon.
Nαοφύλακες, quibus tutela, & ſarta tecta ædium ſacrarum commiſſa ſunt, Ariſtot. 6. Polit.
Nάπος, εος, (τὸ), & νάπη, ης, (ἡ), *ſaltus*, *locus ſylvoſus*, *viretum*, *mons*, *clivus*: item *receſſus* intra montes, ubi flores optime proveniunt. Unde *Napeæ*, herbarum & florum deæ. Dicitur νάπη, quaſi νάφη, a νὴ privati-
να

va particula, & φάος, *lux*. Hinc νάπας nemoroſa loca vocamus & opaca. Plutarch. in Numa, νάπας σκιερὰς, dixit, ideſt, *lucos opacos*. Νάπος ὑλόκομον, Euripid. *ſaltus ſylvoſus*.

Ναπητῖνος, ου, [ὁ], *Napetinus*, ut Ναπητῖνος κόλπος, *ſinus Napetinus*, haud vero *Lameticus*, Λαμητῖνος, ut viri doctiſſimi legi jubent apud Dionyſ. Halic. *Sinus*, inquam, *Napetinus*, olim terminus Italiæ, quæ non ultra hunc, & ſinum Scylleticum patebat. Vide Cl. Mazochium Comment. in Tabb. Heracl. pag. 58. col. 1.

Νᾶπυ, (τὸ), *ſinapi*. Νᾶπυ dicendum, non σίναπι, ait Phrynichus. Νάπυος in genitivo legitur apud Theophr. lib. 1. hiſt. plant. Νάπεια etiam dicitur: Nicander in Alexiph.

Ἐν δέ τι νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις . .

Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum.

Ναρκισσίτης λίθος, *Narciſſites lapis*. Dionyſ. de ſitu orbis, ἀφεγγέα Ναρκισσίτην vocavit, h. e. *obſcurum*. v. 1031.

Πέτρας, αἱ φύουσι ἀφεγγέα ναρκισσίτην.

Cautes, quæ gignunt obſcurum Narciſſitem.

Ναυσίβιος, ου, (ὁ), *in navi vivens*.

Ναυσικλυτος, ου, (ὁ), *navibus inclytus*, Odyſſ. ξ. dicitur & Ναυσίκλειτος.

Νάω, *fluo*. Ariſtoph.

Νάω, pro ναίω, *habito*. Heſiod.

Νεανίας, ου, [ὁ], *adoleſcens*, *audax*, *ſtrenuus*, *robuſtus*. Hinc ἀνὴρ νεανίας, *vir acer*. Et Eurip. νεανίας λόγους, dixit, ideſt, *ſermones temerarios*, *juveniles & acres*, τολμηρούς. Eodem metire modo, νεανικὸς, νεᾶνις, ἴδος, *puella*, & νεαρὸς, *novus*.

Νεαοιδὸς, οῦ, (ὁ), *recens ſeu novus poeta*, in Epigr.

Νεαπολίτης, ου, (ὁ), nomen gentile Neapolis: licet in nummis ſæpius Νεοπολ. quam Νεαπολ. legatur. Φιλολογώτατος Mazochius pag. 251. Comment. in Tabul. Heracl. id factum opinatur ab rei monetariæ Præfectis, ut noſtram *Neapolim* a cognominibus aliis urbibus diſcriminarent; propterea que A in O (non præter analogiam) fuiſſe commutatam. Ea vero perſcribendi nominis ratio nummorum tenus ſtetit: cum Scriptores omnes modo Νέαν πόλιν, modo junctim ΝΕΑπολιν, cum A in ſcriptis ſuis enotarint.

Νεάπολις, εως, (ἡ), *Neapolis*, urbs Campaniæ, Regni Neapolitani caput, aliquando *Parthenope* dicta, Maronis tumulo clara:

Nec

Nec ſolum feſtas ſecreta Neapolis aras. Stat.

Νεκυηγὸς, ου, (ὁ), *mortuorum & umbrarum ductor*, ſeu *portitor*, Charontis epith. in Epigr. Dicitur & *νεκυοστόλος*: hinc *νεκυοστόλος πορθμεὺς*, ibidem.

Νεκυοσσόος, ut *νεκυοσσόος ὥρη*, *hora ſuſcitans mortuos*, Nonn.

Νεογιλὲς, έος, [τὸ], &

Νεογιλὸς, ου, (ὁ), *infans juvenis, recens natus*. Odyſſ. μ. v. 86.

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς.

Hujus quidem vox quanta catuli leonis.

Νεόθυτος, ου, (ὁ), *nuper immolatus.*

Νεόπλυτος, (ὁ καὶ ἡ), *recens ablutus.*

Νεοζυγες, [*αἱ*], *recens nuptæ*, Apoll.

Νεοζυγος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *recens copulatus*, *recens nupta*, Eurip.

Νευρίτης, deſcribitur inter gemmas apud Orpheum.

Νηγάτεος, ου, (ὁ καὶ ἡ), quaſi *νεηγάτεος*, ideſt, *νεωστὶ γενόμενος*, *novus*, *nuper factus*. Iliad. β. v. 43.

Νήδυμος, ου, (ὁ), *dulcis*, pro *ἥδυμος*, pleonaſm. τοῦ ν, vel *profundus*, unde vix emergere, vel excitari poſſis, a *νὴ* privat. & *δύω*. Iliad. β. v. 2.

Νηλίτης, έος, [ὁ καὶ ἡ], *peccator*, quia *λίαν ἁμαρτωλος*. Poteſt etiam eſſe *νη στερητικὸν μορίον*, *privativa particula*, eritque Νηλίτης, *culpa vacans*, *ἀναμάρτητος*. Hom. Odyſſ. π. & τ.

Νηλῖτις, ιδος, *non peccans*, *inſons.*

Νηπίαχος, ου, [ὁ], *parvus infans*. Iliad. β. v. 338. & Phocylid.

Νηπιάχοις *ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.*

Infantibus tenellis ne corripias manum violenter.

Hinc *ἐκ νηπιάχου*, *ἐκ βρέφεος*, *ἐκ παιδὸς*, h. e. *a puero*, *a pueritia*, in Epigr.

Νηρίτης, ου, (ὁ), *nerites*, conchæ genus natatilis, quam *naticem* Gaza vertit, ut ſit *natex*, *icis*, apud Ariſtot. lib. 4. de Partib.

Νήριτος, ου, (ὁ), *magnus*, *multus*, *innumerabilis*. Heſiod. *Βοῇ τότε νήριτος ὕλη*: *immenſa & frondoſa ſylva.*

Νησὶς, ίδος, (ἡ), *Neſis*, *idis*, & *Nebum*, Inſula parva Campaniæ, proxima continenti, inter Neapolim, & Puteolos, aſparago herba celebris. Hujus nominis caſus obliqui interdum producti reperiuntur: Papin.

Syl-

Sylvaque, quæ fixam Pelago Neſida coronat. Adde Lucan. lib. 6. v. 90.

Νικαίαρχος, ου, (ὁ), *Nicæarchus*, Pictor fuit ſua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit: & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Νίκανδρος, *Nicandrus, ſive Nicander*, Colophonius, Grammaticus, & Poeta, & Medicus tempore Attali juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Auctor Suidas. Nic. Alexiph. v. 629.

Νικάνωρ, *ορος*, nomen propr.

Νικάω, *vinco, fero palmam*. Iliad. *α.* v. 576.

. . *ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.*

. . *quoniam pejora vincunt.*

Νίκη, *ης*, (ἡ), *victoria*. Iliad. *η.* v. 21.

. . Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.

. . *Trojaniſque cupiebat victoriam.*

Νίκη Ἀθηνᾶ, Statua erat Athenis in honorem Palladis erecta, dextra manu tenens malum punicum, ſiniſtra vero robur, & imperium oſtentans.

Νικητήριον, ου, (τὸ), *victoria, præmium victoriæ*, quod ob victoriam fiebat, & de collo pendens geſtabatur, ut *torques*, & hujuſmodi, ut ſcribit vetus Iuvenalis interpres in Sat. 3. in illud v. 68.

Et ceromatico fert niceteria collo.

Νικητὴς, οῦ, [ὁ], *victor*.

Νικηφόρος, [ὁ καὶ ἡ], *victor*. Item nomen propr.

Νικίας, ου, (ὁ), *Nicias*, nomen prop. Theocr. Idyll. *ιέ.* v. 2.

Νικόλαος, & Νικόλεως, *Nicolaus*, nomen propr.

Νικόμαχος, *Nicomachus*, pater Ariſtotelis.

Νικόπολις, nomen urbis in Epigr.

Νιφάτης, ου, (ὁ), *Niphates*, majoris Armeniæ fluvius ſuper Aſſyriam, quo nomine dictus eſt mons Armeniæ, ex quo Tigris naſcitur, ut refert Strabo. Virg. 3. Georg.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem.

Montem dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mons eſt Niphates. Dictus eſt autem *Niphates ἀπὸ τῆς νιφάδος*, h. e. *a nivibus*. Hinc apud Horat. 2. Carm. ode 9. *rigidus Niphates* vocatur.

Νίφη, *ης*, [ἡ], *Niphe*, una ex comitibus Dianæ, a niveo candore appellata. Ovid. 3. Metamorph.

Excipiunt laticem Niphεque, Hypaniſque, Rhaniſque.

Νιφοβλῆτες, *nive obrutæ*: epitheton maximorum montium: νιφοβλῆτες Ἄλπεις, *Alpes nive petitæ*, in Epigr.

Νιφόεις, εντος, *nivoſus*. Heſiod. *ἐν Ὀλύμπῳ νιφόεντι*, *in Olympo nivoſo*.

Νίφομαι, *nive obruor*. Nonn. κη. v. 236.

> Νίφετο μὲν τότε γαῖα . .
>
> *Nive obruebatur tunc terra* . .

Νίφω, *ningo*.

Νῖνος, (ὁ), *Ninus*, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem: Ninus vero totam Aſſyriam. Ovid.

Νιρεὺς, ἐος, nomen propr. Iliad. β. v. 180.

Νισαίη, *Niſæe*, nomen propr. Nymphæ, cujus meminit Virgil. 5. Æneidos:

> *Niſæeque, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.*

Νισαῖος, ου, (ὁ), *Niſeus*, ut *canes Niſei* apud Ovid. 4. Faſt.

Νῖσος, ου, *Niſus*, rex Megarenſium, pater fuit Scyllæ: cetera vide apud Virgil. 1. Georg. & Tibull. lib. 1. Eleg. 4.

Νίσυρος, nomen Inſulæ eſt inter Cycladas. Iliad. β. v. 183.

Νομίκιος, & Νομίκος, *Numicius*, & *Numicus*, ingens fluvius fuit in Latio; in quo repertum eſt cadaver Æneæ, & conſecratum. Vide Liv. Decad. 1. lib. 1.

Νυκτιφαὴς, ἐος, (ὁ καὶ ἡ), *noctu apparens*, *noctu lucens*, Nonnus. Hinc Luna *Noctiluca* dicitur Horatio.

Νυκτιλόχοι, [οἱ], *latrones nocturni*, Ariſtoph.

Νυκτιμένη, ης, [ἡ], *noctua*.

Νυκτινόμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *avis quæ noctu paſcitur, & vagatur*, ut *ulula*.

Νυκτιπλανὴς, ἐος, [ὁ καὶ ἡ], *noctivagus*, Oppian.

Νυκτιπόλος, ου, [ὁ], *noctivagus*, ut *Luna noctivaga* dicitur a Poetis, & *currus noctivagus*.

Νυὸς, οῦ, [ἡ], *nurus*, *ſponſa*. Iliad. γ. v. 49.

> . . *νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων*.
>
> . . *ſponſam virorum bellicoſorum*. . . Homerus Helenam, vocat quia Græci pro ea ceu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant.

Νῦσα, ης, (ἡ), *Nyſa*, urbs Arabiæ, apud quam (ut Diodorus ait) Bacchus educatus a Nymphis fuit. Unde & Νύσαιος dictus eſt, ac cognominatus Διονύσιος, a

Iove

Iove ſcilicet, & Nyſa nomen accipiens.

Νυσεύς, έος, dictus eſt Bacchus. Ovid. 4. Metamorph.

Νυσιάς, άδος, *Nyſias*, *adis*, patronym. femin. ut *Nymphæ Nyſiades* apud Ovid. 3. Faſt.

Νυσιγενής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *Nyſigena*, qui in Nyſa natus eſt. Catull. Argon. epigr. 59.

Νύχευμα, τος, [τὸ], *lucubratio*, *vigiliæ*, Eurip. in Supplicib.

Νύχιος, ου, (ὁ), *nocturnus*, *pernox*, Heſiod.

Νυχοβόρος, ου, [ὁ], *nocte vorans*: muris epith. apud Nicand. Prima producitur Ectaſi.

Νώδυνος, ου, (ὁ), *doloris expers*.

Νωδυνία, ας, (ἡ), *indolentia*, *doloris levatio*.

Νώνυμος, ου, (ὁ), *inglorius*, *obſcurus*, *ignobilis*, media ſyllaba vi *Liquidæ* producta. Iliad. μ. v. 70.

Νωνύμους ἀπολέσθαι . . *inglorios perire* . .

Et Iliad. ν. v. 227. & Odyſſ. α. v. 222. Sunt qui hic νώνυμνον legendum putant; ſed Euſtathius ſemper primam lectionem agnovit, præcipue fol. 848. lin. 32. Atque hanc etiam conſtanter agnovere MS. CCC. Cantabr. Barocc. Oxon. & MS. Mori. Præterea media producta reperitur apud Phocylid. v. 164.

Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι.

Ne maneas caelebs, ne forte ſine nomine pereas.

Et apud Apollon. β. Argon.

Ξ

Ξηρόμυρον, *unguentum ſiccum*. Vide Aetium lib. 6.

Ξηροπυρίτης, ου, (ὁ), *panis cibarius, ſeu furfuraceus*. Amerias apud Athen. lib. 3.

Ξηροφαγεῖν, *pane ſicco uti, & ſolitario* h. e. *ſine opſonio*. Servant adhuc hanc Itali locutionem: nam apud nos *pane aſciutto*, idem eſt, quod Latine *ſiccus*. Vide Iulium Capitolinum in Antonino Pio, hunc Principem *panis ſicci* fragmento ruentem ſtomachum fulciviſſe narrat. Atque hinc eſt illa ξηροφαγία, uſitatum apud Chriſtianos nomen, qua Fideles tota quadrageſima utebantur, Sabbatis ac Dominicis exceptis, uti ex Canone Laodiceno quinquageſimo. Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 211.

Ξόανον, ου, (τὸ), *ſtatua, ſignum*, ac proprie quæ Heroibus erigitur ſtatua, quemadmodum quæ diis, εἴδωλον, quæ regibus ἀνδριάς. Ξόανα, *ſimulacra brevia, quæ portabantur in Lecticis*, inquit Servius Virgilii interpres, qui etiam ſic ſcribit, ligneum ſimulacrum Latine *delubrum* a libro, ideſt, raſo ligno factum, quod Græce ξόανον dicitur. Vide Ammon.

Ξυάλη, & ξυήλη, *radula*, inſtrumentum quo aliquid raditur: Heſych. vocat *falculam, ſive falcatum gladium*.

Ξυήνη Λακωνικὴ apud Polluc. *aſcia, ſecuris*, qua utebantur Lacones.

Ξυηρὸς, οῦ, [ὁ], *levigatus*,

Ξυλίτης, ου, (ὁ), *piſcis quidam*.

Ξυνός, οῦ, (ὁ), *communis*: ξυνὸν δόρυ, *adjutrix haſta, & ſocia periculi*. Iliad. ο. v. 193. & Theocr. Idyll. κγ. v. 24.

Ξυνήων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *communis*. Nonn. v. 266.

Ευνέτην, ἠὲ θυγάτρα βαλὼν ξυνήονι πότμῳ.

Conjugem, aut filiam mittens communi morti.

Ξυνῇ, *communiter*. Dionyſ. de ſitu Orbis v. 1097.

Ξυνῇ ὁμῶς μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνὰς.

Communiter ſimul omnes cognomento Arianos.

Ξυνόω, *conjungo, conſocio*. Nonn.

. . ἔπος ξύνωσε Φιλίππῳ . . *reſpondit Philippo*.

Et alibi: . . τό-

. . τόδε πάντες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ.
. . *hoc una & eadem ſententia dixiſtis.*

Ξυόεις, εντος, *politus*, *levigatus*. Th. ξύω.

Ξυράω, & ξυρέω, *rado*, ut κείρω *tondeo*. Soph. in Ajace.

Ξυρήκης, εως, [ὁ καὶ ἡ], *pubeſcens*, *aptus qui radatur*. ξυρήκης κυρὰ, Euripid.

Ξυρήσιμος, ου, (ὁ), idem quod ξυρήκης.

Ξύρησις, εως, [ἡ], *raſura*, Columell.

Ξυρίας, ου, (ὁ,) *qui ad cutem tonſus eſt*, *raſus*; eſt & perſona tragica, Poll.

Ξύριον, ου, (τὸ), *novacula*.

Ξυροδόχη, ης, (ὁ); apud Ariſtoph. & Poll. &

Ξυροθήκη, ης, [ἡ], *theca novacularum*.

Ξύρομαι, *rador*, vel *me rado*, proprie novacula.

Ξυρὸν, οῦ, (τὸ), apud Poll. & ξυρὸς, (ὁ), *acutus*, *ad radendum & ſcalpendum idoneus*. Iliad. κ. v. 173.

. . πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
. . *res omnibus in novaculæ ſitæ ſunt acie.* Vide Eraſm. in Proverb. *in acie novaculæ*; pro quo & ξυρεῖν ἐν χρῷ, *tondere ad cutem* dicitur, cum ſignificatur quod eſt proximum periculo.

Ξυσσίτος, ου, [ὁ], *convictor*, *contubernalis*. Th. σῖτος, *panis*.

Ξύω, *rado*, *erado*, *polio*, *dolo*. Ξύειν etiam *ſcribere* eſt, τὸ γράφειν, Homero, teſte Suida. Unde ξύσματα, τὰ γράμματα, *literæ*, *& characteres*.

O

Oάρ, ἄρος, (ἡ), *uxor*. Iliad. ι. v. 487.
Oἀρίζω, *loquor*, proprie cum mulieribus. Iliad. ζ. v. 518.
Oἀριστὴς, ῦ, (ὁ), *confabulator*, *familiaris*. Odyſſ. τ. v. 179.
Oἀριστὺς, ύος, [ἡ], *confabulatio*. Iliad. ξ. v. 216.
Oἄρος, ϐ, (ἡ), *femina*. Iliad. ι. & in Epigr.
Oβρῖμος, ϐ, [ὁ], *potens*, *minax*, *fortis*. Iliad. δ. v. 455.
Oβριμόεργος, ϐ, (ὁ), *horrenda*, *& gravia patrans*. Iliad. ε. v. 403.
Oβριμόγυιος, ϐ, (ὁ), *validus*, *robuſtus*, proprie *validos artus habens*, epith. Ceti apud Oppian. Halieut. γ. v. 39.
Oβριμοπάτρη, ης, (ἡ), vel ὀμβριμοπάτρη, *nata patre prævalido*, *& forti*, epith. Minervæ. Iliad. γ. v. 357.
Oβριμόπατρος, ϐ, [ὁ καὶ ἡ], *forti patre genitus*. Iliad. ε. v. 747.
Oβριμόθυμος, ϐ, [ὁ], *magnanimus*, Heſiod. in Theog.
Oδίτης, ϐ, [ὁ], *viator*. Odyſſ. η. v. 204.

. . καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης.
. . *& ſolus iens occurrerit viator.*

Oδύνη, ης, (ἡ), *dolor*. Odyſſ. α. v. 244. & Odyſſ. β. v. 79.

. . ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
. . *inanes dolores injicitis animo.*

Oδυνηρὸς, ῦ, [ὁ], *gravis*, *moleſtus*, *acerbus*. Ariſtoph.
Oδυνήφατος, ϐ, (ὁ, *pellens dolorem*. Iliad. ε. v. 402.
Oδύρομαι, *lugeo*, *lamentor*, *doleo*. Iliad. β. v. 290. & Odyſſ. α. v. 243.

. . οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
. . *neque amplius illum lugens defleo.*

Oκριόεις, εντος, [ὁ], *horrendus*, *dirus*. Iliad. ζ. v. 345.
Oκρυόεις, εντος, [ὁ], *idem*.
Oἰέανος, *unicam veſtem habens*. Vide ἑανὸς.
Oἴεαι, antep. l. pro οἴῃ, per dialyſin, *exiſtimas*. Iliad. ι.

Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀίεαι . . . *ſuſpicaris.*

Oἴω, *puto*, *opinor*, *cenſeo*. Iliad. α. v. 59.

Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀίω.
Atride, nunc nos iterum errantes puto.

Oι-

Οἰδιποδιόνιος, *Oedipodionius*. Ovid. 15. Metam.
Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Οἰδιποδιονίδης, ου, (ὁ), *Oedipodionides*, patronym. maſc. Stat. 1. Thebaidos:
Oedipodionides furtim deſerta pererrat.

Οἰκόσιτος, ου, [ὁ], *qui alitur domi, qui ex ſuo vivit*. Opponitur τῷ παρασίτῳ. Οἰκόσιτοι μαθηταὶ, dicuntur diſcipuli, qui magiſtri ædes diſcendi cauſſa frequentant, ſed non ab eo aluntur. Tandem *οἰκόσιτοι nuptiæ* ſunt, quæ domi celebrantur inter familiares dumtaxat, remota cetera forenſi multitudine. Athen.

Οἰκοτρίβης, ου, (ὁ), Euſtath. is qui natus ſervis parentibus, ipſe etiam eſt ſervus: *verna*, h. e. ſervus domi natus.

Οκτάρυμος, ſeu *ὀκτάῤῥυμος*, ου, (ὁ καὶ ἡ), *octijugis*, *octo temones habens*.

Οἰνοβαρὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *vino gravis*, *ebrius*. Iliad. α. v. 222.

Οἰνοπίπης, ου, (ὁ), *vinolentus*, *temulentus*. Ariſtoph. At vero ſecundum Suidam, *οἰνοπίπης*, proprie eſt is, qui circumcirca vagis oculis inveſtigat quod poteſt, ut *γυναικοπίπης*, *παρθενοπίπης*, & *παιδοπίπης*, ab *ὀπιπεύω*, *circumſpicio*.

Οἰσάμενος, ου, (ὁ), *ſuſpicatus*. Apoll. Arg. δ. v. 220.
. . *οὔ τι ὀϊσαμένη δόλον εἶναι*.
. . *nullum ſuſpicata dolum ſubeſſe*. Th. ὀΐω.

Οἰζυρὸς, οῦ, [ὁ], *ærumnoſus*, *miſer*. Iliad. α v. 417.
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων.
Nunc autem ſimul & cito moriturus, & miſer ſupra omnes. Apud Theognidem, οἰζυρὸς, eſt *improbus*.

Ολβιόθυμος, ου, (ὁ), *beatus*. Orph. hym. in Iovem.

Ολιγοδρανέω, *langueo*, dicitur proprie de animam agentibus. Iliad. ο. v. 245.

Ολιγοδρανία, ας, (ἡ), *languor*, in Epigr.

Ολιγόμυθος, *pauciloquus*, Plaut.

Ολιγόπυρος, *parum habens tritici*. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Ολιγοσιτεῖν, *exiguo cibo eſſe contentum*.

Ολιγοσιτία, ας, [ἡ], *continentia in victu*.

Ολιγόσιτος, ου, [ὁ], *qui modico cibo utitur*.

Ολιγόψυχος, ου, (ὁ), *puſillanimis*.

Ολολυγὴ, ῆς, [ἡ], *ejulatus muliebris*, *vociferatio*. Iliad. ζ.
Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι . . .

Quæ ejulatu omnes . . Supplicia muliebria dixit Salluſt.

Ὀλολῦγόνες, genus ejulatus, quem emittunt mares ranæ, cum feminas ad coitum vocant, quem etiam *ololygones* Latini vocant, h. e. ὀλολύζοντας. Vide Plin. lib. 11. cap. 37.

Ὀλολυγὼν, όνος, *avis ſolitariæ genus*, apud Aratum: quam Cicero *acredulam* vocavit. Theocr. Idyl. ζ. v. 139.

Ὀλόπυρος, *triticum integrum*.

Ὀλόσφυρος, καὶ ὀλοσφύρατος, apud Heſych. *ſolidus, non conflatus, ſed malleo ductus*. Dicitur etiam ὀλοσφυρήλατος. Th. σφῦρα, *malleus*.

Ὀλοφύρομαι, *lugeo, queror, ejulo*. Iliad. ι. v. 871.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Et lamentans verbis alatis allocutus eſt.

Ὀλοψυχῶς, *toto animo*.

Ὀλυμπιονίκης, ου, [ὁ], *victor in Olympiis, qui Olympia vicit*, Valla apud Thucydid.

Ὀλῦρα, ας, (ἡ), *legumen nigrum ervo minus*, quod hodieque apud maritimos Lyciæ majoris nomen ſervat. *Siligo*. interpr. Theodor. Nonnulli a ſiligine ſeparant. Valla nunc *avenam*, nunc *far* interpretatur. Plin. lib. 18. *arincam* exponit. Homerus etiam pabulum facit equorum Iliad. ε. v. 196.
. . κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ὀλυράς.
. . *hordeum album comedentes, & arincam*.

Ὅμαδος, ου, [ὁ], *conventus, cœtus*. Iliad. β. v. 95. Dicitur & ὁμὰς, ἄδος.

Ὁμαλύνω, *explano, polio, adæquo*.

Ὁμαλύνων, *adæquans ſolo*.

Ὁμήγυρις, εως, (ἡ), *cœtus*. Hom. hym. in Apollin.
Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.
Contendit Iovis domum, deorum cum cœtu aliorum.

Ὁμηγυρίζομαι, *congrego, cogo*. Odyſſ. π.

Ὁμηρομάστιξ, ῖγος, (ὁ), *Homeromaſtix*, h. e. *Homeri flagellum*, cognomentum eſt Zoili cujusdam.

Ὁμιλαδὸν, *ſimul, turmatim, catervatim*. Iliad. μ. v. 3.
Ἀργεῖοι, καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν . .
Argivi, & Troes catervatim . .

Ὁμιληδὸν, *idem*. Heſiod.

Ὁμιλέω, *verſor, concionor, convivo*. Iliad. α. v. 261.
. . . καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν
Ἀνδράσιν ὡμίλησα . .

. . . &c.

. . *& cum melioribus, quam vos eſtis,*
Viris conſuetudinem habui . .

Ὁμιλητής, ῦ, (ὁ), *diſcipulus, contubernalis.*

Ὅμιλος, ȣ, [ὁ], *vulgus, cœtus, turba.* Iliad. ν. v. 307.
. . τῇ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
. . *qua parte fert animus ingredi turbam?*

Ὀμιχεῖν, *mejere, lotium reddere, urinam facere.* Heſiod. lib. 2. ἔργων:
Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
Neque contra Solem verſus erectus mejito.

Ὀμιχησις, εως, (ἡ), *mictus, lotium, commictus* Lucretio lib. 4.
At commictus aquæ digitum non altior unum. *Micturam* dicit Albertus lib. 7. de Animalib. Plautus urinam vocavit *fullonicam* in Aſinaria: *Mirum*, inquit, *niſi fullonicam bibere ſolitus.* Quoniam fullones, auctore Plin. lib. 28. utuntur illa, eos propterea podagrâ tentari negant: quam idem Plinius ob eamdem cauſſam *fulloniam* appellat. Heſychius hanc vocem aſpirat.

Ὁμοθυμαδόν, *unanimiter, unanimi conſenſu.*

Ὁμοψύχως, *communi omnium conſenſu.*

Ὁμόθυμος, ȣ, (ὁ), *unanimis.*

Ὁμοθυμία, ας, (ἡ), *unanimitas.* Liv.

Ὁμοιόκριθος, *hordei gerens ſpeciem, hordeo ſimilis.*

Ὁμοιόπυρος, *tritico ſimilis.* Theophr. lib. 4. cap. 6.

Ὁμοσιτέω, *ſimul veſcor.*

Ὁμόσιτος, ȣ, (ὁ), *convictor, qui una veſcitur.*

Ὁμότιμος, ȣ, (ὁ), *par honore.* Phocyl. v. 34.
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις.
Sint in pari honore advenæ cum civibus.

Ὁμόφυλος, ȣ, (ὁ κ ἡ), *ejuſdem generis, ſeu tribus, contribulis.* Hinc ὁμόφυλοι ὄρνιθες, *ejuſdem generis aves*, Xenoph. ὁμόφυλος Ζεύς, *gentilitius Iupiter, contribulis Iupiter*, Plato in legib.

Ὁμόψυχος, ȣ, (ὁ κ ἡ), *unanimis, concors.*

Ὁμοψύχως, *unanimiter, eodem animo.*

Ὀμφακίτης οἶνος, *omphacites vinum, quaſi acerbum*: fit ſiccata ſole ùva paullo ante maturitatem decerpta. Dioſc. lib. 5. cap. 14.

Ὀμφακῖτις κηκὶς, *galla omphacitis*, cujus duo genera vide apud Dioſc. lib. 1. cap. 47.

Ὀνῖτις, ιδος, [ἡ], *Onitis* Plinio, & ὀνῖτις Dioſcoridi, genus eſt origani, quod deſcribit Dioſc. lib. 3. cap. 33.

Dic

Sic dictum eſſe volunt, quia ſit aſinorum pabulum.

Ὀνοβάτις, (ἡ), *mulier in adulterio deprehenſa:* apud Cumanos in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponebatur, indeque aſino impoſita per civitatem vehebatur. Ea infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Ab eo tempore lapidem tamquam impurum, & deteſtabilem vitabant. Eraſm. in Chiliad. & apud Heſych. ὀνοβάτιδες, *famoſæ mulieres*. Originem fabellæ de aſinino capite, quod conſtanti ſuperſtitione ab Iudæis coli Ethnici commenti ſunt, ex eo decepti, quod *Beth-aven*, aut potius *Beth-on*, Græce οἶκος ὄνου, tum *templum abominationis*, tum *aſini* redderetur, videſis apud Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Biblici pag. 59. & 60.

Ὀνυχίτης, ου, [ὁ], *onychites lapis*, Suid.

Ὀνύτης, ου, (ὁ), *Onytes*, nomen viri propr. quod Donatus (inquit Servius) dicit aut gentile eſſe, aut patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in *tes* exit, neque *Onytes*, a qua gente ortum habeat, uſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt. Hæc Servius enarrans Virgilianum illud lib. 12. Æneid.

Tres uno congreſſu, & mœſtum mittit Onytem.

Ὀξυθυμεῖν, *acriter iraſci, excandeſcere*. Dicitur &

Ὀξυθυμεῖσθαι Ariſtophani.

Ὀξυθυμία, ας, [ἡ], *excandeſcentia, iracundia:* quod vitium opponitur μακροθυμίᾳ h. e. *æquanimitati*.

Ὀξύθυμια, [τὰ], & pro eodem ὀξυθυμία, ας, (ἡ), *piacula atque expiationes quædam*, quas, luſtratis ædibus, efferebant in trivia, ut illa in Virgilii Pharmaceutria ita jubet:

Fer cineres, Amarylli, foras; rivoque fluenti,

Tranſque caput jace: ne reſpexeris. Alii hac voce *Cruces* intelligunt & *ligna*, e quibus nonnulli ſtrangularentur. Ita Ariſtarchus apud Suidam.

Ὀξύῤῥινες, (οἱ), *naſo acuto*.

Ὀξυθυμίας, ου, (ὁ), &

Ὀξύθυμος, *præceps animi*, Virgilio *iræ impatiens*, qui *cerebroſus* Horatio: *cerebroſus proſilit unus*. Et alibi: *O te, Bollane, cerebri Felicem!* Idem poeta cum de ſe ait: *iraſci facilem, tamen ut placabilis eſſet*; ſignificat ſe eſſe θυμικὸν καὶ ὀξύθυμον: nam hi iram colligunt, & ponunt temere: quod ipſe de pueris dixit; de quibus ita Ariſtoteles Rhet. 2. καὶ θυμικοὶ, καὶ ὀξύθυμοι, ideſt, *iracundi & acris iræ*. Idemque ait, *cerebroſos*, & *liberos* in

lo-

loquendo non metuendos, ſed mites diſſimulatoſque hoſtes.

Oπάων, ονος, [ὁ], *miniſter*, *comes*. Iliad. *η*. v. 165. dicitur & ὁμάς, αἶδος.

Oπιπεύω, *contemno*. Nonn. ζ. v. 54.

Τερπωλῆς χατέοντας ὀπιπεύων ὑμεναίους.

Delectatione carentes contemnens hymenaeos. Item *obſervo*, *contemplor*.

Oπλίτης, ου, (ὁ), *miles*. Opp. κυνηγ. β. v. 64.

Στράπτουσι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὁπλίτῃσιν.

Fulgentes confertis ex adverſo militibus.

Oπλιτεύω, *armatus incedo*.

Oπλιτίδες, [αἱ], *ſtatuae feminarum armatae*.

Oπλιτοδρομεῖν, eorum eſt, qui armati curſu certabant.

Oπλιτοδρόμος, ου, (ὁ), apud Polluc. *armatus currens*.

Oπλιτοπάλης, ου, (ὁ), apud Æſchyl. *qui armatus luctatur*.

Oπωρινὸς, ῦ, (ὁ), *autumnalis*. Iliad. ε. v. 5.

Aςέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον . .

Stellae autumnali ſimilem . . & lib. π. v. 385.

Oπίτης, ου, [ὁ], nomen prop. viri. Iliad. λ. v. 300.

Ὅραμα, ατος, (τὸ), *ſpectaculum*. Βατραχ. v. 91.

Ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὅραμα.

Hydrus ex improviſo apparuit, horrendum ſpectaculum.

Ὅρασις, εως, (ἡ), *viſio*, *aſpectus*.

Ὁρατὴς, ῦ, [ὁ], *ſpectator*.

Ὀρεοσέλινον, ου, [τὸ], *oreoſelinum*, apium montanum, Dioſc. lib. 3. cap. 76. *montapium*, Gaza.

Ὀρκῦνος, ου, [ὁ], *Orcinus piſcis*. Opp. Hal. α. v. 183.

Ὀρκύνων γενεὴ, καὶ πρηνάδες, ἠδὲ κυβεῖαι.

Orcynorum genus, *& prenades*, *atque cubeae*.

Ὄρχαμος, quaſi ἄρχαμος, *princeps*. Iliad. β. v. 837.

Ὀρθοπυγιᾶν, *ſurrigere clunes*, ut qui ſtat, major videatur, Heſych.

Ὀρθοπύγιον, *pars ſupra clunes elata*, quae & ὄῤῥος dicitur Heſych.

Ὀριγανίτης οἶνος, *origanites vinum*, ideſt, ex origano confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 55.

Ὀριμαλίδες, *poma agreſtia*, *& ſylveſtria*, quae matureſcunt ſimul atque ficus: ita dicta a montibus quibus proveniunt. Theocr. Idyll. 1.

. . οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες . .

. . *neque cum glandibus montana poma* . .

Videſis proverbium apud Eraſm. *Orimalides cum acylis ne contuleris*, pag. 178.

Ori-

Ορῖνω, *concito*, *commoveo*. Iliad. β. v. 142.

. . τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ ϛήθεσσιν ὄρινε.

. . *his animum in pectoribus commovit*. Et Odyſſ. ω. v. 567. Vide apud Eraſm. prov. ὗν ὀρίνει, *ſuem irritat*, quod dicitur in rixarum avidum.

Ορνις, ιθος, *avis*, *gallina*, *ales*. Iliad. β. v. 271. & Theocritus in Bucolicis:

Καὶ μοισᾶν ὄρνιθες ὅσοι ποτὶ χῖον ἀοιδὸν,
Αντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Quotquot aves Muſarum audent certare poetæ
Chio, *coccyſſando*, *opera conantur inani*.

Vide Eraſm. in Proverb. Μυσῶν ὄρνιθες. pag. 252. & ὀρνῖθων γάλα. pag. 102.

Ορνιϛευτὴς, ῦ, (ὁ), *auceps*.

Ορνιθάριον, ῦ, [τὸ], *avicula*.

Ορνιθεία, ας, (ἡ), *augurium*, *auſpicium*, ſcil. futurorum prædictio ex avium volatu, aut garritu.

Ορνιθεύομαι, *auguror*.

Ορμιὴ, ῆς, (ἡ), *linea piſcatoria ſetis equinis contexta*. Opp. Hal. γ. v. 150.

Ορμιῇ λαγόνας προσπτύσσεται . . .
Funiculo lumbos applicat . .

Ορμῖνον, ῦ, [τὸ], *horminum*, genus herbæ, de qua Dioſc. lib. 3. cap. 145. & Nicand. in Alexipharm.

Ορνιθοβόσκος, ῦ, [ὁ], *aviarius*, *avium paſtor*; at ὀρνιθόβοσκος, *aviarium*.

Ορνιθόγονος, ῦ, (ὁ), *ex ave natus*, Euripid.

Ορνιθομάνης, ιος, (ὁ καὶ ἡ), *qui aves alendi inſano tenetur ſtudio*.

Ορνιθομανῶ, *avium teneor amore*, Ariſtoph.

Ορνιθοπέδη, ης, [ἡ], laqueus qui avibus tenditur, Ciceroni *tendicula*.

Ορνιθοφάγος, ῦ, (ὁ), *aves comedens*.

Ορνιθὼν, ῶνος, (ὁ), *aviarium*, *cortalium ſtabulum*, *officina cortalium*, Columell. lib. 8. cap. 3.

Οροβίτης, *coloris ſpecies ex lutea herba confecta*. Plin. lib. 3. cap. 5.

Οροθύνω, *concito*. Iliad. ο. v. 595.

. . τοὺς δ' ὀρόθυνεν.

. . *hos vero concitabat*.

Ορροπύγιον, *uropygium*, ultima in animalibus renum pars, quæ ſedi ſupereminens, anum ex ſuperiore parte integit, in avibus manifeſtior, quam in homine. Non habet

bet hæc pars Latinam appellationem, cujus in epigrammate ſuo meminit Martial.

Et anatis habens orrhopygium macræ.

Ὀρυμαγδὸς, ȣ, (ὁ), *tumultus*, *ſtrepitus*, proprie in montibus cum cæduntur arbores. Iliad. β. v. 810.

Ὄσιρις, ιος, vel ιδος, (ὁ), *Oſiris*, Ægyptiorum Deus, ſub hominis cornuti ſimulacro primum, ac poſtea ſub ſpecie bovis adoratus. Iuvenal. Sat. VIII. 29.

Exclamare libet, populus quod clamat Oſiri

Invento . . . Hunc & *Maevin* aut *Mneven* vocarunt. Sub Oſiride vero Moſen latuiſſe viri eruditi fatentur. De Moſaicis cornibus h. e. de ejus cornuta, ſeu biſurcata radiatione videſis Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Biblic. pag. 78. & 79.

Ὀσιρῖτις, ab Ægyptiis dicitur herba, quam *cynocephaliam*, h. e. *canis caput* vocant, quod canino capiti ſit ſimilis. Tradunt, ſi quis eam totam eruat, ſtatim mori. Plin. lib. 3. cap. 2.

Ὀςρακίτης, ȣ, [ὁ], *lapis oſtracites*. Plin. lib. 36. cap. 19.

Ὀςρίτης, ȣ, (ὁ), nomen lapidis apud Orpheum.

Ὀτρυνέω, *excito*, *hortor*. Iliad. ξ v. 131.

Ἄλλȣς δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν . .

Ceteros adhortantes immittemus . .

Ὀτρύνω, *tumultuor*, *excito*. Iliad. β. v. 94.

Ὀτρύνȣσ' ἰέναι . .

Incitans ire . .

Ὀυλαμὸς, ȣ, (ὁ), multitudo L. equitum quadrangulari forma diſpoſita. Iliad. δ. v. 251.

Ὀυλοκάρηνος, ȣ, [ὁ], *criſpus*, ſeu *criſpo capite*. Odyſſ. τ. v. 246.

Ὀυλοχύτης, ȣ, (ὁ), *bordeum ſale conſperſum*, ſeu *mola ſalſa*, aut *caniſtra*, quibus ſalſæ fruges portabantur. Iliad. α. v. 440. De hac re vide τὸν πάνυ Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 81.

Ὀυρανὸς, ȣ, (ὁ), *Caelum*. Hic nota numquam Græcos πληθυντικῶς h. e. plurativo numero hanc vocem uſurpaſſe, quia id σολοῖκον apud ipſos habetur. Apud Latinos autem *Caelos* licuiſſe dici teſtatur Lucretius II. 1096. *Quis pariter caelos omneis convertere?* Neque audiendus eſt Tanaquillus Faber, qui id ad infinitos Epicureorum mundos retulit, acute quidem, ſed non vere. Nam & Varro uſus fuerat in IV. de L. L. *Caeli dicuntur loca ſupera*, *& ea deorum*; & veteris alterius poetæ illud affertur:

Iup-

Iuppiter in Caelis, Caeſar regit omnia terris.

At, inquies, unde ſic loqui didicerunt Latini? Ab Hebræis, a quibus per Tyrrhenos pleraque ſuorum tum vocabulorum ac locutionum antiquarum, tum etiam dogmatum hauſerunt. Atque id liquido demonſtrat ipſum *Caeli* nomen, quod totum Hebraicum eſt. Videſis Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Bibl. pag. 30.

Οὐρίαχος, ου, [ὁ], *ferrum quo ima haſtilis pars præfixa erat*. Iliad. ν. v. 443. Hic & σαυρωτὴρ vocabatur. Haſta enim apud veteres utrinque mucronata erat, nimirum ſuperne munita ἐπιδορατίδι (illâ, inquam, cuſpide, qua plurimum ad impetendum utebantur) inferne vero mucrone altero, qui vocabatur σαυρωτὴρ alter, quia geminus erat: unus ſcilicet, ut fracta ἐπιδορατίδι ad feriendum ſuccederet, alter ut in vaginam h. e. in ſauroterem alterum ſtabilem, ſive bello intermittente, ſive dormiente aut otiante duce, rectus includeretur. Vide Euſtath. tom. 2. pag. 793. lin. 30. Haſta autem apud Romanos, quia caruit infima cuſpide (teſte Polybio lib. 6. pag. 655. edit. Amſtel.) σαυρωτῆρος ſibi nomen numquam uſurpavit, quia ejus pars infima iners erat. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 147.

Ὀψάριον, ου, (τὸ), & ὄψον, apud antiquos idem valebant κατ' ἐξοχὴν quod *piſciculus*, & *piſcis*: idque ex eo fiebat, quod piſcium uſus adeo vulgaris erat, ut hi *Opſonii* nomen vulgo geſſerint. Qui igitur aſſentiemur Platoni lib. 3. de rep. aſſerenti, Heroibus apud Homerum numquam fuiſſe piſces appoſitos; licet ad Helleſpontum (ἰχθυόεντα *piſcoſum* ab eorum copia appellatum) caſtra habuerint? Stemus igitur potius ab Athenæo, qui lib. 1. cap. 10. Homero ipſo teſte, piſcium eſum confirmavit. Odyſſ. enim μ. v. 330. facit illos utentes piſcibus, & avibus:

Ἰχθῦς ὄρνιθάς τε, φίλας θ' ὅτι χεῖρας ἵκοιτο
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν . .
Venabantur aves, piſceſque, & quidquid in hamos
Incideret curvos . . . Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. pag. 96.

Π

Παγχρύσειος, ϋς, [ὁ], *totus aureus*. Iliad. β. v. 448.
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο.
Ex qua centum fimbriæ totæ aureæ ſuſpendebantur.

Πάγχρυσος, ϋ, [ὁ], *idem*, Ariſtoph.

Πάγος, ϋ, (ὁ), *collis*, *ſcopulus*, *cautes*. Odyſſ. ε.
. . ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδές τε πάγοι τε.
Atque hinc in proclivi eſt colligere, Græcam vocem πάγος longe aliter accipi, atque *Pagus* apud Latinos. Attamen poſſet *pagus* a πάγος deduci. Nempe quia primitus in *colle*, ſecuritatis cauſſa ædificia extruxere, ut auctor eſt Dionyſ. Halic. lib. 12. Quinam vero fuerint *Pagi*, & *Compagi*, vide apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 400. Et de Amphitheatr. Campano pag. 153.

Παιάν, ᾶνος, [ὁ], *Pæan*, genus cantilenæ in laudem Apollinis, & Dianæ, quod canebatur parta victoria, aut in belli congreſſu, aut in averſione malorum, veluti ut peſtis ſedaretur: a παύω, quaſi παυάν.

Παιανίζω, *Pæana cano*.

Παιανισμὸς, ϋ, (ὁ), *plauſus*, *Pæanis modulatio*.

Παιδοτριβέω, *instituo pueros*, *erudio*.

Παιδοτρίβης, ϋ, [ὁ], *præceptor puerorum*, *pædotriba*.

Παιδοτριβεῖον, ϋ, (τὸ), locus in quo pueri exercentur.

Παιπαλόεις, εντος, [ὁ], *aſper*, *præruptus* Iliad. μ. v. 168.

Παλαιγενὴς, έος, (ὁ ϰ ἡ), *annoſus*, *ſenex*. Iliad. γ. v. 386.

Παλαιμάτωρ, ορος, (ἡ), *antiqua mater*, *priſca parens*, Eurip.

Παλαίμων, ονος, [ὁ], *Palæmon*, Deus marinus, filius Leucotheæ, *Portumnus* a Latinis, quod portubus præeſſet, appellatus.

Παλαίφατος, ϋ, (ὁ), *diu prædictus*, *antiquus*, in Epigr. & Odyſſ. ι. παλαίφατα θέσφατα, *antiqua oracula*.

Παλάμη, ης, [ἡ], *palma manus*, & *manus ipſa*. Iliad. α. v. 237.

Παλαιστίνη, ης, (ἡ), *Palæſtina*, pars Syriæ.

Παλαιστρίτης, ϋ, [ὁ], *palæſtrita*, *ſodalis*, vel *magiſter palæſtræ*, aut *qui dat operam palæſtræ*. Hinc Perſius Satyr. 4.

Quin

Quinque palæſtritæ licet hæc plantaria vellant.

Πάλάσσω, *inquino*, *fœdo*, *turbo*. Iliad. β. v. 268.

Παλίκηνος, ȣ, (ὁ), *Palicenus*, juxta Stephanum, fons eſt in Sicilia, ita dictus, quod prope Palicos fratres ſit. In eum mittitur tabella a juratis: quæ, ſi verum dixere, fluitat: ſi falſum, mergitur. Hujuſce rei non abſimile exemplum legitur apud Achillem Tatium lib. 8. *amorum* Clitoph. & Leucip.

Πάλικοι, (οἱ), *Palici*, Gemini fratres, Iovis filii, & Thaliæ Nymphæ, ſive (ut alii volunt) Ætnæ. Virgilius 9. Æneidos:

. . *pinguis ubi & placabilis ara Palici.* De aqua vero Palicorum videſis Ariſtot. de mirabilibus, Diodor. Siculum lib. XI. nec non Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 93.

Παλίμψυχος, ȣ (ὁ), *redivivus*.

Πάλιν, *iterum*, *retro*, *viciſſim*. Iliad. ι. v. 56.

Παλινάγρετος, ȣ, (ὁ), *rurſus congregatus*, *revocatus*. Iliad. α. v. 525.

Παλιναυξὴς, έος, (ὁ κ ἡ), *recreſcens*, ut παλιναυξὴς τιμὴ, *recreſcens honor*, Nonn.

Παλινδίνητος, ȣ, [ὁ], *revolutus*, *recurrens*, *reciprocus*, apud Nonn. & in Epigr. παλινδίνητος θάλασσα, *mare reciprocum*.

Παλίνορσος, ȣ, [ὁ], *reflexus*, *reciprocus*, *retrogradus*. Iliad. θ. v. 266.

Παλινόστιμος, ȣ, [ὁ], *iterum rediturus*, Nonn.

Παλίνοσος, ȣ, [ὁ], *reciprocus*, *revertens*: hinc παλίνοσος πόρεια, *reciproca via*, & παλινόσοισι κυπέλλοις, *reciprocantibus poculis*, apud eumdem Nonn.

Πάλύνω, *miſceo*, *humecto*, *aſpergo*. Iliad. κ. v. 7.

. . ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρέρας.

. . *quando nix alba reddit arva.* Et Apoll. Arg. γ. v. 69.

. . νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα.

. , *nive operiebantur omnia*.

Παμφάγος, ȣ, [ὁ], *omnivorus*, Plin. *vorax*: epitheton ignis. Item nomen canis apud Ovid. Alcman quoque poeta ſibi hoc nominis tribuit. Sunt & *Pamphagi* gens, qui omnibus veſcuntur rebus, ex re nomen habentes, quorum meminit Solinus. Euripidi autem in Medea, eſt πῦρ παμφάγον, *omnia devorans*.

Παμ-

Παμφῦλος, & παμφύλιος, *Pamphylius, qui eſt ex Pamphylia*. Dionyſ. Perieg. v. 850.

Παμφύλων ϰ̀ μέχρι . .

Ad Pamphylios etiam uſque . .

Παμφῦλον ἔθνος, *permiſta gens*, Ariſtoph.

Παμψύχος, ȣ, [ὁ], Amphiarai epitheton, ſive quod omnibus apud inferos animabus imperet; ſive quod vitam ſuam totam, & ſemper ſervet, hoc eſt, immortalis ſit. Vide interpr. Sophocl. in Electra.

Πὰν, ᾶνὸς, (ὁ), *Pan*, Hom. ὑμν. εἰς Πᾶνα v. 48.

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον . .

Pana illum vocarunt . . Eſt Deus paſtorum libidinoſus: *Incubus* Latine dictus. Item Pan vir philoſophus, qui cauſſam Echus primus indagavit: unde & locus fabulæ datus, quod Echo deam adamarit, ut ſcribit Alex. Aphr. lib. 1. Prob.

Πάναγρον, ȣ, [τὸ], epith. retis, quod omnia trahat. Iliad. ε. v. 488.

Πανάεργης, ἑος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *inefficax, incoctus*, Nicand.

Πανάθεσμος, ȣ, [ὁ], *omnino injuſtus*, Oppian.

Πανάθλιος, ȣ, (ὁ), *impendio miſer*, Sophocl.

Πάναυθος, ȣ, [ὁ], *totus lucidus*. Iliad. ξ. v. 372.

Παναίολος, ȣ, (ὁ), *ornatu vario inſignitus*. Iliad. δ. v. 186.

Πανανπόλος, ȣ, [ὁ], epith. Panos, *quaſi ſemper omnia vertens*, in Epigr.

Πανακίτης οἶνος, *panacites vinum*, id eſt, *ex panace herba confectum*. Dioſc. lib. 5.

Πανακρὶς, ἶδος, (ἡ), epith. apis apud Callimachum, eo quod omnia florum faſtigia pervolitat.

Πανάπήμων, ονος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *innocens, innoxius omnino*. Heſiod.

Πανάπήρης, εος, [ὁ ϰ̀ ἡ], *illæſus, integer*, Callimach.

Πανάποτμος, ȣ, (ὁ), *valde infelix*. Iliad. ω. v. 255.

Πανάριςος, ȣ, [ὁ], *optimus, quam optimus*, Heſiod.

Παναρκὴς, ἑος, [ὁ ϰ̀ ἡ], *magnus, potens*, epith. Solis.

Πανάφήλιξ, ικος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *puer orbatus conſortio æqualium*. Iliad. χ. v. 490.

Πανάωριος, ȣ, [ὁ], *intempeſtivus*, vel *immaturo fato periturus*. Iliad. ω. v. 540.

Πανδιονὶς, ἶδος, *Pandionis filia*, h. e. *Progne*. Heſiod.

. . Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών.

. . *Pandionis concitatur hirundo*; in quam conver-

ſa fertur; de qua vide Ovid. lib. Metamorph.

Πανδίων, ονος, *Pandion*, filius Erichtei Regis Athenarum, qui patri ſucceſſit in regno. Ejus filiæ fuerunt Progne, & Philomela. Iliad. μ. v. 371.

Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρῳ φέρε καμπύλα τόξα.

Una cum iſtis Pandion Teucri ferebat curvos arcus.

Πάνεμος, menſis Heracleienſium, & Macedonum, quique *Julio* reſpondet. Suidas: Πάνεμος· ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν, ὁ Ἰούλιος παρὰ Ῥωμαίοις: *Panemus, apud Macedones nomen menſis, qui Romanis Julius, ſive Quinctilis eſt*. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracl. pag. 208.

Πανήγυρις, εως, [ἡ], *nundinæ*, *ludi publici*, *conventus*, *celebritas*, Cic. *mercatum* interpretatur Tuſcul. lib. 1. *Pythagoram autem reſpondiſſe, ſimilem ſibi videri vitam hominum, ac mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate*.

Πανθυμαδὸν, *toto animo*. Odyſſ. σ. v. 33.

Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

Pavimento in polito toto animo litigabant.

Πανία, apud Athen. idem atque ἡ πλησμονὴ, *ſatietas*, *copia*. Hinc πανὸς ἄρτος. Ex quo diſcere eſt Romanis *panem* vocari ex eo, quod Dores dicunt πανόν. Libro enim III. inquit: Μεσσάπιοι τὴν πλησμονὴν πανίαν, Ῥωμαῖοι δὲ πᾶνα, τὸν ἄρτον καλοῦσι: *Meſſapii ſatietatem πανίαν, Romani autem πᾶνα, τὸν ἄρτον appellant*. Alii a verbo πάω, *paſco*, deducunt. De hac re vide omnino Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 48. & 49. num. 23

Πανιὰς, ἀδος, *panicus*. Nonn. 1. v. 13.

Πανιάδος χρονίης ἐπεβόμβεε δοῦπος ἱμάσθλης.

Panici Saturnii inſonuit bombus flagelli.

Πανικὸν, οῦ, [τὸ], quidquid cum ſtupore contingit: a Pane deo, qui tales terrores ſubito animis immittere credebatur. Politian. Miſcellan. cap. 28. & Eraſm. proverbio: *Panicus caſus*.

Πανικὸς, οῦ, [ὁ], Orph. hymn. in Pana.

Πανικὸς φόβος, *Panicus terror*, Livius lib. 10. *lymphaticum* appellat: *Victorem equitatum velut lymphaticus pavor diſſipat*.

Πανίλαος, ου, (ὁ), *admodum propitius & clemens*. Item *valde hilaris* apud Nonn. Corripitur penult. Oppian. κυνηγ. δ. v. 45.

Πα-

Πανίλαρος, ου, (ὁ), *omnino hilaris & lætus*. Nonn. πανίλαρον ὄμμα, *lætiſſimus oculus*.

Πανίμερος, ου, (ὁ), *gratiſſimus*, in Epigr.

Πανίσκος, ου, [ὁ], diminutivum ἀπὸ τοῦ πανὸς, aſſecla Panis, quem Virgilius Arcadiæ Deum vocat.

Πανομφαῖος, (ου), *Panomphæus*, epith. Iovis, vel quod omni lingua colatur; vel quod omnium voces audiat. Iliad. θ. v. 250. & Ovid. Metamorph.

Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

Παντομῖμος, ου, (ὁ), *Pantomimus*, hiſtrionis genus ita dictum ab imitationis varietate, ut tradit Lucianus; & ut *mimi*, ita *pantomimi* etiam de poemate ejus generis dicuntur: Dictus vero παντομῖμος, quaſi perſonam omnem imitaretur, atque effingeret.

Πάπυρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *papyrus*, & *papyrum*. Ανακρ. ode δ.

Ο δ' ἔρως χιτῶνα δήσας
Υπὲρ αὐχένος παπύρῳ.
Amor itaque tunicam ligans
Super cervice papyro.

Παὸς, οῦ, (ὁ), *affinis*, *cognatus*, *amicus*. Nicand. in Theriac.

. . πολέων κυδίστατε παῶν.
. . *multorum præſtantiſſime affinium*. Ubi Interpr.

παῶν Dorice ἀντὶ τοῦ πηῶν.

Παραγίνομαι, *accedo*, *faveo*, *obvenio*. Phocyl. v. 139.

Παραγινώσκω, *perperam judico*.

Παραδύνω, *ingredior*, *obrepo*, *ſubeo*.

Παραθαῤῥύνω, *adhortor*, *bene ſperare jubeo*.

Παραΐσσω, *impetuoſe perrumpo*. Nonn. ς. v. 342.

Ος δὲ παραΐξας . .
Hic impetuoſe perrumpens . . Et Iliad. ε. v. 690.

Παρακινέω, *permuto*, *transfero*.

Παρακλαυσίθυρον, ου, (τὸ), flebile carmen, quod amaſii ad amaſiarum fores cantabant.

Παρακλιδὸν, *diſſimulanter*. Iliad. δ.

Παρακλίνω, *averto*, *inclino*. Apoll. lib. 2. Argon.

Κρᾶτα παρακλίνας . . *Caput inclinans*.

Παραμυθέομαι, *conſolor*, *delinio*. Iliad. ι. v. 417.

Παραμυθητὴς, οῦ, (ὁ), *conſolator*, Cic.

Παραμύθιον, ου, (τὸ), *ſolatium*, *levamen*. Theocr. Idyll. κγ. v. 7.

Ουδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον . .

Neque ullum flammarum ſolatium . .

Παράρητὸς, (ὁ), *is, cui ſupplicatur* . Th. ἀράομαι : diſtinguitur a παραρρητὸς per ῥῥ duplex, quo ſignificatur *exorabilis, qui verbis flecti poteſt*, cujus Th. eſt παρὰ, & ῥητὸς. Suid.

Παράρος, [ὁ], *inutilis, vanus, demens*. Theocr. Idyll. ιι. v. 8.

Ταῦθ᾽ ὁ πάραρος τῆνος ἐπ᾽ ἔσχατα γῆς ἔλαβ᾽ ἐλθών.

In hanc extremum terræ partem ille demens veniens cepit.

Παραξύω, *adrado*, in Epigr.

Παρασιτέω, *cibum apud aliquem ſumo*. Vide Plutarch. in Solone. Significat item, *ſum paraſitus & aſſentator, ſector & adulor ventris cauſſa*. Latini quoque *paraſitari* dicunt. Plautus:

Quin paraſitando paverint ventres ſuos.

Παράσιτος, ὁ, [ὁ καὶ ἡ], *qui cibum apud aliquem ſumit*. Paraſiti quoque dicebantur, qui una cum ſacerdote partem victimæ in cibum capiebant, ut Athenæus teſtatur. Poſtea vero παράσιτοι dici cœperunt οἱ κόλακες, h. e. *aſſentatores, ſeu adulatores*, qui ut apud ditiores cœnarent, eis aſſentabantur, a Latinis quoque dicti *paraſiti*, quos egregie deſcripſit Terentius in Eunucho.

Παρασύρομαι, *diſtrahor, avellor*.

Παρατρίβω, *attero, affrico*.

Παρατρίβομαι, *atteror*. Theogn. v. 417.

Ες βάσανον δ᾽ ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ.

Ad probationem profectus atteror, tamquam plumbo.

Παρευθύνω, *a recta via depello*.

Παρηορία, ας, (ἡ), *lorum, quo equus funalis vinciebatur*. Iliad. θ. v. 87.

Παρήορος, ὁ, [ὁ], *equus funalis*, ſeu tertius equus præter duos jugales. Nam in trigis Heroicorum temporum ab Homero deſcriptis, duobus equis bigarum more junctis adjungebatur tertius funalis, adnexus loramentis, quem ab ea re παρήορον priſci vocabant; ab eo ſcilicet quod appenſus atque adjunctus eſſet. Dionyſ. Halic. lib. 8. Homer. Iliad. π. v. 156.

Παρνασὸς, ὁ, (ὁ), *Parnaſus*, mons in Delphis. Unde παρνάσιος κορυφὴ, Eurip. παρνασία πέτρα, Ariſtoph.

Παροδίτης, ὁ, [ὁ], *viator*, lib 3. Epigr.

Παροδῖτις, ιδος, [ἡ], ut παροδῖτις ἀηδὼν, lib. 1. Epigr. *Luſcinia, quæ ſecus viam eſt, aut in via*.

Παρόρᾱμα, τος, (τὸ), *obliquus aſpectus*, ut ſtrabonum.

Παροτρῦνω, *exſtimulo*, *adhortor*.

Παρθενοπῖπης, ου, (ὁ), *callidus formarum ſpectator*. Iliad. λ. v. 386.

Τοξότα, λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

Sagittarie, *conviciator*, *cornu clare*, *puellarum obſervator*. Videſis, quæ in hanc vocem mira eruditione juxta atque ἀληθῶς commentatus eſt Cl. Dux Michael Vargas Macciucca tom. I. Hiſt. Neapolit. pag. 154. & ſeqq.

Πᾱσιθέη, *Paſithea*, una ex tribus Gratiis. Iliad. ξ. v. 269.

Πᾱσιθόη, nomen eſt Nymphæ marinæ, Nerei, & Doridis filiæ, ut inquit Heſiodus in Theogonia.

Πᾱσιμέλουσα, epitheton, quo Argo navis ornatur ab Homero Odyſſ. μ. ut quæ omnibus Heroibus curæ fuerit; vel omnibus poetis, & hiſtoricis, teſte Euſtathio.

Πᾱσιτέλης, εος [ὁ], *Paſiteles*, ſculptor egregius in Græcia natus, & civitate Romana donatus. Plaſticen matrem ſtatuariæ, ſculpturæque, & cælaturæ eſſe dixit. Plin. lib. 35. cap. 12.

Πᾱσιφάη, *Paſiphäe*, fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt genuiſſe Minotaurum. Propert. lib. 2. eleg. 29.

Πᾱσιφαὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *omnibus apparens*. Nonn.

Πασσᾱλος, ου, (ὁ), *paxillus*, *clavus ligneus*. Iliad. ε. v. 209.

Πασσυδὶ, *funditus*, idem atque, πανοικὶ, *cum tota domo*, *ſeu familia*: παρὰ τὸ πᾶν καὶ σῦρεσθαι, ut ſit omnino, & penitus trahendo; dicitur & πασσυδίη, ut Iliad. β.

Θωρῆξαι ἐκέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πασσυδίη . .

Armari juſſit comatos Achivos catervatim.

Παυσικάπη, ης, (ἡ), inſtrumentum inſtar rotæ rotundum, per quod jumentorum colla tranſmittebant, ne pabulum colligerent: ſimiliter & de hominibus effertur, ne manus ori poſſent admovere, Euſtathius Iliad. χ.

Παυσιλυπὸν, οῦ, (τὸ), *Pauſilypum*: villa eſt amœniſſima non procul a Neapoli Actii Sinceri Sannazarii poetæ celebratiſſima tumulo, ἀπὸ παύσεως τῆς λύπης, *a ceſſatione doloris*. Penult. hujuſce vocis vulgo corripitur apud Poetas; licet omnino producenda videatur. Thema enim eſt λύπη, unde & λυπέω, cujus prima ſemper producta reperitur. Ceterum, benevole Lector, uſus, apud

quem eſt norma loquendi, te plura docebit.

Παυσίλυπος, ου, [ὁ], poculum erat in conviviis tertium Jovi Servatori dicatum: ita dictum, quod *curas abigeret*. Quin etiam Iovem ipſum Sophocles *Pauſilypum* appellat.

Παυσίπονος, ου, (ὁ), Eurip. *a labore recreans*.

Παυσώδυνος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *qui ſedat dolores*. Sophocl.

Παχύνω, *craſſum reddo*, *ſagino*. Nonn. γ. v. 391.

Παχύνομαι, *comprehendo*. Opp. Hal. δ. v. 259.

Πάχυνος, ου, (ὁ), *Pachynus*, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans, ob aeris craſſitudinem: nam παχὺ *craſſum & pingue* dicitur. Dionyſ. Perieg. v. 86.

. . καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνου.

. . *etiam uſque ad Pachynum, qui multis undis abundat*. Sed apud eumdem penultim. corripitur v. 469.

Ἄκραι δέ οἱ πάχυνός τε, πελωρίς τε, λιλύβηπε.

Promontoria vero ei, Pachynuſque, Peloriſque, Lilybæumque. Quod eodem modo Latini imitati ſunt. Priſcianus in Perieg.

Qui procul effuſis Pachyni diſtenditur oris. Quod tamen H. Stephanus imitatione indignum autumat.

Παχύῤῥιν, ινος, (ὁ), *cui naſus eſt craſſus*.

Παχύχυλος, *qui craſſo eſt ſucco*.

Παχύχυμος, *idem*.

Πελεκῖνος, avis apud Ariſtoph. in Avib. ita dicta a *Pelecino*, ſive *ſecuridacæ corniculo*, cujus formam ejus roſtrum ſurſum recurvum, & coracini coloris imitatur. Hæc eſt quam doctiſſimus Geſnerus *Avoſetam* appellat. Vide iconem apud ipſum in avium hiſtor.

Πελεκῖνος, ου, [ὁ], *ſecuridaca*, *frutex*, ſive *herba*. Plin. lib. 18. cap. 17. ejus ſiliquæ ſunt inſtar *ſecuriculæ*.

Πεντασύριγγον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus, & pedes cum collo includebantur. Ariſtoph. in Equitibus.

Πεπνύμενος, *prudens*. Iliad. γ. v. 148.

. . πεπνυμένω ἄμφω.

. . *prudentes ambo*.

Πέργαμος, ου, (ἡ), *Pergamus*, urbs Aſiæ inſignis, ita dicta, quod edita in rupe ſita ſit. Iliad. ε. v. 460.

Περδίκιον, ου, (τὸ), *Perdicium*, *herba muralis* Cælio, *urceolaris* Scribonio, vulgo *parietaria*. Sic dicta, quod perdices ſe ad eam volutent, terramque ſuffodiant. Theoph. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 11.

Περ-

Περδικοτροφεῖον, ου, [τὸ], locus in quo aluntur perdices. Poll.

Πέρδιξ, ῖκος, *perdix*, Opp. Κυνηγ. γ. v. 323.

Περιγίνομαι, *ſupero*, *ſuperſtes ſum*. Iliad. ψ v. 318.

Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.

Arte & auriga ſuperat aurigam.

Περιδινεῖσθαι, *inſtar vorticis, aut turbinis circumagi.*

Περιδινέω, *circumago.*

Περιδινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *qui vortice circumagitur*, ut περιδινὴς κύρτος, *maſſa verſatilis*, in Epigr.

Περιδίνησις, εως, [ἡ], *in gyrum, aut verticem circumactio, vertigo.*

Περίθυμος, ου, (ὁ), *excandeſcens*, in Epigr.

Περικίων, ονος, *circumcolumnium*, Pollux.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, *circuminclino*. Dionyſ. de ſitu Orbis.

Περίλυπος, ου, [ὁ], *pertriſtis.*

Περικτῖται, [οἱ], *circumvicini*, *accolæ*, *finitimi*. Apoll. lib. 2. Argon.

Περικωκύω, *circum ejulo*. Opp. Hal. δ. v. 259. Et Smyrn. ιδ. v. 84.

. . Πριάμοιο πόλιν περικωκύοντες.

. . *Priami urbem deplorantes.*

Περικτίων, ονος, ὁ], *vicinus*. Iliad. ρ. v. 220.

Περιπηχύνομαι, *amplector*, *& circumdo ulnis.*

Περιπιαίνω, *pinguefacio*. Dionyſ. Perieg. v. 1071.

Καὶ τὴν μὲν πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι.

Atque hanc quidem multi amnes undique pinguefaciunt.

Περιτίω, *honoro vehementer.*

Περιτιμήεις, *admodum honoratus*, unde περιτιμήεσσα apud Homer. hymn. in Apoll.

Περιχρίω, *oblino*, *illino*, *obduco.*

Περίχρυσος, ου, [ὁ], *inauratus*, *laminis aureis contectus.*

Περιχρυσόω, *inauro*, *deauro*, *auro veſtio.*

Περιψύχω, *refrigero.*

Περιώδυνος, ου, [ὁ], *qui toto corpore vexatur*, *& dolet.*

Πέταλον, ου, (τὸ), *folium*, proprie quod eſt in amplitudinem expanſum. Iliad. β. v. 312.

Πετροσέλινον, ου, [ὁ], *petroſelinum*, quaſi *ſaxeum apium*: a Gaza *ſaxapium* vertitur: ab eodem Gaza & *petrapium* vocatur.

Πετροσελινίτης οἶνος, *vinum petroſelinites*. Dioſc. lib. 5. cap. 67.

Πευκάλιμος, ου, (ὁ), *amarus*; *prudens*, *cautus*: a πεύκη, *picea amaritudo*, quia autem πεύκη eſt arbor immortali virore, & folio tam craſſo, duroque, ut frigori reſiſtat, inde dicitur metaphor. πευκάλιμος, *prudens*, *præſagus*. Iliad. θ. v. 366.

Πευκεδανὸς, ου, (ὁ), *amarus*, ut πόλεμος πευκεδανός, metaph. ſumpta a Picea, quæ facile comburitur [frequentiſſime enim bellum cum igne comparatur] vel quia eſt amara. Iliad. κ. v. 8.

Πευκεντῖνος, ου, [ὁ], *Picenus*, vel *Picentinus*, *qui Picenum incolit*. Dionyſ. Perieg. v. 361.

Φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.

Apparent fluenta Picentini Silari.

Πηχῦνομαι, *comprehendo*. Opp. Hal. δ. v. 286.

Ἱμείρων δειρήν τε καὶ αὐχένα πηχύνασθαι.

Cupiens collumque, & cervices comprehendere.

Πῑαίνω, *pinguefacio* Plin. *opimo* Columell. Theocr. Idyll. ιζ. v. 126.

Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει.

Multa autem pinguia boum femora urit.

Πῑάλιος, ου, (ὁ), *pinguis*, *opimus*. Nonn. ιη. v. 136.

Ὥπλισε πιαλίης ἑτερότροπα δεῖπνα τραπέζης.

Armavit fecundæ diſſimilia fercula menſæ.

Πῖαρ, ἄρος, (τὸ), *pingue*. Item *cremor lactis*, in Epigr.

Πῑδᾰκόεις, εντος, [ὁ], *irriguus*, *uvidus*: unde λιβὰς πιδακόεσσα, *latex fontis*, Eurip.

Πῑδᾰκώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fontibus abundans*.

Πῖδαξ, ἄκος, [ὁ καὶ ἡ], *fons*, *ſcaturigo*. Iliad. λ. v. 183. & lib. 4. Epigr. Unde εὔπιδαξ χῶρος, *locus fontibus abundans*.

Πῑδάω, *ſalio inſtar aquæ*, Etym.

Πῑδήεις, ήεντος, *ſcatebris abundans*. Iliad. λ. v. 183.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης.

Idæ in cacuminibus reſedit abundantis ſcatebris.

Πῑδύομαι, *exſilio*, *emano*, Nicand. in Alexiph.

Πῑδύω, *idem*, in Epigr.

Πῑερίη, ης, (ἡ), *Pieria*, nomen regionis Macedoniæ. Iliad. ξ. v. 226.

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα . .

Pieriamque ſupergreſſa . .

Πῑερίδες, [αἱ], auctore Perrotto, a Pieria, quæ eſt regio Macedoniæ, dictæ. Cicero lib. 3. de natur. Deor. *Pierias*, & *Pieridas* a poetis appellari, quod Pierio patre ex Antiopa natæ ſint, auctor eſt.

Πιε-

Πίερος, ου, (ὁ), *Pierus*, pater novem puellarum, quæ in picas verſæ fuerunt. Ovid. lib. 5. Metamorph.
Pierus has genuit Pelleis dives in arvis.

Πίερος, ου, (ὁ), mons eſt in Theſſalia, qui in Macedoniam protenditur, propter cujus amœnitatem ac ſolitudinem, quod Muſæ ſecretis locis propter ſtudia liberalia delectantur, Sextus Pompejus illas *Pieridas* vocatas fuiſſe exiſtimavit.

Πίων, ονος, *pinguis*, *opimus*.

Πιθηκοῦσα, *Pithecuſa*, Inſula eſt in mari Tuſco, ſinuque Campano ſita. Hæc Inſula, *Ænaria* quoque dicta eſt a Statione navium Æneæ; & Homero *Inarime* dicta: hodie *Iſchia* ab oppido, cui coxendicis ſimilitudo, ut Hermolaus lib. 31. Plinii cap. 2. docet. *Græcis vero Pithecuſa* (inquit Plinius) *non a ſimiarum multitudine, ſed a figlinis doliorum*. Hæc Plin. lib. 3. cap. 6. Sane πίθος Græcis, *dolium* ſignificat Latinis. Ovidius tamen lib. 14. Metamorph. aliter tradit. Sed verum nominis etymon vide apud eruditiſſimum Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. Hiſt. Neapol. pag. 6. §. 8.

Πιθολέων, οντος, Pitholeon Rhodius, poeta nullius pretii, cujus meminit Horat. 1. Serm. Sat. 10.

Πίθος, ου, (ὁ), *dolium*, *cadus*. Iliad. ω. v. 527.

Πιλέω, *ſtipo*, *coacto* Lucret. *cogo*, *denſo*, in Epigr. ὕδατι πιλνηθεῖσα μάζα, *aqua madefactum libum*. A πιλεῖν fluxit Latinorum *Pilo*, unde *oppilo*, *compilo*, & vox *Pilet* Gallica vulgaris, quod fit cogendo ac tundendo.

Πίλημα, τος, [τὸ], *lana coacta*. Unde *coactilia* (Latini etiam *centones*, *&* *centunculos* dicunt, quod docet Suidas, *ſubcoacta* Cæſar) τὰ πιλήματα dicuntur.

Πιλητά, (τά), *coactilia*, idem atque πιλήματα. Hanc vocem, præter Ariſtotelem uſurpavit Plato in Timæo: ac Marſilius Ficinus vertit, *externa corporis fulcimenta*. Significantius fortaſſe reddidiſſet *ſubcoacta*, vel *coactilia*. Quo quidem ſenſu Cæſar lib. 3. de bello Civili: *Atque omnes fere milites, aut ex ſubcoactis, aut ex centonibus, aut ex coriis tunicas, aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent*. Vide Lexic. Robert. Conſtant. ad hanc vocem.

Πιλωταὶ φοινικίδες, *purpureæ veſtes ex lana coacta*. Puniceis autem veſtibus amiciebantur *Pile* [cujus vocis origo non a *pinſo*, ut volunt, ſed a Græco πιλῶ, ideſt, *cogo*, *coacto*] ad irritandos tauros exhibitos in theatrali

li ſpectaculo. Ovidius in Metamorphos.

Haud ſecus exarſit quam circo taurus aperto,
Cum ſua terribili petit irritamina cornu,
Phoeniceas veſtes, eluſaque vulnera ſentit. Præterea Pilæ erant ſtatuæ viriles, & muliebres ex lana, in compitalibuſque ſuſpendebantur, quod eſſent inferorum Deorum, quos vocant *Lares*, quibus tot pilæ, quot capita habitantium in compitis ponebantur, ut eſſent iis pilis, & ſimulacris contenti, viviſque parcerent. Quin & illis ſigillis, & imaginibus veſtes ornabantur.

Πιλητὸς, ῦ, (ὁ), *coactilis, ex lana coacta*. Hinc

Πιλίδιον, ου, [τὸ], *pileolus*, vel *pileolum* Horat. Ariſtoph. in Acharnenſ. ubi interpres τὸ πιλίδιον deducit ἀπὸ τοῦ πῖλος, h. e. *pileus*, ſive *galerus*.

Πιλίον, ου, [τὸ], *galerus*.

Πιλίσκος, ου, (ὁ), *pileolus*.

Πιλοποιὸς, ῦ, [ὁ], qui ex coactis lanis piliſve pileos efficit. Unde *coactiliarii* Latine dicuntur οἱ πιλοποιοί.

Πῖλος, ου, [ὁ], *galerus*. Virgil. in Moreto *petaſus*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 544.

Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.
Pileum habeto elaboratum, ne aures madefiant. Et Iliad. κ. v. 266.

Πῖλοι, [οἱ], ſunt ſocculi lanei, quos & Latini *udones* vocant: eſtque apud Martialem de Udone Cilicio hoc epigramma:

Non hos lana dedit, ſed olentis barba mariti:
Cyniphio poterit planta latere ſinu. Atque eopte prorſus ſenſu uſurpavit Heſiod. ἐν ἔργοις v. 540.

Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Circum vero pedes calceos bovis fortiter occiſi
Aptos ligavit, pilis intus condenſans.

Πιλόω, & πιλέω, *denſo, conſtipo, cogo, coarcto, coacto* Lucret.

Πίνακες, καὶ πινακίδια, ſunt tabellæ, in quibus capita omnium rerum continentur, Latine *Indices* dicimus: unde quidam Græci eo titulo libros ſuos inſigniverunt, quaſi eſſent multarum rerum indices. Plinius in Præfat. & Gellius lib. 20. cap. ult.

Πιναλέος, ου, [ὁ], *famelicus*. Nonn. κς. v. 114.

Πειναλέων στομάτων ὀλιγόδρανες ἆσθμα τιταίνων.
Famelici oris imbellem ſpiritum tendens. Scribitur & πειναλέος.

Πι-

Πῖναξ, ᾰκος, (ὁ), *tabula*, ut *πίνακάς τε νεῶν*, *tabulas*, *aſſeres navis*, Odyſſ. μ. v. 68. aliquando *lanx*, vel *diſcus*, ut Odyſſ. α. v. 141.

Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.

Coquus autem carnium lances appoſuit ſumens. Et interdum *tabella ſcriptoria*, *codex*. Iliad. ζ. v. 169.

Πῑνόεις, εντος, (ὁ), *ſordidus*, ut *πινόεν ἔριον*, *lana ſordida*.

Πῖνον, *cerviſia*, *vinum hordeaceum*.

Πῖνὸς, ȣ, (ὁ), *ſordes*. Apoll. lib. 2. Argon. Capitur & *πινὸς* pro ſpurco homine & peſtilente, ut *peſtis* Latinis dicitur. Scribitur & *πῖνος properiſpomenωs*.

Πῑνῠτὴ, ῆς, (ἡ), *prudentia*. Iliad. η. v. 289.

Πῑνύσσω, *moneo*, dicitur & *πινύσκω*.

Πῖνω, *bibo*, *haurio*. Iliad. β. v. 332. & Iliad. ρ. v. 250.

Δήμια πίνουσιν . .

Publice præbitum vinum bibunt . . Sed corripitur Odyſſ. λ. v. 231.

Ουκ εἴων πινέειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.

Non ſinebam bibere ſimul omnes ſanguinem nigrum.

Πῖον, &

Πῖος, εος, [τὸ], *pingue:* proprie, in quo plus ſolidi eſt quam humidi: cum *λῐπᾰρὸν* dicatur illud, in quo magis dominatur humidum.

Πιότατος, *pinguiſſimus*, in Epigr.

Πιότης, ητος, *ubertas*, *pinguedo*, *pinguitudo* Eraſm.

Πιπίζω, *pipio*, *pipilo*, & *pipo*, proprium eſt vocis pullorum gallinaceorum; item paſſerum, & aliarum avium minutarum: primam communem habet, ut *pipilo*, & *pipio* apud Latinos. Catull. Epigr. 3.

Ad ſolam dominam uſque pipilabat. Auctor vero Philom.

Peſſimus at paſſer triſtia flendo pipit. Scribitur & *πιππίζω*.

Πῖσος, εος, [τὸ], *locus humectus*, *hortus*, *pratum*. Iliad. υ. v. 9.

Πῖσον, ȣ, [τὸ], *piſum*, ſeu *piſa*, legumen, quod & *πίσσος* dicitur.

Πισῖνος, ȣ, (ὁ), ut *πισῖνον ἔτνος*, in Epigr. *pulmentum e piſis confectum*.

Πισσίτης οἶνος, *picatum vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 40. Th. *πίσσα*, *pix*.

Πῐσῦνος, ȣ, [ὁ], *fretus*, *fidens*. Iliad. ε. v. 205.

Τέ-

Τόξοισιν πίσυνος . . *Arcubus fretus* . .

Πῖτυκάμπτης, ου, (ὁ), qui pinus inflectit, cognomen Sinis Centauri a Theſeo interempti.

Πῖτυλίζειν, obire genus quoddam eertaminis, de quo Galen. lib. 2. Erat autem hujuſmodi exercitatio, in qua ſummis pedibus ingrediebantur, manibus altera retrorſus, altera prorſus protenſis, Politian. in Miſcell.

Πῖτύλισμα, τος, (τὸ), *micatio & geſticulatio manuum, vel pedum* inter ſaltandum, quas μαρμαρυγάς vocat Homerus. Iuvenal. Sat. 11.

Qui Lacedæmonium pityliſmate lubricat orbem. Licet alii alirer legant.

Πῖτυλος, ου, [ὁ], proprie ſtrepitus, qui fit ex remorum agitatione inter remigandum, quem Virgil. his verbis expreſſit:

. . *ſpumas ſalis ære ruebant*. Hoc pueri & puellæ palmularum remigum τὸ πίτυλισμα imitando exprimunt, cum manibus in metam compoſitis ludunt infimam ſemper ſubtrahendo, quam ſuperponunt extremæ ſcanſili ratione. Atque ita dum alternis alia aliam ſuperſcandit manus, in orbem cuique recurrente ſorte, apparet πίτυλος, qui in remigatione alternatus eſt motus ex elatione, & demiſſione remorum.

Πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuroſus, & velut ἀχυρώδης, h. e. aceroſus, nimirum panis cum ſuis furfuribus. Hoc vero αὐτόπυρος, & πιτυρίτης ἄρτος intereſt, quod prior ex ea farina compactus eſt, ex qua furfures non ſunt adempti; ſecundus, ſeu furfuraceus, ex ſolis propemodum furfuribus coagmentatur. Videſis Paulum Ægin. lib. 1.

Πῖτυς, ύος, (ἡ), *pinus*. Iliad. ν. v. 390.

Πῖτύουσα, (ἡ), *Pityuſa*, Miletus dicta fuit olim ob pinorum illic creſcentium abundantiam, Euſtath.

Πῖφάσκω, *dico*, *nuntio*. Iliad. κ. v. 202. Sed producitur apud Oppian. Hal. γ. v. 640.

Πιφάσκει δ' ἑτάροισι . .
Nuntiat ſociis . .

Πῖφαύσκω, *idem*. Iliad. κ. v. 202.

Πιώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *pinguis*, *uber*, ut πιώδης γῆ, *terra uber*.

Πῖων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *pinguis*, *opimus*, *uber*, *obeſus*. Iliad. α. v. 40.

. . πίονα μηρί' ἔκηα.
. . *pingues coxas cremavi*. . Et Iliad. μ. v. 319.
. . ἔδουσί τε πίονα μῆλα. . . *edun-*

. . *eduntque pingues oves*.

Πίω, *bibo*. Odyſſ. π. v. 143.

. . φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως.

. . *comedere & bibere ſic*. Corripitur quandoque.

Πλάγος, εος, [τό], vox omnino nova, quæque unice tabulis Heracleenſibus debetur. *Latus* ſignificat, uti ex ipſius æris συνεχείᾳ, atque derivatione patet. Fit enim a πλάζω (fut. ξω) *Erro*; quia qui paullum a recta via digreditur, is in alterutrum latus obliquat iter: unde & πλάγιος eſt *obliquus*, h. e. qui a recto *in latus* deflectit. Porro a πλάγος (cujus prima corripitur, cum fiat ab Aoriſto ἔπλαγον) venit Latinum *Plaga* priore corr. quod verbum primario *latera*, ſive cardines Mundi notat; ſecundario terræ regiones: quæ & ipſæ Horatio *latera* vocantur, ubi ait I. Od 22.

Quod latus Mundi nebulæ malusque
Jupiter urget. Nec alia eſt ratio, cur vela, quibus lecticæ latera obducebantur, *plagulæ* vocarentur (Sueton. Tito: *Lecticæ dimotis plagulis*) aut cur papyri philuræ, quæ ad latus alterius glutinabantur, *plagulæ* itidem dicerentur. Hoc *Plagæ* (quatenus brevis eſt) etymon melius Voſſiano. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 189.

Πλάνοδιος, ου, [ὁ], *errans*, *errabundus*. Hom. hymn. in Merc.

Πλατύνω, *dilato*, idem atque μηκύνω, *extendo*.

Πληθύνω, *amplifico*.

Πληθύνομαι, *abundo*, *creſco*, *affluo*.

Πλημμύρα, ας, (ἡ), *æſtus maris*.

Πλημμύριον, ου, (τό), *unda cum frangitur non procelloſa*.

Πλημμυρὶς, ίδος, (ἡ), *accedentis maris æſtus*, cui ἄμπωτις opponitur, h. e. *receſſus æſtus litora deſtituentis*. Apoll. 2. Arg.

πλημμυρὶς καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο.
Inundatio enim recedit a terra.

Πλημμύρω, *turgeo*, *exundo*, *reſtagno*. Apoll. Arg. δ. v. 705.
πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος . .
Turgebant recens enixo ex utero . .

Πλοκαμὶς, ίδος, *capillus*. Nonn. in. v. 136.
Απλεκέας πλοκαμῖδας ἀήθεϊ δήσατο κισσῷ.
Implexos capillos inſolenti ligavit hedera.

Πλόκαμος, ου, [ὁ], *capillus criſpus*, *cincinnus*. Eurip. in Bacch. v. 494.

Ιερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ᾽ αὐτὸν τρέφω.

Sacer eſt capillus: numini illum nutrio. Atq. hinc videtur conſuetudo fuiſſe Deo cuipiam alendæ comæ, ut Iliad. Ψ. v. 140. Ubi Achilles comam, quam Sperchio fluvio alebat, poſtquam reditûs in patriam ſpem ſibi ademptam ſenſit, detonſam Patroclo defuncto dicavit. Sed Diis fluvialibus præſertim cæſaries nutriebatur, uti Euſtath. ad indicatum Iliadis locum notavit. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 94. Atque is, teſte Plutarcho in Theſeo, *πλόκαμος θρεπτήριος* dicebatur.

Πλυνεὺς, *έος*, (*ὁ*), *fullo*.

Πλυνὸς, *ῦ*, [*ὁ*], *balneum*, *piſcina*, *labrum*, *vel locus lavandis rebus aptus*. Hom. Iliad. ζ. Ariſtoph. in Pluto.

Πλύνω, *lavo*. Iliad. χ. v. 155.

πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι . .

Lavabant Trojanorum uxores . . Et Odyſſ. ω. v. 147.

Πλύνειν *πλίνθον*, *laterem lavare*. Vide Eraſm. in Proverb. *πλύνειν* apud Pollucem idem atque *λοιδορεῖν*, *conviciari*, *contumeliis afficere*. Qua profecto ſententia Plautus in Ciſtellaria dixit, *frigidam ſubdole ſuffundere*, pro *clanculum mordere*, & *maledictis inceſſere*.

Πνῖγος, *εος*, [*τὸ*], *æſtus*, *incendium*.

Πνίγομαι, *ſuffocor*. Nonn. β. v. 585.

Πνίγετο θερμαίνων . .

Suffocabatur calefaciens . .

Πνίγω, *ſuffoco*, *ango*, *eneco*. Ariſtoph. νεφ. *ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα*, *æſtuabant mihi exta*, *angebar*.

Πνιγέα, *ας*, (*ἡ*), *vaporarium*.

Πνιγεὺς, *έος*, [*ὁ*], *furnus*, *fornax*, & *vas*, *in quo extinguuntur prunæ*, *caminus*: improprie & per jocum Ariſtophanes Caelum *πνιγέα* vocat, quod æſtivo tempore ſuo fervore ſuffocat ea, quæ ambit non aliter ac caminus incluſos carbones. Uſurpatum quoque fuit pro *vaporario*, ſeu *hypocauſto*, vel *caldario*, aut *loco excalfacto*, in quo ſudabant in Balneis. Atque hinc *προπνιγεῖον*, *præfurnium* Vitruvio: calida nempe lavatio, ſeu caldarium, in quod intrabant e frigidario, minus calidum quam ipſe *πνιγεύς*. Vide Vitruvium lib. 5. cap. 11. & quæ ibi doctiſſime animadvertit Marchio Berardus Galianus lib. 10. cap. 13. ad vocem *πνιγεύς*, ubi Turnebi ingenioſam ceteroqui correctionem perbelle refutavit. Tandem *πνιγεύς* apud Heſychium eſt *ὁ φιμὸς τῶν χωνῶν*, h. e. *ca-*

camus, ſeu *fiſcella jumentorum*.

Πνιγηρός, ῦ, (ὁ), *æſtuoſus*, *fervens*.

Πνιγώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *æſtuoſus*, *ſtrangulans*, *ſuffocans*.

Πνίξ, ῖγος, [ἡ], *ſuffocatio*; & morbus mulierum ex uteri ſuffocatione apud Dioſcorid.

Πνύω, ſive πνῦμι, *prudens ſum*. Iliad. ω. v. 377.

Πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων.

Prudens es animo, boniſque prognatus et parentibus.

Ποικιλόδινος, ου, (ὁ), *varius*. Opp. Hal. α. v. 676.

Κύκλον ἀμειβόμενοι πολυειδέα ποικιλόδινον.

Circulum obeuntes varium & denſum.

Ποικιλόθυμος, ου, (ὁ), *inconſtans*, *varii animi*. Orph. hym. in Saturn.

Ποιπνύω, *miniſtro*, *ſatago*. Iliad. θ.

Αὐτῷ ποιπνύοντι . .

Ipſi occupato & ſatagenti . . Et Iliad. α.

Ποιρίν, ῖνος, [ἡ], *ſcrotum*, *teſtium involucrum*, Nicand.

Πολεμάδοκος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *bellorum ſuſceptor*, epitheton Martis, vel Minervæ. Πολεμάδοκος Ἀθηναία, in Epigr. *bellicoſa*.

Πολιάς, άδος, (ἡ), ſimulacrum Minervæ, quod Siri colebatur, aut ipſum, aut quam ſimillimum illi, quod in Ilio exſtiterat. Atq. hinc Urbi nomen Πολίειον partum. Nam, ut inquit Scholiaſtes Lycophronis v. 978. *Siris, & Leutarnia urbes Italiæ ſunt, ubi profugorum ex Ilio reliquiæ habitaverunt, ibique omnia ad Troje imitationem fecerunt, urbemque Troje ſimilem condiderunt: quæ principio* (Πολίειον) *Polium vocabatur, poſtea* [Ἡρακλεῖον] *Heraclium*, deinde [Σῖρις] *Siris*. Minerva porro non aliunde πολιὰς dicebatur, quam quia ſervatrix atque cuſtos πόλιος h. e. *Urbis* eſſet, quæ & πολιοῦχος vocabatur. Vide Cl. Mazochium in Tabul. Heracl. pag. 74.

Πολιοκρόταφος, ου, [ὁ], *canum habens caput*. Iliad. θ. v. 518.

Πολιός, ῦ, (ὁ), *canus*. Iliad. α. v. 349.

Πολίτης, ου, (ὁ), *civis*. Odyſſ. η. v. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Ad domum excelſam, unde aquantur cives.

Πολῖτις, ιδος, (ἡ), hæc *civis*.

Πολύαινος, ου, (ὁ), *multum laudatus*. Iliad. ι. v. 669.

Πολυάης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *ventoſus*. Smyrn. α. v. 251.

. . ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυάεσιν αὔραις.

. . *animaque commiſcetur auris ventoſis*.

Πολυάϊξ, ϊκος, (ὁ), *impetuoſus*: belli epitheton. Iliad. *α.* v. 165.

Αλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο.

Verum quidem majorem partem impetuoſi belli.

Πολύαρ, νος, [ὁ καὶ ἡ], *dives pecorum.* Iliad. *β.* v. 106.

Πολυάρητος, ε, (ὁ), *multis votis exoptatus.* Odyſſ. *τ.* v. 404.

. . πολυάρητος δέ τοι ἐςί.

. . *multis votis exoptatus utique eſt.*

Πολυβενθὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *profundus.* Iliad. *α.* v. 431.

Πολυδαίδαλος, ε, (ὁ), *affabre factus, multo artificio elaboratus.* Iliad. *γ.* v. 358.

Πολυδάκρυτος, ε, (ὁ), *multis lacrymis honeſtandus.* Iliad. *ω.* v. 620.

. . πολυδάκρυτος δέ τοι ἔςαι.

. . *multis lacrymis proſequendus tibi erit.* Sed corripitur apud Tyrtæum v. 7.

Πολυδειράς, άδος, (ὁ), *eminens, multa cacumina habens.* Iliad *α.* v. 449.

Ακροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Ουλύμποιο.

In ſummo vertice &c.

Πολυδερκὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *multa intuens*, Heſiod.

. . φάος πολυδερκέος ἠῦς.

. . *lux multa intuentis auroræ.*

Πολύδωρος, ε, (ὁ), *multa donans*, aut *qui multa dona accepit.* Item Polydorus Cadmi, & Harmoniæ filius, Heſiod. in Theogon.

Πολυκλήϊς, ῖδος, *habens multas ſedes.* Iliad. *ν.* v. 742.

Η κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν.

An in naves multa tranſtra habentes irruamus.

Πολυκοίρανος, ε, (ὁ), *multorum dominus, & rex.*

Πολυκοιρανίη, ης, (ἡ), *dominatio multorum.* Iliad. *β.* v. 204.

Ουκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔςω.

Non bonum multorum principatus: unus princeps eſto.

Πολυκύμων, ονος, *undoſus, undis abundans.*

Πολυκώκυτος, ε, [ὁ], *luctuoſus.* Theogn. v. 245.

Βῇς πολυκωκύτες εἰς ἀίδαο δόμες.

Iveris luctuoſas in Ditis domos.

Πολύμηλος, ε, ὁ), *pecoribus abundans.* Iliad. *β.* v. 605.

Πολυμήχανος, ε,((ὁ), *callidus, verſutus*, Iliad. *β.* v. 173.

Πολύμητις, ιος, & πολυμήτης, *abundans conſilio & prudentia, ſapiens.* Iliad. *α.* v. 311.

Πο-

Πολυμίσθιος, ου, (ὁ), *qui multam mercedem exigit*, in Epigr.

Πολύμιτος, ου, (ὁ), *polymitus*, *multicolor*, ſeu *variis filis contextus*, uti Cratinus loquitur apud Pollucem lib. 8. cap. 31. Hinc Plin. lib. 8. cap. 48. *Plurimis vero liciis texere*, *quæ* Polymita *appellant*, *Alexandria inſtituit*. Atque hic animadvertendum eſt, quæ Alexandrinis Græco vocabulo πολύμιτα dicebantur, ea Latinis *Multicia* (curtato vocabulo pro *multilicia*) appellata fuiſſe. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicil. Bibl. pag. 211. & 212. Ubi etiam oſtendit χιτῶνα ποικίλον, eamdem atque *tunicam polymitam*, ſeu *variam*, ut in Itala vetere verſione apud Auguſt. fuiſſe.

Πολύμυθος, ου, (ὁ), *garrulus*, *loquulejus*, *verboſus*, *diſertus*. Iliad. γ. v. 214.

Πολύναος, ου, (ὁ), *multa habens templa*. Theocr. Idyll. ιε. v. 109.

Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε.

Tibi gratiam referens multis nominibus & templis celebrata.

Πολυπῖδαξ, ἄκος, (ὁ), *fontibus ſcatens*, *irriguus*. Iliad θ. v. 47.

Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idam autem venit fontibus irriguam, *matrem ferarum*.

Πολυποδῖτης οἶνος, *vinum ex polypodio confectum*. Dioſc.

Πολύπυρος, ου, [ὁ], *tritico abundans*. Odyſſ. ξ. v. 335.

. . ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.

. . *in Dulichium frumenti feracem*.

Πολύῤῥινος, ου, (ὁ), *e multis pellibus*, in Epigr.

Πολύῤῥυτος, ου, (ὁ), *multifluus*. Sophocl.

Πολύσιτος, ου, [ὁ], *frumenti fertilis*.

Πολυστάφυλος, ου, (ὁ), *uvis abundans*, idem atque πολυάμπελος. Iliad. β.

Πολύστυλος, ου, (ὁ), *qui habet multas columnas*.

Πολυτιμητίζω, *multos honoro*.

Πολύτιμος, ου, [ὁ], *magno emptus*, *magno honore dignus*. Item, *magni pretii*, *pretioſus*. Ut Ovidius:

Exerces pretioſa odia, *& conſtantia magno*.

Πολύτιμος, ου, (ὁ), *venerandus*. Orph. in Iovem.

Πολύϋλος, ου, [ὁ], *qui dividitur in multas materias*.

Πολύφυλος, ου, (ὁ), *diverſi generis*. Orph. hym. in Nemes.

Πολύχρῡσος, ου, (ὁ), *dives*, *auro abundans*. Heſiod. vocat Ἀφροδίτην πολύχρυσον, *Venerem auro affluentem*, quia puellæ, dum nubunt, dotem magnam viris afferunt. Et Hom. hym. in Venerem v. 1.

Πολύχῡλος, ου, [ὁ], *ſuccoſus*, *ſucco madens*.

Πολυψηφὶς, ῖδος, [ὁ καὶ ἡ], *multos habens lapillos*. Neumach.

Πολυώδῡνος, ου, (ὁ), *calamitoſus*, *triſtis*. Aliquando active, *multorum dolorum auctor*, in Epigr.

Πολυώνῡμος, ου, [ὁ], *multis nominibus appellatus*. Heſiod. in Theogon. πολυώνυμον ὕδωρ, ideſt, *multi nominis aquam* vocavit Iridem a colorum varietate.

Πορσῡνω, *paro*, *orno*. Odyſſ. η. v. 347.

Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Juxta vero mulier regina lectum paravit & ſtratum.

Πορφῡρα, ας, [ἡ], *purpura piſcis*. Opp. Hal. α. v. 315.

. . ϛρόμβων τε γένος, καὶ πορφύραι αὐταί.

. . *ſtromborumque genus*, *& purpuræ ipſæ*.

Πορφῡρεος, ου, (ὁ), *purpureus*, *denſus*, *niger*. Ut Iliad. α. v. 481. πορφύρεος θάνατος, ideſt, μέλας.

Πορφῡρέω, *purpuro*, *purpuraſco*, *fulgeo*. Nonn.

Πορφῡρω, *purpuraſco*, *rubeſco*. Opp. Κυνηγ. β. v. 559.

Καὶ νώτῳ ῥαθάμιγγες ἐπήτριμα πορφύρουσι.

Et in dorſo maculæ confertim purpuraſcunt. Et Theocr. Idyll. ε. v. 129.

Οἴνῳ πορφύροις . . *Vino rubeſcas* . . Item *rubefacio*, *purpureum efficio*. Nonn. Sumitur etiam pro *turbo*, ſeu *turbor*, ut lib. 2. Epigr.

. . οὐδὲ θάλασσα

Πορφύρει . . *neque mare fluctuat*.

Πορφῡρω, *delibero*, *curis diſtrahor*. Odyſſ. δ. v. 572.

Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Multa mihi cor alternabat incedenti, ſeu curis multis diſtrahebatur; nam quemadmodum animus quoque dicitur κυμαίνειν cum concitatus & perturbatus eſt, ut & Latine *fluctuare atque æſtuare* translato verbo a mari; ita & πορφύρειν, ut eo in loco Euſtath. exponit.

Ποσειδάων, ωνος, *Neptunus*. Iliad. ν. v. 231.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Huic reſpondit deinde Neptunus quatiens terram.

Πραγορίτης, vinum quoddam, ſed vile & abjectum, vappa, Hermol. Barbaro teſte.

Πρᾶγος, εος, [τὸ], *res*, *negotium*. Sophocl. in Ajace.

Πραεῖα, ας, [ἡ], *manſueta* : ut πραείῃ ψυχῇ, *manſueto animo*.

Πραέως, *clementer*, *leniter*.

Πραπὶς, ἰδος, (ἡ), *præcordia*: item *mens*, *cura*. Iliad. α.

Πρασῖτις, (ἡ), *praſius lapis*, ſic dictus a colore porraceo. Theophr.

Πρεΰνω, *mitigo*, *placo*.

Πρεΰτης, ητος, (ἡ), *manſuetudo*, Heſych. cui opponitur θυμός.

Πρεσβύτερος, ου, (ὁ), *ætate ſenior*, vulgo corripit antepenult. Verum producta invenitur apud Oppian. Κυνηγ. α. v. 463.

> *Οσμὴν πρεσβύτειραν ἀμαλδύνουσιν ἄρουραι.*
> *Odorem priſtinum abolent arva.*

Πρεσβύτης, ου, [ὁ], *ſenex*, pariter producitur Ariſtophan. νεφ.

> *Δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.*
> *Timeo, o ſenex, ne verberibus tibi ſit opus.*

Πρηϋγέλως, ωτος, *placide ridens*, *mitis* : Zephyri epitheton, in Epigr.

Πρηΰνοος, ου, [ὁ], *qui eſt moderatis moribus*, in Epigr.

Πρηΰνοος, ου, [ὁ], epitheton Dei apud Apollinarium, *mente facilis atque lenis*, *mitiſque*.

Πρηΰνω, idem atque πρεΰνω, *mitigo*, *cicuro*. Opp. Hal. γ. v. 253.

> *Πρηΰνει φίλον ἦτορ . .*
> *Cicurat amicum animum . .*

Πρηϋτένοντες, [οἱ], *manſueta colla*, ſeu *cervices habentes*: boum epitheton, quorum colla jugo manſuefacta ſunt : πρηϋτένοντες ταῦροι, in Epigr.

Πρηΰτερος, *placatior*: πρηΰτερον γῆρας, in Epigr.

Πρίαπος, ου, (ὁ), *Priapus hortorum cuſtos*, & *Deus*. Euſtath. Iliad. ε. dicitur & πρίηπος.

Πριαπισκωτὸς, οῦ, [ὁ], penicilli vulnerarii (quem *tentam* vocant) ſpecies in priapi formam aſſurgens.

Πρινίδιον, ου, [τὸ], *parva ilex*, Ariſtoph.

Πρίνινος, ου, [ὁ], *ilicens*, *ilignus*, & *iligneus*. Ἄνθρακες πρίνινοι, *carbones ilicei*, in Epigr. & Heſiod. ἐν ἔργ. v. 427.

Πρῖνος, ου, (ὁ), *ilex*. Arat. v. 737.

> *Πρῖνοι μὲν θαμινῆς ἀκύλου κατὰ μέτρον ἔχουσαι.*
> *Ilices quidem frequentis glandis non parum ferentes.*

Πρῖνος, ου, [ὁ], frutex, ex quo naſcitur coccus, ilicis genus, Heſiod. & Ariſtoph. in Ranis. Cetera vide in dictione κόκκος.

Πρινώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], ut πρινῶδες φύλλον, *folium ilicis*.

Πριονοειδής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ferræ figuram habens*, *ferratus*. Unde πριονοειδῶς, *in modum ferræ*, *ferræ figura*.

Πριονώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), idem cum præcedenti πριονοειδής.

Πριόνωτος, *is cui dorſum ferratum eſt*: ut πριόνωτοι ὄφεις, *ſerpentes dorſo ferrato*, Suid.

Πρίσις, εως, (ἡ), *ſectura*. Plin. *ſed quæ fit ſerra*, & idem quod *ſtridor*.

Πρίσματα, τά, ἀπὸ τοῦ πρίειν, quaſi a *ſerra* dicas *ſerramenta*. Eſt enim ſcobs eorum, quæ ſerra ſecantur, ut ῥινήματα, quæ lima deteruntur, quæ & ῥινίσματα dicuntur: ut & πελεκύματα, quæ ſecuri dolando decidunt reſecta: τορνεύματα vero torno fiunt: a quibus apud Hippocr. ἰχθυήματα non diverſa: horumque omnium nomine licet diverſo, pæne res eadem intelligitur.

Πρίω, *ſeco*, *ſerra divido*. Ariſtoph.

Μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας . .

Noli dentes ſerrare . . Et Opp. Κυνηγ. δ. v. 138.

Θυμὸν ὀδὰξ πρίοντες, κ. τ. λ.

Animum mordicus ſcindentes, &c.

Πρίων, ονος, [ὁ], *ſerra*. Eſt & πρίων, captioſi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτης dicitur, teſte Doxopatre. Oppian. Hal. ε. v. 219.

. ... Ὡς δ' ὅτε δρυτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι

Πρίονος ἐγκονέοντες . .

Ut cum lignatores communem laborem exercent

Serræ feſtinantes . .

Πριόω, *ſeco*, verbum inuſitatum, quod primum inventum eſt in Tabulis Heracleenſ. tametſi ejus verbale nomen πρίωμα (*ſcobs*) jam ex Heſychio innotuiſſet, apud quem legitur: ΠΡΙΩΜΑΣΙ · πρίσμασι. Vide Cl. Mazoch. pag. 221. Comment. in Tabul. Heracleenſ.

Προαΐσσω, *prius irruo*; penult. & antepenult. longis: hinc προαΐσσοντες, *prius irruentes*.

Προαμύνομαι, &

Προαμύνω, *propugno*, *protego*.

Προβοσκίς, ίδος, [ἡ], *promuſcis elephantis*, etiam *manus* dicta ab uſu. Cic. 2. de Divinat. *Manus* etiam data

ele-

elephantis. Inde & *προβοσκὶς*, *roſtrum muſcæ*, quod Latine quoque *proboſcis*, ſeu *promuſcis* dicitur. Ariſtotel. lib. 4. Anim.

Προβύω, *promoveo*, proprie de ellychnio, ut *προβῦσαι τὸν λύχνον*, *promovere ellychnium*, *& facere*, *ut ad lychni nares propius accedat*. Ariſtoph. in Veſpis; & Virgilius:

Et producit acu ſtuppas humore carentes.

Πρόθυμα, τος, [τὸ], *res quæ ante ſacrificium offertur*, *primitiæ ſacrificii*, ut *tus*, *ſiligo*. Ariſtoph. in Pluto.

Προθυμία, ας, (ἡ), *animi alacritas*, *ſedulitas*. Iliad. *β*. v. 95.

Πρόθυμος, ου, (ὁ), *alacris*, *ſtudioſus*, *gnavus*.

Προθύμως, *diligenter*, *ſtrenue*, *impigre* Livio, *hilariter*.

Προθυμοῦμαι, *ſum promptus*, *enitor*, *laboro*.

Πρόθυρον, ου, [τὸ], *veſtibulum*, *limen*, *domus prima pars*, *domus prima frons*. Odyſſ. ξ. Et ita dicitur de privatis ædibus, ut *προπύλαιον de veſtibulo urbis*, vel *templi*, vel *regiæ*.

Προθύω, *ante ſacrifico*: *προθύομαι*, pro eodem.

Προῒξ, ἶκος, & per ſynereſin *προῖξ*, *προῖκος*, *donum*, ut quod porrecta manu detur. Odyſſ. *ρ*.

. . *προῒκος γεύσασθαι Ἀχαιῶν*.

. . *donum guſtare Achivorum*. Poſteri autem Homeri *προῖκα*, ſive *προῖκα* peculiariter nominant *τὸ γαμήλιον δῶρον*, & quidem quod pater filiæ dat, cum eam elocat, Latinis *dos* dictum.

Προκάτταιγδην, *antrorſum cum impetu*. Apollon. Arg. *β*.

Προκινδυνεύω, *pro aliquo periclitor*, *periculis obviam eo*.

Προκινέω, *promoveo*.

Προκλίτης, ου, ὁ), *princeps in convivio*, *qui in convivio præſes eſt*, *primaſque occupat*. Poll.

Προκοίλιος, & Προγάστωρ, verſus vocatur, cujus veluti alvus intumeſcit, contractioneque indiget, qualis eſt primus Iliados verſus: ubi in Πηληϊάδεω, ε in ω abſorbetur; Euſtath. in Iliad. *ζ*.

Προκρίνω, *præjudico*: item *antepono*, *præfero*. Et *προκριθέντες* dicuntur, quorum nomina ad ſpem ſortium recipiuntur, quaſi *eximii*, *& ſelecti*, qui & *πρόκριτοι* vocantur *καὶ κληρούμενοι*.

Προκυμαία, ας, [ἡ], murus ædificatus ad repellendos fluctus. Dicitur & *πρόχωμα* a Servio. Sic deſcribitur ab Ovid. 11. Metamorph.

. . *adjacet undis*

Facta manu moles, quæ primas æquoris undas
Frangit, & incurſus quæ prædelaſſat aquarum.

Προκύων, ωνος, [ὁ], *Procyon ſidus*, *Anticanis* Cic. *Canis minuſculus* Vitr. Aratus in Phaenom.

Καὶ μὴν καὶ Προκύων διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνει. Cic.
. . *geminis eſt ille ſub ipſis*
Anticanis, Grajo Procyon qui nomine fertur.

Προμάχος, ου, [ὁ], *propugnator*, *anteſignanus*, *in prima acie pugnans*. Item πρόμαχοι, *principales in acie milites*, *Principia*. Eraſm. Et apud Athen. πρόμαχος eſt, qui præbibendo ceteris præibat.

Προμηνύω, *præſignifico* Cic. *præmonſtro*, *prædico*.

Προμύθιον, *fabulæ præfatiuncula*, *ſententia a qua morata narratio incipere ſolet*, inquit Donatus in Terentium, ut: *Dii immortales, homo homini quid præſtat!*

Πρόναον, ου, [τὸ], *veſtibulum templi*, *aut lucus ante fanum*.

Πρόναος, ου, ὁ), *ante templum ſtans*, *protemplum*, *protemplaris*, Valla interp.

Προπίνω, *poto*. Anacr. ode δ.

Επὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Super & Lotinis herbis
Stratus volo potare.

Πρόπυλον, ου, [τὸ], *porticus*, *veſtibulum*, h. e. locus ille ante januas inter fores domus, & viam medius relictus, in quo qui dominum ejus domus ſalutatum venerant, priuſquam admitterentur, conſiſtebant: & neque in via ſtabant, neque intra ædes erant: ἀνὰ πρόπυλον, *in veſtibulo*, in Epigr.

Προσαθύρω, *colludo*.

Προσαμύνομαι, &

Προσαμύνω, *adjuvo*, *propugno*, *tutor*. Iliad. β. v. 238.

. . ὄφρα ἴδηται
Η ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν . .
Ut ſciat, an in aliquo nos quoque adjuvet . .

Προσήλυτος, ου, (ὁ), *advena*, *peregrinus*, *proſelytus*, ὁ ἐξ ἐθνῶν προσεληλυθώς. Proſelyti autem proprie vocabantur ii, qui ex Ethnicis, legibus Moyſi, & cæremoniis initiati, Iudaiſmum profitebantur, non illi quidem gente, ſed adoptione Iudæi. Unde in Actis Apoſtolorum dicitur, *Iudæi quoque & Proſelyti*. Προσήλυτος, Feſto *advena*, ut πάροικος, *incola*, Pomp. Iuriſc.

Προ-

Προσίνω, *prior lædo*, *prior noceo*, in Epigr.
Προσκηρυκεύομαι, *mitto caduceatorem*, *per legatum peto*.
Προσκλίνω, *inclino*, *propendeo*.
Προσκρίνω, *addico*.
Προσκρίνομαι, *accreſco*, *coagmentor*, *in unum corpus cogor*.
Προσκυμαίνω, *fluctuando alluo*, in Epigr.
Προσκυνέω, *congenulo* Nonio, *genua flecto*, *adoro*. Ariſtoph. in Pluto:

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον.
Et adoro quidem in primis Solem.

Προσλυμαίνομαι, *perniciem affero*, in Epigr.
Προσομιλέω, *colloquor*, *verſor*. Theogn. v. 215.
Προστατήριος, ου, [ὁ], *præſes*, Apollinis epitheton quaſi *veſtibularius*, & *liminaris*, quaſique *janitor*. Sophocl. in Electra.
Προστατήριος μὴν, menſis quo τὰ πιθοίγια h. e. *Vinalia* celebrabantur, vinique horni feriæ relinebantur. Ariſtoph. in Acharn.
Προστάτης, ου, [ὁ], *præſes*, *præfectus*: item *patronus*, & proprie hoc nomine dicebatur *patronus* peregrini hominis. Mos enim Athenis fuit, peregrinos aliquem e civibus ſibi προστάτην eligere. Atque ad hanc conſuetudinem alludens Terentius dixit: *Thais patris ſe commendavit in clientelam*, & *fidem*. Unde Ἀπροστάσιον, actio erat Athenis in inquilinos, qui ſine patrono, & præſide jura civium ſibi uſurpaſſent. Apud Sophocl. in Oedipo tyranno:

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.

Προσφραγίζω, *ante inſignio*, vel *obſigno*.
Προτιμάω, *pluris æſtimo*, *rationem habeo*, *curo*. Sophocl. in Ran.
Προτιμυθέομαι, *loquor*. Apoll. Arg. γ. v. 922.

Η μὲν ἐς ἄντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Non tam in faciem apparendo, *quam loquendo*.

Προφύλαξ, ακος, [ὁ], *præcautor* Plauto: & *procubitor* Feſto: qui noctu cuſtodiæ cauſſa ante Caſtra excubat. Item *primus excubitor*.
Πρόχυμα, ατος, [τὸ], *muſtum protropum* Plinio, *muſtum lixivium*, ſive *lixivum* Columellæ, vinum *Creticum*, aut *Pramnium* Dioſcoridi. Quid plura? Eſt liquor ille, qui ſponte ſua, nondum ulla expreſſione coactus, ex uvis guttatim, ac veluti lacrymando diſtillat. Atque id nomen quæſiviſſe videtur nobiliſſimo nigri vini generi,

 quod

quod juxta Veſuvium colligitur, indigenæque vulgo *Lacbrymam* appellant. Quod ex eo factum fuiſſe videtur, quod olim principio ex calcatis uvis vina collegerint, antequam torcular adhiberetur. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 44.

Προχρίω, *prius illino*.

Προχύτη, ης, (ἡ), *Prochyta*, *Prochyte*, & *Prochytes*, Inſula in Puteolano ſinu, ſic dicta quaſi *profuſa*. Emerſit enim provolutis in mare montibus, cum prius non foret. Nam προχέω, ſignificat *effundo*. Inarimes enim mons terræ motum paſſus hanc Inſulam fudit. Strabo lib. 9. & Plin. lib. 2. cap. 88. At Dionyſius lib. 1. ſcribit *Prochytam* dictam fuiſſe a nutrice Æneæ ejusdem nominis. De hac Virgil. 9. Æneidos.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit . . Videſis Cl. Ducem Michaelem Vargas Macciucca Hiſtor. Neapol. tom. 1. pag. 7. §. 9.

Προχύτης, ου, [ὁ], genus vaſis apud Athenæum, & Heſych. dicitur & πρόχυτα. Præterea προχύται, erant variarum rerum miſſilia, ut florum & fructuum, quæ jaci ſolita erant a populo fauſtis acclamationibus Principem ſalutante: quod & Victori in certaminibus fieri conſuevit; idque φυλλοβολεῖν dicebatur. Vide R. Conſtantin. in Antiquitatum libris, & Iohannem Nicolaum Tractat. de Sparſione florum.

Προψύχω, *prius refrigero*.

Προτρύγητήρ, ῆρος, [ὁ], ſtella quæ juxta Virginis dextram alam figitur, & paullo ante vindemiæ tempus exoritur. Aratus v. 138.

Πρυλέες, Heſych. teſte quibusdam ſunt πρόμαχοι, *propugnatores*, quibusdam πολλοὶ λαοὶ, *populi multitudo in unum coacta*: aliis πεζοὶ ὁπλῖται ἀθρόοι, *pedites conferti*, quod receptius eſt. Hom. Iliad. λ.

Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι . .

Ipſi autem pedites cum armis . . Et Iliad. ε. v. 744.

Πρυτανεῖον, ου, [τὸ], locus Athenis, in quo judices, & magiſtratus verſabantur, conſultabantque. Eo in loco quoque alebantur publice bene meriti de rep. qui honos habebatur maximus, ut ex Cic. de Oratore intelligitur: *Ut ei* (inquit) *victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur*. Sic dictum quaſi πυρῶ ταμεῖον, ideſt *tritici promptuarium*, vel *borreum*. Prima & ſecunda corripitur apud Ariſtoph. Πρυ-

Πρυτανεύω, verbum hoc ab iis deducitur, qui πρυτάνεις vocabantur, quæ erat quinquagenaria claſſis, ideſt ἡ τῶν πεντακοσίων Athenis, quæ in dies quinque & triginta imperii ſummam obtinebat: & ſignificat *regere*, *moderari*, *curare*, & *pro imperio conſtituere*. Ariſtoph. in Acharn.

Η μὴ περὶ εἰρήνης πρυτανεύητε.

Niſi conſultetis, & de pace agatis. Videſis quæ de hac voce adnotavit ὁ πάνυ Franciſcus Portus.

Πτηνοπέδιλος, ου, (ὁ), *alatos calceos habens*. Orph. hym. in Mercur.

Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε . .

Calceos habens alatos, homines amans . .

Πτισάνη, ης, [ἡ], *ptiſana*, *hordeum*, vel *triticum decorticatum*. Ejus cremor datur febricitantibus. Nicand. in Theriac.

Πτύω, *ſpuo*, *exſcreo*, *exſpuo*, in Epigramm. & Iliad. ψ. v. 677.

Πτύον, ου, (τὸ), *ventilabrum*, quod & θρινάκη, & θρίναξ, nimirum *pala lignea*, qua ſemina ex acervo ſumentes ab una areæ extremitate in alteram contra ventum jactant, ut iſta ventilatione a pulvere, & aceribus purgentur. Λικμητήριον vero eſt *vannus*, quâ tantum in ſublime grana jactantur, ut evannatis ſordibus puriora excipiantur. Hom. Iliad. ν. v. 588.

Ως δ' ἀπὸ πλατέος πτυόφι . .

Ut cum a lato ventilabro . .

Πυγὴ, ῆς, (ἡ), *nates*. Unde πυγηδὸν, *averſus*. Πυγίζω; πυγιστής.

Πυγολαμπὶς, ίδος, [ἡ], *cicindela*, genus inſecti, quod nunc pennatum eſt, nunc impenne. Dicitur & πυγολαμπὰς eo, quod ejus nates noctu lucent.

Πυγοστόλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *clunes ornans*, vel *lacertos*: epitheton meretricis.

Πυέλιον, ου, τὸ, & πυελὶς, ίδος, & πύελον, ου, τὸ, & πύελος, ου, [ὁ], *ſcyphus*, *urna*. Pollux inter vaſa balnearia recenſet, alii μάκτραν vocant. Apud Medicos concavitas aut intercapedo eſt, in quam cerebri meatus exeunt. Atque hinc quandoque pro *alveo*, *pelvi*. Odyſſ. τ. v. 553.

Πυρὸν ἐρεπτομένοι παρὰ πύελον . .

Triticum comedentes juxta alveum . .

Πυ-

Πυθαγόρας, ου, [ὁ], *Pythagoras*, Samius philoſophus, cujus ſcholæ dignitas tantam conciliavit exiſtimationem illi Italiæ parti, in qua philoſophiam docuit, & in qua ὁμακόϊον, nimirum *commune Auditorium* ædificaverat, quo diſcipuli inſtitutionis cauſſa convenirent, ut *Magna Græcia* appellari incœperit. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabul. Heracleenſ. pag. 43.

Πύθια, (τὰ), ludi in honorem Apollinis inſtituti ab Agamemnone. Hinc Ovidius:

Pythia perdomitæ ſerpentis nomine dicti.

Πύθιαι, (αἱ), *vates fatiaicæ*, quæ etiam πέλειαι, & πελειάδες appellatæ fuerunt, ſive quod nigri coloris eſſent [πέλος enim idem quod μέλας] ſive quod ipſarum ſermo barbarus atque inconditus eſſet inſtar avium, antequam Græcam linguam didiciſſent. Sane quidem prophetides iſtæ cum oracula immurmurando fundebant, *columbarum* γογγυσμὸν [*ſuſurrum*] imitabantur; unde etiam πελειῶν nomen adeptæ fuere. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicil. Bibl. pag. 226.

Πυθικὸς, ου, (ὁ), ut πυθικὸς χρησμὸς, *Pythicum oraculum.*

Πύθιον, ου, (τὸ), *Apollinis templum.*

Πυθιονίκης, ου, (ὁ), *Pythionices*, h. e. victor in Pythiis, victor in Pythicis ludis.

Πύθιος, ου, (ὁ), *Pythius*, Apollinis cognomen a pythone ſerpente, quem jaculis ſuis interemiſſe fertur. Πύθιοι præterea dicebantur apud Lacedæmonios, qui Delphos ad conſulenda oracula mittebantur, qui publice cum regibus cibaria habebant & veſcebantur una, Herod. lib. 6.

Πυθοῖ, adverbialiter, *in Pythiis*, ut inquit Stephanus in dictione πυθώ: ſicuti etiam dicitur ὀλυμπιάσι καὶ ἰσθμοῖ ſine præpoſitione. Hinc apud Plutarch. in Numa: Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι: ubi interpres: *Pythiæ, & Athenis.*

Πυθοκτόνος, ου, (ὁ,) *Pythonis occiſor*, epith. Apoll. Orph. hym. in Apoll.

Γρύνιε, καὶ Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικὲ μάντι.

Antique, & Smintheu, Pythonis occiſor, Delphice vates.

Πυθόληπτος, ου, (ὁ), *a Pythio correptus, furens.* Suid.

Πύθομαι, *putreſco.* Iliad. λ. v. 595. & Odyſſ. α. v. 161.

λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ.

alba oſſa putreſcunt imbre.

Πυθόμαντις, (ἡ), *vates Pythius.* Sophocl.

Πυθόχρηστον, ου, [τὸ], *oraculum Apollinis.*

Πυ-

Πύθω, *putrefacio*. Heſiodus.

Πυθὼ, όος, (ἡ), *putredo*.

Πυθὼ, (οῦς), *Pytho*, *us*, urbs Græciæ, eadem ac Delphi, ſic dicta, quia ibi Apollo ſub ſerpentis ſymbolo colebatur, quod Pythonem puer ſagittis occidiſſet. Hom. hym. in Apoll. v. 372.

Ἐξ ὃ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται . .

Ex quo nunc Pytho vocatur . .

Πυθῶδε, adverb. *ad locum oraculi Apollinis Pythii*.

Πύθων, ωνος, [ὁ], *Pytho ſerpens*, *draco*. Item *ſpiritus divinator*, quo qui correpti ſunt, πυθωνικοὶ appellantur. Plutarchus tradit πύθωνα ſuo tempore vocatum fuiſſe, quem olim ἐγγαστρίμυθον vocabant, & εὐρυκλέα, ideſt, *ventriloquum*, *& divinum*. Pytho autem erat nomen draconis, quem jaculis ſuis confecit Apollo. Unde & ipſe *Pythius* dictus eſt: deinde ſpiritus ille, quo afflati prædicebant futura, *Pytho* vocari coeptus eſt. De ἐγγαστριμύθοις, ſive *ventriloquis*, vide quæ eruditiſſime ſcripſit Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 266. Sect. IV.

Πυκάζω, *tego*, *ſtipo*. Iliad. β.

. . *ἅρματα δ' εὐπεπυκασμένα κεῖτο*.

. . *currus autem bene elaborati jacebant*.

Πυκνόστυλος, ου, [ὁ], *qui crebris eſt columnis*.

Πύλαι, [αἱ], locus Græciæ, quem *Thermopylas* alias vocant, nomine impoſito, quod Pylades illic ob Clytemneſtræ cædem primus ſit damnatus; vel quod a Theſſalis ad Phocidem introeuntibus anguſtus, ac veluti portis quibusdam arctatus locus videbatur.

Πυλάρτης, ου, (ὁ), *habens portas validas*, & *bene compactas*. Epitheton Plutonis Odyſſ. λ. & Iliad. θ. v. 367.

Πύλη, ης, [ἡ], *porta*, *columna ex lapide quadrato*, *janua*, Iliad. β.

Πύλιος, ου, [ὁ], *Pylius*. Τριγέρων πύλιος, *ter ſenex Neſtor Pylius*, in Epigr.

Πύλος, ου, (ὁ), pro πύλη apud poetas. Hom. Iliad. ρ. & eſt metaplaſmus.

Πυξίον, ου, (τὸ), tabula qua utebantur ſcriptores. Unde & πυξίδιον apud Ariſtoph. Nam antiquitus in buxo elementa formabant ob materiæ firmitatem. Accipitur etiam pro inſtrumento pictoris.

Πύος, ους, [τὸ], *coloſtrum*, vel *coloſtra*, *ae*, lac primum poſt partum in omnibus animalibus: hoc coit denſaturque

que

que in caſei ſpeciem: unde Martial. lib. 13.

De primo matrum lacte coloſtra damus.

Πῦρ, ὖρὸς, (τὸ), *ignis*. Quæ ab hoc nomine deſcendunt, quædam producuntur, ut

Πυραμὶς, ίδος, [ἡ], *Pyramis*, moles Geometrica ratione conſtructa in modum flammæ, ut a lato videlicet in acutum tendat. Hujuſmodi moles in Ægypto uſitatæ fuerunt. Multa de his Plin. lib. 36. cap. 12.

Πύραμος, (ὁ), nomen adoleſcentis Babylonii. Ovid. 4. Metamorph. de Pyramo, & Thysbe.

Πύραμος, (ὁ), fluvius Ciliciæ, ita dictus propter abundantiam tritici circa ipſum, Etym.

Πυραιχμης, (ὁ), *Pyræcmes*. Iliad. β.

Πυραυγὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *igne ſplendeſcens*. Orph. hymn. in Iovem:

Ζεῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων.

Iupiter pater, in alto currentem, igne micantem mundum.

Πυρήνη, καὶ πυρηναῖος, *Pyrene*, & *Pyrenæus*, & numero multitudinis, *Pyrenæi montes*, qui Gallias, Hiſpaniaſque diſterminant, promontoriis in duo diverſa maria projectis. Plin. lib. 3. cap. 3. Dionyſ. Perieg. v. 338.

. . *οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα πυρηναίων.*

. . *qui degunt ſub pede Pyrenæorum.*

Πυρίπνοος, ου, (ὁ), *ignem ſpirans*. Orph. hym. in Æther.

Πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσιν ζώοισιν ἔναυσμα.

Omnia domans, ignem ſpirans, omnibus viventibus fax.

Quædam vero corripiuntur, ut:

Πύρα, ας, (ἡ), *pyra*, lignorum congeries ad cremanda cadavera.

Πύραγρα, ας, (ἡ), *forceps*. Odyſſ. γ.

Πυράκανθα, [ἡ], *pyracantha*, nomen plantæ. Nic. in Theriac.

Πυράκμων, nomen Cyclopis. Virgil. 8. Æneid.

Brontesque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Πυραυστὴς, οῦ, (ὁ), *pyrauſta*, vermiculus aranei ſpecie, infeſtans favos apum, qui & κλῆρος dicitur. Ariſt. lib.8. Anim. Eſt & parvum animal, quod volans in lucernam, ut ignem attingat, aduritur. Hinc proverb. πυραυστοῦ μόρος: *Pyrauſtæ interitus*, in eos qui ſibi mortem adſciſcunt; dicitur alias ἠπίολος.

Πυρετὸς, οῦ, [ὁ], *febris*: a πῦρ dicitur, quemadmodum Latinis a fervendo: item *æſtus*. Iliad. χ. v. 31.

Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Atque immittit magnum æſtum miſeris mortalibus.

Πυριγενὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *igne ſatus*, *efferus*, *crudelis*. Eurip.

Πυρίγληνος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *igneas pupillas habens*. Opp. Halieut. γ.

Πυριθαλπὴς, έως, [ὁ καὶ ἡ], *calfactus*. Apollon. Argon. lib. δ.

Πυριλαμπὶς, ίδος, [ἡ], vermiculus quidam in tenebris lucens, ſive inſectum minutum, quem etiam λαμπυρίδα vocant: *cicindela*, *noctiluca*.

Πυρίσπαρτον δῆγμα, *morſus igne ſatus*, in Epigr. de Cupidine: nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iiſque diſperſis per totum corpus amans æſtuat.

Πυρίτης, ου, [ὁ], *pyrites lapis*, ſic dictus quod plurimus illi ignis eſt: unde hunc nos *igniarium* vocamus. Quidam etiam *vivum* appellant.

Πυριφλεγέθων, οντος, (ὁ), *Pyriphlegethon*, fluvius inferorum, Lucian.

Πυρῖτις, ιδος, (ἡ), genus herbæ, quæ dicitur etiam πύρεθρον. Nicand. in Alexiph.

Πυριτρόφος, ου, (ὁ), *ignem fovens*, in Epigr.

Πυρορραγὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *igne fractus*, *diſſiliens*. Ariſtoph. in Acharnenſ.

Πυρόεις, όεντος, *flammeus*, *rutilus*, *ignitus*; & apud Cic. lib. 2. de Nat. Deor. ſumitur pro Martis Stella.

Πυροποίκιλος, ου, (ὁ), *punctis coloris ignei diſtinctus*.

Πυρόω, *igne examino*, *probo*, in Epigr. Quædam alia tandem ſunt communia, ut

Πυραυγὴς, de quo ſupra, &

Πυρήνη, *Pyrene*, filia regis Bebrycum. Cetera uſu, & Poetarum lectione diſcentur.

Πυρὸς, οῦ, [ὁ], *triticum*, *frumentum*. Iliad. λ. v. 69.

. . ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν, ἢ κριθῶν . .
Viri locupletis per arvum tritici, vel hordei.

Πύρινος, ου, (ὁ), *triticeus*, ut πύρινος ἄρτος Polluci: ſicut κρίθινος, *hordeaceus*: πυρίνη πτισάνη, Ptiſana quæ ex tritico facta eſt, Dioſcor. lib. 2. cap. 111. πύρινον ἄχυρον, *palea triticea*, Theophr. lib. 8. cap. 4. hiſt. plant.

Πυρίτης ἄρτος, *panis triticeus*.

Π[illegible]γενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *tritico genitus*, in Epigr. Sed πυριγενὴς, *igne ſatus* corripitur, epitheton Bacchi apud Auſonium.

Πυ-

Πυροπωλέω, *triticum vendo*.

Πυροτομία, ας, [ἡ], *meſſis tritici*.

Πυροφόροι, (οἱ), ſubſtant. *Agentes in rebus*, *frumentarii*, idem atque Σιτάρχαι, Σιτῶναι, Sitonici muneris præfecti.

Πυροφόρος, ου, [ὁ], *frugifer*, *ferax tritici*. Apollon. Rhod. *γῆ πυροφόρος*, *terra frugifera*. Heſiod. *ἀὴρ πυροφόρος*, *aer triticifer*. Dicitur etiam *πυρηφόρος*, ut Odyſſ. γ. *ἐς πεδίον πυρηφόρον*, *in agrum frugiferum*. At *πυροφόρος*, *ignifer*, a nomine *πῦρ*, corripitur. Scribit Alexand. Genial. lib. 5. cap. 3. eum morem Græcis fuiſſe, ut quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima ſigna ſtaret vates laureos ferens ramos & corollas; illique *πυροφόρῳ* nomen fuiſſe, quoniam lampadem præferret, quem violare ſummum habebatur nefas, quod legati munere fungeretur.

Πυτίζω, *ſputo irroro*.

Πύτισμα, τος, (τὸ), *ſputum*, ſive *lenis ſputi irroratio*. Iuvenal. Sat. 11.

Qui Lacedemonium pytiſmate lubricat orbem. Videſis Interpretes.

Digitized by Google

P

Ῥάγίζω, *uvas lego*, vel *comedo*. Theocr. Idyll. ε. v. 113.
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.
Semper venientes ad veſperas comeaunt.

Ῥάγιον, ου, (τὸ), *parvus acinus*. Eſt etiam phalangii ſpecies (ut Aetius teſtatur) figura rotunda, colore vero nigro acini uvæ nigræ ſimilitudine, unde etiam nomen accepit.

Ῥαγοειδὴς χιτὼν, *uvea oculi tunica*, quod racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco.

Ῥαγολογέω, *acinos lego*,

Ῥαγολόγος, ου, (ὁ), *uvilegus*, ut ῥαγολόγος ἐχῖνος, *uvilegus echinus*, in Epigr.

Ῥαγώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *racematus*, *acinoſus*.

Ῥαδινὸς, ου, (ὁ), *tenuis*, *gracilis*, *mollis*. Heſiod.
Ποίη ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο . .
Herba ſub pedibus mollibus creſcebat . . Item *celer*: Anacr. ῥαδινοὺς πώλους, *pernices equos*. Steſichorus: ῥαδινοὺς ἄκοντας, *ſtridula jacula*; & Iliad. ψ. v. 582.

Ῥάδιξ, ικος, (ἡ), *ramus*. Nic. in Theriac.
Ῥάδικα κόψαντες . .
Ramo cæſo . .

Ῥαθάμιγξ, γος, (ἡ), *gutta*. Heſiod. ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαι, *guttæ cruentæ*; & Iliad. λ. v. 536.

Ῥαθαπυγίζω, *concava & lata manu nates ferio*. Ariſtoph. in Equitibus.

Ῥαθυμέω, *pigreſco*, *torpeſco*, *otio indulgeo*. Quandoque ſumitur pro *otio frui*, *quieſcere*, *ceſſare*. Sæpius tamen in malam partem.

Ῥαθυμία, ας, (ἡ), *pigritia*, *ſocordia*, *ignavia*. Interdum etiam animi quietem, ac ceſſationem ſignificat.

Ῥαθυμίζω, *ſocordiam propulſo*.

Ῥαθύμως, *ſegniter*, *ſupine*, *oſcitanter*.

Ῥὰξ, αγὸς, (ὁ καὶ ἡ), *acinus uvæ*, in quo celantur vinacea, dicta etiam improprie *acini*. Ῥὰξ enim eſt *uvæ granum*, ideſt κόκκος σταφυλῆς. Vocatur præterea ῥάγιον extremitas digitorum intro vergens, quæ rotundior eſt, ubi pulpæ teretes digitos terminant. Poll. lib. 2.

Ρα-

Ῥηγῖον, ου, [τὸ], *Rhegium*, aut potius *Regium*, urbs ſita in margine Italiæ, cui Græci a fractura nomen indiderunt. Plin. lib. 3. cap. 8. Sed de hac re videſis Cl. Mazoch. pag. 550. Auctario I. de urbe Regio, ubi laudatur Strabo, quod pag. 258. in medio reliquerit judicandum, utrum Rhegium ita fuerit dictum ob Siciliam terræmotu a continente avulſam, an propter urbis claritudinem. Sane quidem Iapyges ſive Tyrrheni aut Oſci (quæ vocabula ſono potius quam re diſſident) incolæ primitivi Regii, qui poſtea Chalcidenſium appulſu loco Græcis ceſſerunt, Oppidum a ſe fundatum PECION (ſcriptura prorſus Latina, quæ tum Latio cum Oſcis erat communis: elementum vero G poſt bellum Punicum primo in Latium invectum fuit) appellarunt, haud dubie notione ab Oriente hauſta, qua nim. PAC eſt *regnare*, & PEC idem quod *Rex*. His ergo indigenis ubi Græci Chalcidenſes ſucceſſerunt, ſonum quidem vocabuli integrum retinuerunt, nec niſi notionem illi Græcam indiderunt, quaſi a *ῥήγνυμι* derivato nomini: unde & fabellam excogitarunt de abrupta tellure marique intus admiſſo. Id & marmora oſtendunt apud Grut. pag. 267. ubi PEGIVM Bruttiorum bis ſine ſpiritu legitur. Vide Cl. Mazoch. pag. 41. Comment. in Tabul. Heracl. & loc. laudato. *

Ῥηγμὶν, ῖνος, *litus*. Iliad. *α*. v. 336. *ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης*.

Ῥητίνη, ης, [ἡ], *reſina*.

Ῥητινίζω, *ſum reſinaceus, reſinam refero*.

Ῥητινίτης οἶνος, *reſinatum vinum*, Dioſc. lib. 5. cap. 35.

Ῥητινώδης, (ὁ καὶ ἡ), *reſinoſus*, Columell.

Ῥιγεδανὸς, ου, [ὁ], *terribilis*, *horrens*, in Epigr. lib. 1. & Iliad. *τ*. v. 324

Ῥιγέω, *rigeo*, *algeo*, *obſtupeſco*. Iliad. *γ*.

Ὣς φάτο, ῥίγησεν δ᾽ ὁ γέρων . .

Sic dixit: pertimuit autem ſenex . .

Ῥιγηλὸς, οῦ, [ὁ], *tremendus*. Odyſſ. *ξ*. *καταριγηλὰ πέλονται*, *ſunt horrenda*.

Ῥίγιος,

---

* *Duo nummi inediti, & Cl. Mazochii ſententia ſingulares cum epigraphe PECION ſervantur apud peretruditum Henricum de Craſſis Comitem Planuræ.*

Ῥίγιος, ου, [ὁ], *rigidus, horridus, moleſtus*. Hom.

Ῥίγιστος, ου (ὁ), *terribilis*. Hom.

Ῥίγιον, ονος, [τὸ], *deterius*. Heſiod.

. . *κακῆς ου ῥίγιον ἄλλο : pejus nihil mala*, uxore videlicet; & Hom. Iliad. α. v. 325. *τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσαι, quod illi & acerbius erit*.

Ῥῖγος, εος, (τὸ), *rigor, frigus*.

Ῥιγὸς, ου, [ὁ], *rigidus, horridus, frigidus*.

Ῥιγοστίβιος, ου, (ὁ), *perpetuo frigens, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν*, Pollux.

Ῥιγόω, *rigeo, frigeo*: ad corpus refertur. Odyſſ. ξ.

Ῥίγω, idem quod *ῥιγέω*, & *ῥιγόω*.

Ῥὶν, ινὸς, [ἡ], *naris*. Heſiod.

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον . .

Cujus e naribus mucus manabat . .

Ῥινάω, *decipio, fallo; irrideo*: nam veteres ut frontem pudoris, riſûs lienem, ſic iræ ſedem naſum ſtatuerunt. Notum illud Theocriti:

Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

Olli bilis amara uſque inſidet horrida naſo. Et Plautus Amphitruone actu IV. in ſcænis dubiæ auctoritatis: *Vetu'ſt adagium: Fames & mora bilem in naſum conciunt*. Atque hinc illæ ortæ ſunt dictiones: *naſo ſuſpendere adunco, ſubſannare*: hinc etiam in Gloſſis *Nario* idem qui *ſubſannator*. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 62.

Ῥινεγχυσία, ας, (ἡ), *infuſio, ſeu inſtillatio in nares*.

Ῥινεγχύτης, ου, [ὁ], *ſpecillum per quod in nares aliquid infunditur*.

Ῥινέω, *limo*.

Ῥίνη, ης, (ἡ), *lima*. Ariſtoph. in Ranis. Item inſtrumentum auro fundendo aptum, in Epigr.

Ῥίνη, ης, (ἡ), *Rhina piſcis, ſquatina*, ut Gaza interpretatur apud Ariſt. lib. 2. Anim.

Ῥινηλατέω, *ſagaciter perſequor, indago*. Unde *ῥινήλατον ἴχνος, veſtigium odoratu atque olfactu deprehenſum*. Opp. Hal. α.

. . *ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἄνευρε.*

. . *cervus reperit veſtigium odorem ſecutus*.

Ῥινηλάτης, ου, (ὁ), *ſagax*: de cane dicitur, Poll.

Ῥίνημα, τος, (τὸ), *quaſi limatura* (ut ξύσμα, *raſura*) *ſcobs, ramentum*.

Ῥῖνα, (τὰ), *nares*.

Ῥινίζω, *limo, polio*.

Ῥινώμενος σίδηρος, *ferrum quod limatur.*

Ῥινοβάται, (οἱ), *Rhinobati*, Gaza. Sunt autem piſces, qui naſci putantur ex ſquatina, & raja. Ariſt. lib. 13. de gen. anim.

Ῥινοδέψης, ου, (ὁ), *corii tinctor, coriarius*, Heſych.

Ῥινόκερως, ωτος, (ὁ), *Rhinoceros*, animal unius in nare cornu: de quo Plin. lib. 8. Videſis Proverbium in Chiliad. Eraſm. *Rhinocerotis naſus.*

Ῥινοκόλουρα, & ῥινοκόρουρα, civitatis nomen in Ægypto, quod incolæ ejus eſſent *mutilatis naribus*. Steph. & Cæl. lib. 1. cap. 39.

Ῥινοκολούστης, ου, [ὁ], dictus eſt Hercules, quod ligatis quibusdam nares amputaſſet.

Ῥινοκοπεῖν, *naſum amputare*, *denaſare* dixit Plaut.

Ῥινοβάλις, ιδος, [ἡ], inſtrumentum quo noxiis naſum diſtorquebant. Suid.

Ῥινόμακτρον, ου, [τὸ], *ſudarium abſtergendis naribus aptum.*

Ῥινοπύλη, ης, [ἡ], *portula* Livio, *poſticum*, ſive *poſticulum* Plauto, vel *poſticula*, ut dixit Apulejus.

Ῥινὸς, ῦ, ὁ, vel ἡ, *pellis, ſcutum, tergus, pellis bubala, qua operiuntur clypei*. Iliad. δ. v. 447.

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινὺς . .

Commiſerunt ſcuta . . ſignificat etiam *cutem hominis* Odyſſ. ξ.

. . ῥινὸν ἀπ' ὀστέοφιν . . ἐρύσαι.

. . *cutem ab oſſibus trahere*; de *cute* Vlyſſis. Apollon. lib. 2. Argon. dixit genere feminino: ἀζαλέας ῥινὺς, *aridas pelles*. Et Euripides: πωλικὴν ῥινὸν, *equinam pellem*. Et Heſiodus: ῥινῷ σαπείσης, *pelle putrefacta*.

Ῥινόσιμος, ου, (ὁ), *reſimum habens naſum*, Lucian.

Ῥινότμητος, ου, (ὁ), *cui naſus eſt defectus*, uti vocatus eſt Iuſtinianus in Leontiana factione tale quid paſſus.

Ῥινοτόμος, ου, (ὁ), *ſcuta percutiens & ſecans*; &

Ῥινοτόρος, ου, (ὁ), *coriarius; clypeos, & arma diſſecans:* Martis epitheton. Heſiod. Αὐτὰρ Ἄρει . . ῥινοτόρῳ. Et Homer. Iliad. φ. ἦρχε γὰρ ἄρης . . ῥινοτόρος. *Nam* ῥινοὶ dicuntur *clypei*, ponendo partem pro toto, ut ſcribit Euſtath. Iliad. δ.

Ῥινοχόος, ου, (ὁ), *infundibulum.*

Ῥίον, ου, (τὸ), *promontorium, montis cacumen, jugum, ſpecula*. Iliad. θ. v. 25.

. . περὶ ῥίον οὐλύμποιο.

. . *circa cacumen Olympi.*

Ῥιπαῖα ὄρη, Riphæi montes ad Septentrionem: ita dicti, quod Boreas illinc flare incipiat. Dionyſ. Perieg. v. 315.

Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Riphæis in montibus ſeparatim murmurant.

Ῥιπὰς, άδος, & ῥιπὴ, ῆς, (ἡ), *turbo venti*, Suid.

Ῥιπεα, (τὰ), &

Ῥιπες, *crates viminea*, *ligamina ex virgultis*. Nominativus ejus eſt ῥὶψ, ῥιπός.

Ῥιπὴ, ῆς, [ἡ], *ictus*, *ſeu jactus teli miſſi*, *velut fulminis*, *vis flatuum & ſpiritus*. Ῥιπὴ, *incitamentum*, *impulſus*, *impetus*. Iliad. θ. ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, *unius viri impetu*. Dionyſ. Perieg. v. 429. & apud Sophocl. in Electra, ſignificat *ſiderum fulgores*.

Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς . .

Video lucidas aſtrorum coruſcationes . .

Ῥιπίδιον, ου, [τὸ], *flabellum*. Ariſtoph. in Acharn.

Ῥιπίζω, *ſufflo*, *excito ignem ſufflando*, *cio*, *commoveo*. Nonn. ιε. v. 114.

. . ῥιπίζων ἀνέμοισιν.

. . *ſufflans ventis.*

Ῥιπισις, εος, (ἡ), *ventilatio*, Plin.

Ῥιπισμὸς, οῦ, [ὁ], *idem*.

Ῥιπιστὸς, οῦ, (ὁ), *perflatilis*, *ventis expoſitus*.

Ῥὶς, ῑνὸς, (ἡ), *naſus*. At μυκτῆρες, *nares*, auctore Ammonio: ſed confunduntur, Heſych.

Ῥιφεὶς, έντος, (ὁ), *jactus*, *injectus*.

Ῥιφὴ, ῆς, [ἡ], *impetus*: unde Riphæi montes, ut vult Servius in Georgic.

Ῥὶψ, ῑπὸς, (ὁ), *vimen flexile*, *virgultum*. Ariſtoph. in Pace.

Ῥιψοκίνδυνος, ου, [ὁ], *temerarius*, *audax*. Cic. 3. Act. in Verr. vertit: *ad audendum projectus*; & *projectam audaciam* ῥιψοκινδυνίαν appellat.

Ῥιψοκινδύνως, *audacter*, *temerarie*.

Ῥοδοδάκτυλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *roſeos habens digitos*, epith. Auroræ. Iliad. α. v. 476.

Ῥοδόσφυρος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *roſeus*, epith. Auroræ. Smyrn. α. v. 137.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπόρουσε ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια.

Verum ubi roſea ingruit Aurora.

Ῥοθοπῡγίζω, *nates clam accedens extenſa manu verbero.*

Ῥοΐτης οἶνος, pen. l. *rhoites vinum* h. e. ex Punicis malis confectum. Dioſc. lib. 5. cap. 26.

Ῥοπᾰλον, ου, [τὸ], *clava*, *baculus*, *fuſtis*, proprie *clava Herculis*, interpres Homeri.

Ῥῡδην, *fluenter* Lucr. *affluenter* Cic. &

Ῥῡδὸν, *fuſim*, *affatim*, *abunde*. Odyſſ. ο.

Κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ, ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

Filia ſum Arybantis ego, prædivitis.

Ῥῡκᾰνη, ης, (ἡ), *inſtrumentum fabrile*, *runcina ad levigandum*, in Epigr.

Ῥῦμα, τος, [τὸ], idem quod ῥύμη, *impetus*, *impulſus*. Item *propugnaculum*, *defenſio*. Sophocl. in Ajace. σφαλερὸν πύργου ῥῦμα, *parum tuta defenſio*.

Ῥῡμαι, *libero*, *protego*, *cuſtodio*.

Ῥῡμη, ης, (ἡ), *vis*, *impetus*, *impulſus*. Ariſtoph. νεφ. Ῥύμη, *vicus*, unde ῥυμοτομεῖν eſt *ſtrigare*, vel *ſtriare*, & *in vicos diſtribuere*. Dicitur a ῥύω, *traho*, *extendo*: nam *ſtriga* eſt linea protracta & extenta: unde & vulgaris Gallica vox *rue*. Alii deducunt a ῥύω, h. e. ὁρμῶ, ut eum in urbe locum ſignificet, in quem omnes certatim confluunt. Stephanus autem στενωπὸν, ideſt, *angiportum*, ſive *compitum* exponit, ubi videl. plures vici terminantur, quæ loca propterea ſunt laxiora, & frequentiora.

Ῥῡμὸς, ου, (ὁ), *temo currus*, *ſive plauſtri*. Iliad. ε. v. 729.

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν . .

Ex hac utique argenteus temo procurrebat . .

Ῥῡμοτομέω, *ſtrigo*, ſive *ſtrio*, *in ſtrigas*, ideſt, *vicos partior*, *ſeco*.

Ῥῡμουλκεῖν, *remulcare*, ut veteres Latini dixerunt, ideſt *remulco trahere* Livio; quod fit cum ſcaphæ remis magna navis trahitur. *Remulco* tantum ablativo utuntur auctores Cæſar, Livius, Plautus, & Feſtus. Hinc putant hac voce duntaxat notari actionem, non vero navigii genus.

Ῥῡομαι, *libero*, *tueor*, *defendo*. Iliad. μ. v. 8.

Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο . .

Intus continens tueretur . .

Ῥυπαίνω, *ſordido* Plaut. *fœdo*, *maculo*.

Ῥυπᾰρία, ας, (ἡ), *ſpurcitia*, *ſordes*, & Plauto *ſorditudo*, Plinio *fæx*, *retrimentum*, *pædor* Lucano.

Ῥῠπᾰρὸς, ου, (ὁ), *ſordidus*, *ſpurcus*, *obſitus ſordibus*.

Ῥυπάω, & ῥυπέω, *ſqualeo*, *ſordeo*.

Pi-

Ῥυπογράφος, ου, (ὁ), *ſordidarum*, *humiliumque rerum pictor*. Hoc nomine vocatus eſt Pyrrhicus, quod tonſtrinas, ſutrinas, & aſellos pictura exprimeret.

Ῥυπόεις, εντος, (ὁ), *ſordidus*.

Ῥυποκόνδυλος, ου, [ὁ], *parcus*, *extreme ſordidus*, qui ne nummulum quidem ſumptus faceret ad ungues repurgandos.

Ῥυπόω, *ſordeo*.

Ῥύσιον, ου, (τὸ), proprie quod pro liberatione & redemptione alicujus datur. Iliad. λ. ῥύσι' ἐλαυνόμενος, *pignus capiens*.

Ῥύσιον, *præmium gratulatorium*, pro valetudine bona, aut felici eventu, apud Dionyſ. de ſitu Orbis. Et Iliad. λ. ῥύσια ψυχῆς δῶρα, *dona quæ animæ proſint*.

Ῥυσιάζω, *pignus capio*.

Ῥυσίπονος, ου, (ὁ), *laborem levans*, epitheton Apollinis, in Epigr. Th. ῥύω, *libero*.

Ῥυσίπολις, *ſervatrix*, *liberatrix*, *cuſtos urbis*.

Ῥυτὰ, (τὰ), *vaſorum genus*, apud Athenæum lib. 11. *vaſa cornea*. Apud Heſiod. *habena*, ut: ῥυτὰ χαλαίνοντες, *laxantes habenas*.

Ῥυτὴρ, ῆρος, [ὁ], *ſervator*, *ſalvator*, quod vocabulum haud traducendum eſt uti barbarum. Nam non modo legitur in ſinceris Martyrum vetuſtiſſimis actis, in Tertulliano, & in Sabbaterii Italica Bibliorum verſione; verum etiam apud Gruterum pag. 19. num. 5. hæc occurrit inſcriptio: *Iovi. Cuſtodi. Quirino. Salvatori. pro. Salute. Cæſaris. Nervæ. Trajani. Aug.* Quo quidem Trajano imperante h. e. ineunte altero Chriſti ſæculo, nulla dum barbaries Latium invaſerat. Videſis Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 128.

Ῥυτὸν, οῦ, (τὸ), *Rhytum*, vox Græca Latinis uſurpata: poculi genus eſt cornibus ſimile, ſed perforatum, ex quo tenuiſſime profluente vino inferne bibitur. Erat poculum Heroibus peculiare.

Ῥυτὴ, ῆς, (ἡ), *ruta*, quæ Latina dictio a Græca deducta eſt. Alii ῥύτη ſcribunt. Iolaus in Peloponneſiacis, ait in Peloponneſo, τὸ πήγανον vocari ῥύταν, qua voce utitur Theocritus. Nicander ῥύσιμον dicit. Et Varro de Analog. ſcribit *rutam* & *radicem* (ῥάδικα, non ῥίζαν intellexit) verba eſſe origine & domo Græca. Th. ῥύω, *ſervo*. Ovid.

Utilius ſumes acuentes lumina rutas.

Ῥυτιδῦμαι, *rugoſus ſum.*

Ῥῦτις, *ίδος*, [ἡ], *ruga.* Ariſtoph. in Pluto.

Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.
In facie quam multas rugas habet.

Ῥυτὸς, *ῦ*, (ὁ), *extractus*, *παρὰ τὸ ῥύω*. Ab aliis exponitur *magnus*, *trahendus*, *qui ferri non poſſit*. Odyſſ. ξ. v. 10.

Ῥυτοῖσιν λάεσσι ⸌ .
Grandibus ſaxis ⸌ . R. Conſtantinus, *lapidibus extractis & effoſſis*, nempe qui ex lapicidinis, latomiiſque eruuntur ad differentiam vulgarium.

Ῥύτωρ, *ορος*, (ὁ), *ſervator*, *cuſtos*, *liberator*. Ῥύτωρ, idem atque *ῥυτήρ*. At apud Aratum, *καὶ ῥύτορα τόξυ*, pro Sidere, quod *ſagittipotens*, *& arcitenens* a Cic. vertitur.

Ῥύω, *traho*. Iliad. δ. v. 506. & item *libero*, *tueor*. Iliad. μ. v. 8.

Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο . .
Intus continens tueretur . .

Ῥωγάλεος, *ῦ*, (ὁ), *fractus*, quaſi *ῥαγάλεος*, *rimoſus*, *lacer*. Hom. unde *εἵματα ῥωγαλέα*, *veſtimenta lacera & rimoſa*. Odyſſ. ξ. & Iliad. β. v. 417.

Ῥώμυλος, *ῦ*, [ὁ], Romulus, Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cujus & Remi fratris hiſtoriam vide apud Servium enarrantem illud Virgilii lib. 1. Æneidos:

. . *donec regina ſacerdos*
Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem.

Ῥωμυλίδαι, [οἱ], *Romulidæ*, dicti ſunt Romani a Romulo. Perſius Satyra 1.

. . *ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent.

Σ

ΣΑΒΆΖΕΙΝ, *bacchari*, *tripudiare*, more Bacchantium ovare.

Σαβάζιος, ου, (ὁ), Bacchus, ab ejuſmodi Sabaſmis & furioſis ſaltationibus: nam Barbari, præſertim Thraces, σαβάζειν pro εὐάζειν utuntur. Ariſtoph. in Veſpis:

Τὸν αὐτὸν ἀρ᾽ ἐμοὶ βουκολεῖς σαβάζιον.

Ipſum mihi mitigas Sabazium, h. e. Bacchum. Hinc Thraces σαβοὺς, ſuos Sacerdotes vocant.

Σάββατον, ου, (τὸ), *Sabbatum*, ideſt, *requies*. Hebræa vox eſt, qua ſignificatur *quies*, *ceſſatio*: nam eo die, nempe ſeptimo cujuſque hebdomadæ, Iudæis fas non erat quicquam agere. Plutarchus innuere videtur σάββατον dici a σαβάζειν, quod eo die Iudæi ſe invitare ſoliti eſſent. Sed inſipientis ſit, inquit Voſſius, a Plutarcho Hebrææ vocis originem expetere.

Σαβοῖ, debacchantis acclamatio atque compellatio. Utitur Demoſthen. contra Æſchin. Nam probris inſectatur Æſchinem, ut qui matrem comitari ſolitus fuerit, atque una cum ea ſacra colente clamare, εὐοῖ σαβοῖ. Strabo lib. 10.

Σάγαρις, εως, [ἡ], gladius Perſicus, bipennis, aut enſis; quo utebantur Amazones. Σάγαρις λυσιφλεβὴς, *phlebotomum quo venæ ſecantur*.

Σαγήνη, ης, (ἡ), *ſagena* Manilio lib. 5.

Excipitur vaſta circumvallata ſagena. Aliis *naſſa*: *verriculum*, aut *everriculum*: a verrenda aqua, vel mari, *rete piſcatorium*. Proprie tamen ſinus retis, in quem capti piſces deveniunt.

Σαγηνοβόλος, ου, [ὁ], *piſcator*, proprie, *qui ſagenam jacit*.

Σάκαι, [οἱ], *Sacæ*, Scythiæ gens ad Iaxartæ fontes. Dionyſ. Perieg. v. 749.

Τόξα Σάκαι φορέοντες . .

Arcus Sacæ ferentes . .

Σακῖται, (οἱ), *agni ſubrumi*, *qui intra ſepta adhuc cohibentur*, pro σηκῖται. Theocr. Idyll. α. v. 10.

Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας . .

Agnum tu pinguem accipies donum . .

Σάκος, εος, [τὸ], *ſcutum*, priorem ſyllabam communem habet apud Heſiod. ut corripitur

. . χερσίγε μὴν σακὸς εἷλε.

. . *manibus quidem ſcutum cepit*. Producitur vero alibi:

. . διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε.

. . *magnum vero diſcidit ſcutum*. Apud Homer. vero ſemper corripitur, ut Iliad. γ. v. 335. & Iliad. ε. v. 126.

Σαλαμὶς, & ῖν, ῖνος, *Salamis*, & *Salamin*, Inſula in mari Euboico contra Athenas ſita, in qua urbs eſt ejuſdem nominis, ubi Telamon Ajacis & Teucri pater regnavit. Item Σαλαμὶς dicta eſt Elegia, quam Solon ſcripſit recuperandæ Salaminis gratia. Plutarch. in Solone.

Σαλαμινία, ας, (ἡ), navis publica vocabatur apud Athenienſes, qua evocati ad judicium ſubvehebantur. In hac qui erant, rei nauticæ peritiſſimi habebantur.

Σαλλεντῖνοὶ, [οἱ], populi Italiæ, in Meſſapia, nunc prov. Hydruntina, inter Apenninum M. & Sinum Tarentinum. De his vide lis, quæ doctiſſime adnotavit Cl. Mazoch. Collectan. IX. pag. 538. num. 98.

Σαμαρῖτης, ου, (ὁ), *Samarita*. Iuvenc. lib. 2. in Iohann. v. 324.

Ecce Samaritum populi venere rogantes.

Σάμη, ης, (ἡ), *Same*, Inſula ante ſinum Ambracium, quæ & *Samos*, & *Cephalenia* dicitur non procul ab Ithaca, ſi Ovidio credimus I. Triſt. Eleg. 3. v. 67.

Σάμος, ου, [ἡ], *Samus*, vel *Samos*, inſula in mari Icario, modica, ſed ortu Iunonis, Pythagoræ philoſophi, & unius ex Sybillis, quæ exinde *Samia* dicta fuit, clariſſima. Unde Virgil. 1. Æneidos:

Poſthabita coluiſſe Samo . . Et Dionyſ. Perieg. v. 524.

Σανδαράκη, & σανδαράχη, ης, [ἡ], *coloris rubri genus*. De hac vide plura apud Plin. lib. 34. cap. 18. & Vitruvium lib. 7. cap. 12.

Σαμψυχίζω, *ſampſuchi odorem reddo*, *ſum odore amaraci*.

Σάμψυχον, ου, [τὸ], *ſampſuchum*, genus herbæ, quam & *amaracum* vocant. Dioſc. lib. 3. cap. 47. & Nic. in Theriac. v. 616.

Σάρ-

Σάνδυξ, υκος, (ἡ), eſt ceruſſa uſta, quam & Sandaracam vocavit Vitruvius, a coloris rubri & ardentis ſimilitudine. Ejus quantitas in obliquis communis eſſe videtur. Gratius in Cyneg. v. 86.

Interdum Libyco fucantur Sandice pinnæ. Ubi & generis maſculini eſt, quod notatu dignum eſt. Propertius vero lib. 2. Eleg. 25. penult. produxit:

Illaque plebejo, vel ſit Sandycis amictu.

Σᾰνὶς, ἴδος, (ἡ), *tabula*, *aſser*, *ſtipes*; *liber*. Eurip. in Alceſtide. Σανίδες, *valvæ* Homero. Item σανίδες, tabulæ, in quibus leges ſcribebantur apud Æſchin. Præterea *Album*, in quo Athenis maleficorum crimina deſcribebantur.

Σᾰοσίμβροτος, ου, (ὁ), *ſervans homines*.

Σᾰπειρῖτης λίθος, h. e. σάπφειρος, *ſapphirus*. Interp. Apoll.

Σᾰρᾶπις, ιδος, [ἡ], & σέρᾶπις, *ſerpens*, Deus apud Ægyptios, qui apud Græcos *Pluto*, quem colunt qui Nilum inhabitant. Martial. lib. 9.

Heu quæ lingua ſilet? non illam mille cataſtæ
Vincebant; nec quæ turba Serapin amat. Mart. Capella auſus eſt corripere penultimam lib. 2.

Te Serapin Nilus, Memphis veneratur Oſirin.

Σᾰρων, ωνος, ὁ], *libidinoſus*, Heſych. Item *rete venatorium*. Item Σάρων deus nauticus, a quo Saronico mari nomen inditum, ut ſcribit Ariſtides in Themiſtocl. Pauſanias ſcribit Σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperaſſe. Hinc & apud Græcos proverbium illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, σάρωνος ναυτικώτερος.

Σᾰρωνὶς, ίδος, *ſinus Saronicus*, qui aliter *Megaricus*, & *Salaminiacus* dictus fuit teſte Strabone lib. 8. Plin. lib. 4. cap. 5. a *querno nemore* ita appellatum cenſet, *quo olim redimitus fuit, ita Græcia antiqua Quercum appellante*. Quod & confirmatur ab Heſychio, qui ſcribit quercus vetuſtas & cavas Græcis Σαρωνίδας vocatas, ſcil. παρὰ τὸ σεσαρέναι, quod *biare* ſignificat. Dionyſ. Perieg. v. 422.

. . τὸν μέν τε Σαρωνίδα κικλήσκουσι.

Σᾰτῖνον, [τὸ], &

Σᾰτίνη, ης, (ἡ), *plauſtrum*, *vehiculum*. Hom. hymn. in Mart.

Ποιῆσαι σατίνας, καὶ ἅρματα ποικίλα . .
Feciſſe plauſtra, & currus multiplices . .

Σαυνῖται, [οἱ], *Samnites*, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus. *Samnites* (inquit Feſtus) ab haſtis appellati ſunt, quas Græci *σαυνία* nuncupant: has enim ferre aſſueti erant. Dionyſ. Perieg. v. 375.

Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι.

Samnites vero poſt hos mediterraneam terram occupant.

Σεισοπυγίς, ίδος, [ἡ], avicula, quæ aſſidue caudam quatit: quidam *motacillam* vocant. Appellatur & *σείσουρα*.

Σεληνίτης λίθος, *ſelenites lapis*, quem aliqui *aphroſelenon* appellarunt, quoniam noctu plenus creſcente luna reperiatur. Marcell. Latinos ait vocare *Lunarem*.

Σεληνῖται, [οἱ], *gens Arcadiæ*, Comment. Ariſtoph. *νεφ.*

Σελιγνίτης ἄρτος, *ſiligineus panis*.

Σέλινον, ου, (τὸ), *apium paluſtre*. Iliad. β. v. 283.

. . ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον.

. . *paluſtre apium ſeu in paluſtri loco proveniens*. Eraſm. in proverbiis: *σελίνου δεῖσθαι*, *apio egere*, de iis, qui in morbo periclitantur. Apium enim apprime utile ægrotis exiſtimatur. Corripitur vero apud Opp. Κυνηγ. δ. v. 260.

Πρύμναν δ' ἀραιὴ σέλινος καὶ κισσὸς ἔρεπτον.

Puppim vero venuſtum apium & hedera implicabant.

Quo in loco & illud notandum feminino genere adhiberi.

Σελινίτης οἶνος, *ſelinetes vinum*, h. e. ex apio confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 66.

Σελινοειδής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *apium imitans*.

Σεμίραμις, ιδος, *Semiramis*, Regina Aſſyriorum, uxor Nini. De qua vide Iuſtin. lib. 36. cap. 2. Theocr. Idyll. ιε. v. 100.

. . ὅπῃ πλατὺ τεῖχος

Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

. . *ubi latum murum*

Bitumine ligans Semiramis regnabat.

Σεμίραμις, *columba ſylveſtris*, *palumbes*.

Σεμνομυθέω, *ſcite fabulam narro*. Eurip. in Hippolyto.

Σεμνύνομαι, *graviter me habeo*, *ad gravitatem me compono*.

Σεμνύνω, *commendo*, *extollo*.

Σέριφος, (ου), inſula maris Ægæi, una Cycladum. Nonn. μζ. v. 553.

Καὶ κατὰ πικρὸν ἄνακτα πολυκλύστοιο Σερίφου.

Et juxta acerbum regem undoſæ Seriphi.

Σερίφιος, ὁ, (ὁ), ad Seriphum inſulam ſpectans. Hinc βάτραχος Σερίφιος, *Seriphia rana*, Græcum proverbium in hominem mutum, vel taciturnum, vel canendi, dicendique imperitum. Nam in Seripho inſula ranæ non coaxant. Plin. lib. 8. cap. 58.

Σερίφος, Suid. γραῦς ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα, *anus, quæ in virginitate conſenuit*. Sumpta metaphora a ſylveſtri locuſta, quam vocant γραῦν σερίφον καὶ μάντιν.

Σηκῖται, [οἱ], idem atque σακῖται, *agni ſubrumi*. Theocr.

Σῖγα, adverbial. *tacite, quiete*. Apollon. 2. Argon. σῖγα δ' ἄπωθεν . . ἑστηκὼς . . *tacite eminus ſtans*.

Σῖγα, *tace*. Odyſſ. ξ. σίγα νῦν, *tace modo*.

Σιγαλέος, ὁ, (ὁ), *tacitus*. lib. 3. Epigr. κεῖται σιγαλέη.

Σιγαλφοὶ, (οἱ), *mutæ & agreſtes cicadæ*, Heſych.

Σιγάζω, *tacere facio*, quod proprium erat *Silentiariorum*, cum ſilentium illa ſollemni formula indicebant: ἐπίσχεσθε τὰς γλώσσας, vel εὐφημεῖ, aut εὐφημία ἔστω: cui reſpondet: *Hoc age: favete linguis: paſcito linguam: & bona verba dicito*.

Σιγαλόεις, εντος, (ὁ), *ſplendidus, ob pulcritudinem admirationem, & ſilentium inducens*, epitheton frenorum. Iliad. ε. v. 226.

Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι . .
Verum age, nunc ſcuticam & habenas mirifico artificio Factas accipe . . Et Odyſſ. λ. ῥήγεα σιγαλόεντα, h. e. ſtragula ita præclare elaborata, ut cum ſilentio ſpectari debeant. Et Odyſſ. ο. χιτῶν σιγαλόεις, *tunica elegans*.

Σιγάω, *ſileo, conticeſco*. Euripid. in Hecuba:

Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς.
Silete Achivi, tacite eſto omnis populus.

Σίγειον, ὁ, [τὸ], *Sigeum*, urbs, vel promont. Troadis. Smyrn. η. v. 561.

. . πόδας δ' ἐπέθηκε κολώνῃ
Σιγείῳ . .
Pedes impoſuit colli Sigei.

Σίγειος, ὁ, (ὁ), *Sigeus*, adject.

Σιγήϊος, *Sigeïus*, ut *tellus Sigeïa* apud Ovid. epiſt. 1.

Σιγιάς, άδος, [ἡ], *Sigeum Promont*. Smyrn. η. v. 401.

Χρῦσά τε καὶ Σμίνθιον ἕδος, καὶ Σιγιὰς ἄκρα.
Chryſaque, & Sminthium delubrum, & Sigeum Promont.

Σιγέρπης, ου, (ὁ), *clam adrepens*.

Σιγὴ, ῆς, [ἡ], *ſilentium*. Eurip. in Aiace : γυναιξί κόσμον φέρει ἡ σιγή: *mulieri decus addit ſilentium*.

Σιγῇ, *tacite*, *ſubmiſſa voce*. Odyſſ. ο. σιγῇ νῦν ξυνίει, *ſilentio nunc audi*. Et Iliad. γ. v. 8.

Σιγηθὲν, *quod ſilentio retentum eſt*.

Σιγηλὸς, vel σιγηρὸς, *taciturnus*, in Epigr.

Σιγῆν, Dorice, pro σιγᾷν, *tacere*.

Σιγύνη, ης, (ἡ), *jaculum*. Opp. Κυνηγ. α. v. 152.

Αιχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην ὠμυκάρηνον.

Cuſpidem triſulcam, *jaculum lati capitis*.

Σίδη, ης, (ἡ), *Punica arbor*. Nicand. item *malum Punicum*. Nicand. in Alexipharm. v. 871.

Βρύχοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἅλις φοινώδεα σίδης.

Comedat viciſſim multum fructus Punici mali.

Σίδιον, καὶ τὰ σίδια, *mali Punici cortex*, ſive *putamen*, ideſt *malicorium* Plin. quod σιδόεν κάλυμμα dixit idem Nicand. in Alexipharm.

Σίδη, *Sida*, urbs Pamphyliæ. Lege Ptolem. & Strabon. Et de Sida Bœotiæ, Athen. lib. 14.

Σιδηρῖτις, (ἡ), *Sideritis*, herba foliis marrubii. Dicta eſt *Sideritis*, quoniam glutinandis vulneribus apta præcipuum in bello haberet uſum. Dioſc. lib. 4. cap. 33.

Σιδηρῖτις, terra ubi foditur ferrum, & lapis incredibilis virtutis, quem *Magnetem* Latini, & *Heraclium* nominant.

Σιδὼν, ῶνος, (ἡ), *Sidon*, urbs Phœniciæ. Dionyſ. Perieg. v. 912.

Σιδονίηθεν, *ab urbe Sidonia*.

Σιθονία, ας, (ἡ), *Sithonia*, regio litoralis Macedoniæ, verſus Thermopontum teſte Herod. lib. 7. in qua mons eſt *Sithon* nivoſus. Virgil. 10. Ecloga. Hoc etiam nomine dicta fuit Thracia, ut inquit Gellius lib. 10.

Σιθονὶς, ίδος, *Sithonis*, Patronymicum fem. gen. pro poſſeſſivo. Ovid. epiſt. 2.

Nec vehit Actæas Sithonis unda rates.

Σικανία, ας, (ἡ), *Sicilia*, quod Hiſpani a Sicano, vel Sicare Hiſpaniæ fluvio profecti ipſam inhabitaverunt. Odyſſ. ω. v. 306.

Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.

Errare fecit a Sicania, ita ut huc venirem nolens.

Σικελὸς, οῦ, (ὁ), *Siculus*. Theocr. Idyll. η. v. 56.

Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

Simul paſcentes oves inſpiciens Siculum in mare.

Σικελὸς, ῦ, (ὁ), *Sicilienſis*. Sed non unum idemque ſunt, Σικελοὶ, & Σικελιῶται. Nam primi erant veteres Siciliæ populi; alteri vero Græci Sicilienſes. Vide Cl. Mazoch. pag. 15. Prodromi ad Tabul. Heracl. num. 16.

Σικελικὸς, ῦ, (ὁ), *Siculus*, ut Σικελικὸς βίος, *Siculus vivendi mos*. Plato epiſt. 7. pro *ſoluto*, *& diffluenti*: cui Δωρικὸς opponitur. Hinc Δωριστὶ ζῆν, eſt *ſobrie vivere*. Eſt & apud Suid. Σικελικὴ τράπεζα, *Sicula menſa*, quod dicitur de lautis admodum & voluptuariis. *Siculæ dapes* apud Horatium pro exquiſitiſſimis.

Σίληνοι, [οἱ], *Sileni*, comites Bacchi, & Bacchus ipſe. Hom. εἰς Ἀφροδίτην v. 263.

Τοῖσι δὲ Σίληνοί τε καὶ εὔσκοπος Ἀργειφόντης.

Cum his autem Silenique & bonus explorator Argicida.

Σιληνὸς, ῦ, [ὁ], *Silenus*, Bacchi nutricius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus, quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera translatum dicit.

Σιμὸς, ῦ, [ὁ], *ſimus*, *preſſis naribus*. Theocrit. Idyll. η. v. 50.

. . *ὦ βάθος ὕλης*

Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.

. . *o altitudo ſylvæ*

Immenſa, o ſimi huc venite ad aquam hædi.

Σιμόω, *ſimum reddo*.

Σινάμωρος, ῦ, (ὁ), *nocuus*, qui ad id natus eſt, ut alios lædat, & detrimento afficiat.

Σίνηπι, εως, (τὸ), *ſinapi*. Nic. in Alexipharm.

Σίνομαι, *noceo*, *lædo*. Iliad. ω. v. 45.

. . *ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.*

. . *viros valde lædit*, *atque juvat*.

Σίνος, εος, (τὸ), *damnum*, *clades*. Nic. in Theriac.

Σίνω, *noceo*, *lædo*.

Σινωπίτης ζεὺς, *Iupiter Sinopita*, nimirum Serapis, cujus imaginem e Sinope Pontica urbe a Ptolemæo, primo ejus nominis rege, viſo nocturno monito, Alexandriam advectam pluribus refert Tacitus lib. 4. hiſt. Dionyſ. Perieg. v. 255.

Ἔνθα Σινωπίται Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον.

Ubi Sinopitæ Iovis magni templum. Hoc templum Σαράπιον a Strabone vocatur, quod miris laudibus ab Ammiano Marcell. celebrari notat Caſaubonus in Strab.

Σινωπίζειν, *laſcivire*: a Sinope ſcorto quopiam nobili, celebrataque laſciviæ; vel certe a Sinopenſium moribus tractum.

Σιὸς,

Σιὸς, ῦ, (ὁ), *Deus*, lingua Æolica : unde Sibylla dicta; & Σιὼ, *Dii* Lacedæmoniis, gemini Caſtor & Pollux : unde νὴ τὼ Σιὼ, *per geminos*.

Σῖρὶς, ἰδος, (ἡ), nomen urbis in Libya. Nonn. ιγ. v. 163.

> Καὶ Στύγα, καὶ Κοτυλαῖον ἕδος, καὶ Σιρίδος ἕδρην.
>
> *Et Stygem, & Cotylæum ſolum, & Siridis ſedem.*

Item nomen urbis, & fluvii in Magna Græcia, a qua ejus incolæ dicti fuere *Siritæ*, Σιρῖται. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracl. pag. 33.

Σῖρὴν, ῆνος, (ἡ), *Siren*. Sirenes autem, uti eſt in fabulis, monſtra marina fuerunt, Acheloi fluvii, & Calliopes Nymphæ filiæ tres, ideſt, Parthenope, Ligea, & Leucoſia. Has neque a σειρὰ, *catena*, neque a σύρω, *traho*; ſed a *shir*, quod Hebraice, & in cognatis dialectis eſt *canticum*, & ad quaslibet cantiones, celebritates atque feſtivitates pertinet, derivat ὁ πολύγλωσσος Mazoch. Diatriba 2. de Heraclea & vicinia cap. 3. ſect. II.

Σῖρος, ου, (ὁ), *Sirus*, nimirum ſpelunca ſubterranea condendo aſſervandoque frumento accommodata. Vide Varronem lib. 1. de re ruſt. cap. 57. & Columell. lib. 1. De hodiernis Apuliæ *Siris* cum veteribus comparatis, qui quidem Varronianis temporibus recentiores ſunt; ſed & iidem antiqui, cum ad veterum præcepta conſtructos eſſe conſtet, vide Cl. Mazoch. Tom. I. Spicilegii Biblici pag. 142.

Σῖσαμὶς, ἰδος, (ἡ), & σησαμὶς, *ſeſamum*. Homerus.

Σισαμῖτης ἄρτος, *panis ex ſeſamo factus*, Athen.

Σίσυφος, ου, (ὁ), *Siſyphus*, filius Æoli. Iliad. ζ.

> Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
>
> Σίσυφος Αἰολίδης . .
>
> *Hic autem Siſyphus fuit, qui prudentiſſimus exſtitit virorum,*
>
> *Siſyphus Æolides* . .

Σισυφὶς αἶα, vel Σισυφὶη γαῖα, ideſt, ubi Siſyphus regnavit, regio Corinthia.

Σῖτος, ου, [ὁ], *frumentum*: σῖτον vero *panis*, & *cibus* in genere: nam Grammatici docent, σῖτον pro *frumento* maſculinum eſſe, pro *cibo*, neutrum. Iliad. ε. v. 341.

> Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον.
>
> *Non enim panem edunt, neque bibunt nigrum vinum.*

Σῖτος, ου, (ὁ), annua penſitatio ad alimentum viduarum & pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris uxoribus repudiatis : unde *σίτου δίκη* appellabatur *rei uxoriæ actio*. Demoſth.

Σιτοφάγος, ου, [ὁ], *qui frugibus veſcitur*. Odyſſ. ι. v. 191.

. . . *οὐδὲ ἐώκει*

Ανδρίγε σιτοφάγῳ.

Neque ſimilis homini, qui frugibus veſcitur.

Σιτάρχος, ου, [ὁ], *commeatui præfectus*.

Σιτέομαι, *edo*, *paſcor*. Theocr. Idyll. θ. v. 26.

Σιτεύω, *ſagino*.

Σιτευταὶ, [οἱ], *fartores* Varroni.

Σιτηρέσιον, ου, (τὸ), *frumenti diſtributio*, *frumentatio* Sveton. item annona civilis, teſſera frumentaria.

Σιτηρὸν ἀγγεῖον, *caniſtrum panarium*.

Σιτίζω, *nutrio*, *alo*. Theocr. Idyll. δ. v. 16.

Σιτοβόλον, ου, [τὸ], *granarium*, *borreum*.

Σιτοβολεῖον, ου, [τὸ], apud Menandrum illud ipſum eſt, quod Græci Sicilienſes, imo & Italienſes, præcipue Tarentini, & horum coloni Heracleenſes *ῥογὸν* appellarunt, *borreum* ſcilicet *frumentarium*. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracleenſ. pag. 209.

Σιταγέρτας, ου, [ὁ], vox in re frumentaria prorſus nova, quæque nonniſi Tabulis Heracleenſibus accepto eſt referenda. Reſpondet autem Σιτολόγοις, & Σιτώναις, nimirum *frumenti Curatoribus*, & *Frumentatoribus*. Mazoch. loc. cit.

Σιτοδοτεῖν, *frumentum dare*, *largiri*.

Σιτοδότης, ου, (ὁ), *frumenti largitor*, Menand.

Σιτοδόχος, ου, [ὁ], *frumentum capiens*, Budæus.

Σιτολογῶ, *frumentor*.

Σιτολόγοι, [οἱ], magiſtratus, qui exigunt annonam, & frumentum cogunt.

Σιτομέτραι, [οἱ], qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, quique frumentum metiuntur. *Menſores frumenti* vocantur in Pandect.

Σιτομέτρειον, vel *σιτόμετρον*, ου, [τὸ], *demenſum*, quaſi *frumenti menſura*. Erat autem *σῖτος* id appellatum, quod ſingulis menſibus ſervi a dominis accipiebant, quaternos ſcilicet modios frumenti.

Σιτονόμος, ου, [ὁ], *cibum præbens*, Sophocl.

Σιτοποιὸς, οῦ, [ὁ], *piſtor*, ſive *coquus* : nam antiquitus hujus nominis ambitu, non modo panificium ; verum

etiam

etiam univerſum coquinæ miniſterium continebatur. Quidquid in menſam inferebatur, id fere totum partim panificii, partim coquinæ arte parabatur. Totum autem hoc ab Etruſcis, qui id ex Oriente imbiberunt, ſcilicet panificium rituale, atque etiam tota ars condimentaria, primum in Latium, ac deinde in totam, quam ipſi pervaſere, Italiam manavit. Hinc Feſtus: *Coquum*, & *piſtorem apud antiquos eumdem fuiſſe accipimus*. Atque hinc patet, haud mirabile videri, ſi quem Moſes *Opheb* h. e. *coquum* dixit, eum Interpretes alii *piſtorem* vocarint: ſomnium enim Ioſephi *in re piſtoria* verſabatur. Cl. Mazoch. tom. 1. Spicilegii Biblici pag. 131.

Σιτοφόρον, *ου* [*τὸ*], *caniſtrum panarium*.

Σιτοφόρος, *ου*, (*ὁ*), *frumentum ſubvectans*. Item *σιτοφόρος γῆ*, *ager frumentarius*.

Σιτοφυλακεῖον, *ου*, (*τὸ*), *cumera frumenti*, Horat.

Σιτοφύλακες, [*οἱ*], Athenis erant, qui frumento afferendo præerant; item ut juſto pretio venderetur, curam gerebant. Quod ipſum fiebat in farina & pane. Erant autem XX. ex quibus XV. in ipſa Civitate V. in Pyræo.

Σιτόχροος, *ου*, (*ὁ*), *flavus*, qualis eſt color frumenti. Opp. Κυνηγ. *α*. v. 434. loquens de coloribus canum:

Ἠ ὁπόσοι διήμιτρα πανείκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι . .
Aut qui frumenti geminum colorem habent
Flavi . .

Σιτών, *ῶνος*, [*ὁ*], *ager frumentarius*.

Σιτωνέω, *frumentum emo*.

Σιτώνη, *ης*, (*ἡ*), *res frumentaria*.

Σιτώνης, *ου*, (*ὁ*), *mercator frumentarius*, *frumentator publicus*.

Σιτωνία, *ας*, [*ἡ*], *curatio commeatus atque annonæ*, *frumentationis munus*.

Σίφων, *ωνος*, [*ὁ*], *ſiphon*, tubus & canalis, ut in ſalientibus, quo in preſſionibus protrudente ſpiritu humor emittitur. Latini *ſiphonem* dicunt, & *ſiphunculum*. Hinc Iuvenal. Sat. 6.

Effigiemque Deæ longis ſiphonibus implent.

Σίφων, translate ſumitur de Typhone & vortice. Item inſtrumentum quo utuntur in deplendis doliis cum vinum diffunditur, quod Latini *depleare* dicunt. Tandem lib. 7. epigr. ſumitur pro *culice*, ſive pro *verme ſimili formicæ*.

Σκαμ-

Σκαμμωνίτης οἶνος, vinum ex ſcammonia confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 75.

Σκύθων, ωνος, nomen propr. viri, quem poetæ fabulantur pro ſuo arbitrio modo in feminam ſeſe commutaſſe, modo rurſus in virilem formam rediiſſe. Ovid. lib. 4. Metamorph.

Quid loquar, ut quondam naturæ jure novato,
Ambiguus fuerit, modo vir, modo femina Scython.

Σκίπων, ωνος, (ὁ), idem quod σκίμπων, *baculus*: unde σκιπαῖος, *qui baculo innititur*. Callimachus:

Εἶπεν, ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας.
Dixit, & hic baculum, arma ſenilia, tollens.

Σκιρῖται, [οἱ], Sciritæ apud Lacedæmones, excubitores erant, qui obſervabant, ne quis noctu extra phalangem progrederetur. Præterea Sciritæ primi inibant pugnam. Philelph. in lib. de Rep. Lacedæmon.

Σκιρὸς, ȣ, (ὁ), Latinis eſt *cæmentum*, *marmoris fragmentum*, ſive *fruſtulum*, quod dum marmor ſcalpitur, excidit: ea fragmenta *aſſulas* vocat Vitruvius lib. 7. cap. 6. Inde Σκιρὸς pro ſcrupo ſumitur. Scruporum autem luſus, qui in *latruncularia tabella*, ut loquitur Seneca, exercetur, ſive in abaco latrunculorum, vocatur a Polluce Σκιραφία, luſorque σκιραφευτὴς. Hinc σκιράφιον, ſive σκιραφεῖον, *aleatorium* dixit Sidonius: & Svetonius, *forum aleatorium*, ut ludum.

Σκίρων, ωνος, [ὁ], *Sciron*, latro fuit, cujus oſſa cum in mare cecidiſſent, in ſcopulos converſa feruntur, quæ adhuc *Scironia ſaxa* vocantur. Ovid. 7. Metamorph.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet . .

Σκληρύνομαι, *induresco*.

Σκληρύνω, *obduro*, *induro*.

Σκοτοδινιάω, *caligo*, *halucinor*, *vertiginem patior*.

Σκοτόδινος, ȣ, [ὁ], *tenebricoſa vertigo*.

Σκυβελίτης οἶνος, idem quod πρόχυμα, *vinum ſponte defluens*, *antequam premantur uvæ*.

Σκυλεύω, *ſpolio*, *prædor*.

Σκυλεύματα, [τὰ], *ſpolia*, Eurip. in Phœniſſis.

Σκυλοδέψης, ȣ, (ὁ), *coriarius*.

Σκῦλον, ȣ, (τὸ), *ſpolium*, *pannus lacer*, *pellis*, *exuviæ*, *mortuorum manubiæ*, *prædave ac ſpolia*; ſicut λάφυρα vivorum.

Σκυλοφόρος, ȣ, [ὁ], qui ſpolia, ſeu exuvias fert, qui ampla ſpolia refert. Poteſt etiam ſignificare eum, qui geſtat ſpolium feræ alicujus, ut leonis, urſi præſertim, ſi ei interfecto detraxerit.

Σκύλος, εος, [τὸ], prima brevi in Epigr. pro σκῦλον, & apud Nicand. in Alexiph.

Σκῦρος, ȣ, (ἡ), *Scyrus*, Inſula eſt contra Magneſiam, in mari Ægæo, una ex Cycladibus. Dicta autem eſt *Scyrus*, quia σκῦρος dicitur *ſalebra & aſperitas*, ut ait Euſtath. Dionyſ. Perieg. v. 521.

Σκυριάδες, (αἱ), *Scyriades*, mulieres ex Scyro inſula. Statius lib. 2. Achill.

Nec minus egreſſæ thalamis Scyriades ibant
Oſtentare choros . .

Σκυτάλη, ης, [ἡ], ut σκυτάλη λακωνική, genus erat furtivarum litterarum, quibus utebantur Lacones. Rationem & modum pulcre deſcribit Gellius lib. 17. cap. 9.

Σκυτοτόμος, ȣ, [ὁ], *coriarius*. Iliad. η. v. 221.

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος . .
Coriariorum longe præſtantiſſimus . . Et Nonn. 17. v. 67.

Σκυτοτόμȣ Τυχίοιο τανυκνήμιδα τιθήνην.
Coriarii Tychii extenſa tibialia habentem nutricem.

Σκυτεὺς, ἐος, (ὁ), *coriarius, cerdo, ſutor*.

Σκυτεύω, *ſum cerdo, artem coriariam exerceo*.

Σκῦτος, εος, (τὸ), *corium, pellis*: Et, ut inquit Petronius, omnis cutis eſt, quæ inter tendones colli patet. Quidam vero dicunt *occiput*, ſive *nervum cervicis*, alii *capitis cutem*, unde & *caput* quoque ſignificat, Etym.

Σκυτοφάγος, ȣ, [ὁ], *qui coriis veſcitur* apud Poll. lib. 6. cap. 7.

Σμασάμενος, ȣ, [ὁ], *tergens*. Th. σμάω. Callimachus:

Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασάμενα πλόκαμον.
Afferetis & pectinem totum aureum ut comam
Pectat, nitidum tergens capillum.

Σμῖλαξ, ακος, (ἡ), *taxus*, arbor feralis & venenata: folio eſt abietis: ligno parantur arcus. Nicander illam vocat σμῖλον.

Σμιλεύματα, [τὰ], *ramenta*, ſive *raſuræ*, *quiſquiliæ*, quæ ex corio ſcalpro coriarii exciſa excidunt. Quæ reciſione excidunt, *reciſamenta* dicit Plinius.

Σμι-

Σμίλη, ης, [ἡ], *cælum*, *ſcalpellum*, *culter ſutorius*, *ſcalper exciſorius coriariorum*, *ſcalprum*: Polluci *medicum ferrum*: item ſumitur pro cultello, quo pennæ ſcriptoriæ parantur, in Epigr.

Σμίλιον, ου, [τὸ], *ſcalpellum*.

Σμίνθιον, ου, [τὸ], delubrum Apollinis circa Chryſam in confinio Troadis, & Æolidis, Strabo lib. 13. Smyrn. *n.* v. 401.

Χρῦσά τε, καὶ Σμίνθιον ἕδος, καὶ Σιγιάς ἄκρα.
Chryſaque, *& Sminthium delubrum*, *& Sigeum Promont.*

Σμῖνυ, , ου, [τὸ], *ligo*, aut *aſcia*. Nic. in Theriac.

Σμινύδιον, ου, (τὸ), *dolabella*. Ariſtoph.

Σμῦλαξ, κος, (ἡ), *ſmylax*, arbor quæ & taxus dicitur.

Σμύραινα, *muræna piſcis*. Ariſtot. lib. 2. anim.

Σμύρις, *ſmyris*, lapis quo gemmas annularii externnt. Dioſc. lib. 5. cap. 166. Utuntur & vitriarii ad vitrum frangendum.

Σμυρίτης λίθος, *ſmyrites lapis*.

Σορίτης, ου, (ὁ), *ſorites*, ſyllogiſmi ſpecies, quaſi *acervalis*. Scribitur & σωρείτης.

Σμύχω, *cremo*, *comburo*. Iliad. χ. v. 411.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Ilios excelſa igni cremaretur a culmine. Et Apollon. Argon. lib. γ. v. 761.

Συρρεντῖνος οἶνος, *Surrentinum vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 13.

Σοφία, & σοφίη, ης, (ἡ), *ſapientia*. Penultima hujus vocis (licet naturâ brevis) famigerata Poetarum licentia producitur. Hinc Theocritus, ſive quis alius auctor, in Syringe:

σύριγξ ὄνομ' ἔχεις· ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης.
Syrinx nomen habes: canunt vero te metra Sophiæ. Et Homer. Odyſſ. ψ.

Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.
Ut beneficium melius eſt maleficio. Hic vero illud obſervandum eſt, non eſſe omnino reprehendendos, qui Latino in carmine idem ſibi permittunt, dum ſyllabam brevem inter duas longas ſitam producunt, ut fit in nomine *Andreas*, *Matthias*, & his ſimilibus, maxime propriis.

Σπάδιξ, ικος, [ἡ], genus muſici inſtrumenti. Item *puniceus color*: Gellius lib. 2. cap. 26. Et *rutilus* & *ſpadix*, *phœnicei* ſynonyma: qui factus Græce noſter eſt, exuberantiam, ſplendoremque ſignificat ruboris: quales ſunt

fructus palmæ arboris non admodum ſole incocti. Virgil. III. Georg. 21. de equorum coloribus:

Spadices, glaucique, color deterrimus albis.

Σπᾶθις, ἴδος, (ἡ), tudicula, qua Athletæ in gymnaſio ex lecytho oleum corpori ſolebant inungere cum inungebantur. Euthemius apud Poll.

Σπαθίτης, ε, [ὁ], ut σπαθίτης οἶνος, vinum ex palmulis, quæ & *dactyli*, & *caryotæ* dicuntur: *vinum palmeum*, quod capiti noxium ſcribit Plin. lib. 24. cap. 17. Nam palma Græcis καὶ φοῖνιξ, καὶ σπάθη dicitur Galen. auctore.

Σπιλάς, άδος, (ἡ), *ſaxum concavum in aqua*, aut *circa mare*, *petra*. Hom. Odyſſ. γ.

Σπιλόω, *maculo*, *contamino*.

Σπίλον, ε, (τὸ), *macula*.

Σπιλόομαι, *ſordeſco*, *maculor*, *inquinor*.

Σπῖλος, ε, (ὁ), *labes*, *nota*, *inquinamentum* Gell. *macula veſtis e vino*, *aut unguine*. Item *nævus*, *macula faciei*: tandem *pumex*, *ſcopulus*.

Σπίλωμα, τος, (ὁ), *macula*, *labes*, *nævus*: proprie notæ in veſtibus diſcolores. Item *locus ſalebroſus*, *ſaxum aſperum*.

Σπίνος, ε, [ὁ], paſſeris genus, Gaza lib. 3. Gramm.

Σπληνῖτις, ιδος, (ἡ), *lienis vena*, Ariſtot. lib. 3. Animal.

Σποδίτης, ε, (ὁ), ut σποδίτης ἄρτος, *panis ſubcinericius*, apud Athen. lib. 3. Th. σποδὸς, *cinis*.

Σταμῖνες, *tabulata navis*. Ariſtarch. dicit *recta ligna ſtaminis ſimilia*. Odyſſ. ε. *Statumina* vocat Cæſar. Alii *foros* expoſuerunt.

Στέμφυλον, & in Plurali τὰ ϛέμφυλα, uvarum *vinacei*, ſive *vinacea*: reliquiæ, omniaque retrimenta, quæ ſuperſunt poſt expreſſas uvas: Columella *briſam*; veteres *fæces* dixerunt teſte Gellio lib. 11. cap. 7. Item *fraces*, quæ vox & de uvarum reliquiis, retrimentiſque, & de olivarum ſimiliter effertur.

Στερνοτύπης, ε, (ὁ), *pectora tundens*, *& feriens*. Eurip. in Supplic.

Στεφανίτης, ε, (ὁ), *athleta coronatus*. Unde ϛεφανίτης ἀγὼν, certamen cujus victoriæ præmium *corona* proponebatur. Atque ita dicti fuere omnes ludi, quorum *corona* præmium fuit. In Olympiis corona erat ex *oleaſtro*: in Pythiis *laurea*: in Nemeæis ex *apio*: in Iſthmiis ex *pinu*.

Στη-

Στηλίτης, ου, [ὁ], *notatus infamia*. Item apud Demoſth. Orat. I. in Ariſtogitonem, *ærarius factus*, *relatus in tabulas Cæritum*, & *relatus inter ærarios*. Th. στήλη, *columna*.

Στῖα, ας, [ἡ], *lapis*, *calculus*. Apoll. Arg. β. v. 1176.

. . ἥτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηῦ
Στιάων . .
Quæ extra excelſum erat templum lapillis.

Στιάζω, *lapides jacio*.

Στίβη, ης, (ἡ), *frigus*, *conſtrictio*: proprie *matutinus ros*, *pruina*. Odyſſ. ρ. v. 25.

. . μή με δαμάσσῃ
Στίβη ὑπηοίη . .
. . *ne me lædat*
Frigus matutinum . . Item *aranea*, & *color metallicus niger*.

Στιβήεις, εντος, (ὁ), *frigidus*.

Στιβιάω, *frigeſco*.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum, quod ex ſtichade conficitur. Dioſc. lib. 5.

Στῖχος, ου, (ὁ), *verſus*. Theocr. Idyll. κγ. v. 45.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράσσω.
Scribe & hanc inſcriptionem, quam tibi verſibus exarabo. Sed fere ſemper corripitur.

Στροφοδινέω, *in gyrum flecto*, *circumago*. Smyrn. ιγ. v. 7.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στροφοδίνεον . .
Oculi vertigine corripiuntur . .

Στύμφαλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), Arcadiæ civitas, & fons: licet Στυμφαλὶς corripiatur.

Στυπάζω, *ſtrepo*, *tono*, Heſych.

Στῦπος, εος, (ὁ), *tonitru*, *ſtipes*, *truncus*. Apoll. δ. Argon. & Nic. in Alexiph.

Στύφω, *aſtringo*. Nicand. in Alexiph.

Συβαρίτης, ου, (ὁ), *qui eſt ex Sybari*, *Sybarites*. Theocr. Idyll. ε. v. 1.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα . .
Capræ meæ illum paſtorem Sybaritam fugite.

Συβαριτικὸς, οῦ, [ὁ], *mollis*, *voluptuoſus*. Unde συβαριτικὴ τράπεζα, *menſa nimio apparatu instructa*; eo quod Sybaritæ, gens fuit in architectura voluptatum operoſiſſima, teſte Suida. Συ-

Συβαρῖτιδες, *breves & compendioſæ fabulæ*, quo nomine Ovidius de Triſtib. ad Auguſt. vocat opus Hemitheonis cujusdam cinaedi, de generibus voluptatum, & obſcœnarum deliciarum.

Συβώσιον, ου, [τὸ], *paſcuum*, vel *grex porcorum*. Odyſſ. ξ. v. 101.

Τόσσα συῶν συβώσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Tot *ſuum paſcua, tot ſtabula lata caprarum*. Licet alii ſcribant συβόσεια.

Συγγίνομαι, *ſimul exſiſto, ſimul naſcor: colloquor, convenio*. Ariſtoph. νεφ.

Συγγινώσκομαι, &

Συγγινώσκω, *ignoſco, veniam tribuo*. Ariſtoph.

Συγκατακλίνω, *una recumbere*, ſeu *accumbere facio*.

Συγκατακλίνομαι, *una accumbo*, aut *diſcumbo*. Ariſtoph.

Συγκινδυνεύω, *ſimul periclitor*.

Συγκινέω, *ſimul moveo, concito*.

Συγκλίνω, *ſimul accumbere facio*. Et Neutr. *accumbo*.

Συγκλίνομαι, *in toro ſimul cubo*.

Συγκρίνω, *comparo, confero, judico, diſcerno*, in Epigr. μή με τάφῳ σύγκρινε . . *ne me tumulo metiaris*.

Συγκυκάω, *commiſceo*. Ariſtoph. in Pluto.

Συγχρίω, *illino, ungo, perungo*.

Σύκη, ης, (ἡ), *ficus*, vel *mariſca: vitium in capite, ſuperciliis, & podice præcipue*. Odyſſ. η. v. 116.

Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωντο.

Ficuſque dulces, & oleæ vireſcentes erant.

Συκάζω, *ficus lego*. Ariſtoph. in Avib.

Συκὰς, άδος, (ἡ), *recens ficus, ficus prima* Horatio.

Συκαστὴς, οῦ, (ὁ), *ſycophanta, delator, quadruplator*.

Σύκινος, ου, (ὁ), *ficulnus*, vel *ficulneus*. Theocr. Idyll. ι. v. 45.

Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Stringite meſſores manipulos, ne præteriens aliquis
Dicat, o ficulneos homines, atque hæc deperiit merces. Ad quod alluſit Horatius, ubi Priapum ita loquentem inducit:

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Item σύκινος eſt *acris*, a fumo ficulneo, qui oculis acerrimus accidit. Ariſtoph. in Veſpis.

Συκὶς, ίδος, (ἡ), *ficus*, & *ficetum*, locus ubi ficus creſcunt.

Συκῖτης οἶνος, *ſycites vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 32.
Σῖκόβιος, ȣ, (ὁ), *ficis vivens*. Vocabantur Sycophantæ hoc nomine Athenis.
Συκολογεῖν, *ficus legere*, Ariſtoph.
Συκολόγος, ȣ, (ὁ), *quaſi ficus numerans*.
Συκόμορον, ȣ, (τὸ), *ſycomorus arbor*, & *fructus ejus*. Ficus autem eſt Ægyptia prædulcis, ſine granis. Apud Scriptores modo συκομορέα, & interdum συκομωρέα occurrit. Ex quo factum eſt, ut apud Latinos *Sycomori* penultima communis haberetur. Sed hac de re videſis Grammaticos.
Συκομορίτης οἶνος, *ſycomorites vinum*, quod conficitur ex ſycomoris, Dioſc. lib. 5. cap. 24.
Σῦκον, ȣ, (τὸ), *ficus*. Dicitur tamen de ficu, & arbore. Eſt tamen proprie σῦκον, *ficus matura*, ut ἰσχὰς, *areſacta*: φήληξ, *immatura*, & *ſylveſtris*: ὄλυνθος, *immatura quidem, ſed quæ cultura paratur*.
Συκοπείστης, ȣ, (ὁ), *ficuum ſector*, *avarus*, *ſordidus*. Vide apud Eraſm. Proverb. *Ficos dividere*.
Συκοφαντῶ, *calumnior*, *accuſo*, *illudo*.
Συκοφάντης, ȣ, (ὁ), *calumniator*, *ſycophanta*.
Συκοφορῶ, *ficus fero*, & *produco*, in Epigr.
Συκώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *ſimilis ficui*, *ficoſus*.
Σύκωμα, τος, [τὸ], *ficoſum germen*. In palpebris dicitur, cum ficoſi tumores excreſcunt, Scholiaſt. Ariſtoph.
Συκὼν, ῶνος, [ὁ], *ficetum*.
Συκωρὸς, ȣ, (ὁ), *qui ficus ſervat*. Unde & verbum συκωρεῖν apud Poll.
Συλάω, *ſpolio*, & συλέω. Iliad. δ. v. 116.

Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης . .
Ille itaque detraxit operculum ſagittæ . . Et lib. ν. v. 641.
Ὣς εἰπὼν τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας . .
Sic fatus, arma quidem a corpore ſanguinolenta detracta.

Συλεύω, *prædor*, *furor*, *ſpolio*, *lædo*. Iliad. ω. v. 436.

Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν . .
Sed eo ego timeo, & vereor ex animo fraudare.

Σύλη, &
Σύλησις, εως, [ἡ], *compilatio*. Unde σύλησις ἱερῶν, *ſacrilegium*.

Συλητὴς, ου, (ὁ), *compilator*, *depeculator* Cic.
Συμμύω, *conniveo*.
Συμπολίτης, ου, (ὁ), *concivis*. *Civem meum* pro *συμπολίτην ἐμὸν* dicit Cicero.
Συμπιλέω, unde Latine *compilo*, *oppilo*, *coarcto*, *denſo*.
Συμπίνω, *combibo*, *ſimul bibo*.
Συμφρύγω, idem quod *φρύγω*, *torreo*.
Συμφυλέτης, ου, (ὁ), *gentilis*, *tribulis*.
Σύμφυλος, ου, [ὁ], *contribulis*, *gentilis*, *vernaculus*, *affinis*.
Συμφύομαι, *coaleſco*, *coeo*.
Συμφύρομαι, *commiſceor*.
Συμφυσάω, *una flo*, ideſt, *conflo*.
Συμφύω, *conglutino*, *coagmento*.
Σύμψυχος, ου, [ὁ], *unanimis*.
Σύναιγδην, *ſimul*, *uno impetu*. Heſiod.
Συναΐδιος, ου, [ὁ], *coæternus*, Heſych.
Συναΐσσω, *ſimul irruo*, Heſiod.
Συναλγύνω, *una dolore afficio*. Opp. Hal. α. v. 716.
. . *αὐτοὺς δὲ συναλγύνουσι νομῆας*.
. . *ipſoſque una afficiunt dolore paſtores*.
Συναμύνειν, idem quod *βοηθεῖν*, *auxiliari*, Euripid.
Συνανιᾶσθαι, *condolere*, *contriſtari*, Columell.
Συνάορος, ου, (ὁ καὶ ἡ), pro *συνήορος*, metatheſi τοῦ *ά*, *conjux*, *nupta*, *uxor*, Euripid. Th. *ἄορες*, *mulieres*.
Συναρτύω, *apparo*, *inſtruo*. Apoll. β. Arg.
. . . *ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν*.
. . *navem ſcutis inſtruentes texerunt*.
Συνεχὲς, *frequenter*, *ſubinde*. Aratus v. 20.
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.
Cælo volvuntur omnibus diebus continuo ſemper.
Συνεχέως, *idem*. Heſiod. in Theogon.
Συνεχέως ἐμάχοντο . .
Continenter pugnabant . .
Συνδακρύω, *collacrymor*.
Συνεκπίνω, *ſimul ebibo*, Ariſtoph. in Pluto.
Συνεπευθύνω, *una dirigo*: *Θεοῦ συνεπευθύνοντος*, *Numinis inſtinctu*.
Συνέριθος, ου, [ὁ], *adminiſter*, *mercenarius*: proprie, *qui vel quæ τὸ ἔριον* h. e. *lanam* operatur. Odyſſ. ζ. v. 32.
Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι . .
Et ego adjutrix ſimul ſequar . .
Συνηδύνω, *placeo*, *voluptatem affero*.

Συνθλίβομαι, *dilabor*, *pereo*.
Συνθλίβω, *comprimo*, *vexo*.
Συνθυμεῖν, *ſimul indignari*, *conſentire*. Suid.
Συνθύω, *ſimul ſacrifico*.
Σύνναος, ου, (ὁ), *qui in eodem templo colitur*. Hinc θεοὶ σύνναοι, & σύμβωμοι.
Συνόμιλος, ου, [ὁ], *congerro*.
Συνομιλῶ, *colloquor*.
Συνορίνω, *commoveo*, *concito*. Iliad. δ. v. 332.
Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες.
Sed nuper concitatæ movebantur phalanges.
Συντρίβω, *contero*, *comminuo*.
Συριγγέμβολος, ου, (ὁ), & contracte, σύρίμβολος, *canalis ſubterraneus*, per quem aqua intra caſtella obſeſſorum defertur: compoſita vox a dictionibus æquivalentibus, σύριγξ videlicet, & ἔμβολος, Euſtath. Iliad. η.
Συρίγγιον, ου, [ὁ], *parva fiſtula*: item *foramen rotæ*, *in quo axis volvitur*. Heſych.
Συριγγόω, *in fiſtulam excavo*.
Συριγμὸς, οῦ, (ὁ), *ſibilus*, *ſtridor*, *tinnitus*. Item *barritus elephantorum*.
Σύριγξ, γος, (ἡ), *fiſtula*. Iliad. κ. v. 13.
Αὐλῶν, συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.
Tibiarum, *fiſtularumque ſonum*, *tumultumque hominum*.
Συρίζειν, ambigua vox eſt: nam & *fiſtula canere* ſignificat, & *Syriſſare*, ſive *Syrum agere*, h. e. *molliculum* eſſe. Συρίζειν etiam eſt idem cum συρίσσειν, *ſibilare*, *ſibilum edere*.
Συρικτὴς, οῦ, [ὁ], *fiſtulator*. Theocr. Idyll. ς. v. 28.
Συρίσδω, pro συρίζω, *fiſtula cano*. Theocr. Idyll. α. v. 3.
Σύριος, ου, [ὁ], *Syrius*, Stella eſt in canis poſitu.
Συρίτης λίθος, *Syrites lapis*, qui in lupi veſica naſcitur.
Σύρω, *traho*: item *evagino*, *ſtringo enſem*, in Epigr.
Συσσιτία, ας, (ἡ), *ſodalitas*, *convictus*.
Συσσιτεῖν, *in contubernio eſſe*, *convivere*, *una cibum capere*.
Συσσίτιον, ου, [τὸ], *locus convivii*, *ſodalitates*, *convivia publica*, quæ apud Lacedæmonios inſtituit Lycurgus, ut ſimul cœnatum convenientes cives ad communia & ordinata opſonia ac cibos, frugalitatem inter ſe amplecterentur. Plutarch.
Σύσσιτος, ου, [ὁ], *ſodalis*, *convictor*. Theogn. v. 309.
Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἔσθι.

Inter

Inter ſodales vir prudens eſto.

Σῠφορβὸς, ȣ, [ὁ], pro *συοφορβὸς*, ***bubulcus***. Iliad. φ. v. 281.

Σφαιρίτης, ȣ, [ὁ], ***rotundus* & *globoſus in modum ſphæræ.*** Femin. *σφαιρῖτις, ιδος, (ἡ).*

Σφεδᾱνὸς, ȣ, [ὁ], *terribilis, intenſus, vehemens:* quaſi *σπευδανὸς* a *σπεύδω*, ſecundum Euſtath. Iliad. λ. v. 165. unde *σφεδανὸν* adverbialiter ſumptum, *vehementer*, ut ibidem:

> Ἀτρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
>
> *Atrides autem inſequebatur, vehementer Danaos adhortans.*

Σφονδῠλιον, ȣ, (τὸ), ***vertebra, ſpina dorſi***, ſeu unum ex viginti quatuor oſſibus, quibus tota ſpina conſtructa eſt. Iliad. υ. v. 483.

> . . μυελὸς αὖτε
>
> Σφονδυλίων ἔκπαλθ'. . .
>
> *Medulla vero vertebris exiliit* . .

Σφρᾱγίδιον, ȣ, (τὸ), *ſigillum*. Pollux. Item antrum Cithæronidum Nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur, ut in fabulis.

Σφρᾱγιδονυχαργοκομήτας, vocat Ariſtoph. in Nebul. homines voluptuarios, qui cómam nutriunt, & ungues expoliunt, vel digitos ad ungues uſque annulis onerant.

Σφρᾱγίζομαι, *ſigno, obſigno.*

Σφρᾱγίζω, *idem.*

Σφρᾱγὶς, ῖδος, (ἡ), *ſigillum, ſignum, annulus*, quo ſigilla imprimuntur: *ſignatorius annulus*, ſeu *gemma:* Latine *Pala* apud Ciceronem. Orph. hym. in Apoll.

> Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμȣ σφραγῖδα τυπωτήν.
>
> *Quoniam Mundi habes ſignum impreſſorem.*

Σφρᾱγισμα, τος, [τὸ], *ſigillum impreſſum.*

Σφῦρα, ας, [ἡ], *malleus quo occantur glebæ*. Et malleus inſtrumentum fabrile. Odyſſ. γ. v. 434.

> Ἄκμονά τε, σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην.
>
> *Incudemque, malleumque, benefactumque forcipem.* Et

Apoll. Arg. β. v. 81.

> Θείνȣσι σφύρῃσιν . . *pulſant malleis* . .

Σφῦραινα, ης, (ἡ), *ſphyræna*, nomen piſcis. Opp. Hal. γ. v. 117.

> Σφύραιναι δ', ὅτε κέν ποτ' ἐπιπλήξωσι λίνοισι.
>
> *Sphyrænæ, ſi quando in retia inciderint.*

Σφυ-

Σφῡρήλᾰτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *fabricatus malleo*, *malleo ductus*, *ſolidus*. Theocr. κβ. v. 47.

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Carne ferrea, *quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi*.

Σφυρὸν, οῦ, [τὸ], *pedis malleolus*, ſemper corripit penultimam, ut Iliad. δ. & apud Nonnum μη. v. 158.

Η σφυρὸν, ἢ κνήμην, κ. τ. λ.

Aut malleolum, *aut tibiam*, &c. Atque eamdem omnino habent quantitatem, quæ ex eodem themate componuntur, ut: εὔσφυρος, ῥοδόσφυρος, aliaque id genus ſexcenta.

Σχῑνίζομαι, *ad dentes purgandos*, *vel albos reddendos utor lentiſci cuſpidibus*, ſeu *ſcilla* herba, Etym.

Σχῑνῖνος οἶνος, *lentiſcinum vinum*: σχινίνη ῥητίνη, *lentiſcina reſina*, ideſt, *maſtiche*: σχίνινον ἔλαιον, *lentiſcinum oleum*, quod ex maturo lentiſci fructu conficitur, Dioſc. lib. 1. cap. 51.

Σχῖνος, ου, (ὁ), *lentiſcus frutex*, ex cujus ligno fiunt cuſpides repurgandis dentibus accommodatæ propter vim adſtringendi. Aratus v. 1045.

Σχῖνοι ἀπείρητοι . .

Lentiſci ſine ſigno ſunt . .

Σχῑνοτρῶγες, (οἱ), *lentiſci arroſores*. Rodebant enim effeminati lentiſcum ad nitelam, alboremque dentium. Hinc proverbium apud Eraſm. *Lentiſcum mandere*.

Σωρῖτις, ιδος, epith. Cereris. Orph. hym.

Σπέρμεια, σωρῖτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε.

Seminatrix, *accumulans*, *perfecta areis*, *germinare faciens fructum*.

Τ

T

Τἄβἄρῖτης, panis genus, ut ταβαρίτης ἄρτος. Sopater apud Ath. lib. 3.

Ταινία, & ταινίη, (ἡ), tænia, faſcia, linea, licet penultimam brevem habeat; apud Oppianum vero ſemper producta reperitur; ut Κυνηγ. γ. v. 187.

Ταινίη δὲ μέλαινα μέσην ῥάχιν ἀμφιβέβηκε.

Linea autem nigra mediam ſpinam dorſi cingit. Et v. 275.

Κυανέῃς ἑκάτερθεν ἐπίτριμα ταινίῃσι.

Nigris utrinque denſe lineis. Et lib. δ. v. 387.

Τᾱκω, *tabeſco*. Theocr. Idyll. α. v. 88.

Τάκεται ὀφθαλμὼς . .

Tabeſcit oculis . .

Τἄλᾱπενθής, έος, [ὁ ϗ ἡ], *luctum patiens*, Odyſſ. ξ.

Τἄλᾱπείριος, ου, (ὁ), *miſer, laborioſus, multa incommoda expertus*. Odyſſ. ξ.

Τἄλἄρίσκος, ου, (ὁ), *quaſillus*, in Epigr.

Τἄλἄρος, ου, (ὁ), *calathus vimineus, calathus, in quo caſeus coagulatur, qualus*. In Epigr. & Heſiod.

Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων.

Alii autem in ſportis ferebant a vindemiatoribus, uvas videlicet accipientes.

Τἄλαύρινος, ου, (ὁ), *patiens ærumnarum & laborum, fortis, audax, bellicoſus*. Iliad. ε. v. 289.

Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

Sanguine ſatiaris Martem invictum bellatorem.

Τᾶλις, ιδος, (ἡ), *virgo nubilis*, ſeu *quæ ſponſa futura eſt*, teſte Euſtathio. Callimachus:

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Τἄμεσίχρως, οος, (ὁ), *incidens corpus*. Iliad. δ. v. 511.

Τἄμίας, Ion. ταμίης, ου, (ὁ), *promus condus, diſpenſator, arbiter*. Iliad. δ. v. 84.

Τᾰμίη, ης, (ἡ), *diſpenſatrix*. Iliad. ζ. v. 383.

Τἄμῖσος, ου, (ὁ), *coagulum*. Theocr. Idyll. ε.

. . νέας ταμίσοιο ποτόσδον.

Τᾰναιμῡκος, ου, (ὁ), *vehementer mugiens*, in Epigr.

Τᾰνᾱήκης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *acutam habens aciem*. Iliad. η. v. 77.

Τᾰναὸς, ῦ, (ὁ), *longus*, *porrectus*, *acutus*, in Epigr.

Τᾰνηλεγὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), ut *θάνατος τανηλεγὴς*, *mors longum ſomnum afferens*. Iliad. θ. v. 70.

Τᾰνῡμήκης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *in longum protentus*, in Epigr.

Τᾰνύγλωσσος, ου, (ὁ), *habens linguam extenſam*, epith. cornicum Odyſſ. ε.

. . *τανύγλωσσοί τε κορῶναι*. Ubi Volaterranus vertit, *garrulæ cornices*.

Τᾰνυγλώχιν, ῖνος, [ὁ], *extenſos habens angulos*, & *cuſpides acutas habens*. Iliad. θ.

Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς.

Octo præmiſit ſagittas acutas cuſpides habentes. Et Opp. Hal. τ. v. 88.

Τᾰνύθριξ, ῖχος, [ὁ], *qui promiſſo eſt capillo*, aut *etiam tenui*, *qui eſt rigentibus pilis*, *qualis capra*. Hinc *τανύθριχα αἶγα*, *protentos pilos habentem capram*, Heſiod.

Τᾰνύπεπλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *habens longam veſtem*. Iliad. γ.

Τᾰνύπλευρος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *qui eſt lateribus patulis*, in Epigr.

Τᾰνυπλόκᾰμος, ου, [ὁ], *capillos longos habens*, Nonn.

Τᾰνύπους, οδος, (ὁ καὶ ἡ), *rectipes*, *extendens pedes longis paſſibus*, *latis paſſibus incedens*, *velox*, epitheton Furiarum apud Sophocl. in Ajace. Et Odyſſ. ι. v. 464.

Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα τανύποδα πίονα δημῷ
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν . .

Celeriter autem pecora velocia pinguia pinguedine
Multa ferientes abegimus . .

Τᾰνύπτερος, ου, (ὁ), *habens extenſas alas*, *patentibus alis volans*, Heſiod.

Τᾰνύπτερυξ, ῠγος, idem. Οἰωνοῖσι *τανυπτερύγεσσι*, *præpetibus volucribus*.

Τᾰνῠσίπτερος, idem quod *τανύπτερος*, avium epitheton apud Homer. Odyſſ. ε. Et apud Heſiod. *τανυσίπτερος ὄρνις*.

Τᾰνυσκόπελος, ου, (ὁ), *ſcopulos longos habens*.

Τᾰνυσφῦρος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *talos extendens*, *velox*. Heſiod.

. . *τανύσφυροι Ὠκεανῖναι*.

Τᾰνύω, *diſtendo*. Iliad. ρ. v. 390.

Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ . .

Populis dederit diſtendendam, *ebriam pinguedine*.

Τᾰραντῖνος, ου, (ὁ), *Tarentinus*.

Τᾰραντῖνοι, (οἱ), vocabantur genus quoddam militum, de quibus vide Liv. Dec. 4. lib. 5.

Τάραντινίδιον, ε, (τὸ), genus veſtis ſubtilis.

Ταρχύω, *ſepelio*, *parento*. Iliad. π. v.

Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε.

Ibi ei exequias facient fratreſque, *familiareſque*.

Ταύρεια, (τὰ), feſtum quoddam Neptuni. Cur autem ita dicerentur, & cur Neptunus ταύρειος ab Heſiodo in ſcuto v. 104. & ταυροκέρως ab Eurip. in Baccho, & ταυροκράνος ab eodem in Oreſte vocatus ſit, videſis apud Cl. Mazoch. Collectan. 1. Pæſtanæ originis pag. 506. num. 15.

Ταυροπάτωρ, ορος, *taurigena*, epitheton apum apud Theocrit. quod ex putri taurorum carne naſcantur.

Ταυροφάγος, *quaſi taurivorus*, Ariſtoph. Bacchi epitheton. Nam Dithyrambici carminis præmium erat taurus, Etym.

Ταυροφανής, έος, [ὁ κὴ ἡ], *tauro ſimilis*, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ταφεύς, έος, [ὁ], *mortuorum curator*, quem Plautus *pollinctorem* vocat; *veſpillo*, *ſandapilarius*.

Τάφήϊος, ε, (ὁ), *funeſtus*. Apoll. 2. Arg. μῆλα ταφήϊα, *pecudes funereæ*.

Τάφος, ε, (ὁ), *ſepulcrum*, *tumulus*, *funebre epulum*, in Epigr. Item *ſtupor*; & Inſula quædam.

Ταχύβουλος, ε, (ὁ), *qui ex re conſilium capit*. Ariſtoph. in Acharn.

Ταχύγονος, ε, (ὁ κὴ ἡ), *velox*, *cui velocia ſunt genua*, Nonn.

Ταχινὸς, ὃ, (ὁ), *celer*.

Ταχυδινής, έος, (ὁ κὴ ἡ), *celeriter volubilis*, Nonn.

Ταχυκίνητος, ε, (ὁ), *qui celeriter movetur*.

Ταχύμηνις, ιος, (ὁ), *qui ſubito ad iram provocatur*, in Epigr.

Ταχύμητις, ιος, [ὁ], *qui cito deliberat*, *aut conſilium capit*, Nonn.

Ταχύνω, *celero*, *accelero*, Sophocl.

Ταχυπειθὴς, έος, (ὁ κὴ ἡ), *credulus*, Nonn.

Ταχύποτμος, *celeriter moriturus*: unde ὥρη ταχύποτμος, *hora mortem cito allatura*.

Ταχύπωλος, ε, (ὁ), *celeres habens equos*; *bellicoſus*. Iliad. ξ. v. 21.

Ταχύπους, idem quod ὠκύπους, ποδώκης, *pedibus celer*.

Τελχὶν, ῖνος, [ὁ], *furioſus*, *ſupra hominem vires habens*.

Τελχῖνες, οἱ, *homines afflati ſpiritu* & *furioſi*, *invidioſi fa-*

ſi faſcinatores, quales Corybantes, & Cabri fuiſſe commemorantur.

Τελχινῶδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *duræ cervicis.*

Τελχιταίνω, *contentioſe me oppono.*

Τεμάχιτης, ου, (ὁ), *piſcis ingens, qui in fruſta diſſecatur muria condienda.* Ariſtoph. in Equitib.

Τεμάχος, εος, [τό], *fruſtum*, de piſcibus dicitur, & placentis, non item de carne, ut notat interpres Ariſtoph. in Nebul.

Τερεντῖνος, ου, [ὁ], *Terentinus*. Unde *ludi Terentini*, qui & *ſæculares* vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribuſque noctibus celebrabantur. Auſonius in Ternario:

Trina Terentino celebrata trinoctia ludo.

Τετράγλωχιν, in Vocativo, in Epigramm. ideſt *quadrate*, epitheton Mercurii. Scribit enim Thucydides vetuſtiſſimos Græcos ſolitos eſſe Mercurii ſtatuas ante domos ponere. Deinde quia terminos faciebant lapide terram verſus acuminato, & in quadratam figuram ſeſe extollente, in cujus ſummitate caput hominis pectore tenus imponebant, ſuſpicari licet eum Mercurium fuiſſe, quem *quadratum*, vel *quadrangulum* Leonides Epigrammatarius appellat.

Τετρακισμύριοι, , [οἱ], *quadraginta millia.*

Τετρακισχίλιοι, (οἱ), *quatuor millia.*

Τετράοροι ἵπποι, Hom. Od. ζ. *quadriuges equi*, *quatuor equi in quadrigis.*

Τετράπαλαι, *jampridem*, in Epigr.

Τετράῤῥυμον, vel

Τετράρυμον, *quadrigæ*. Eſt & τετράρυμον ἅρμα, *currus quatuor conſtans temonibus.*

Τετριγώς, ῶτος, (ὁ), *triſtem & exilem vocem emittens*, ſicut veſpertiliones, & pulli. Thema eſt τρίζω. Iliad. β.

Τέττιξ, ιγος, (ὁ), *cicada.* Iliad. γ. v. 151.

Ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην.

Boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylva. Veteres Athenienſes aureas cicadas capillis ſuis implicatas geſtabant, quod eſſent αὐτόχθονες, ideſt, *indigenæ*, ut cicadæ, ut ſcribit Thucydides.

Τεττιγόμητρα, ας, [ἡ], *cicadæ matrix*, ſeu *cicadarum mater.*

Τεττιγόνια, (τά), ſive τεττιγόνιαι, *cicadæ minores*. Ariſtot. lib. hiſt. animal. cap. 30. Unde Plinius lib. 11. cap. 26.

cap. 26. *Quæ canunt vocantur Achetæ* (ἀχέται); *& quæ minores eis ſunt, tettigoniæ, ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere, feminæ ſilent.*

Τεττιγγόνιον, ου, [τὸ], *cicadæ ſimile.*

Τεττιγοφόροι, *cicadiferi*, ideſt, Athenienſes, propterea quod capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, ut eo argumento αὐτόχθονας ſe probarent, ſicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς, Thucydid. lib. 1.

Τευχῖτις, *teuchitis*, *juncus odoratus Arabicus*, Dioſc. lib. 1. cap. 16.

Τηλεδαπὸς, οῦ, [ὁ], *peregrinus*. Odyſſ. ξ.

Τηλεθάων, *ονος*, & *οντος*, *valde vireſcens*. Odyſſ. *ν. δένδρεα τηλεθάοντα*, *arbores late frondentes.*

Τηλεφανὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *procul apparens*, aut *lucens.*

Τηλύγετος, ου, (ὁ), *unicus*, *in ſenectute genitus*, *ultimo natus*, *natu minimus*, Laſcaris. Dicitur de eo, poſt quem natum non eſt integrum alium rurſum parere, aut qui peregrinante, ac procul abſente patre natus eſt, ut Tegonus Ulyſſis e Circe; & Telemachus, cum procul a domo, apud Trojam pugnaret. Accipitur etiam pro *caro* & *ſolo* abſolute, & καταχρηστικῶς (abuſive). Hinc apud Homer. ἄμφω τηλυγέτω, *ambo cari*, *& præter quos non habebat alios pater*, *nec habiturus erat*. Reperitur & τηλυγέτη in genere Feminino, ut Iliad. γ. παῖδά τε τηλυγέτην, *filiamque caram.*

Τησίχρυσος ῥίνη, *lima atterens aurum*. Scribendum τερψίχρυσος.

Τιᾶρα, ας, [ἡ], *tiara*, ornamentum capitis, quod & τίαρις a quibusdam appellatur. Hoc erectum ſoli reges apud Perſas geſtabant: duces vero, inflexum. Herodot. lib. 7. Hoc verbum Græcum eſt, & uſu verſum in Latinum. Hinc Virgil. Æneidos lib. 7.

. . . *Sceptrumque*, *ſacerque tiaras*. Hic advertesis dici per uſurpationem. Nam *tiara* dicimus, ait Servius. Tiaram (inquit Donatus) dixit pileum, quo Phryges utuntur cum celebrant ſacra; atque inde *Sacrum* dixit, quia, quod ad ſacra pertinet, ſacrum eſt.

Τιᾶρις, (ἡ), *galea criſta*, *pileus a ſole defendens*,

Τιαροειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſimilis tiaræ.*

Τιμαλφέω, *honoro.*

Τιμαλφὶς, έος, (ὁ), *pretioſus*, *ſplendidus*. Epitheton eſt auri, quo utitur Ariſtoph.

Τῑμάομαι, *honoro*, *honore afficio*. Item *mulcto*, *in aliquem animadverto*, *litem æſtimo*, quod & τῑμῶ dicitur. Τιμᾶσθαι dicebant pro eo quod eſt *civem cenſere*, *cenſum agere*; & paſſive pro *cenſeri*, ideſt, æſtimatis facultatibus in *cenſum redigi*. Τιμᾶσθαι etiam interdum erat vendentis, quod Latine *indicare* dicitur, ſicut *liceri* ementis.

Τῑμάορος, ου, (ὁ), *ultor*, *vindex*.

Τῑμάω, *honoro*, *magnifacio*. Iliad. ο.

Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

Supplicans honore afficere Achillem urbium vaſtatorem.

Τῑμὴ, ῆς, [ἡ], *honor*, *dignitas*, *cultus*. Iliad. δ. v. 410.

Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

Quare ne mihi patres umquam in ſimili ponas honore.

Τῑμὴ, ῆς, (ἡ), *ultio*, *pœna*. Iliad. α. τιμὴν ἀρνύμενοι, ideſt *pœnas repetentes*.

Τῑμήεις, εντος, [ὁ], *pretioſus*, *honoratus*. Iliad. σ. v. 475.

Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον . .

Et aurum pretioſum & argentum . .

Τῑμημα, τος, (τὸ), *pretium*, *æſtimatio*, Eurip.

Τῑμήορος, ου, [ὁ], *adjutor*, *vel ultor*, *ſeu ultrix*, ut τιμήορος ὀργὴ, *ultrix ira*, Nonn. & Apoll. Arg. δ. v. 709.

Τῑμηρεύειν, idem quod τιμιοπωλεῖν, *magno pretio vendere*.

Τῑμησις, εως, (ἡ), idem quod τίμημα, *mulcta*, *ſupplicium*.

Τῑμητέος, *honorandus*.

Τῑμητὴς, οῦ, [ὁ], *cenſor*, *æſtimator bonorum*. Hinc τιμητικὸν πινάκιον, *cenſoria tabella*, in qua reos damnabant, longa linea protracta, brevi vero abſolvebant. Ariſtoph. in Veſpis.

Τῑμιος, ου, [ὁ], *pretioſus*, *carus*, *honorabilis*. Anacr. ode μγ.

Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι.

Tu autem honoratus mortalibus.

Τῑμόπολις, *qui civitatem honeſtat*, Eurip.

Τῑμωρέω, *punio*, *crucio*, *injuriam perſequor*, Eurip. in Hecuba.

Τῑμωρὸς, οῦ, [ὁ], *ultor*, *vindex*, Soph. in Electra.

Τῑνω, *pendo*, *ſolvo*: unde τιννύω, & τίννυμι pro eodem per duplex νν in derivativis, licet primitivum per unicum, Gaza lib. 3. Grammat. Iliad. γ. v. 289.

Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος.

Pendere noluerint, Alexandro proſtrato. Licet inveniatur etiam priori brevi lib. 3. Epigram.

Τίομαι, *ulciſcor*. Odyſſ. α.
. . *τίσατο ἔργον ἀεικὲς.*
. . *ultus eſt indignum facinus.*

Τιρέσιας, ου, (ὁ), *Tireſias*, *vates Thebanus*. Odyſſ. λ.

Τίρυν, υνθος, (ἡ), nomen urbis, quæ *Tirynthia* dicitur Plinio. Civitas autem eſt Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde *Tirynthius* dictus Virgil. Æneid. 7. Theocrit. Idyll. κε. v. 171.
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Indidem, an Tirynthe habitans, aut Mycenis.

Τίσις, εως, (ἡ), *ultio*, *pœna*. Heſiod.
. . *τοῖς τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.*
. . *illis pœnam retrorſum futuram.* Sed corripitur Iliad. χ. v. 19.
. . *ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω.*
. . *non enim ultionem ullam veritus es in poſterum.*

Τισιφόνη, ης, [ἡ], *ultrix cædis*. Eſt una ex Furiis, a cædibus plectendis dicta. Eurip.

Τιταίνω, *traho*, *extendo*. Iliad. β. v. 391.
. . *εὔξοον ἅρμα τιταίνων.*
. . *bene politum currum trahens.* Item *gratias ago*, ut apud Nonnum:
. . *χάριν γενετῆρι τιταίνων.*
. . *gratias patri agens.*

Τιτὰν, ᾶνος, (ὁ), *dæmon ſubterraneus*, & epitheton Solis. Iliad. ξ. v. 279.
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Subterraneos, qui Titanes appellantur.

Τιτᾶνις, *terra univerſa* a quibusdam ſic dicitur; a quibusdam vero Attica ſolum: a Titano uno ex Titanibus.

Τιτανοκράτωρ, ορος, [ὁ], *domitor Titanum*, epitheton Iovis.

Τίτανος, ου, (ὁ), mons Theſſaliæ, ſic a candore dictus. Iliad. β. v. 751.

Τίτανος, ου, [ὁ καὶ ἡ], Suid. *calx*: *gypſum*. Heſiod. de Scuto Herculis:
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ, τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ ὑπολαμπὲς ἔην . .
Nam totus quidem circumquaque gypſo, candidoq. ebore
Et electro lucidus erat . .

Τιτανώδες ἰνδῶν, *inſpiciens Titanis in modum*, ideſt, *torve*, Lucian.

Τιτανωτὸς, οῦ, [ὁ], *gypſatus*, *calce oblitus*.

Ti-

Τιτηνὶς, ἴδος, [ἡ], *Diana*, Latonæ, & Cæi Titanis filia. Callimach.

Τιτίζειν, *titiſſare*, *pipire*, *vocem edere more paſſerculorum*, *& aliarum avium*.

Τιτοὶ, dicuntur columbæ ex paſſerum ſalacitate, qui ſolent τιτίζειν.

Τιτυβίζω, *garrio*. Hirundinum eſt, cum vocem edunt, aut quarumdam perdicum, ſicut ceteræ dicuntur κακκαβίζειν, quo etiam Latini utuntur. Scribitur & πιττυβίζω.

Τιτύζω, *idem*.

Τιτυοκτόνος, epitheton Dianæ, quod Tityum interfecerit.

Τιτύρινος, *fiſtula paſtoralis ex ſtipula*, Heſych.

Τιτυρισταὶ, *fiſtulatores non ſunt*, ſed *Satyri*, apud Appianum in Λιβυκῇ, motu turpi atque indecoro ſaltantes ac geſticulantes.

Τίτυρος, ου, (ὁ), *nomen paſtoris*. Theocrit. Idyll. γ. v. 3.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλάμενε βόσκε τὰς αἶγας.

O Tityre mihi bene care paſce capellas.

Τιτύσκομαι, *obſervo*, *collimo*. Iliad. γ. v. 80.

Τίφη, ης, (ἡ), *tiphe*, genus eſt frumenti diverſum a ſiligine, & olyra; licet confuſe Heſychius τίφην per ὄλυραν exponat. Quod vero de pabulo equorum loquens dixit Homerus Iliad. θ.

Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκε.

Vobis prioribus ſuave triticum appoſuit, id inſignes Grammatici cum Galeno per τίφην explicant.

Τῖφος, εος, [τὸ], *locus humectus* & *uliginoſus*. Apoll. 2. Argon. v. 824.

. . *κατὰ πλατὺ βόσκετο τίφος.*

. . *in vaſto paſcebatur cœno.*

Τῖφυς, υος, *Tiphys*, nomen viri proprium, in navibus fabricandis arte ſingulari, & qui Argonautarum gubernator fuit, auctore Virgil. Eclog. 4. & Ovid. epiſt. 6.

Quid tibi cum patria navita Tiphy mea? Et Apoll. Arg. α. v. 562.

Τίω, *honoro*. Iliad. ν. v. 218.

Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

Ætolis imperabat, deuſque tamquam honorabatur a populo.

Τίω, *pœnas ſolvo*, *pendo*. Iliad. α. v. 42.

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι.

Pendant pœnas Danai ob meas lacrymas tuis ſagittis.

Τλ*ῆθυμος*, *ε*, (*ὁ*), *forti animo præditus*, *magnanimus*, Heſych.

Τορύνη, *ης*, (*ἡ*), *rudes*, *rudicula*, vel *cochlear*, in Epigramm. Videſis proverb. apud Eraſm. *ollæ fabariæ toryna aurea*.

Τορύνω, *agito*. Ariſtoph. in Equit.

Τοφιών, *ῶνος*, (*ὁ*), *tophaceæ lautumiæ*, hujus vocis nullum prorſus apud Græcos ſignatum exſtat veſtigium. *Tofus*, ſive *Tofum* quid ſit, ſtructores non latet. At id de Græco fuiſſe ſublatum, nemo vel eruditiſſimus norat, (inquit Cl. Mazochius) abſque tabulis Heracleenſibus fuiſſet. Hinc (pergit) Voſſio danda eſt venia, reprehendenti illos, qui cum PH *Tophum* ſcriberent, cum ſit, inquit, vox mere Latina. Niſi quod, ſi qui *Tofum* adhuc malunt, hi antiquorum conſuetudine excuſabuntur, apud quos & *Filippus*, & *Fryx*, & ſimilia ὀρθογραφεῖσθαι mox erat: tantum abeſt, ut a *Tofus* abhorruerint. Hæc ille pag. 227. Comment. in Tabul. Heracl. num. 30.

Τράγος, *ε*, (*ὁ*), *hircus*, *ἐνόρχης* eſt: nam caper caſtratus: impropriequе dixit pro *hirco* Virgil.

Vir gregis ipſe caper . . Translate *fœtor alarum* in hominibus, qui a Latinis *caper* dicitur, ut a Catullo: & *capra*, & *hircus* Horat. 1. epiſt. 5.

Sed nimis arcta premunt olidæ convivia capræ. Idem Epod. 12.

. . *gravis hirſutis cubat hircus in alis*. Præterea τράγος Hippocrates vocat pubeſcentes juvenes, qui & τραγίζοντες dicuntur, Latineque *hirquitallos* Sextus Pomp. & Cenſorinus appellant. Atque hinc τραγίζειν, *hirquitallire*, *caprire* vertit Gaza nove & improprie, ſignificanter tamen.

Τραγορίγανος, *ε*, (*ἡ*), & τραγορίγανον, *herbæ genus*, Dioſc lib. 5. cap. 47.

Τραγοριγανίτης οἶνος, ex tragorigano confectum vinum.

Τραγοσκελής, *ἐος*, (*ὁ*), Panos epitheton, *hircina habens crura*, *hircinis cruribus*.

Τραπεζίτης, *ε*, (*ὁ*), *nummularius*, *menſarius*, Pollux.

Τραπης, *ητος*, *trapes*, vel *trapetum*, *mola olivaria*, ut ait Servius.

Τραπητός, *ε̃*, (*ὁ*), *calcator uvarum*.

Τρασύμενος, *ε*, (*ὁ*), *Traſymenus*, lacus in agro Peruſino, unde & hodie vocatur *Lacus Peruſinus*, teſte Blondo

do in Italia illuſtrata; juxta quem Hannibal Flaminium Conſulem cum XXIII. Romanorum millibus interfecit, & VI. millia cepit. Meminit hujus Plin. lib. 2. cap. 84.

Τράχουρος, ου, (ὁ), *trachurus*, piſcis de quo Ælianus, & Athenæus. Eſt haleculæ figura: ſed utrinque laterum a capite ad caudam ſerrata ſpina armatur deorſum. Opp. Hal. α. v. 99.

Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοι, καὶ πλατύουροι.
Trachurorumque greges, bugloſſi, & platyuri.

Τράχινη, ης, [ἡ], *Trachina*, oppidum Volſcorum in Campania, quæ poſtea interpoſita α, *Tarachina*, vel *Tarachinæ*, *Tarachinarum* tantum pluraliter. *Anxur* etiam antea dicebatur. Nunc autem *Taracina*, vel *Tarracina* vocatur.

Τρηχὶν, ῖνος, (ἡ), *Trachina*, ſeu *Trachyna*, urbs Theſſaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Græci τράχυνα vocant *aſpera*. Unde *Tarachynam* quaſi *Trachynam* ab aſpretis dici autumat Strabo. Et ab hac Trachyna Theſſaliæ, Sophoclis tragœdia *Trachyna* dicta eſt. Apollon. Argon. v. 1355.

. . ἐϋκτιμένης τε μέλοντο
Τρηχῖνος . .
. . *munitamque curant Trachina*.

Τρηχύνω, *turbo*. Apoll. Arg. δ. v. 768.
Τρηχύνοι πέλαγος . .
Perturbet pelagus . .

Τρηχυνόμενος ποταμὸς, *impetu decurrens fluvius*.

Τραχὼν, ῶνος, *locus ſaxoſus*.

Τρίαινα, ης, (ἡ), *fuſcina, tridens*: piſcatorum inſtrumentum, quo feriunt piſces; & Neptuni inſigne. Odyſſ. ε. χερσὶ τρίαιναν ἑλών.

Τρίβω, *tero, trituro, tundo, contundo*. Iliad. υ. v. 490.
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἀλωῇ.
Ut triturent hordeum album æquabili in area. Item τρίβειν μέτωπον, *pudorem abjicere*, Ciceroni *os perfricare*. Τρίβειν τὴν κεφαλὴν, *hærere, perplexum eſſe*, Ciceroni *perfricare caput*. Hinc & Horat. lib. 1. Sat. 10.
. . *& in verſu faciendo*
Sæpe caput ſcaberet, vivos & roderet ungues. Et Quintilianus Inſtitut. lib. 11. In *hac cunctatione ſunt quædam*, ut appellant Scænici, *moræ non indecentes, caput pulſare, manum intueri, infringere articulos*.

Τριγλώχιν, ῖνος, [ὁ], *triſulcus*, *tricuſpis*. Iliad. λ. v. 507.
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Sagitta triſulca percuſſum ad dextrum humerum. Valla vero vertit *ſagittam trigoniam*. Iliad. ι. Τριγλώχινι λόγῳ, h. e. *ſermone tricuſpide*.
Τρικλίνιον, ου, [τὸ], &
Τρίκλινος, ου, [ὁ], *triclinium*, ideſt, *locus tribus lectis inſtructus*.
Τρικυμία, ας, [ἡ], *procella maxima*, & *tempeſtas*: *trinus fluctus*, Latine *fluctus decumanus*. Nam fluctus decimus fieri maximus dicitur, ut ait Sextus Pompejus. Ovid. lib. 2. Metam.
Vaſtius inſurgens decimæ ruit impetus undæ.
Τρινακρία, Trinacria, vel *Trinacris*, Ovid. *Sicania*, *Triquetra*, ideſt *Sicilia*, quod ἄκρας, h. e. promontoria tria habeat, ſcilicet Pachynum, Lilybæum, & Pelorum.
Τρίναξ, ἄκος, vide Θρίναξ.
Τριοδῖτις, ιος, [ἡ], *Trivia*, h. e. Diana, ita dicta, quod in triviis coleretur. Orph. v. 45.
Εἰνοδίαν Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννήν.
In via habitantem Hecatem voco, Triviamq. amabilem.
Τρίῤῥυμος, ου, [ὁ, *tres temones habens*.
Τριςκοπάνιστος, ου, [ὁ], *ter piſtillo ſubactus*, ut ἄρτος τριςκοπάνιστος, Hom. Βατραχ.
Τρισμακάριος, ου, (ὁ), & τρίσμακαρ, *ter felix*, Ariſtoph. in Nubib. & Homerus:
Τρισμάκαρες Δαναοὶ . . Odyſſ. tamen lib. ε. ſic disjunctim reperitur:
Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις . . Quod eſt Virgilio,
O terque quaterque beati. Et Horat.
Felices ter & amplius. Dicitur & Τρισευδαίμων, & τρισόλβιος, ideſt inquit Heſych. τρισμακάριστος.
Τρισμύριοι, [οἱ], *triginta millia*, ut τρισμύριοι ὁπλῖται, XXX. *millia peditum*.
Τρισοϊζυρὴ πόλις, ab Archilocho Thaſus vocatur, h. e. *mire calamitoſa*, Euſtath. Iliad. ϑ.
Τριτογένεια, ας, [ἡ], epitheton Minervæ: vel quod apud Tritonem Africæ fluvium apparuerit; vel a nomine Τριτώ, ideſt κεφαλή, quod ſit ex Iovis capite edita. Heſiod. in Theog.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα τριτογένειαν, &c.
Habet autem caput vim triplicem, ſcilicet, νοῦν, μνήμην,

μην, & θέλησιν; vel quia ſunt tres partes Prudentiæ, memoria, intelligentia, providentia. Τριτογένεια apud Ariſtoph. in Nebul. eſt etiam ἐνόπλιος ὄρχησις, genus ſaltationis in armis, in Minervæ honorem inſtitutum.

Τριτογενὴς, έος, in Epigr. pro Minerva.

Τριτὼ, όος, ἡ κεφαλὴ, *caput*: ſic enim Æoles vocant ut ait Comment. Ariſtoph. in Nubib. item *metus*.

Τρίτων, ωνος, (ὁ), *Triton*, Deus marinus, filius Neptuni, & Salaciæ Nymphæ marinæ, quem Poetæ fingunt Neptuni tubicinem eſſe. Heſiod. in Theog. v. 930.

Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης, καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας . .
Ex Amphitrite, & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus eſt magnus . .

Τριτωνὶς, ίδος, [ἡ], *Minerva*, in Epigr.

Τρίφυλος, ȣ, (ὁ), *in tres tribus diſtributus*.

Τριχάϊκες, (οἱ), qui aſſidue verſantur in præliis, veluti aſſidue concutientes ac motantes criſtas, in quibus plerumque capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. Unde illud:

. . *criſtaque hirſutus equina*. Odyſſ. τ. v. 177.

Dorienſes vocantur τριχάϊκες, h. e. *capillati*, & *quaſſantes crines*:

Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
Dorienſeſque Trichaices, divinique Pelaſgi. Heſiodus tres illos populos diverſos hoc nomine appellavit, qui Cretam incoluerunt, Pelaſgos videlicet, Achæos, & Dores,

Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο.
Quoniam procul a patria terram diſtribuerunt trifariam.

Τρίχαπτον, ȣ, (τὸ), quod *ex crinibus contextum eſt*, *bombycinum*, *ſericum*, aut *bombycinum quoddam textum*, *quo capitis crines conſtringuntur*, Poll. Ovid. 3. de Ponto:

. . *nec habens crinale capillis*. Βομβύκινον ὕφασμα, Heſychius exponit, *capillare* vocat Martialis. Ezechielis cap. 16. τὰ περιβόλιά σου βύσσινα, καὶ τρίχαπτα, καὶ ποικίλα: *amictus tui byſſini*, *& trichapti & verſicolores*. D. Hieronymus volens tenuitatem exprimere veſtimenti, pro trichapto, *ſubtilibus* tranſtulit, quod tenui ſtamine atque ſubtegmine contextum eſſet. Ὀξύνεται (acuitur) apud Heſychium.

Τρίχες, [αἱ], a Nominativo θρὶξ, *pili*, *capilli*, *capillamenta*, *acetabula*, *cirri*. Pro *villis ovium* apud Home-

rum. Nonius ſcribit inde *tricas* dici Latine extrita aſpiratione, Τρίχας δῦσαι, *pilis veſtiri*, quod *pilare* dixerunt veteres.

Τρυγάβολιον, ου, [τὸ], locus in quem reconditur ἡ τρύγη, ut σιτοβολιον dicitur frumenti reconditorium. Heſychius, τρυγαβόλια dicta fuiſſe ſcribit loca, in quibus fructus aridos reponebant, ut ſunt granaria.

Τρυγάω, *vindemio*. Ariſtoph. in Veſpis: *οὐκ ἐρήμας τρυγήσεις*: cui reſpondet Eraſmi proverbium: *Haud impune vindemiabis*. Unde fit ἀτρύγετος, ut Iliad. α. v. 315. ἁλὸς ἀτρύγετος, *indomitum mare*, *ſive fundo carens*, adeo ut ejus τρύγας h. e. fæces invenire nemo queat: a τρὺξ *vinum recens*, & *fex vini*. Et Iliad. σ. v. 566.

. . ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.

. . *quando vindemiarent vineam*.

Τρύγη, ης, [ἡ], *triticum*, *hordeum*, *cereales fruges*, & *quilibet fructus*. Homerus teſte Euſtath.

Τρυγητήρ, ῆρος, (ὁ), *vindemiator*: primam producit apud Heſiod.

. . ἐς σπάδικας ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων. Item *ſidus cæleſte*. Columella lib. 11. cap. 2. *Sexto nonas Martii Vindemiator apparet*, *quem Græci* Τρυγητῆρα *dicunt*.

Τρύγητής, ου, (ὁ), &

Τρυγητὸς, οῦ, (ὁ), *vindemiæ tempus*. Dicitur etiam τρυγητὸς de mellatione, ut Latine *vindemia*: & τρυγᾶν μέλι, eſt *eximere favos* Varroni: ἐξαίρειν τὰ κηρία Ariſtot. *alvearia caſtrare* Pallad. *caſtrare favos*, & *demetere* Columell. lib. 9. cap. 15. *Mox vere tranſacto ſequitur mellis vindemia*. Dixit etiam *meſſem* in hoc ſignificatu.

Τρυγηφάνιος οἶνος, vinum quod fit ex expreſſis acinorum folliculis, & aqua perfuſis, *lora* Varr. Sic dici videtur quoniam velut fæx eſt, ſi comparetur cum illo, quod ex ſubjectis uvis defluit, Poll.

Τρυγηφόρος, ου, (ὁ), *uvæ ferax*. Hom. hymn. in Apoll. v. 529.

Οὔτε τρυγηφόρος, οὐδὲ γ᾽ ἐπήρατος, οὔτ᾽ εὐλείμων.

Neque uvæ ferax, *neq. amabilis*, *neq. pratorum copioſa*.

Τρυγόβιοι, apud Polluc. ſordidi homines, reſtricti & illiberales, quique genium ſuum defraudarent, qualis ille apud Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Qui

Qui Vejentanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, vappamque profeſtis. Sic dicti quaſi fæce victitarent.

Τρυγοδαίμονες, poetæ qui fæce faciem inuncti, ne cognoſcerentur, plauſtriſque invecti, poemata canebant. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρυγῳδεῖν, *convicior*, *ſcommate noto* : quo modo de Scænicis dicebatur, qui ora fæce perluebant. Eraſm. in Proverb. *E plauſtro loqui*.

Τρύγω, *gemo*. Tryphiod. v. 309.
Τετρύγει δὲ κάλων ξυνοχή . .
Gemebat etiam lignorum ſtrues . . Dicitur & τρύζω.

Τρυγὼν, ῶνος, *turtur*, a verbo τρύζειν, quod turturum eſt. Theocr. Idyll. ζ, v. 141.
Ἄειδον κόρυδοι, καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών.
Canebant caſſidæ, & cardueles, gemebat turtur.

Τρυγὼν, ῶνος, (ἡ), *paſtinaca piſcis*. Opp. Hal. α. v.108.
Τρυγών τ' ἀργαλέη καὶ ἐτήτυμον οὔνομα νάρκη.
Paſtinacaque difficilis, & verum nomen torpedo.

Τρῦμα, &

Τρυμαλιὰ, ᾶς, (ἡ), *foramen*, Comment. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρύμη, ης, (ἡ), *idem* : aliquando *veteranus* & *exercitatus in rebus agendis*. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρύπα, ας, [ἡ], *foramen*.

Τρυπάνη, ης, (ἡ), &

Τρύπανον, ου, [τὸ], *terebra*.

Τρυπάω, *terebro*, *perforo*, *pertundo*. Theocr. Idyll. ε. v. 42.
Αἳ δὲ κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
Hæ balabant, & hircus ipſas terebrabat. Hinc τετρυπημένον πίθον, *dolium pertuſum* : τετρυπημέναι ψῆφοι, *calculi damnatorii* ; ſicut πλήρεις, *abſolutorii* : ὦτα τετρυπημένα, *aures perforatæ*, quæ erat Barbariæ exprobratio. Xenoph.

Τρύπημα, τος, [τὸ], *foramen*. In Epigr. lib. 2.

Τρύπησις, εως, (ἡ), *terebratio*.

Τρυσίβιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *ſordidus* & *illiberalis*, *vitam crucians*, *parce ac duriter vivens*. Terent. Fit a verbo τρύω, *affligo*. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρυσίππειον, ſtigma quod inuritur mandibulæ equi obſoleti, rotæ imaginem ferens. Apud Heſych. ſcribitur τρυσίππιον. Ita dictum eſt, quod equis attritis illa nota imprimeretur, Vide Eraſm. in Prov. *equo ſeneſcenti*.

Τρυ-

Τρυφάω, *genio indulgeo*, *delicate vivo*. Phocyl. v. 114.

Μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν φρένα λυσσωθείης.

Ne grandiloquentiæ indulgens, mente rabioſus fias.

Τρυφὴ, ῆς, [ἡ], *deliciæ*, *mollities*, *luxus*, corripitur apud Phocyl. v. 56.

Η πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας.

Nimius luxus ad immodicos trahit amores.

Τρυχόω, *laboro*. Mimnermus:

Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.

Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt. Et Phocyl. v. 50.

Μηδὲ παρισχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ.

Τρύχω, &

Τρύω, *attero*, *conſumo*, *corrumpo*. Odyſſ. π. v. 125.

Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

Tot matrem meam petunt, conſumunt autem domum.

Et Odyſſ. σ. v. 248. & lib. α. v. 288.

Τρωγλοδύνω, *foramen ingredior*, *ſubeo*. Βατραχ. v. 62.

Η κ᾽ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.

Quæ & me qui foramen ingredior, per foramen perquirit.

Τρωγλοδύται, (οἱ), *populi cavernas incolentes*, nullarum opum domini, inquit Mela lib. 1. *Strident magis, quam loquuntur: ſpecus ſubeunt, aluntur que ſerpentibus.* Meminit & Cic. lib. 2. de offic.

Τρωγλοδύτης, ου, [ὁ], *paſſer*, avis quam ſimillima *regulo*, *trochilo*, vel *regi avium*.

Τρωγλοδυτεύω, *cavernis gaudeo*.

Τρωγλοδυτική, ῆς, [ἡ], ſpecies viperæ, ſic dictæ a regione Troglodytarum, ubi naſcitur.

Τύλη, ης, (ἡ), *callus*. Lib. 2. Antholog.

Τύλος, ου, [ὁ], *idem*. Item *clavus ligneus*. Ariſtoph. in Acharnenſ.

Τύλοι etiam ſuperciliorum pilos vocarunt Medici, teſte Poll.

Τυλόω, *calli inſtar obdureſco*, *obcalleſco*. Hinc τετυλωμένος ὦμος, *dorſum calloſum*, quod uſuvenire ſolet jumentis doſſuariis propter aſſiduam vecturam. Τὰ τετυλωμένα, *partes obdureſcentes*, ut calloſa genua, & pedum veſtigia. Theocr. Idyll. ιε. v. 32

Ὥσπερ τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.

Quaſi foſſor aliquis, qui ligone manus calloſas habeat.

Τῦλώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *calloſus*, Poll.

Τύλωμα, τος, (τὸ), idem quod τύλος: ſic etiam dicitur a Poll. pars pedis inferior, h. e. *ſolum*.

Τύλωσις, εως, (ἡ), *aſperitas*, *aſprities palpebræ inveterata, quæ in calli duritiem tranſit*, Poll.

Τυλωτὸς, ȣ, [ὁ], ut τυλωτὰ ῥόπαλα, *clavæ præferratæ*.

Τύνη, tu, Heſiod. in Theog.

Τύνη μουσάων ἀρχώμεθα . . O tu, a Muſis ordiamur, ideſt, *ego & tu incipiamus a muſis*: vel *heus tu, incipiamus*. Et Iliad μ. v. 237.

Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις.

Tu vero alitibus alas-patulis imperas.

Τύπος, ȣ, (ὁ), *typus*, ſeu *ſimulacrum*, quod ex impreſſione effingitur. Proprie vocabulum eſt Plaſtices, quæ cælaturæ, ſtatuariæ, & ſcalpturæ mater exſtitit, in quibus artibus τύπȣ vox uſurpatur. In typographia autem Τύποι, ſunt ſtili chalybei, in quibus exarati characteres, & elementorum converſæ notæ prominent.

Τυρεία, ας, (ἡ), *lactis in caſeum denſatio*, H. Stephanus: ſed rectius verteris, *Caſeale*, *Tabernam caſeariam*, aut potius cum τῷ πάνυ Mazochio, *officinam caſeariam*, locum nempe, in quo caſei conficiuntur. Videſis quæ idem Mazoch. ad hanc vocem eruditiſſime adnotavit pag. 191. Comment. in Tabul. Heracl. num. 33.

Τυρεύω, idem quod τυρόω, *in caſeum cogo* & *denſo*. Item *agito*, *turbo*, *commiſceo*, Heſych. & Euſtath. *ſtruo*, *molior*.

Τυρέω, *cogo*, *coagulo*. Inde & deducitur τυρὸς, h. e. *caſeus*, qui lacte agitato coagulatoque conficitur.

Τυρίον, ȣ, [τὸ], *parvus caſeus*.

Τυρόγαλα, τος, (τὸ), *ſerum*, Heſych.

Τυρόεις, εντος, [ὁ], ut ἄρτος τυρόεις, panis qui intritum caſeum permiſtum habet. Τυρόεντα corripitur apud Theocr. Idyll. α. Sed ajunt eſſe συνίζησιν; cum τυρὸς ſemper producatur.

Τυράκνησις, εως, (ἡ), *radula qua caſeus raditur*.

Τυροκομεῖον, [τὸ], *fiſcella in qua caſeus ſervatur*; & *Caſearia taberna* Ulpiano, *Caſeale* Columellæ.

Τυρόγλυφος, ȣ, (ὁ), *qui excavat caſeos*. Βατραχ. v. 136.

Τυρογλύφȣ υἱὸς μεγαλήτορος Εμβασίχυτρος.

Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytros.

Τυροκόσκινον, ȣ, (τὸ), *caſeus cretus incerniculo*, ut quidam interpretes apud Athen. lib. 14.

Τυ-

Τυροπωλέω, *caſeos empturus pondero, ad libram expendo*. Ariſtoph. in Ranis.

Τῡρὸς, ȣ, (ὁ), *caſeus*. Odyſſ. ι. v. 225.

Τυρῶν αἰνυμένȣς ἰέναι πάλιν . .

Vi ſumptis caſeis abiremus rurſus . .

Τυρȣ̃σθαι, *denſari in caſeum, coagulari*. Unde τυρȣ́μενον γάλα, *denſatum in caſeum lac*, vitium quod fit in puerperis aliquando ſtatim a partu, aliquando poſtea: quod *coloſtrum* dicitur.

Τυροφορεῖον, [τὸ], *aſſer, lignumque, quo diſpoſiti caſei ſuſtinentur*.

Τυφεδανὸς, ȣ̃, (ὁ), ſenis eſt epitheton, decrepiti nimirum, & propediem cremandi. Euſtath.

Τυφήρης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *ardens*, vel *fumans*, in Epigr. lib. 6.

Τυφλῖνος, ȣ, (ὁ), ſerpentis genus, quod oculis captum creditur, vocaturque *Cæcilia*. Ariſtot. lib. 8. Animal.

Τυφογέρων, οντος, (ὁ), *ſenex*: item *delirus*, *inſanus* & *inſolens*; vel *decrepitus* & *capularis*, idem prorſus, ac τυφεδανὸς, & τυμβογέρων, apud Ariſtoph.

Τύφομαι, *fumigo*, *fumo*. Apoll. δ. Argon. v. 623.

Τυφομένȣ Φαέθοντος ἐπιῤῥοαὶ Ἠριδανοῖο.

Fumantis Phaethontis influxus Eridani.

Τύφω, *incendo*, *uro*.

Τυφώδης, εος, [ὁ ϗ ἡ], Etymolog. *ſenex eo provectus ætatis, ut propediem cremandus ſit; decrepitus & capularis*.

Τυφωεὺς, έος, [ὁ], *Typhæus gigas*. Iliad. β.

Εν Αρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

In Arimis, ubi dicunt Typhæi eſſe cubilia.

Τυφὼν, ῶνος, *Typhon*, gigantis nomen, qui & *Typhæus* dicitur. Item *ventus contortus* & *turbulentus*, *vortex*, *turbo*. Hinc Plinius *typhonem* appellat præcipuam navigantium peſtem, ut qui non antennas modo, verum etiam ipſa navigia contorta frangat. Lucan. lib. 7.

Et trabibus miſtis magnos Typhonas aquarum

Detulit . . & Nonn. α. v. 382.

Τένον τυφῶνα . .

Pluvioſum Typhonem . .

Υ

Ὑάδες, [αἱ], *Hyades, ſtellæ quinque* Heſiodo, *ſex* Proclo, vel *ſeptem* Hygino, quæ Tauri ſigni caput conſtituunt. Cic. 2. de Nat. deorum, de Tauro, *ejus caput ſtellis conſperſum eſt frequentibus:*

Has Græci ſtellas Hyadas vocitare ſuerunt. Ex poeta. *A pluendo: ὕειν enim eſt pluere, noſtri imperite ſuculas quaſi a ſuibus eſſent, non ab imbribus nominatæ.* Hom. Iliad. σ. v. 486.

Πληϊάδας θ' ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος.

Plejadaſque Hyadaſque, roburque Orionis. Dicuntur etiam *Palilicium ſidus*, qua de re vide Plin. lib. 18. cap. 26.

Ὕαινα, ης, (ἡ), *hyæna*, animal, de quo plura Plin. lib. 8. cap. 30. Opp. Κυνηγ. γ. v. 262.

Μηλοφόνον τε λύκον, δυσδερκέα αὖθις ὕαιναν.

Ovicidumque lupum, cæcutientemque rurſus hyænam.

Ὑάκινθος, ου, (ὁ), *Hyacinthus*, puer memoratus in fabulis. Vnde & ὑάκινθος, ὁ, vel ἡ, *hyacinthus flos, vaccinium.* Nonn. γ. v. 153.

Γράμματα δενδρύεντα φιλοκλαύτων ὑακίνθων.

Litteras arboreas multum deflendorum hyacinthorum. Ex quo Virgil. in Bucol.

Et violæ nigræ ſunt, & vaccinia nigra. Rurſus:

. . *vaccinia nigra leguntur.* & Ovid. 10. Metam.

Ipſe ſuos gemitus foliis inſcribit, & ai, ai,
Flos habet inſcriptum, funeſtaque littera dicta eſt.

Ὕαντες, [οἱ], Bœotis hoc nomen dedit innata genti ſtupiditas, ut ὕαντες, quaſi *Suini* vocarentur: unde locus adagio: *Sus Bœotica.*

Ὕαλος, ου, [ὁ], vel ἡ, *vitrum.* Ariſtoph. νεφ. ubi interpres ſcribit Homerum non noſſe hoc nomen, ſed ejus loco apud eundem, & alios antiquos reperiri ἤλεκτρον. Apud Virgil. 4. Georgic.

. . *Mileſia vellera Nymphæ*
Carpebant hyali ſaturo fucata colore. Ideſt *vitri:* quod ſit naturaliter coloris viridis. Vnde *hyalinus color,* pro *vitreo:* & *calices hyalini* antiquis dicebantur. Scribitur & ὕαλος.

Ὑβὸς,

Ὑβὸς, ῦ, (ὁ), *curvus, gibboſus*. Theocr. Idyll. ι. v. 43.

Μὴ βάθιον τύνω . . . ὑβὲ ταφείης.

Non profundius illa . . . gibboſe ſepultus ſis.

Ὑβάζω, *vomo, incurvo me quemadmodum vomentes ſolent.* Suid.

Ὑβιος, ȣ, (ὁ), *curvus, tortuoſus*.

Ὑβος, ȣ, [ὁ], *tuber in cameli dorſo*, Gaza ex Ariſtot.

Ὑβωμα, τος, [τὸ], *gibbus*, vel *gibber*.

Ὑβωσις, εως, [ἡ], affectus ſpinæ dorſi incurvatæ, quo gibberes, ſive gibboſi fiunt; cùi opponitur λόρδωσις, ideſt, *pandatio*: quod ita diſtinguunt, ut λόρδωσις ſit in corpore adverſo; ὕβωσις cervicis; dorſi vero κύρτωσις.

Ὑγεία, &

Ὑγίεια, ης, (ἡ), *ſanitas, valetudo*, ſeu *bona valetudo*. Apud Orph. hymn. εἰς Ὑγίειαν:

Κλῦθι μάκαιρ' ὑγίεια φερολβιε, μῆτερ ἁπάντων.

Audi beata Sanitas, divitias ferens, mater omnium. Eſt etiam epitheton Minervæ, Etymolog. τῆς ὑγιείας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, *ſalutis Minervæ ſignum* Athenis fuit a Pericle erectum. Plutarch. in Pericle.

Ὕδωρ, ατος, [τὸ], *aqua, humor, pluvia, imber*. Iliad. β. v. 307.

Καλῇ ὑπὸ πλατανίςῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.

Pulcra ſub platano, unde fluebat limpida aqua. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, ſeu κατὰ χειρῶν appellaſſe veteres tradit Ariſtophanes Grammaticus, aquam qua abluerentur manus ante cibum; ἀπόνιμμα vero, qua poſt cibum. Hanc differentiam ita ſervavit Ariſtophanes poeta in Veſpis;

Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν,

Δειπνῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν.

Manibus dari jube aquam, apponi menſulas:

Cœnamus, abluimus nos, libamus modo.

Ὑδάτινος, ȣ, (ὁ), *roſcidus*, in Epigr.

Ὑδατοειδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *aquæ ſimilis*.

Ὑδατόεις, εντος, (ὁ), *aquoſus, pluvioſus*. Theocr. Idyll. κε. v. 89.

. . ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα.

. . *ſicut nubes pluvioſæ*.

Ὑδατοπήγης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *aquoſus*. Opp. Κυνηγ. β. v. 142.

Συρόμενος κρημνοῖσι καὶ ὑδατοπήγεσιν ἄκραις.

Labens per præcipitia & aquoſa juga.

Ὑδα-

Ὑδογενής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ex aqua natus*. Antimach. v. 33.

Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδογενὴς διέπαξεν.

Unde habet ſermo antiquorum, ut ex aqua ortus deſcripſit. Ὕδωρ quandoque corripitur, ut Iliad. π. v. 229.

. . , ἔπειτα δὲ νίψ᾽ ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.

. . , *poſteaque lavit aquæ puro liquore*. Et lib. β. v. 333. Et id in compoſitis, derivatiſque obtinet. Hinc corripiuntur:

Ὑδατοτρέμμων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *aquatilis*. Empedocl. ὑδατοτρέμμονες ἰχθῦς, *piſces humoris alumni*.

Ὑδατοτρεφὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *aqua nutritus*. Iliad. ρ.

Ὑδατώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *aquaticus*, *aquoſus*, *hydropicus*.

Ὑετίζειν, *pluere*.

Ὑέτιος, ου, (ὁ), *imbrem afferens*, *pluvialis*, *pluvius*: ὑέτιος ζεὺς, *pluvius Iupiter*. Nam Græci Iovem ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtes Strabo, & Pauſanias: & ὑέτιον, ut Arrianus, & Pharnutus. Latini *pluvium* verterunt. Tibullus,

Arida nec pluvio ſupplicat herba Iovi. Et Nonn. lib. α. v. 382.

Ὑέτιον Τυφῶνα . .

Pluvium Typhonem . . Quibus conceptis verbis *Iupiter Pluvius* eliciebatur ab Athenienſibus, videſis apud Cl. Ducem Mich. Vargas Macciucca tom. I. hiſt. Neap. pag. 243.

Ὑετόμαντις, εος, (ἡ), *qui pluviam futuram prædicere novit*. Cornicis cognomen apud Euphorionem. Et Horat. lib. III. Od.

. . *Aquæ niſi fallit augur*

Annoſa cornix . .

Ὑετὸς, οῦ, (ὁ), *pluvia*. Smyrn. ια. v. 306.

. . πάντῃ δ᾽ ἀπερείσιον ἔῤῥεεν αἷμα

Ὑετὸς ὥς . .

Ubique magna cruoris vis manat pluviæ inſtar. Sed corripitur apud Aratum v. 987.

. . περισκοπέων ὑετίοιο.

. . *obſervans pluviam*. Et v. 145.

Ὑΐζειν, *ululare*, proprium eſt noctuarum, Pollux lib. 5. *Cucubare* id dixit auctor Philomelæ:

Noctua lucifuga cucubat in tenebris. Significat etiam *grunnire*, quod Ariſtoph. γρυλλίζειν καὶ ὑΐζειν: unde

grun-

grunnitus, *ὑϊσμὸς ϗ γρυλλισμός*.

Ὑλακτέω, *latro*, *inſane clamo*. Canibus proprie tribuitur, ut *κνυζᾶσθαι*, *ἀράζειν*, *ϗ ῥύζειν*, Pollux lib. 5. & *βαΰσδειν* apud Theocr. Idyll. ϛ. h. e. *latrare*, quod & *baubari* dicitur a Lucret.

Et cum deſerti baubantur in ædibus omnes. Dicitur *ὑλακτεῖν*, & *ὠρύεσθαι* de vulpibus, lupis, lupiſque cervariis, qui *θῶες* dicuntur. Poll. Theocr. Idyll. ϛ. v. 29.

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν ϗ τᾷ κυνί.

Placide quoque (juſſi) canem adlatrare. Corripitur vero apud eundem Idyll. η. v. 29.

Ὠ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.

Ὕλαγμα, τος, (τὸ), *clamor*, *latratus*, corripitur Iliad. φ. v. 573.

Ὑλᾰκόμωρος, ȣ, (ὁ), *natus ad latrandum*, *ad latrandum factus*, *vocalis*, *voce acuta*. Odyſſ. π. v. 4.

Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι.

Telemachum autem circumblandiebantur canes latrantes.

Ὑλᾰω, *latro*, ſemper corripitur, ut Odyſſ. π. v. 5.

Οὐδ' ὕλαον προσιόντα . .

Neque latrabant advenientem . . & ibid. v. 162.

Ὑλακή, ης, (ἡ), *latratus*, *clamor*, primis brevibus, in Epigramm.

Ὕλη, ης, (ἡ), *ſylva*, *materia*: nam *materiam* Latini vocant arbores deſtinatas ædificiis, ſed non dolatas. Iliad. β. v. 455.

Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Velut ignis edax comburit immenſam ſylvam.

Ὑλᾰγωγοὶ, [οἱ], *qui ligna convehunt*. Poll.

Ὑλάζομαι, *ligna colligo*, Heſych.

Ὑλα[illegible]σα, ης, [ἡ], *lignatio*, *ſarmentorum collectio*.

Ὑλά[illegible]ρια, ας, (ἡ), *ligna colligens*, *lignatrix*.

Ὑληώτης, ȣ, (ὁ), *ſylvicola*, epitheton Panos.

Ὑλήεις, εντος, (ὁ), *ſylvoſus*, *nemoroſus*, *opacus*. Iliad. ζ. v. 396.

Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ.

Eetion, qui habitabat in Hypoplaco ſylvoſa.

Ὑληβᾰτης, ȣ, [ὁ], *ſylvigradus*, *qui per ſylvas graditur*.

Ὑληκοίτης, ȣ, (ὁ), *cubile in ſylvis habens*: de feris dicitur. Heſiod. Sic apud Catullum dicitur *cerva ſylvicultrix*, & *aper nemorivagus*.

Ὕλημα, τος, (τὸ), *frutetum*, herba enecans fruges.

Ὑλουργὸς, ȣ, [ὁ], *lignator*. Apoll. Arg. δ. v. 80. ἀνέρες ὑλουργοί.

Ὑληγενὴς, έος, [ὁ ϰ̀ ἡ], *in ſylvis, vel frutetis natus*, Syneſ.

Ὑληρεὺς, έος, (ὁ), *paſtor qui in ſylva paſcit*.

Ὑληφόρος, ȣ, (ὁ), *lignifer, ſeu lignator : ſylviger*, Ariſtoph. in Avib.

Ὑλομανέω, *ſylveſco, luxurio*. De arboribus dicitur, quæ nimia ubertate in materiam; vel de vitibus, quæ in ſarmenta eluxuriantur.

Ὑλομανὴς, έος, [ὁ], *qui ſylvis delectatur impenſè*.

Ὑλοτομία, ας, (ἡ), *materiæ ſucciſio*.

Ὑλοτόμιον, ȣ, [τὸ], *ſylva cædua*.

Ὑλοτόμος, ȣ, (ὁ), *cæſor lignorum*. Iliad. ψ. v. 114.

Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμȣς πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Hi ibant aptas materiæ cædendæ ſecures in manibus ferentes.

Ὑλοτομέω, *materiam cædo*.

Ὑλόκομος, ȣ, (ὁ), *frondoſus, ſylvis ſeu arboribus comans*, in Epigramm.

Ὑλοφάγος, ȣ, (ὁ), *ſylvas paſcens*. Heſiod. ε. v. 589. ϰ̀ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας : *bovis ſylvas paſcentis caro*.

Ὑλωρὸς, ȣ, [ὁ], *qui, quæ per ſylvam fiunt, obſervat, nemorum cuſtos : ὑλωροί, ſylvarii*, ſic dicuntur quidam Magiſtratus extra urbem, quos alii vocant ἀγρονόμȣς. Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8. ubi Aretinus vertit : *ſylvarum cuſtodes, & agrimenſores ; ſaltuarios* Pompon.

Ὑμεδαπὸς, ȣ, (ὁ), *conterraneus, veſtras*, quaſi eodem loco natus, Ariſtoph. in Pace.

Ὑμεναιόω, & ὑμεναιόω, *Hymenæum cano, matrimonio conjungo*, Theocr. Idyll. κβ. v. 179.

Ὑμέναιος, ȣ, (ὁ), *Hymenæus, carmen nuptiale, nuptiæ ; & Deus ipſe nuptiarum* : qui & ὑμὴν a Polluce dicitur, & a Latinis *Hymen*. Iliad. σ. v. 493.

Ὑμενήιος βάκχος, in Epigr. h. e. *genialis, & nuptialis* : nam tum vino utuntur copioſo.

Ὑμενόπτερος, ȣ, (ὁ), *alas habens pelliceas, ſeu ex membranis*, ut veſpertiliones, & cicadæ, Lucian.

Ὑμὴν, ένος, (ὁ), *pellicula, membrana, tunicula* : tum *Hymen, nuptiarum Deus*. Theocr. Idyll. ιη. v. 58.

Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

Hymen, o hymenæe, nuptiis his gaudeas.

˙Υμέτερος, ου, (ὁ), *veſter*. Iliad. ρ. v. 222.
Ενθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον.
Huc e veſtris urbibus excivi quemque.

˙Υμός, ῦ, [ὁ], *idem*. Odyſſ. β. v. 140.
Υμὰ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκυς.
Veſtra bona edentes alternis conviviis per ſingulas domos.

˙Υμῖν, *vobis*. Iliad. α. v. 18.
Υμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν . .
Vobis quidem Dii dent . .

˙Υνις, ιος, [ὁ], *vomer*, lib. 6. Epigr. Aliquando producitur addito altero ν, ut apud Heſiod. lib. 2. ἔργων.

˙Υοβόσκος, idem quod ὑοβότης, ϗ ὑοπόλος, *ſubulcus*, *porcarius*.

˙Υομαι, *pluvia perfundor*. Hinc ὑομένη χώρη, *pluvia regio*.

˙Υοσκυαμᾷν, *vacillare in ſermone*, *inſanire*: ab hyoſcyami herbæ natura, quæ inſanire, & rerum omnium obliviſci facit, Suidas.

˙Υοσκύαμος, ου, [ὁ], *hyoſcyamus*, *faba porcina*, *altercum* Plin. Vocatur etiam *Apollinaris faba*, ab Apolline medicinæ inventore, ut notat Marcell. lib. 4. & Dioſc. Nicand. in Ther.

Υπαμβλύνω, *obtundo*.

Υπανιάω, *infeſto*, *moleſtia afficio*. Ariſtoph. νεφ.

˙Υπάτος, ου, [ὁ], *ſummus*, *excelſus*, epith. Iovis. Iliad. ε. v. 756.

Υπεκδύνω, *emergo*. Apoll. Arg. δ. v. 224.
. . ὐδὲ δύναντα
Αυτις ὑπεκδῦναι . .
Non poſſunt rurſus emergere . .

Υπεκπρολύω, *ſolvo*. Odyſſ. ζ. v. 8.
. . ἡμιόνυς μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
. . *mulos quidem ſolvebant a curru.*

˙Υπεραὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *deſuper flans*. Iliad. λ. v. 297.
Εν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ.
Irruebat in prælium, deſuper flanti par procellæ.

˙Υπεραισχύνομαι, *vehementer me pudet*.

˙Υπερακτινοβολεῖσθαι, *præradiari*, *in radios incurrere*: & *obſcurari*, Bud.

˙Υπερβρυχάομαι, *mugio*. Tryphiod. v. 309.
Δεινὸν ὑπερβρυχᾶτο . . .

Υπε

Graviter mugiebat . .

Ὑπέρθυμος, ου, (ὁ), *magnanimus*. Iliad. δ. v. 365.

Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα.

Invenit Tydei filium fortem Diomedem.

Ὑπέρθυρον, ου [τὸ], *lapis oſtii ſuperior*, *limen ſuperum*, Plin. *ſuperlimitare*, *hyperthyrum* Vitruv. Heſiod. dixit ὑπερθύριον.

Ὑπερίων, ονος, [ὁ], epitheton Solis. Iliad. θ. v. 480.

. . Οὔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος ἠελίοιο.

. . *Neque ſplendore ſupra gradientis ſolis*. Eſt & nomen proprium Hyperion, cujus Sol eſt filius, ut ſcribit Heſiod. in Theogon. Unde Sol Ὑπεριονίδης dictus eſt.

Ὑπερκύδας, αντος, [ὁ], *glorioſus*. Iliad. δ. v. 66.

. . ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς.

. . *ut Trojani gloria elatos Achivos*.

Ὑπερτίμιον, ου, (τὸ), *magni pretii*.

Ὑπερφιλότιμος, ου, [ὁ], *qui ſupra modum honoribus ſtudet*, *ambitioſus*.

Ὑπερφιλοτίμως, *nimio honoris ſtudio*: item, ſumma cum æmulatione & contentione, Athen.

Ὑπερφυής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ingens*, *immenſus*, *inſignis*. Ariſtoph. in Pluto.

Ὑπερφυσάω, *ſupra modum inflatus ſum*.

Ὑπερφύω, *ſupercreſco* Celſo; *innaſcor* Plin.

Ὑπερώνυμος, ου, (ὁ), epitheton Dei, qui omnem appellationem excedit, & major eſt omni nomine.

Ὑπεύδιος, *ſub dio*, *ſerenus*, *tranquillus*. Aratus: ὑπεύδιος ἀκτή, *mare tranquillum*.

Ὑπεύθυνος, ου, (ὁ), *obnoxius*, *reus*, *ſons*. Ariſtoph. in Equitib.

Ὑπαΐσσω, *irruo*. Iliad. β. v. 310.

Ὑποβρυχά, (Adv.) *in profundo*. Odyſſ. ε. v. 319.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον . . ;

Illum vero ſub aqua detinuit longo tempore . .

Ὑποβρύχιος, ου, [ὁ], *ſubmerſus*. Apoll. Arg. δ. v. 1219.

Ὑπόγρυφος, ου, [ὁ], *qui eſt adunco naſo*.

Ὑπόδυμι, & ὑποδύομαι, *ſubeo*, *ingredior*, Ariſtoph.

Ὑποθλίβω, *premo aliquantum*, *vel leniter premendo exprimo*.

Ὑποκινέω, *moveo*: ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui e cubili excitatur audito ſtrepitu. Iliad. δ. v. 423.

Ὑποκλίνω, *declino*, *inclino*. Lib. 1. Epigr.

Ὑποκρίνομαι *reſpondeo*. Iliad. *η*. v. 407.

Ὡς σοι ὑποκρίνονται . .

Quemadmodum tibi reſpondent . .

Ὑποκρίνω, *idem*.

Ὑποκύομαι, *gravida fio*. Iliad. *υ*. v. 225.

Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.

Illæ gravidæ factæ pepererunt duodecim equos.

Ὑπολύω, *ſolvo*, proprie *calceamenta: ὑπολύειν γύνατα, genua diſſolvere*, h. e. *vitam eripere*, & *eſſe cauſſam exitii*. Odyſſ. ξ.

. . Πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γύνατ' ἔλυσε.

. . *Multorum hominum genua diſſolvit* h. e. *multos homines lucis uſura privavit*.

Ὑποξύω, *ſubrado*. Dionyſ. Perieg. v. 385.

Θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας . .

Litora ſubradens Liburnica . .

Ὑποξύρίω, *idem*.

Ὑποπίνω, *largius bibo*. Ariſtoph. in Avibus.

Ὑποῤῥίνιον, ου, [τὸ], *barba ea, quæ ſub naribus naſcitur*, & *locus ipſe ſub naribus*: *myſtacem* Latini vocant, & *μύςακα* Græci, Pollux lib. 2.

Ὑπόῤῥινος, ου, (ὁ), *qui ſic loquitur*, *ut vox in naribus ſtridat*. Ut Horatius, *balba de nare locutus*.

Ὑποσμύχομαι, *attenuor*. Apoll. Arg. *β*. v. 447.

. . *κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.*

. . *inanes enim attenuatæ ſunt acies*.

Ὑποσμύχω, *ſuburo*, *ſuccendo*, aut potius, *paullatim*, vel *ſenſim uro*. Apoll. lib. 2. Argon.

Ὑπόσιμος, ου, [ ], *ſubſimus*, Philoſtrat. in Heroicis.

Ὑποσυρίζω, *reſono*, Æſchyl.

Ὑποσύρω, *ex imo ſurſum traho*, *funditus evello*:

Ὑποτιμάω, *irrogo pœnam*, *condemno*.

Ὑποτίμησις, εως, (ἡ), *pœna*.

Ὑποτρίβω, *ſubtero*.

Ὑποτρύω, *urgeo*. Nicand. Alexiph. v. 83.

Ὑποτύφομαι, *ſuccendor*.

Ὑποτύφω, *ſuccendo*.

Ὑποφρίκος, ου, (ὁ), *ſubhorrens*.

Ὑποφύομαι, *orior*, *ſubnaſcor*: non raro corripitur.

Ὑποψύχω, *leviter refrigero*.

Ὑποχρίω, *lino*, *illino*.

Ὑπόχρυσος, ου, [ὁ], *ad auri colorem efflaveſcens*.

Ὑραξ,

Ὑραξ, ἄκος, [ὁ], *mus*: ab ὗς, *ſus*: quod ſuillo roſtrum ſimile habet. Nicand. in Alexipharm.

Ὑρία, ας, (ἡ), *Hyria*, Bœotiæ regio prope Aulidem, cum oppido, & lacu cognomine. Ovid. lib. 7. Metamorph. v. 372.

Inde lacus Hyriæ videt, & Cycneja Tempe. Et Iliad. β. v. 496. Eſt & hoc nomine urbs in Sallentinis a Cretenſibus ſeu Iapygibus condita, quæ Straboni & aliis Οὐρία, & hodiedum *Oria* vocatur, Epiſcopali ſede gaudens: de qua vide Cl. Mazoch. Collect. 9. de prim. Italiæ, & Iapyg. incolis pag. 534. num. 86.

Ὑσγῖνον, ου, [τὸ], *hyſginum*, quod quidam male crediderunt eſſe *hyacinthum*, ſive *vaccinium*, ut Hermolaus, & Philander, alii *glaſtum*. Veroſimilius autumarunt, qui nomine ὑσγίνου intellexerunt *hyacinthum purpureum*. Hinc Vitruvius lib. 7. cap. 14. *fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice*, & *hyſgino*. Plin. lib. 21. cap. 26. *Hyacinthus* (rubentem intellige) *in Gallia eximie provenit. Hoc ibi pro cocco Hyſginum tingitur*, h. e. ὑσγινοβαφῆ fiunt. Ex quo facile colligitur Hyſginum eſſe hyacinthum rubrum. Nicand. in Theriac.

Ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται . . .

Flores autem byſgino rubeſcunt . .

Ὑσμίνη, ης, [ἡ], *pugna*. Iliad. ν. v. 314.

. . ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σαδίῃ ὑσμίνῃ.

. . *ſtrenuus & in ſtataria pugna*.

Ὑστριξ, ἰχος, (ἡ), *hyſtrix*. Oppian. δ. Κυνηγ. Eſtque Proverbium: Θρὶξ ὑστριχος, de quo Eraſm. in adag. *hyſtricis ſeta*.

Ὑστριχὶς, ἴδος, (ἡ), *hyſtrix*. Ariſtoph. in Pace. Item *flagellum* ex ſetis ſuillis, quo cædebantur ſervi. Ariſtoph. in Ranis:

Ὑστριχίδι μαστιγῶν . .

Ex ſetis flagro verberans . .

Ὑφαίνω, *texo*. Odyſſ. β. ἱστὸν ὕφαινε, *telam ordiebatur*. Transfertur etiam ad alia, ut & Latine *ordiri telam* dicitur, & *ordiri orationem*. Iliad. γ.

. . μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον.

Verba & curas omnibus texebant. Et Iliad. ζ.

. . δόλον ἄλλον ὑφαίνειν.

. . *dolum alium nectere*.

Ὑψιγένεθλος, ου, [ὁ], *in alto natus*, Nonn.

Υψίζυγος, ου, (ὁ), *in alto trutinans humana, gubernator ſupremus*. Heſiod. Κρονίδης ὑψίζυγος, ideſt, *Iupiter in alto facta hominum æſtimans*. Nam ζυγὸς, *ſtatera* (libra enim Iovi tribuitur). Theognis v. 157.

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ.

Iupiter enim libram inclinat alias alii. Et Virgilius:

Iuppiter ipſe duas æquato examine lances, &c.

Υψιθέμεθλος, ου, (ὁ), *habens alta fundamenta*, Nonn.

Υψικάρηνος, ου, (ὁ), *habens altum caput, ſeu cacumen*. Iliad. *μ*. v. 265.

Υψικέλευθος, ου, (ὁ), *altas vias habens*, in Epigramm.

Υψίκερως, ut ὑψίκερως ἔλαφος, quod ita extulit Virgilius: *cervus capita altâ ferens*: & alibi: *ſurgens in cornua cervus*.

Υψιμέδων, οντος, [ὁ], *in alto regnans, altipotens*: ὑψιμέδων ζεὺς, *alte imperans Iupiter*, in Epigr.

Υψιπέτης, ου, [ὁ], *altivolans* Cic. & *altivolus* Plin. Iliad. *μ*. v. 822.

Υψίπορος, ου, [ὁ], *per cacumina currens*: ὑψίπορον ἅρμα, Nonn.

Υψιφαής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *alte lucens*, in Epigr.

Υψιφανής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *in alto apparens*, Nonn.

Φ

Φαέθων, οντος, *Phaëthon*, Solis epitheton. Heſiod. ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται : *lucidus Sol intuetur* . Et Apoll. Arg. ι. v. 600.

Φαεινὸς, ῦ, (ὁ), *lucidus* , *tenuis*, *rutilus* . Odyſſ. ζ. ζῶμα φαεινὸν : *cingulum fulgens*. Et Iliad. γ. 2. 247.

Φαεσίμβροτος, ῦ, [ὁ], *ferens lucem mortalibus* . Nonn. & Heſiod. in Theogon. ὑὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο , *filius Solis lumen præbentis mortalibus*. Et Iliad. ω. v. 785.

Φαιδρύνω, *exorno*, *polio*, *purgo*, *lavo*, *lætifico* , Heſiod. ε. v. 750.

Φαλάγγιον, ῦ, [τὸ], *phalangium*, quod eſt genus aranei. De ſignis morſum phalangii conſequentibus, Dioſc. lib. 8. cap. 1. De remediis autem lib. 9. cap. 3. Sed potiſſimum de hac re vide eruditiſſimum Opus Franciſci Serai, viri de bonis artibus , ac præſertim de Medicina præclariſſime meriti; quod ſi abſolviſſet, nihil profecto eſſet, quod limatius, doctius, perfectiuſque deſideraretur.

Φαλαγγίτης, ῦ, [ὁ], *Phalangites*, *legionarius* .

Φάλαγξ, γος, (ἡ), *internodium in digitis* , hoc eſt, *digiti pars rigida*, *&* *quæ non flectitur*, *quæ inter duos articulorum eſt nodos* . Φάλαγγες tres ſunt digitorum, dicunturque a Polluce σκυταλίδες : duæ tantum ſunt in pollice : vide Galenum de oſſibus ; φάλαγξ *phalanx* , ordo militaris , agmen militare , quo Macedones utebantur , quemadmodum legione Romani . Iliad. β. v. 558.

Φάλαινα, ης, (ἡ), *balæna*, *quæ* *&* *phocæna*, *vel thirſio* . Item *cicindela* , *lampyris* , *quæ noctu lucernis advolat* . Nic. in Theriac.

Φαλάκραι, (αἱ), *loca nuda arboribus*, *glabreta*. Unde Stephanus Ethnicographus in φαλάκραι , docet , & glabros omnes montes fuiſſe φαλάκρας dictos , & ipſum Idæ montis verticem ob eamdem cauſam appellatum fuiſſe φαλάκραν , quod plantis careret . Ex quo liquet , cum unus idemque vertex & *Gargaron* , & φαλάκρα diceretur, tantumdem fuiſſe ſermone Phalegico *Gargarum*, quod Græcis φαλάκρα , & Latinis *Glabretum* vocatur .

Id vero nominis maxime in montium cacuminibus uſurpabatur, quæ ubi ſtirpibus denudata eſſent, φαλάκραι h. e. *calvitia* appellabantur. Atque hinc eamdem ſignificantiam nominibus *Golgothæ*, & Κρανίου, & *Calvariæ* attribui debere doctiſſime collegit Cl. Mazochius tom. 2. Spicileg. Bibl. p. 123. 124. 125. quem vide.

Φαλάκραι, [αἱ], ſunt Nymphæ quædam hoc nomine appellatæ, nimirum Paridis naves, quod in Ida fabricatæ fuerant, uti apud Lycophronem vocantur v. 24.

Πελαργοχρῶτες αἱ φαλάκραι κόραι.

Cuonipelles; Phalacriæ puellæ, ſive ut Scaliger ἐμμέτρως reddidit,

Ciconiveſtes pupulæ Phalacriæ. Ubi vates naves illas ſic *puellas* vocavit, ut Horatius *Sylvæ filia nobilis*; & Cælius Firmianus Symphoſius in ænigmate de navi, *Frondoſæ filia ſylvæ*. Vide Cl. Mazoch. loc. laudato.

Φάλαρος, ου, (ὁ), *Phalarus*, nomen canis. Theocr. Idyll ε. v. 26.

Τῆνον πῶς ἐνεπῦθα τὸν αἰπόλον ἢ καλέσωμες,
Ὡ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ;
Quid ſi capratium iſtum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat? Et Idyll. ε. v. 102.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;
Non a quercu, tu Conare, tuque Cynætha,
Hic paſcimini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

An vero hic φάλαρος canem potius notet, quam montem, aut caprum, quod ſenſit Heinſius in Theocritum; vel potius caprum; quod voluit Valckenaer Epiſt. ad Röverum pag. XVII. Videſis apud Cl. Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neap. pag. 173. ubi etiam doctiſſime litem diremit, vocis ſignificatione ab Oriente repetita.

Φαλήρον, ου, [τὸ], *Phalerum*, aut potius, *Turris Phaleri*, quod nomen poſtea, τῷ ὁσιώδει vocis retento, in illud *Mergillines* transfuſum eſt; quod Phœnicium vocabulum, unde deducitur, apertiſſime præ ſe fert: Quid multa? Φάληρον, haud hanc noſtram urbem Neapolim denotat, quod viri ceteroqui doctiſſimi autumarunt; verum illum ipſum Mergillines collem ſignificat, apud quem Parthenope tempeſtatibus jactata appulit. Alias haud Τύρσις Φαλήρου, ſed Πύργος, aut Τεῖχος nuncupa-

ta

ta fuiſſet, uti apud Græcos dici aſſolet; quod acutiſſime omnium vidit Spanhemius in Callimach. pag. 151. Hinc Lycophron v. 717.

Τὴν μὲν Φαλήρυ Τύρσις ἐκβεβρασμένην,
Γλάνις τε ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα.
Unam quidem Phaleri Turris ejectam,
Claniſque rivis excipiet irrigans terram. Sed videſis Cl. Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neapol. pag. 160. & ſeqq. ubi hanc Spartam eruditiſſime ornavit.

Φαληριάω, *ſpuma albeſco*, *ſpumeſco*. Hinc apud Hom. Iliad. ν. v. 798.

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτά, φαληριόωντα, κ. τ. λ.
Fluctus æſtuantes multo-ſtrepitu-reſonantis maris,
Tumidi, ſpuma-albeſcentes, &c. Sed veriſimillimam hujuſce vocis interpretationem videſis apud cit. Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neap. pag. 173.

Φαλύνω, *polio*, *ſplendidum reddo*, *illuſtro*.

Φάμαι, *dico*, *opinor*. Odyſſ. ο. Ελένη φάτο μῦθον, *dixit*.

Φάν, pro ἔφησαν, *dixerunt*, Hom. & Apoll.

Φάναι, *dicere*, *affirmare*, priori longa, ut docet Gaza lib. 3. Grammat. quod pro ἔφη aliquando ponitur.

Φαναῖος, ε, [ὁ], Apollinis cognomentum apud Chios. φαναῖος ζεύς, *Iupiter ſplendidus*, *nitidus*; ſeu potius *manifeſtus*, *præſens*, tantumdem ſcil. valet quod ἐπιφανής, δῆλος, & ἐπιδήμιος. Hoc Iovis cognomen, prius non recte intellectum, nunc clariſſimo in lumine collocatum, vide apud Cl. Michael. Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neapol. pag. 238. & ſeqq.

Φανερόμισος, ε, (ὁ), *qui palam odit*.

Φάνης, ητος, [ὁ], *Sol*, & *Phanes* nomen viri. φάνης apud Orpheum in Argon. idem quod ἔρως, quia primus, ut idem Poeta interpretatur, ex Chao apparuit.

Φάος, εος, [τὸ], *lux*, *lumen*. Odyſſ. ξ. ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, *lucem ſolis videt*. Nonnus priorem facit indifferentem: longam: ut λιπόσχια φάεα νίπτων: *clara lumina abluens*: alibi corripit. Producitur etiam apud Naumach. v. 7.

Θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα φάεα τίκτει.
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit. Φάος, *oculus*, ὀφθαλμός. Odyſſ. ubi Telemachi ſubulcus:

Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,

Χεῖρας δ' ἀμφοτέρας . .
Oſculatus eſt & caput, caraque lumina,
Ambaſque manus . .

Φάραξ, γος, [ἡ], & ὁ, *barathrum*, *locus præruptus*, *hiatus*. Apoll. lib. 2. Argon. *terræ fauces* vocat Cic.

Φαρικὸν, ᾶ, (τὸ), *genus veneni*. Dioſc. lib. 15. cap. 13. & Nic. in Alexipharm.

Φαρικᾶ ἢ γναθμοῖσιν . .

Φαρμακίτης, [γῆ], *pharmacites terra*, quæ & ἀμπελῖτις, Dioſc. lib. 5. cap. 173.

Φᾶρος, εος, (τὸ), *palla*, *pallium*, *veſtis exterior*: ſicut χιτὼν, *interior*. Odyſſ. ε.

. . Αργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη.
. . *Argenteam pallam magnam induit Nympha*. Et Iliad. ω. v. 231. Sed corripitur apud Heſiod. ἐν ἔργοις:
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω . .
Albis veſtibus induti . . Licet alii hic legant φάρεσσι.

Φάρος, ᾶ, [ἡ], *Pharus*, Inſula ante Ægyptum apud Plin. & Odyſſ. δ.

Αἰγύπτα προπάροιθε Φάρον δέ ἑ κικλήσκασι.
Ægyptum ante Pharum ipſam vocant. Et turris maxima prope Alexandriam, navigantibus lumen præbens nocturno tempore; unde etiam aliæ turres in hoc factæ φάροι vocantur.

Φαρίας, ᾶ, (ὁ), *Pharias*, ſerpens eſt, ſulcum, dum ſerpit, cauda in terra faciens, & ſuper ea fere ambulans. Lucan. lib. 9.

Et contentus iter cauda ſulcare Pharias.

Φάρσαλος, ᾶ, (ὁ), *Pharſalos*, ſeu *Pharſalum*, Theſſaliæ oppidum in ripa Enipei fluminis ſitum, de quo Lucan. lib. 8.

Æmathis æquorei regnum Pharſalos Achillis. Et Epigr. lib. 3.

Φαρσαλία, ας, (ἡ), *Pharſalia*.

Φαρύγγετρον, ᾶ, (τὸ), *fauces*.

Φαρυγγηδὸν, *cum ingluvie*, *cum voracitate*.

Φάρυγξ, &

Φάρυξ, ὁ, & ἡ, γος, *frumen*, ideſt, *quidquid eſt ſupra gulam interius*. Servius λάρυγγα, & βρόγχον interpretatur *frumen*, & inde *fruges* deducit. Donatus autem in explicatione Eunuchi, *Frumen*, inquit, *ſumma gulæ pars, a qua Frui, delectatio tibi, & paus*. Proprie eſt ſum-

ſumma gulæ pars interior, per quam lingua cibum in ventrem demittit, *fauces* dixit Plin. Homerus de Cyclope Odyſſ. ι. v. 373.

. . *φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος.*

. . *e faucibus autem erumpebat vinum*. Et Odyſſ. τ.

Φαρυγγίζειν, quod *λαρυγγίζειν* dixit Demoſthenes, h. e. *gula deducta loquor*.

Φασιανὸς, [ᾰ], *Phaſianus*, avis nota, a Phaſi fluvio ad nos traducta ab Argonautis. Martial. lib. 13. epigr. 72. cujus titulus eſt: *Phaſianus*. Ariſtoph. in Avib.

Φᾶσις, ιδος, (ἡ), *Phaſis*, urbs Colchidis in Aſia.

Φᾶσις, ιδος, *Phaſis*, Colchorum prægrandis fluvius. Dionyſ. Perieg. v. 691.

Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἀέξεται· ἔνθά τε Φᾶσις.

Montibus altiſſimis excreſcit: ubi Phaſis. Et Lucan. lib. 3.

Colchorum qua rura ſecat ditiſſima Phaſis.

Φατίζω, *dico*. Sophocl. in Ajace:

Οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.

Nihil non dicendum dixerim. Et Callim. lib. 39.

Φατὸς, ου, [ὁ], *dicendus*: cui opponitur *ἄφατος*. Heſiod. ε. v. 3.

. . *εἰσιν ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε.*

Φεγγίτης, ου, (ὁ), lapis de quo Plin. lib. 36. cap. 22.

Φερεκίδης; ου, [ὁ], *Pherecides*, Syrius, præceptor Pythagoræ.

Φερενίκη, ης, [ἡ], *Pherenice*, nomen mulier. de qua Ælian. lib. 10. de Varia hiſt. *Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice femina, prohibentibus eam ſpectare, qui præſidebant, licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem, & fratres tres haberet Olympionicas. Spectavit, & victorem filium reduxit.*

Φερενίκης, ου (ὁ), *victoriam referens*, *victoria potitus*.

Φθάνω, *anteverto*. Iliad. ι. v. 502.

Φθίνω, *conſumo*, *corrumpo*. Odyſſ. ε. v. 161.

Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν Φθινέτω . .

Infelix, ne amplius mihi hic lugeas, neque tibi ætas Conſumatur . .

Φθίνω, *deſino*. Aratus v. 414.

Φθίνοντος θέρεος τόσσα δ' ἔαρος ἱσταμένοιο.

Deſinentis æſtus, veriſque inſtantis.

Φρ

Φθῖνὰς, άδος, (ἡ), *tabidus*, *lethalis*, ut φθινὰς νόσος, *tabidus morbus*.

Φθῖνασμα, τος, (τὸ), *tabes*, *phthiſis*. Æſchyl. ἡλίου φθινάσματα, *Solis deſcenſum ſive occaſum* dixit, h. e. τὴν δύσιν.

Φθῖνοπωρινὸς, ȣ̃, (ὁ), *autumnalis*.

Φθῖνόπωρον, ȣ, [τὸ], *autumnus*: ſic dicitur, quod eo tempore poma fructuſque omnes, & folia quaſi mortis quadam imagine decidant. Opp.

Φθῖνύθέσκω, καὶ

Φθῖνύθω, *corrumpo*, *conſumo*. Odyſſ. ξ. οἶνον δὲ φθινύθουσι, *vinum abſumunt*. Et Iliad. π. v. 146.

Φθῖνώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *tabidus*.

Φθῖνων, οντος, (ὁ), ut φθίνων μὴν, *menſis inclinatus*, & *deficiens*: dicebatur a viceſima die uſque ad triceſimam. Odyſſ. ξ.

Τȣ̃ μὲν φθίνοντος μηνὸς . .

Deficientis quidem menſis . .

Φθῖσήνωρ, ορος, [ὁ], *hominibus peſtifer & exitioſus*. Iliad. β. v. 340. & Opp. Hal. β. v. 667.

. . . καὶ θȣ̃ρος Ἄρης φθισήνορος ἄτης.

. . *& crudelis Mars homines perimentis noxæ*.

Φθῖσίμβροτος, ȣ, (ὁ), *homicida*, *mortalibus pernicioſus*. Iliad. ν. v. 339.

Εφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος . .

Horruit itaque pugna mortalibus pernicioſa . .

Φθιτὸς, ȣ̃, (ὁ), *mortalis*, *corruptioni obnoxius*, corripitur in Epigr.

Φθῖω, *conſumo*, *corrumpo*, *perdo*. Iliad. ζ. v. 407.

Δαιμόνιε, φθίσει σὲ τὸ σὸν μένος . .

Animoſe, *perdet te tua virtus* . . Et lib. σ. v. 329.

Οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο.

Solum me moriturum eſſe longe ab Argo apta equis.

Corripitur vero Iliad. υ. v. 173.

. . ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.

. . *vel ipſe perit prima in turba*.

Φῖἀρὸς, ȣ̃, (ὁ), *crudus*, *acerbus*. Item *purus*, *lucidus*, *nitidus*, *pinguis*. Nicand. φιαρῆς ὄρνιθος, *pinguis gallinæ*. Hinc verbum,

Φιαρῦνω, idem quod λαμπρύνω, *illuſtro*.

Φῖλάγλαος, ȣ, [ὁ], *amans ſplendoris*. Pind.

Φῖλάδελφος, ȣ, [ὁ], *fratris ſtudioſus*, Sophocl.

Φῖ-

Φῐλάεθλος, ου, (ὁ), *amans certaminum*, in Epigr.

Φῐλαίμᾰτος, ου, [ὁ], *ſanguinarius*, epitheton Martis, ut φιλαίματος Ἄρης, in Epigr. φιλαίματος βδέλλα, *hirudo ſanguinis avida*, Nic. in Theriac.

Φῐλαίτιος, ου, (ὁ), *contentioſus*, Æſch. in Suppl.

Φῐλᾰκόλουθος, ου, [ὁ], *qui libenter ſequitur*. Ariſtoph. in Ranis.

Φῐλάκρητος, ου, (ὁ), *meri cupidus*, in Epigr.

Φῐλανδρός, ου, (ὁ καὶ ἡ), *amans virum*, Æſch.

Φῐλᾰοιδός, οῦ, (ὁ), *cantus ſtudioſus*, in Epigr.

Φῐλαργῠρος, ου, [ὁ], *avarus*, Sophocl.

Φῐλάρχαιος, ου, [ὁ], *antiquarius*, Ariſtoph.

Φῐλαυλος, ου, (ὁ), *qui tibiis delectatur*, Ariſtoph.

Φῐλεχθὴς, οῦ, (ὁ), *inimicitiæ amans*. Theocr. Idyll. α. v. 137.

Φῐλέλαιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *olearum ſtudioſus*, Nonn. & lib. 3. Epigr.

Φιλέλλην, ηνος, [ὁ], *amicus Græcorum*, *ſtudioſus Græcorum*.

Φῐλέμπορος, ου, (ὁ), *negotiationis cupidus*, Nonn.

Φῐλήνεμος, ου, (ὁ), *venti ſtudioſus*, in Epigr.

Φιλέρημος, ου, (ὁ), *amicus ſolitudinis*, in Epigr.

Φῐλήρετμος, ου, (ὁ), *rei nauticæ amator*. Odyſſ. α. v. 181.

Φιλέριθος, ου, (ὁ), *ſtudioſus lanificii*, in Epigr. & Theocr. Idyl. κη. v. 1.

Γλαύκας ὦ φιλέριθ' ἀλάκατα, δῶρα Ἀθάνας.

Glaucæ, o colus, amica lanificii, donum Minervæ.

Φῐλεύϊος, ου, (ὁ), Bacchi epitheton, h. e. *ſtudioſus ovationis*, & *lætitiæ*, in Epigr.

Φῐλέω, *amo*. Iliad. ε. v. 61.

. . ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

. . *egregie enim ipſum diligebat Pallas Minerva.*

Et Iliad. υ. v. 304.

. . ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων.

. . *quem Saturnius præ omnibus diligebat liberis.*

Sed hoc videtur factum ob liquidam, quod Græcis perfamiliare eſt, ſicut paſſim videmus in καλός. Φιλεῖν etiam *ſuaviari*, *oſculari*. Unde φίλημα, *oſculum*. Mulieres Romanæ ſalutando cognatos mane exoſculabantur. Plin. lib. 14. cap. 13. ubi: *Cato*, *ideo propinquos feminis oſculum dare*, *inquit*, *ut ſcirent*, *an temetum olerent*. Φιλέω tandem, *conſueſco*, *ſoleo*, ut Latinis *amo*. Tacitus: *ut ferme amat poſterior adulatio*: ubi

ubi *amat*, pro *ſolet*, dixit. Apud Salluſt. *vulgus amat fieri*. Thucydid. lib. 2. ὅσπερ φιλεῖ ὅμιλος &c. & Horat. lib. 3. Od.

Aurum per medios ire ſatellites,
Et perrumpere amat ſaxa . .

Φῐλοθρηνὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *luctus amans*. Moſch. Idyll. δ. v. 66.

Φῐλοθύτης, ȣ, (ὁ), *ſacrificiis intentus, divini cultus amans, ſacrorum ſtudioſus*. Item φιλοθῦται, *ſuperſtitioſi*. Ariſtoph. in Veſp.

Φῐλοινος, ȣ. [ὁ], idem quod φιλάκρητος.

Φῐλοκερδὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *quæſtus cupidus*, Ariſtoph. in Pluto.

Φῐλοκέρτομος, ȣ, (ὁ), *conviciorum amans, mordax*. Odyſſ. χ. v. 787.

Φῐλοκίνδῡνος, ȣ, (ὁ), *periculorum cupidus, alacriter ſubiens pericula*.

Φῐλοκνημῖδες, (οἱ) *tibialium, ſive ocrearum amantes*.

Φῐλόμβρειος, ȣ, [ὁ], *pluviæ cupidus*: φιλόμβρειος τέττιξ in Epigr. lib. 6. Dicitur & φίλομβρος.

Φῐλομειδὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), & metri cauſſa, φιλομμειδὴς, *riſus amans*, epith. Veneris Iliad. γ. v. 424.

Φῐλομῖσος, ȣ, [ὁ], *odiorum amans, qui libenter odit*, Suid.

Φῑλομίσως, *odioſe*.

Φιλομῡθεῖν, *libenter fabulari, fabularum ſtudioſum eſſe*.

Φῐλόμῡθος, ȣ, [ὁ], *qui fabulis gaudet*.

Φῐλόμȣσος, ȣ, (ὁ), *muſarum ſtudioſus*, Ariſtoph. νεφ.

Φῐλονᾱμᾰτος, ȣ, [ὁ], *amans fontes*. Orph. hym. in Sol.

Δίκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δεσπότα Κόσμȣ.
Demonſtrator juſtitiæ, amans fontes, domine Mundi.

Φῐλόπολις, εως, (ὁ ϗ ἡ,) *amans civitatis, civitatis ſtudioſus*. Æſchyl.

Φῐλοπολῖτης, ȣ, (ὁ), *ſtudioſus civium, ſaluti civium conſulens*.

Φῐλοπῡρος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *ſtudioſus tritici*, in Epigr. lib. 6.

Φῐλορνῑθία, ας, [ἡ], *amor, & deſiderium avium*, Ariſtoph.

Φῐλορνις, ῑθος, (ὁ), *amans aves*. Æſchyl.

Φιλόρνῑθος, ȣ, [ὁ], *idem*. Opp. Κυνηγ. α. v. 78.

Ἠδὲ φιλορνίθων δρυάδων χορὸς . .
Et aves amantium Dryadum cœtus . .

Φῖλος, ου, [ὁ], *amicus*, *carus*. Iliad. ω. v. 775. producitur vero Iliad. δ. v. 155. φῖλε κασίγνητε, Ionice nempe, unde etiam φίλομαι, φιλητὴς, φιλόσοφος, &c. deducuntur; cum φιλέω, φιλοῦμαι, & φίλημι ſint a radice φῖλος.

Φιλόσιτος, ου, [ὁ], *cibi appetens*.

Φιλοτιμέομαι, *ſtudioſe ago*, *contendo*, *conor*, Ariſtoph. in Ranis.

Φιλοτιμία, ας, [ἡ], *gloriæ cupiditas*. Eurip. in Phœniſſ.

Φιλότιμος, ου, [ὁ], *gloriæ cupidus*, *ambitioſus*, Æſch.

Φιλοτιμοῦμαι, *ambitioſe quidpiam conor*, *ſtudioſe ago*.

Φιλοτιμῶ, *honori ſtudeo*.

Φιλότιμος, ου, (ὁ), *ambitioſus*, *contentioſus*, *gloriæ cupidus*. Æſch.

Φιλοτίμως, *ambitioſe*.

Φιλοχρημοσύνη, ης, (ἡ), *avaritia*. Phocyl. v. 38.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.

Φιλόχρηστος, ου, [ὁ], *ſtudioſus bonorum*, in Epigr.

Φιλόχρυσος, ου, [ὁ], *auri cupidus*, *avarus*.

Φιλοψυχῶ, *vitæ turpiter & ignave parco*, *& vitæ retinendæ nimium cupidus ſum*. Eurip.

Φιλόψυχος, ου, (ὁ), *cupidus vitæ*, *vitæ avidus*, Euripides. Cap. II. lib. Sapientiæ φιλόψυχος etiam Deus dicitur, hoc eſt, *amans animas*.

Φιλύδωρ, ορος, [ὁ], *aquæ amans*, *aquaticus*, *gaudens riguis*.

Φιλύρα, ας, (ἡ), *tilia*, *arbor commendabilis cortice*. Apoll. β. v. 1243.

Φιμὸς, ὁ, & φιμὸν, οῦ, [τὸ], *camus*, ideſt, κημὸς, vinculi genus, quo ferarum, canumque ora obligantur, ne mordeant, παραστόμιον Heſychio. Fiſcellis etiam capiſtrantur jumenta, ne ſegetes depaſcantur, quod eſt φιμοῦσθαι. φιμοῦν præterea proprie reſpondet *Emmuſeler* Gallorum, & φιμὸς, *muſeliere*. Quin & ornamentum illud, quo ora obducunt, quod pariter Galli *cache-nez*, vel *touret de nez* vocant, φιμὸς proprie appellaretur. Epigr. lib. I.

. . καὶ λασίῳ φιμὰ περὶ στόματος.

Φιμὸς, ſignificat etiam *camum*, quo urinatores ſibi os obligant, ne aquam ſorbere cogantur.

Φιμὸς, οῦ, (ὁ), *fritillus*, quem alii vocant, *turrim*, *turriculam*, *pyrgum*, & *orcam*, nimirum vaſculum, quo conjecti tali agitatique in alveolum mittuntur. Æſchines adverſ. Timarch.

Φιμόω, *camo obligo*, *fiſcella capiſtro*, *os obduco*. Ariſtoph. *νεφ.*

Φιμώδης, εος, (ὁ κ἟ ἡ), *conſtringens*. Nic. in Theriac. v. 892.

. . σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα.

. . *unaque conjeceris ſtringentis*, & *calentis myrti ſuccum*.

Φθίη, ης, (ἡ), *Phthia*, oppidum eſt Theſſaliæ, Achillis patria. Coluthus v. 216.

Φθίη βωτιάνειρα κ἟ εὐρυαγυῖα Μυκήνη.

Phthia virorum educatrix, & *Mycene latas vias habens.*

Φλυαρέω, *nugor*, *garrio*, *blatero*. Ariſtoph.

Φλυαρογράφοντες, [οἱ], *nugarum ſcriptores*, Interpres Nicand.

Φλύαρος, ε, [ὁ], *nugator*, *inepte loquax*, *garrulus*. Ariſtoph. *νεφ.*

Φλυαρώδης, εος, (ὁ κ἟ ἡ), *nugax*.

Φοῖνιξ, ικος, *Phoenix*, *Achillis pædagogus*. Iliad. ι.

. Φοίνικι ϛορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιϛα.

Phœnici ſternere denſum lectum quam celerrime.

Φοίνικες, [οἱ], *Phœnices*, pop. Phœniciæ, qui a poetis etiam *Agenoridæ*, & *Pygmalionæi* dicuntur. Nomen accepere a Phœnice filio Neptuni, & Libyes. Dionyſ. Perieg. v. 905.

Οἱ δ' ἀλὸς ἐγγὺς ἐόντες, ἐπωνυμίην Φοίνικες.

Alii autem prope mare ſunt cognomine Phœnices.

Φοινίκη, ης, (ἡ), *Phœnice*, & *Phœnicia*, regio Syriæ maritima. Item Inſula parva maris Ægæi, Sigeo promont. objecta. Plin. lib. 3. cap. 5. Et *morbus* in ea regione aliis Orientalibus frequens. Quidam pro Elephantiaſi, quam nos lepram dicimus, accipiunt.

Φοινίκεος, ε, (ὁ), *Phœniceus*, *puniceus*, *ruber*, Apoll. 2. Argon.

Φοινικίζειν, *Phoenices æmulari*, Lucian.

Φοινίκη, ης, (ἡ), *palma*. Theophr. lib. 2.

Φοινικίτης οἶνος, *palmeum vinum*, h. e. *e palmulis confectum*. Dioſc. lib. 5.

Φοινικόεις, εντος, [ὁ], *purpureus*. Odyſſ. φ. v. 118.

Η, κ἟ ἀπ' ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν.

Dixit, & *ab humeris lænam poſuit purpuream*.

Φοινικόλοφος, ε, (ὁ), *habens criſtam rubram*. Theocr. Idyll. κβ. v. 72.

Φοινῖκοπάρειος, ου, (ὁ), *rubro colore pictus*. Hinc apud Hom. Odyſſ. λ. φοινικοπάρῃοι, naves dicuntur; ut μιλτοπάρῃοι, *puniceo colore pictæ*, & *miniatæ*, Iliad. β.

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

Illum una ſequebantur duodecim naves rubris proris.

Φοινῖκόπτερος, ου, (ὁ), *Phœnicopterus*, avis ſpecies rubentes pennas habentis. Plin. lib. 10. cap. 48. Phœnicopteri linguam præcipui ſaporis eſſe Apicius docuit, nepotum omnium altiſſimus gurges. Vide Martial. epigram. 71. lib. 13.

Φοινῖκόρυγχος, ου, (ὁ), *qui eſt roſtro rutilo*.

Φοινῖκών, ῶνος, (ὁ), *palmetum*.

Φοίνιξ, ῖκος, [ὁ], *Phœnix*, cujus meminit Oppian. in Ixeut. & Eraſm. in proverb. *Phœnice rarior*, aut *vivacior*. Sic dici auctor eſt Plin. lib. 13. cap. 4. a palmæ (quæ Græce φοίνιξ) genere quodam, quod moritur iterumque renaſcitur.

Φοῖνιξ, ῖκος, (ὁ), *purpureus*. Apoll. Arg. β. v. 452.

Τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.

Quatuor criſtis purpureo cono radiabat galea.

Φοίνιος, ου, (ὁ), *ruber*; *funeſtus*, *cruentus*. Unde φοίνιος ἀνὴρ lib. 1. Epigr. *vir homicida*: & apud Eurip. χεὶρ φοίνιος, *manus ſanguinolenta*. Ubi tamen & φοινία legitur.

Φοιτᾰλέος, ου, (ὁ), *impetuoſus*, *inſanus*. Apoll. lib. 4. Arg.

Φοιτᾰλῖώτης, ου, (ὁ), ut φοιταλιώτης Βάκχος, in Epigr. *vagus Bacchus*.

Φολῡνω, idem quod μολῡνω, *inquino*, item *impleo*, Heſych.

Φορίνη, ης, (ἡ), *pellis porci*. *Pellis* etiam *humana*, Suid. Præterea *olfactorium*, ideſt ex ramulis herbarum, floribuſque faſciculus. Unde apud Athen. lib. 13. illud meretricis dictum, quæ Γράσωνι cuidam (quaſi dicas *hircoſo*) olfactorium vorandum obtulit, velut hirco ramum: λαβὲ, εἶπε, καὶ κατάτραγε: *cape*, inquit, *ac devora*.

Φόρκυν, ῡνος, (ὁ), *portus*, & nomen propr. viri. Iliad. ρ. v. 302.

Φορῡνω, *pinſo*, *ſubigo*, *miſceo*, *turbo*. Odyſſ. χ. v. 21.

Σῖτός τε, κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο . .

Panis, caroque aſſata fœdata eſt . .

Φορυτὸς, ου, [ὁ], *funis ex congeſtis ſtramentis, vitilibus, atque ex ejus generis confuſa materia ad plexus*, ideſt πλέγματα. Tali miſcellanea materia tortiles reſtes parantes figuli, & ſua vaſa comportare volentes colligant, ne figlina rumpantur: ſic & vitriarii. Ariſtoph. in Acharn. & Callim.

Φραγμίτης, ου, [ὁ], *ad ſæpiendum idoneus:* φραγμίτης κάλαμος, *arundo*, ſeu *calamus phragmites*, ideſt *vallatorius*, ut Ruellius: vel ut Marcellus, *vallis*, *ſæpibuſque utilis*, quaſi dicas *vallaris*.

Φρατὴρ, ῆρος, & φράτωρ, ορος, [ὁ], *Curialis* proprie: *contubernalis*, *tribulis*. Ariſtoph. in Equit.

Φρατρεῖα, ας, [ἡ], & φρήτρη, *Curia*: populus enim Athenienſis diviſus erat in XII. tribus, ſingulæque tribus in tres φρατρείας. Curias Græce interpretatur φρατρείας Dionyſ. Halicarnaſſ. hiſt. lib. 6. & Plutarch. in Romulo. Iliad. β. v. 163.

Φρενῖτις, ιδος, (ἡ), *mentis delirium*.

Φρίκη, ης, [ἡ], *horror frigoris*, *febrilis horror*, *algor*. Item motus maris incipiens. Sophocl.

Φρικάλεος, ου, (ὁ), *terribilis*. Nonn. θ. v. 42.

φρικαλέαι δ᾽ ἀλάλαζον . .

Horribiles ſtrepebant . .

Φρικώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *horridus*.

Φριμαγμὸς, ου, (ὁ), *fremitus*, *ſonitus*, *ſive flatus*, *qui emittitur per nares equorum*. Eſt & *hinnitus*, Lycophr.

Φριμάσσω, *fremo*: de equorum fremitu dicitur, ſive flatu, qui naribus emittitur. Φριμάττεσθαι de hircis, & capris. Theocr. Idyll. ε. v. 146.

Πεμψῶ καὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσοιο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα . .

Mittam per Pana. Fremat totus hircorum nunc grex.

Φρὶξ, ικὸς, (ἡ), *maris*, vel *fluctuum fremitus*. Iliad. η. & Odyſſ. δ. v. 401.

Πνοιῇ ὑπὸ ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς.

Flatu ſub zephyri, nigra procella obtectus.

Φρύγανον, ου, (τὸ), *virgultum*. Vocatur autem φρύγανον ἀπὸ τοῦ φρύγειν, h. e. *torrendo*. Nam hac voce omnia ſarmentoſa ligna arida, & ad cremandum facilia continentur. Ariſtoph. in Avibus. De hac voce vide, quæ erudite notavit Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Bibl. pag. 123. num. 1.

Φρυ-

Φρυγέω, *areo*, *areſco*.

Φρύγιον, ȣ, [τὸ], *cremium*, h. e. *lignum aridum* : item *cantilena incitans ad arma*, Anacr.

Φρύγομαι, *torreſio*, in Epigr. Deducuntur enim ab aor. 2. ἔφρυγον.

Φρύγω, *torreo*, *ſicco*, *frigo*. Theocrit. Idyll. θ. v. 12.

Τῶδε θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω.
Æſtatem autem torrentem ego tantum curo.

Φρὺν, ῦνὸς, κ̀ φρύνεος, κ̀ φρύνη, &

Φρῦνος, ȣ, (ὁ), *rubeta*, rana venenoſa, in ſicco ſemper rubens, a rubis, in quibus plerumque victitat. Nic. in Alexiph. v. 567.

Ηνγε μὲν ἐκ φρύνοιο θερειομένȣ ποτὸν ἴσχης.
Pocula ſi quiſquam æſtivis medicata rubetis
Ebibit . .

Φρυνοειδὴς, έος, (ὁ κ̀ ἡ), *faciem rubetæ repræſentans*.

Φρυνολόχος, ȣ, (ὁ), ut φρυνολόχος ἱέραξ, *accipiter rube-tas inſidioſe captans*.

Φυκιόεις, εντος, (ὁ), *algoſus*. Theocr. Idyll. ια. v. 14.

Αυτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσης.
In ipſo litore tabeſcebat algoſo.

Φυκιοφάγος, ȣ, [ὁ], *cui alga in cibo eſt*.

Φυκοφάγος, ȣ, (ὁ), *idem*.

Φυκὶς, ίδος, (ἡ), *fuca*, vel *phuca piſcis*. Opp. Hal. v. 126.

Καὶ κίγλαι ῥαδιναὶ, κ̀ φυκίδες . .
Et turdi delicati, *&* *phucæ* . .

Φυκίδιον, ȣ, [τὸ], *piſciculus quidam*. Gaza in Ariſtot. vertit : *parvam phucam*.

Φυκιώδης, εος, , (ὁ κ̀ ἡ), *algoſus*.

Φῦκος, εος, [τὸ], *alga*, marina herba, quæ maris æſtu in litus effunditur : eſt autem mari alga, ut etiam dixit Servius, quod ulva paludi. Iliad. ι. v. 7.

. . ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.
. . *ſimul itaque*, *&* *unda nigra*
In acervum attollitur, *multamque extra mare algam fundunt*.

Φῦκος, radicula, qua ſe fucant mulieres : unde *fucus* Latine. Hoc autem nihil aliud eſt, quam genus algæ, frutexque potius quam herba, qua utuntur infectores ; & mulieres exalbidæ genarum colorem roſeum purpureumque ementiuntur. Hinc Nicander φοινικȣ̃ν φῦκος appellavit. Φῦκος præterea *muſcus*. Oppian. Hal. v. 124.

φύκεσι μυδαλέαι . .
Muſco humidæ . .

Φυκέω, *fuco*, *fuco oblino*.

Φυκώδης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *algoſus*.

Φυλαδὸν, *per tribus*, *tributim*. Iliad. β. v. 668.

Φυλακίδης, ου, (ὁ), nomen propr. viri. Iliad. β. v. 214.

Φυλείδης, εος, [ὁ], nomen propr. Iliad. β. v. 135.

Φυλεύς, έος, (ὁ), *Phyleus*, nomen propr. Iliad. κ. v. 175.
Ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν, ϗ Φυλέος υἱὸν
Ἀνστησον . .
Verum i nunc, Ajacem velocem, & Phylei filium excita. . .

Φυλοβασιλεῖς, *reges tribuum*, *qui ſacris præſunt*.

Φυλοκρινέω, *judicis officio fungor in tribu*.

Φῦλον, ου, (τὸ), *genus*, *gens*, *natio*, *tribus*. Iliad. β. v. 362.

Φύλοπις, ιδος, (ἡ), *pugna*, *contentio*, *certamen*. Heſiod.
Ἱέμενοι πολέμοιο τε, φυλόπιδός τε . .
Cupidi & belli, *& pugnæ* . . Et Iliad. δ. v. 15.
Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν, ϗ φύλοπιν αἰνὴν
Ὄρσομεν . .
An rurſus bellumque pernicioſum, *& certamen grave*
Excitemus . .

Φυλέτης, ου, [ὁ], *tribulis*, *contribulis*. Ariſtoph. in Avib.

Φυλεύω, *in tribus divido*.

Φυλή, ῆς, [ἡ], *tribus*, *cognatio*, *familia*, *cohors*. Ariſtoph. Cave, ne φυλὴν cum ὠβῇ confundas. Nam ὠβὴ erat ſubdiviſio tribûs. Quod facile patebit, ſi Lycurgi factum cum Romuli inſtitutis comparetur. Lycurgus enim vulgus univerſum tres primum in tribûs diſtribuerat; deinde tribus ſingulas in *Obas* h. e. Curias denas, ex quibus exſtitit ille Obarum triginta numerus a Plutarco commemoratus. Cetera videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracleenſ. pag. 148. num. 12. §. 1. 2. & 3.

Φῦμα, τος, [τὸ], *tuber* (nam tuber hoc ſignificatu vocat Seneca, quod Valer. Maximus, & Plin. *vomicam*) *tuberculum*, & *oriens tuberculum* dixit Celſus.

Φυματώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *phymatis abundans*.

Φυνεύς, έος, (ὁ), *Phyneus*, nomen propr. viri.

Φύξιμον, ου, (τὸ), *aſylum*. Odyſſ. ε. v. 359.

Φύξιος, ου, (ὁ), *fugæ favens*: Inde φύξιος Iupiter, qui mala fugat, amoliturque: vel fugæ præſes, qui exules con-

confugientes ad ipſum defendit. Apoll. Arg. β. v. 1151.

Φύομαι, *naſcor*, *gignor*, *exſiſto*, *pullulo*, in Epigr. & Iliad. α. v. 235. corrip. Opp. Κυνηγ. β. v. 569.

Φύρω, *rigo*, *miſceo*, *confundo*. Iliad. ω. v. 162.

Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον . .

Lacrymis veſtes perfundebant . . Et Heſiod. ἐν ἔργ. v. 61.

Γαῖαν ὕδει φύρειν . .

Terram aquæ miſcere . .

Φυράομαι, *fermento*, *ſubigo*, *pinſo*, *macero*. Ariſtoph. νεφ.

Φύραμα, τος, (τὸ), proprie *farinæ humore maceratæ*, & *temperatæ ad panificium*, *materia pinſita & ſubacta*, Suid. Videſis, quæ in hanc vocem commentatus eſt Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 24.

Φυράτης, ου, [ὁ], *decoctor*, *interverſor*, ut & φύραμα *interverſio*, exponitur. Cic. lib. X. epiſt. ad Attic. Philotimum φυράτην vocat, h. e., *rationum conturbatorem*.

Φυράω, idem quod φυράομαι.

Φῦσα, ης, (ἡ), *follis*. Iliad. σ. v. 409.

Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι . .

Dum ego folles reponam . . & v. 412.

Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς . .

Folles quidem ſepoſuit ab igne . .

Φῦσα, ης, (ἡ), *flatus*. Item *veſica*. Ariſtoph. νεφ.

Φυσαλλὶς, ίδος, [ἡ], *bulla aquarum*, quæ & πομφόλυξ dicitur. Ariſtoph.

Φυσαλὶς, ίδος, (ἡ), *phyſalis*, *veſicaria*, frutex, teſte Dioſc. cap. 72. ita dicta quod veſicas, & folliculos orbiculatos habet veſicis non diſſimiles.

Φύσαλος, ου, (ὁ), illud venenatum ranarum genus, quod ſe inflat ac turgeſcit ita, ut ſæpe crepet veneni crapula diſtentum. Latini *bufonem* appellant.

Φυσάω, *inflo*, *ſpiro*, *flatu diſtendo*, *tumefacio*. Iliad. ψ. v. 218.

φυσῶντες λιγέως . .

Flantes vehementer . . .

Φύσημα, τος, (τὸ), *flatus*. Item arrogantia, quod & *flatus* dicitur, ut apud Virgil. & Hom. Iliad. lib. σ. Cic. *verborum inanitatem* appellat. Eurip.

Φύσησις, εως, (ἡ), *flatus*, *flandi actio*.

Φυσητὴρ, ῆρος, piſcis quidam cetaceus apud Ælianum. Item *flabellum*. Ariſtoph.

Φυσητήριον, ου, (τὸ), *tibia*, αὐλός.

Φῦσητικὸς, ῦ, (ὁ), *inſlandi vim habens.*

Φῦσήφρων, *onos*, [ὁ], *inflatus mente, arrogans*, Heſych.

Φῦσιάω, *flo, ſufflo.* Iliad. δ. ἵπποι φυσιόωντες, quod Virgilius vertit: *ſpirantes naribus ignem.*

Φῦσιγξ, γος, (ἡ), in alliis dicitur, circa caput in quo ſemen, velut *turgida veſicula.* Ariſtoph. in Acharn.

Φῦσιγγες, *puſtulæ, veſiculæ*, tumoreſque in manibus, & pedibus. Pollux lib. 4.

Φῦσιγνάθος, ῦ, (ὁ), *buccas*, & *maxillas inflans*, nomen proprium Ranæ. Βατραχ. v. 145.

> Μεμφομένων δ' αὐτῶν, φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς.
>
> *Accuſantibus autem ipſis, Phyſignatus dixit cum ſurrexiſſet.*

Φῦσίζοος, &

Φῦσίζωος, ῦ, (ὁ), *ad victum generans neceſſaria, victum producens, almus.* Iliad. γ. v. 243.

> Ὣς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα.
>
> *Sic dixit, hos autem jam continebat alma tellus.* Eſt etiam nomen proprium loci in Lacedæmone, ubi Caſtores terra abſorpti, rurſus emerſiſſe, vel prognati eſſe traduntur.

Φῦσιόω, *inflo, anhelo, ſufflo.* Iliad. δ. v. 227.

> Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.
>
> *Et hos quidem miniſter ſeorſum tenebat anhelantes.*

Φῦσώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *ventoſus, inflationem pariens.*

Φῦταλιὰ, ᾶς, (ἡ), *vinea, locus arboribus conſitus, hortus, arbuſtum.* Iliad. ε. v. 195.

> Καὶ μὴν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
> Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
>
> *Quin ei Lycii portionem agri dederunt præſtantem ceteris,*
> *Amœnam & vitiferam, & amabilem, ut coleret.*

Φῦταλιάζω, *planto.*

Φῦταλίδαι, nomen herbæ, & omnia quæ naſcuntur.

Φῦτάλιμος, ῦ, (ὁ), *ſativus.*

Φῦτάμιος, ῦ, (ὁ), *ſator, progenitor.* Iovis epitheton.

Φῦτάομαι, *genero, produco, pario.* Heſiod. in Theogon.

> . . Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.
>
> . . *genuit pulcrum filium.*

Φῦτεία, ας, (ἡ), *plantatio, ars plantandi, conſitio.*

Φῦτευμα, τος, (τὸ), *planta*, vel *arbuſtum.*

Φῦτευτήριον, ῦ, (ὁ), *plantarium* Plin. *ſeminarium* Columell. Dicitur etiam φυτώριον. Conſtantinus Geoponicῶn lib. 5.

Φῦ-

Φῠτεύω, *planto*, *produco*, *ſero*. Item *genero*, *gigno*, *procreo*. Heſiod. & Ariſtoph. in Veſpis. Quandoque corripitur, ut Odyſſ. lib. ξ.

. . κατὰ δὲ μνηςῆρσι φύτευεν.

Serebat . .

Φῠτηκόμος, ȣ, [ὁ], *qui plantas curat*, *ſator* Plin.

Φύταος, ȣ, (ὁ), *germinationis auctor*: Solis cognomen, Heſych.

Φῠτοκομέω, *plantandi ſtudio teneor*.

Φῠτοκόμος, ȣ, (ὁ), *ſerendi ſtudioſus*.

Φῠτὸν, ȣ̃, [τὸ], *planta*, *propago*, *ſtirps*, *virgultum*, *arbor*: generalius eſt quam δένδρον. Iliad. σ. v. 57.

Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γȣνῷ ἀλωῆς.

Quem ego educatum, ut plantam, &c. Et Iliad. ξ. v. 123.

. . πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφὶς.

. . *multique plantarum erant ordines ſeorſum*. Producitur Coluthο v. 122.

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φυτȣ̃ ἐάσας.

Et choro bene-ſonantium arundinum in plantis relicto.

Φῠτοσπόρος, ȣ, [ὁ], *prolificus*, lib. 5. Epigr.

. . ἔφαινε φυτοσπόρον.

. . *apparuit prolificum*. Aliquando pro parente capitur & patre.

Φῠτȣ́ργημα, τος, [τὸ], *inſitum*: *locus conſitus*.

Φῠτȣργέω, *plantas colo*, & *ſero*, & *curo*.

Φῠτȣργὸς, ȣ̃, (ὁ), *ſator*. Dionyſ. Perieg. v. 997.

. . ȣ̓δὲ μὲν ὕλην

Παντοίην φυτȣργὸς ἀνὴρ ἀπεμέμψατο καρπῶν.

. . *neque ſane ſylvam*

Omnigenam fructuum vituperavit ſator.

Φῠτωρ, ορος, (ὁ), *ſator*, *genitor*.

Φύω, *planto*, *produco*, *gigno*. Iliad. α. v. 235.

φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν.

Producet, *poſtquam primum truncum in montibus reliquit*. Sed corripitur Theocr. Idyll. δ. v. 24.

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.

Et ad Neæthum: *ubi præclara omnia naſcuntur*. Hîc nota, quæ ab hoc themate derivantur, quandoque produci, & interdum corripi a Poetis pæne ad libidinem. Quare, ut tutius & rectius ſcribas, uſum potius, quam Etymon, tamquam magiſtrum, ſequêris. Illud vero omnino damnatur, neque imitatione dignum eſt, quod Coluthus tertiam in νεόφυτος produxerit.

X

Χᾰλαζα, ης, (ἡ), *grando*. Iliad. ο. v. 171.
Ὡς δ᾽ ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, ἠὲ χάλαζα.
Ut cum ex nubibus volat nix, aut grando.

Χᾰλαζοβολέω, *grandine ferio*, in Epigr. lib. 7.

Χᾰλαίνω, *laxo*. Heſiod. α. v. 380.
Ρυτὰ χαλαίνοντες . .

Χᾰλεπαίνω, *ſucceſeo*. Iliad. ι. v. 512.

Χᾰλεπὸς, ȣ, [ὁ], *difficilis*, *moleſtus*. Iliad. ε. v. 391.

Χᾰλεπῶς, *difficulter*. Iliad. υ. v. 186.

Χᾰλέπτω, *damno afficio*. Odyſſ. δ. v. 423.

Χαλκελάτος, ȣ, [ὁ], *æreus*, in Epigr. lib. 10.

Χᾰλῑνά, [τὰ], *funes nautici*, Opp. Κυνηγ. β. v. 140.
Ενθεν μὲν βορέαο τεμὼν ἀργῆτα χαλινά.
Hinc Boreæ ſecans candida frena.

Χᾰλῑνὸς, ȣ, [ὁ], *frenum*, in Plur. χαλινοὶ, & χαλινα apud Poetas. Χαλινοὶ translate, *dentes*, Nicand. in Alexipharm. Et Iliad. τ. v. 59.

Χᾰλῑνόω, *freno*. Phocyl. v. 52.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνȣ δ᾽ ἄγριον ὀργήν.
Ne ſis præceps ad manum, ſed frena ferocem iram.

Χᾰλις, ιδος, [ἡ], *merum*. Athen. lib. 1.

Χᾰλιφρονέων, οντος, (ὁ), *ſtultus*. Odyſſ. ψ. v. 13.

Χᾰλίφρων, ονος, (ὁ), *idem*. Odyſſ. δ. v. 371.

Χᾰλιφροσύνη, ης, (ἡ), *mollities*, *animi remiſſio*. Odyſſ. π. v. 310.

Χᾰλῑνωτήρια, [τὰ], ut χαλινωτήρια νεῶν, *navium retinacula*, Euripides in Hecuba. Sic Virgil. 7. Æneid.
. . *Claſſique immittit habenas.*

Χαλκῐδῖτις, ιδος, (ἡ), meretrix a vilitate nummi, qui pendebatur, quam *diobolare ſcortum* dixit Plautus. Chalcidenſes enim avari audiebant. Euſtath. Hinc χαλκιδίζειν, Suid. *ſordidum eſſe*, & *præparcum*.

Χαλκῖτις, εως, & ιδος, [ἡ], *Chalcitis*, medicamenti genus ſic dictum, quod æris rubri colorem habeat.

Χαλκογλώχιν, ῖνος, *habens angulos æreos*, vel *cuſpidem æream*, Iliad. χ. v. 225.

Χα

Χαλκοκνήμιδες, [οἱ], *ferreas, æreaſve habentes tibias*. Χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί. Iliad. η. v. 41.

Χαλκοπάρηος, vel

Χαλκοπάρειος, ου, (ὁ), *habens maxillas æreas*. Iliad. μ. Pindarus etiam χαλκοπάραον ἄκοντα, dixit *præferratum jaculum*. Et Νεμέων ζ. Χαλκοπάραον γλῶσσαν, *ære*, vel *ferro acutam linguam*.

Χαλκοτυπος, ου, [ὁ], *ferro percuſſus, æreis typis excuſus*: unde χαλκότυποι σελίδες, *impreſſæ paginæ*, in Epigr.

Χαλκοχίτων, ωνος, (ὁ), *habens loricam æream*. Iliad. α.

. . ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

. . *ad naves Achivorum ære loricatorum*.

Χαμᾶδις, χαμαὶ, χάμαζε, *humi*. Iliad. γ. v. 300. & Iliad. δ. v. 482.

Χαμαιγενὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *terra prognatus*, *terræ filius*. Heſiodus in Theogon.

Χαμαισύκη, ης, [ἡ], *ficus humilis*, *Chamæſyce*, & *Syce*, *herba peplo ſimilis*. Dioſc. lib. 4. cap. 170.

Χάονες, [οἱ], populi Epiri, a quibus Chaonia regio dicta, Plin. lib. 14. Ariſtoph. in Avib.

Χαονία, ας, (ἡ), *pars montana Epiri*; licet quandoque ſumatur pro tota Epiro.

Χαόνιος, ου, (ὁ), *Chaonius*.

Χαονίδες, canum genus ex chais, h. e. lupis cervariis conceptum, ut videtur ſentire Hermolaus in Plin. Veroſimilius tamen eſt a Chaonia regione dictos, quemadmodum & *Moloſſos* a Moloſſia. Chaonidum canum originem refert Iulius Pollux ad æneum canem a Vulcano fabricatum.

Χάος, εος, [τὸ], *Chaos*, *miſcella*, *confuſio*, *incondita congeries*. Heſiod. in Theog. v. 116.

Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ' . .

Rerum principio Chaos exſtitit . . Et Ovidius:

Unus erat toto Naturæ vultus in orbe,

Quem dixere Chaos, rudis indigeſtaque moles. Χάος autem neque ex χαίνω *hio*, neque ex inuſitato themate χάω, quod voluit H. Stephanus, deducendum eſſe; ſed peregrinæ nativitatis eſſe in Oriente ſatum, ac proinde ex *Thohu* Moſaico, ex quo Tyrrhenicum ſive Phœnicium *Cohu* fluxit, *O* tantum in *A* mutato, repetendum eſſe doctiſſime oſtendit Cl. Mazochius, quem vide Diſſert. 1. de Chao, & Ovo primigenio pag. 178. & ſeqq.

Χᾱὸς, ȣ, [ὁ], *bonus*, *generoſus*, *priſcus*, *ἀρχαῖος*. Lacedæmoniorum peculiaris eſt dictio a Theocr. uſurpata Idyll. ζ. v. 5.

. . εἴπ πέρ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐτ' ἄνωθεν . .
Si quid boni reſtat a generoſis illis nobilibus.

Χᾰρὰ, ᾶς, [ἡ], *gaudium*. Euripid.

Χᾰραγμα, τος, [τὸ], *inciſura* Plin. *character*. Sophocl. in Phœniſſ.

Χᾰράδρα, ας, (ἡ), *alveus*, *foſſa*. Iliad. δ. v. 454.

Χᾰραδραῖος, ȣ, (ὁ), ut *χαραδραῖα βέλεμνα* apud Nonnum, *tela e loco confragoſo lecta*, i. e. *lapides*, *&* *ſaxa*.

Χᾰράδριος, (ȣ), *rupex*, aviculæ nomen. Ariſtoph. in Avib. Vide proverb. Eraſmi: *Charadrium imitans*.

Χᾰραδεὺς, έως, *foſſa*, *vallum*, *canalis*, *vallis*, ſive *vallis depreſſa*, *torrentis alveus*. Hoc vocabulum inauditum eſt, & bis tantum in Tabulis Heracleenſibus occurrit. Nam *χαραδέως* quod affert H. Stephanus in Theſ. tom. 4. pag. 401. eſt adverbium, quod ipſe exponit *ἀθρόως* h. e. *Acervatim*, *Confertim*, ſive potius *Impetuoſe*: ſed hoc nomen eſt, licet ab eadem ſit origine. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 186. num. 21.

Χᾰράκωμα, τος, [τὸ], *palus præacutus*: item *perpetua præacutorum ſtipitum depactorum catena*, *qua caſtra muniebantur*; & id quod Græcis tum *χαράκωμα*, tum etiam *χάραξ*, Latinis non tantum neutro genere *Vallum*, ſed & maſculino *Vallus* vocatur, ut apud Cæſarem in III. Bell. Civ. 63. *Erat eo loco foſſa pedum* XV. & *Vallus contra hoſtem in altitudinem pedum decem*. Et Tibullus:

Non arces, *non Vallus erat* . .

Χᾰριδώτης, ȣ, (ὁ), *lætitiæ dator*, Bacchi epith.

Χᾰρίεις, εντος, (ὁ), *gratioſus*. Iliad. α. v. 39.

Χᾰριεντίζω, *jocor*. Ariſtoph.

Χᾰριεργὸς, ȣ, (ὁ), *gratioſus*, in Epigr.

Χᾰριν, idem quod ἕνεκα, *cauſâ*, *gratiâ*. Phocyl. v. 189.

Χᾰρις, ιτος, (ἡ), *gratia*. Iliad. δ. v. 95.

Χᾰριτες, [αἱ], *Gratiæ*. Iliad. ε. v. 338.

Ἀμβροσίȣ διὰ πέπλȣ, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί.
Divinum per peplum, *quod ei Charites elaborarunt ipſæ*.

Χᾰριτογλωσσέω, *ad gratiam loquor*, uti vertit Eraſmus. Æſchyl.

Χάροπὸς, ϐ, (ὁ), *oculis decorus*. Aratus:

. . *χήτει χαροποῖο σελήνης.*

. . *defectu pulcræ aſpectu Lunæ*. Item *cæſius*, *cæruleus*, *fulvus*, aut *ravus*, qualis eſt color aquilarum, atque Leonum, quos *ravos* Latine dixeris, ut *ravam lupam* Horat. Carm. lib. 3. Ode 27. & Hom. Odyſſ. λ. v. 610.

. . *ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.*

. . *ſylveſtreſque ſues, ravique leones*. Et Theocr. in Bucolic.

. . *ὄμματα . . χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.*

. . *Oculi . . magis cæſii quam ſint Minervæ.*

Χάρυβδις, εως, (ἡ), *Charybdis*, vortex maris. Odyſſ. μ. v. 430.

Χάρων, οντος, (ὁ), *Charon*, *Orci portitor*: quem & Orcum Latini appellarunt. Unde *χαρωνῖται*, ideſt *Orcini*: turba ſcilicet illa novorum Senatorum, qui poſt necem Cæſaris fraude Antonii in Senatum irrepſerunt, quos *εἰρωνικῶς Orcinos* dixerunt. Plutarch. in Anton. Quod & Sueton. in Auguſto memoriæ prodidit. Lycophr. & Ariſtoph. in Pluto.

Χατέω, *careo*, *egeo*. Odyſſ. γ. v. 48.

Χαυνοπολίτης, ϐ, (ὁ), *civis inflatus urbis ſuæ opinione & gloria*. Ariſtoph. in Avib.

Χειροδίκαι, (οἱ), *violenti*, *quibus jus eſt in manibus*, *& viribus corporis*. Ita Heſiod. lib. 1. *τῶν ἔργων* vocat ferreæ ætatis homines:

Χειροδίκαι, ἕτερος δ' ἑτέρϐ πόλιν ἐξαλαπάζει.

Præferoces, alter alterius urbem depopulatur.

Χελιδόνιον, ϐ, (τὸ), *chelidonium*, herba ita dicta a *χελιδών*, quod eo avium genere adveniente naſcatur, & diſcedente extinguatur: dicitur a Latinis *chelidonia*, de qua Dioſc. lib. 2. cap. 214. a Gaza *hirundinaria* lib. 7. cap. 14. hiſt. Plant. Theocr. Idyll. ιγ. v. 41.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωερόν τ' ἀδίαντον.

Cæruleumque chelidonium, virideque adiantum.

Χελιδονία, ας, [ἡ], *hirundo*.

Χελιδονίας, ϐ, [ὁ], *piſcis*.

Χελιδών, όνος, [ἡ], *hirundo*. Odyſſ. χ. v. 240.

Ἕζετ', *ἀναΐξασα χελιδόνι ἰκέλη ἄντην.*

Sedit, ruens hirundini ſimilis contra. Et Anacr. Od. ιβ. v. 2.

Τί *κωτίλη χελιδών*;

Quid

Quid o garrula hirundo? Præterea χελιδὼν, piſcis apud Athen. lib. η. polypo ſimilis, *hirundo marina*, ut Gaza transfert apud Ariſtot.

Χελυνάζειν, *irridere*, Heſych.

Χελῦνη, ης, (ἡ), *labium*, *labrum*. Ariſtoph. in Veſpis:

. . *ὑπὸ ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων.*

. . *præ ira labrum mordens.*

Χελύνιον, ου, [τὸ], *labellum:* eſt etiam idem quod χελώνιον, *armus*, vel pars illa gibboſa, quæ in ſcapulis prominet, Poll.

Χελυνοίδης, [ὁ], *labeo*, Plin. *labroſus*.

Χειρόφυρὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *manu ſubactus*, in Epigr.

. . *μάζης χειροφυρέα δαῖτα.*

. . *maſſam manu ſubactam.*

Χηραμὸς, οῦ, (ὁ), *latebra*, *ſeceſſus*, *antrum*. Iliad. φ. v. 495.

Χηραμοδύτης, ου, [ὁ], *luſtra ſubiens*, *in antris degens*, in Epigr. lib. 3.

Χηροσύνη, ης, [ἡ], *viduitas*. Apoll. Arg. δ. v. 1064.

Χιλεύω, *alo*, *paſco*, *pabula carpo*. Nic. in Theriac.

Ἵπποι χιλεύουσι . . h. e. *τρέφονται ἐσθίοντες*, *aluntur*, *ſaginantur comedentes*.

Χιλὴ, ῆς, [ἡ], *nutrimentum*, *materia eſculenta*.

Χίλια, (τὰ), &

Χίλιαι, [αἱ], *mille*. Heſiod. in Theogon.

. . *τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι.*

. . *tres enim mille ſunt.*

Χιλιαρχέω, *tribuni officio fungor*.

Χιλιάρχης, ου, [ὁ], idem quod χιλίαρχος, *tribunus qui præeſt mille militibus*. Lycoph.

Χιλιὰς, άδος, (ἡ), *numerus mille continens*. Theocr. Idyll. ιζ. v. 84.

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τετρακάσι ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐνδεκάδες τρεῖς.
Tria inſuper millia ſupra triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim.

Χιλιετὴς ὁ βίος, *decies centum annis vita ſervata*.

Χίλιοι, (οἱ), *mille*. Heſiod. in Theogon.

Χιλιοναύσολος, (ἡ), *claſſis mille navium*.

Χιλὸν, οῦ, (τὸ), &

Χιλὸς, οῦ, (ὁ), *pabulum*, *frumentum*, *triticum*, *cibus*. Dionyſ. Perieg. v. 791.

Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χιλόν.

Τα

Tætrum e faucibus projeciſſe ſalivæ ſimilem ſuccum.

Χιλόω, *paſco*, idem quod χιλεύω, παχύνω, σιτίζω.

Χιλωτήρ, ῆρος, (ὁ), Heſych. *fiſcella, quæ ori equi* circumponitur e vertice loro, aut funiculo aliquo ſuſpenſa, in quam fœnum, aliudve pabulum conjicitur.

Χιόνεος, ου, (ὁ), *albus, niveus*. Opp. Κυνηγ. v. 188.

Χιονέης ἑκάτερθε περισχομένη στεφάνοισι.

Niveis utrinque ſecus diſtincta coronis. Producitur *licenter* propter tres breves.

Χιονίζω, *nive perfundo*.

Χιονοβάς, αντος, (ὁ), *per nives gradiens*.

Χιονοβόλος, ου, (ὁ), *qui nivem jactat*.

Χιονόκτυπος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *nivibus percuſſus*. Sophocl. in Ajace.

Χιονόχρωος, ου, [ὁ], *niveus*. Eurip.

Χιονόω, *nivibus obruo, nive operio*: item *niveo colore imbuo*.

Χιονώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *niveus, nivalis, nivoſus*, in Epigr.

Χῖος, ου, [ὁ], *Chius* Adject. ut χῖος οἶνος, *Chium vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 11. Χία ναῦς, *Chia navis*. Ariſtoph. in Avibus, & Theocr. Idyll. ζ. v. 47.

Χῖος, ου, [ὁ], *teſſerarum jactus, monadem tantum valens*, qui & κῶον dicitur. Χῖον ὁρῶντες ἀστράγαλον, *videntes taxillum Chium*, ideſt *cum uno puncto*, qui dicitur *as* vulgo, in Epigram.

Χῖος, ου, (ἡ), Inſula maris Ægæi. Hom. hym. in Apoll. v. 38.

Καὶ Χῖος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

Et Chius, quæ Inſularum fecundiſſima, &c.

Χιτών, ῶνος, [ὁ], *tunica, amictus:* item *interula* Apulejo lib. 8. Valerius Maximus appellat *interiorem tunicam*; *ſubuculam*, & *induſium* dixit Varro. Iliad. ι.

. . ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

. . *induit circa pectora tunicam*.

Χιτὼν πολύμιτος, *tunica polymita*, h. e. *plurimis liciis texta*. Hanc Latini *Multicia* (curtato vocabulo pro *multilicia*) appellant. Eam autem acu pictam fuiſſe docuit Martialis, qui XIV. 150. huic lemmati, CUBICULARIA POLYMITA, ſubjecit hoc diſtichon:

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera: victa eſt
Pectine Niliaco jam Babylonis acus. Χιτὼν ποικίλος, *tunica varia, variegata*, ſive potius *picta*, ut

La-

Latine dicebatur. Quod enim in re veſtiaria apud Græcos ποικίλον appellabatur, id Latinis eſt *pictum*, aut *picturatum*. Hinc triumphantium *toga picta* Dionyſio Halicarn. ποικίλη ἁλουργὶς nuncupatur. Plutarchi in Apophth. τὰ ποικίλα στρώματα, Ciceroni *ſtragula picta*, Virgilio *picta tapeta* appellantur. Vide Cl. Mazoch. Diſſ. VI. de Tunica polymita ſive *Phaſſim* pag. 211.

Χιὼν, όνος, (ἡ), *nix*. Odyſſ. ξ. ἔπειτα χιὼν γένετο. Et Iliad. μ. v. 278.

Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί.

Horum autem, ſicut grumi nivis cadunt crebri.

Χοινίκη, ης, [ἡ], *modiolus rotæ*.

Χοινικὶς, ίδος, (ἡ), &

Χοινίκιον, ου, (τὸ), *modiolus* (a modii figura), inſtrumentum chirurgicum, quo os cranii vitiatum eximitur. Vocatur ab Hippocrate ὀρθοπρίων (ideſt *ſerra recta*) a Galeno χοινικίς.

Χοῖνιξ, ικος, (ἡ), *Semodius* Vallæ apud Herod. lib. 3. ubi conſtat chœnicem frumenti eſſe quantum homini uno die ſatis ſit. *Sextarium* Gaza vertit lib. 9. hiſtor. plant. Verum de hac voce vide omnino Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 175. §. 2. Hom. Odyſſ. τ. v. 28.

. . ὅς κεν ἐμῆς γε

Χοίνικος ἅπτηται . .

Qui meum modium guſtet . .

Χοῖνιξ, item pedicæ genus, ut *numellæ* Plauto: aliis *cippus*, vel *craſſa*, & *rotunda ligna*, in quæ crura immittebantur. Ariſtoph. in Pluto: dicuntur etiam χοινικίδες ab Interpr.

Χοιρίνη, vide φοιρίνη.

Χοιρῖναι, [αἱ], *conchæ marinæ*, quibus etiam in judiciis utebantur Athenienſes, αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι, Comment. Ariſtoph. in Veſpis, & Equit.

Χονδρίτης, ου, (ὁ), ut χονδρίτης ἄρτος apud Athen. III. 26. *panis chondrites*, ſive *panis ex zeæ farina* factus, quem alii voce inaudita *cinarium* appellarunt, cujus in locum *cibarium* ſubrogandum putat Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Biblici pag. 136. num. 7. & 8.

Χρίω, *ungo*, *lino*. Odyſſ. σ. v. 193.

. . οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια

Χρίεται εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.

. . *quali bene coronata Venus*

Un-

Ungitur, quando adit Gratiarum chorum amabilem.

Χρονίων, ονος, (ὁ), *Saturnius*, Coluth. v. 76.

Ὡς ὁ μὲν Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Χρονίων.

Sic quidem pater Saturnius Mercurio præcipiebat.

Χρῡσᾰλὶς, ἴδος, [ἡ], *eruca* dicitur, quando a motu ceſſat, nec cibum capit amplius. Gaza in Ariſtot. vertit *Aureliam*.

Χρῡσαμμος, ȣ, (ὁ), *aurea arena.*

Χρῡσαμπυξ, ῠκος, [ὁ], idem quod χρῡσᾰχᾰλῑνος, *habens auream habenam*, vel *frenum aureum*, vel *mitram*. Heſiod. in Theog.

Ἐξ ἧς αἱ Μȣσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο.

Ex qua Muſæ aureo crinali redimitæ exſtiterunt. Et Iliad. ε. v. 363.

Ὡς φάτο· τῷδ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππȣς.

Sic dixit: ei Mars dedit aureis frenis ornatos equos. De hac voce videſis, quæ eruditiſſime ſcripſit Cl. Dux Mich. Vargas Macciucca in Appendice tom. 1. hiſtor. Neap. pag. 408.

Χρῡσάνθεμον, &

Χρῡσανθέμιον, ȣ, (τὸ), Heſych. *flos aureus*. Latinorum eſt *Caltha*, vulgo *Soucy*, potiuſque *ſolſi*, quaſi *ſolſequium*: *Calendulam* vocant herbarii. Herba tenera eſt & fruticoſa, leves caules proferens & folia: multifidos flores, luteos (ideo dixit Virgilius

Mollia luteola pingit vaccinia caltha) ſplendentes admodum oculi rotundi ſimilitudine.

Χρῡσάορος, ȣ, (ὁ), *aureum enſem geſtans*. Iliad. ε. v. 509.

Φοίβȣ Ἀπόλλωνος χρυσαόρȣ, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι . .

*Phœbi Apollinis aureum enſem geſtantis, qui ipſum
juſſerat Trojanis animum excitare . .*

Χρῡσάσπις, ιδος, *cui eſt ſcutum aureum*, ſive *auratum*, qui mos erat Macedonum. Eurip. in Phœniſſ.

Χρῡσαςρᾰγᾰλος, (ȣ), ut χρυσαςράγαλος φιάλη, *phiala aureis aſtragalis cælata*, Sappho apud Pollucem.

Χρῡσαυγέω, *radio ut aurum, fulgeo.*

Χρῡσαυγὴς, έος, [ὁ ϰ ἡ], *aureus*. Sophocl.

Χρῡσελεφαντήλεκτροι ἀσπίδες, *auro, ebore, electro facti clypei*: dictio eſt Poetica.

Χρῡσένδετος, ȣ, (ὁ), *in auro ligatus*. Et *chryſendeta vaſa* dicuntur auro revincta pocula, aut gemmata, & aurea. Martialis:

. . te-

. . *tegunt chryſendeta mulli.*

Χρῦσεος, ȣς, [ὁ], *aureus*. Iliad. α. v. 15.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ . .

Aureo cum ſceptro . . Sed corripitur Iliad. θ. v. 42.

Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

Celeriter volantes, aureis jubis comantes. Verum potius id Synæreſi dandum eſt.

Χρῦσηλᾰκᾰτος, ȣ, [ὁ], *habens aureas ſagittas*, vel *telum aureum*. Nam ἠλακάτη, *ſagitta* eſt. Iliad. π. v. 183.

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτȣ . .

In choro Dianæ aureo arcu inſignis . .

Χρῦσήλατος τρίπȣς, *tripus auro ductili factus*. Ariſtoph.

Χρῦσήνιος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *habens auratas habenas*. Odyſſ. θ. v. 285.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης.

Neque cæcam ſpeculationem tenuit aureo freno utens Mars.

Χρῦσήρης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *aureus*, *auratus*, Eurip.

Χρῦσιδες, [αἱ], *aureæ crepidæ*, aut *phialæ*. Poll.

Χρῦσινος, ȣ, (ὁ), *aureus:* Euſtath.

Χρῦσιον, ȣ, (τὸ), *aurum:* τὰ χρυσία, *aurei nummi*.

Χρῦσῖτις, ιδος, (ἡ), terra ubi ſunt minuta fruſta auri, auri ſpuma: & lapis Lydius, quo aurum exploratur, dicitur χρυσίτις λίθος.

Χρῦσοβᾰλᾰνος, ȣ, (ὁ), aliis eſt *nux moſchata*; aliis vero *Myrobolanus flavus*, *ſive citrinus dictus*.

Χρῦσοβᾰφὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *auratus*.

Χρῦσοβέλεμνος, ut χρυσοβέλεμνος Ἀπόλλων, *aureis ſagittis utens Apollo*, in Epigr.

Χρῦσόδετος, ȣ, [ὁ], *auro ligatus*. Lycophr.

Χρυσόθεμις, ιδος, (ἡ), *Chryſothemis*, filia Agamemnonis, & Clytemneſtræ. Iliad. ι. v. 207.

Χρῦσόθρονος, ȣ, [ὁ], *aureum thronum habens*. Iliad. α. v. 611.

Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

Illic dormivit cum aſcendiſſet : juxtaque aureum thronum habens Iuno.

Χρῦσοκέρεος, ȣ, (ὁ), *qui habet aurea cornua*.

Χρῦσόκερως, ωτος, (ὁ), *coronatus auro*, *ſive auro coagmentatus*, Eurip. Χρυσόκερως ἔλαφος, dictus cervus, qui captus fuit ab Hercule, Poll.

Χρῦσοκόμης, ȣ, [ὁ], *auream habens comam*. Heſiod. in Theog.

Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος: & χρυσοκόμης ὑμεναῖος, in Epigramm.

Χρῡσολᾶβὲς ξίφος, *enſis habens aureum capulum*, aut *manubrium*. Menand.

Χρῡσόλιθος, ου, (ὁ), *chryſolithus*, lapis pretioſus. Orph. in Lun.

Χρῡσόλογχος, ου, (ὁ), *auream lanceam geſtans*, Pollucis epitheton apud Euripidem, & Ariſtoph. in Avib.

Χρῡσόλοφος, ου, (ὁ), ut χρῡσόλοφοι δράκοντες, *dracones aureis jubis & criſtis*. Ariſtoph.

Χρῡσολῡρης, ου, [ὁ], *habens auream lyram*. Orph. hym. in Sol.

Χρῡσομᾰνὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *auri inſano amore captus, avarus*. Χρυσομανὴς μελέτη, in Epigr.

Χρῡσόμφᾰλος, ου, (ὁ), ut χρυσόμφαλος φιάλη, *phiala cui umbilicus eſt aureus*, Sappho apud Poll.

Χρῡσόος, vel contracte, χρυσοῦς, οῦ, (ὁ), *aureus, auro ſolidus* dicitur a Virgilio. Χρυσῆ Ἀφροδίτη, ideſt, καλὴ, *pulcra*: χρυσῆν Ἀφροδίτην dixit Homerus ex hiſt. Ægyptiaca: noverat enim in Ægypto *Veneris aureæ* lucum, ut ſcribit Iuſtinus Martyr Orat. ad Gentiles.

Χρῡσοπέδῑλος, ου, (ὁ), epith. Iunonis. Odyſſ. lib. λ. χρυσοπέδιλος Ἥρη, *Iunó habens aureos calceos*.

Χρῡσοπλόκᾰμος, ου, [ὁ], *auream habens comam*. Homer. hym. in Apoll. v. 205.

Χρῡσόπτερος, ου, (ὁ), *aureas habens alas*. Iliad. θ. v. 205.

Χρῡσόῤῥαπις, εως, [ὁ καὶ ἡ], *habens baculum aureum, aureo caduceo inſignis*, epitheton Mercurii. Odyſſ. κ. v. 277.

Ενθά μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις ἀντεβόλησεν.
Ibi mihi Mercurius aurea virga obviam venit.

Χρῡσοῤῥόας, ου, (ὁ), *Pactolus amnis, a ramentis auri, quæ fert*. Eurip.

Χρῡσοῤῥήμων, ονος, (ὁ), *qui aurea verba loquitur*.

Χρῡσόῤῥῠτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *aurifluus*, apud Æſchyl.

Χρῡσὸς, οῦ, [ὁ], *aurum*. Χρυσὸς ἄπεφθος, *aurum recoctum, aurum purum putum, obryzum*, Poll. Iliad. β. v. 872. & Phocyl. v. 40.

Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων.
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia labefactans.

Χρυσὸς, ȣ, [ὁ], *piſcis aurei coloris*, ut tradit Plin. a quo *Chryſos* dicitur, diverſus ab Aurata, qui eſt *χρύσοφρυς*, de quo Athen. lib. 6.

Χρῡσοςέφᾰνος Ἥβη, in Epigr. *Hebe* ſive *Iuventa corona aurea caput redimita*.

Χρῡσόςομος, ȣ, (ὁ), *habens os aureum*, cognomen quod merito Divo Iohanni Conſtantinopolitano Patriarchæ inditum fuit ob auream ejus eloquentiam.

Χρυσοτέκτων, ονος, [ὁ], *aurifex*, in Epigr. corripitur.

Χρῡσοτόρευτα, [τὰ], *vaſa aurea ſculpta*, Suid.

Χρῡσοφαὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *qui eſt lucis aureæ*, *auratus deſuper*, *auro intertextus*. Eurip. in Hecuba.

Χρῡσοφορεῖν, *aurum geſtare*. Sotad.

Χρῡσοφόρος, ȣ, [ὁ], *aurifer*. Χρυσοφόρον aliqui vocant *electrum* teſte Dioſc.

Χρῡσοφρυς, υος, [ὁ], *aurata piſcis*. Athen. lib. 4.

Χρῡσοχᾰλῑνος, ȣ, (ὁ), *auro frenatus*, *aureo freno ornatus*, & de Sole dicitur, in Epigr.

. . Χρυσοχάλινον ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.

Χρῡσοχόος, ȣ, [ὁ], *aurifex*, *aurarius faber*. Odyſſ. γ. v. 425.

Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
Unus iterum aurificem Laërceum huc jubeat
Venire, ut bovis aurum cornibus circumfundat.

Χρῡσώπιδες ἰχθύες, piſces in quibus aureæ notæ refulgent. Ariſtoph.

Χῡλίζω, *ſuccum elicio*, *ſuccum exprimo*.

Χῡλισμα, τος, (τὸ), *ſuccus expreſſus*, *liquamentum*.

Χῡλισμὸς, ȣ, (ὁ), *ſuccus*.

Χῡλὸς, ȣ, [ὁ], *ſuccus*, *humor*. Dionyſ. Perieg v. 791.

Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλὸν.
Tetrum e faucibus projeciſſe ſalivæ ſimilem ſuccum.

Χῡμὸς, ȣ, (ὁ), proprie *ſapor*. Eſt & χυλὸς, *ſuccus*, *humor*. Damaſcenus.

Χῦτὴ, ῆς, [ἡ], *caverna*, vel *terra*, *quæ aggeritur mortuorum ſepulcris*. Nonn. ιβ. v. 327.

Πετραίην βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χυτήν.
Saxeam profundam ſubiit vicinam cavernam. Sed corripitur Iliad. ζ. & ψ.

Χωρίτης, ȣ, (ὁ), *agreſtis*, in Epigr.

Χωρῖτις, (ἡ), *indigena*, *villica*.

Ψά-

Ψ

Ψᾰκὰς, ᾰ́δος, (ἡ), *gutta*, *ſtilla*. Ariſtoph. in Pace.
Ψᾰλάσσω, *attrecto*. Lycophr.
Ψᾰλίζω, *forficibus reſeco*. Anacr. Ode ιβ.
Ψᾰλίον, ου, (τὸ), *frenum*. Ariſt. in Pace.
Ψᾰλὶς, ῐ́δος, [ἡ], *forfex*, in Epigr. lib. 2.
Ψᾰφᾰρὸς, ȣ̃, (ὁ ϗ ἡ), & ψάφαρος, *tenuis*, in Epigr.
Ψᾰφᾰρόθριξ, (χος), ut ψαφαρόθριχα μῆλα, *oves tenui lana*. Hom. hym. in Pan.
Ψᾰφᾰρόχροος, ου, (ὁ), *ſqualidus*, ut ψαφαρόχρουν κάρα, *ſqualidum caput*, Eurip.
Ψᾰμᾰ́θη, ης, [ἡ], *Pſamathe*, una ex Nereidibus, Phorci mater, Heſiod.
Ψᾰ́μᾰθος, ου, (ὁ), vel ἡ, *arena*, *ſabulum*. Ariſtoph. in Acharn. & Iliad. ι. v. 38.
Ψὰρ, ᾱρὸς, [ὁ], *ſturnus*, *genus avis*. Iliad. v. 755.
Τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν.
Horum ſicut ſturnorum nubes venit, aut graculorum.
Ψᾰρὸς, ȣ̃, [ὁ], *velox*. Eſt etiam coloris ſpecies, ποικίλος: unde ψαρὸς ἵππος apud Ariſtoph. νεφ.
Ψευδόχρῡσα, [τὰ], *aurum arte mentientia*.
Ψηφὶς, ῖδος, (ἡ), *lapillus*, *calculus*, *ſcrupulus*, ſecunda longa in obliquis, in Epigr. ubi etiam pro gemma accipitur.
Ψῐθυρίζω, *ſuſurro*: dicitur de hominibus in aurem ſuſurrantibus: vel de foliis arborum vento agitatis; quod vult interp. Theocriti Idyll. α. v. 1.
Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα . .
Dulcis ſuſurrus . . Sed Pollux hoc hirundinum proprium eſſe ait lib. 5. ubi dicit κίττας κιτταβίζειν, χελιδόνας ψιθυρίζειν, ἀηδόνας εὐστομεῖν &c. Id haud dubie eſt *trinſare*: nam ſic auctor Philomelæ carminis:
Pupillat pavo, trinſat hirundo vaga.
Ψῑλὸς, ȣ̃, (ὁ), *tenuis*, *nudus*, *purus*, *gracilis*. Iliad. ι. v. 576.
Ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.

Dimidium autem non conſiti arabilis agri ſeparatum accipere. Et Odyſſ. *ν.* v. 436.

Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο ψιλὸν . .

Circum autem ipſum magnam velocis induit cervi nudam.

Ψιλίζω, *nudo.*

Ψιλῖται, (οἱ), *levis armaturæ milites*, *Velites*, quos & γυμνῆτας Græci vocarunt, nimirum *veris armis* (puta lorica ſcutoque) *nudatos*. Sed de hac voce vide omnino Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracleenſ. pag. 238. num. 45.

Ψιλὴ γῆ, *terra arboribus nuda*, cui opponitur γῆ πεφυτευμένη. Et Hom. loc. ſupra laud. ἄροσιν ψιλήν, vocavit *nudum plantis arvum*. Qua notione ſæpe accipitur in Tabb. Heracleenſibus, quod videſis apud eundem Mazoch. pag. 146.

Ψιλοδάπιδες, [αἱ], *tapetes tonſis villis*, Suid. apud Heſych.

Ψιλοκόρσης, ου, [ὁ], *qui raris eſt capillis*, *recalvaſter*. Apud Suid. ſcribitur ψιλοκόρης.

Ψιλομετρία, ας, (ἡ), *carminis tenuitas.*

Ψιλοτάπητες, (οἱ), *comptiores tapetes*, *qui villis carent*, *non villoſi.*

Ψιλόω, *nudo*, *denudo*, *exſuo*, *depilo*, *evello pilos*.

Ψίλωθρον, ου, (τὸ), *Pſilothrum*, *unguentum depilatorium*. Theophraſt. lib. 9. cap. 22. hiſt. plant. & Nic. in Alexiph.

Ψιλῶς, *leviter*, *ſimpliciter*, *nude.*

Ψίλωσις, εως, [ἡ], *depilatio*, *evulſio pilorum.*

Ψιχάρπαξ, γος, [ὁ], *micarum raptor*. Βατραχ. v. 24.

Τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε.

Huic autem rurſus Pſicharpax reſpondit, dixitque.

Ψίξ, ιχὸς, (ἡ), *mica.*

Ψίχα, &

Ψίχιον, ου, [τὸ], *idem.*

Ψιχώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *minutus*, *micæ inſtar*, Euſtath.

Ψίχω, *cibo præmanſo nutrio*, *tenuo*, *ſeco*, *divido.*

Ψυχίδιον, ου, (τὸ), *animula.*

Ψυχάριον, ου, [τὸ], *idem.*

Ψυχικὸς, ῦ, [ὁ], *animalis*, *humanus*, cui opponitur, ὁ πνευματικός; hinc ψυχικὰ πάθη, *animi affectiones.*

Ψυ-

Ψῡχοδαΐκτης, ου, (ὁ), ut ψυχοδαΐκτης βάκχος, *animorum diremptor*, in Epigr.

Ψῡχοδοτὴρ Ἀπόλλων, ibidem.

Ψῡχόλεθρος, ου, [ὁ], *pernicies animarum*, Suid.

Ψῡχομαι, *refrigeſco, inalgeſco, reſtinguor*, in Epigr.

Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως.

Eſcæ furor ſponte reſtinguitur.

Ψῡχομαντεῖον, ου, (τὸ), *Pſychomantium*, locus in quo animæ reddunt oracula.

Ψῡχομᾰχεῖν, *uſque ad extremum ſpiritum pugnare.*

Ψῡχομαχία, ας, [ἡ], *acris ac vehemens contentio.*

Ψῡχορραγέω, *frigore pereo, animo deficio.*

Ψῡχορρᾰγοῦντες, [οἱ], *frigore pereuntes.*

Ψῡχος, εος, (τὸ), *frigus, tempus frigidum, algor, gelu.*

Ψῡχοςόλος ἠχώ, a Nonno dicitur vox Chriſti animas inſtruens, aut mittens.

Ψῡχοτᾰκὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *animum liquans, animum macerans*: in Epigr. ψυχοτακῆ δάκρυα.

Ψῡχότροφον, ου, (τὸ), *Pſychotrophum*, herba ſic dicta, quod frigidis locis gaudeat, Dioſc. lib. 4. cap. 2.

Ψῡχοτρόφος, ου, (ὁ), *frigidis gaudens*. Orph.

Ψῡχοφθόρος, ου, (ὁ), *lethifer*. Ibidem.

Ψῡχόω, *animo*. Lib. 4. Epigr. Τίς λίθον ἐψύχωσε; *quis lapidem animavit?*

Ψῡχω, *frigefacio, poſt calorem recreo, refrigero*. Theocr. Idyll. β. v. 106.

Ω

Ωβάτης, ου, (ὁ), *contribulis*. Th. ὠβὴ, quæ apud Lacedæmonios erat ſubdiviſio tribûs. Apud illos enim juxta Lycurgi inſtituta populus diviſus fuit in tres φυλὰς, h. e. tribus; ſingulæque tribus in denas ὠβὰς, ideſt *Curias*.

Ὠγαθὲ, *o bone*, pro ὦ ἀγαθέ. Scribitur etiam ὤγαθέ. Theocr.

Ὤγυρις, ιος, [ἡ], *Ogyris*, Inſula apud Plin. lib. 6. cap. 28. & apud Melam lib. 3. cap. 7. qui pariter affirmant Erythræ regis monumento claram fuiſſe. Dionyſ. Perieg. v. 607.

Ἔστι δέ τοι προτέρω Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης
Ὤγυρις . .
Eſt autem tibi ulterius, Carmaniæ extra promont.
Ogyris . .

Ὠγυγία, ας, (ἡ), Inſula Calypsûs, in mari Auſonio, ante Lacinium promont. ita dicta ab Ogyge Thebanorum Rege, ubi Vlyſſes a Calypſo Nympha hoſpitio exceptus eſt. Plin. lib. 3. cap. 10. Apud Dionyſ. Perieg. v. 911. Tyrus dicitur Ὠγυγίη, h. e. *vetuſta*.

Καὶ Τύρον Ὠγυγίην . .

Ὠδίνω, *parturio*, *pario*. Iliad. λ. v. 269.

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα.
Ut cum parturientem tenet telum doloris acutum mulierem. Et Coluthus v. 96.
Πολλάκις ὠδίνουσι, καὶ οὐ θνήσκουσι γυναῖκες.
Sæpe dolent, nec tamen moriuntur mulieres.

Ὠδὶν, & ὠδὶς, ῖνος, *dolor partus*, *partura* Varron. *partitudo* Plaut. Iliad. λ. v. 271. & Odyſſ. ι. v. 415.

Ὠκεανῖτις, ης, [ἡ], *Oceanitis*, *Oceani filia*. Heſiod. in Theog. poteſt etiam *Oceanis* Latine dici.

Ὠκεανῖτις, ιδος, [ἡ], *Oceani filia*: quare male legitur a quibusdam in quarto Georgicorum, *oceanides ambæ*, cum ſit legendum: *oceanitides ambæ*. Nam *oceanus* antepenultimam, & penultimam corripit.

Ὠκεανὸς, οῦ, [ὁ], *Oceanus*, *mare ambiens orbem terrarum*. Dionyſ. Perieg. v. 3.

Μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου· ἐν γὰρ ἐκείνῳ

Πα-

Πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐςεφάνωται.
Memorabo Oceanum profunde fluentem: illo enim
Tota tellus, ſicut inſula immenſa, eſt cincta.

Ωκύαλος, ε, [ὁ ϰ ἡ], *velox in mari*, epith. navis. Iliad. ο. v. 705.

Ωκυβόλος, *pernix*, Gaza ex Ariſtot. de Aquila. Item *celeriter feriens*, ὠκυβόλες χεῖρας, *manus celeriter ferientes*, in Epigr.

Ωκυδήκτωρ ῥίνη, *lima cito mordens*, in Epigr.

Ωκυεπὴς, ἑος, [ὁ ϰ ἡ], *celeriter loquens*, in Epigr.

Ωκύθοος, ε, (ὁ), *rapidus*, *celer*, in Epigr.

Ωκύμον, ε, (τὸ), *ocymum* Varroni, h. e. pabuli, & farraginis genus: non ſimplex herba; ſed ex miſcellâ ſeminum herbarumque varia multitudo celeriter enata ad jumentorum pabulum: unde a celeritate creſcendi nomen inditum, ἀπὸ τῦ ὠκύς.

Ωκύμορος, ε, (ὁ), *cito periturus*. Iliad. α. v. 417.
. . ὠκύμορος ϰ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων.
. . *cito moriturus*, *&* *infelix præ omnibus*.

Ωκυπέτης, ε, [ὁ], *celeriter volans*. Heſiod. in Theog. ὠκυπέτης ἴρηξ, pro ἱέραξ, *accipiter celeriter volans*.

Ωκυπόδης, ε, [ὁ], *velox*, *pernix*, in Epigr.

Ωκυπέδιλος, ε, [ὁ], *velox pedibus*. Nonn. ιγ. v. 320.
Εἶπε, ϰ ὠκυπέδιλος ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων.
Dixit, *&* *velox pedibus e terra in terram tranſiens*.

Ωκύπορος, ε, [ὁ], fluvii, vel navis epith. quod celeriter, vel rapide feratur. Odyſſ. ξ. ὠκυπόροισι νήεσσι.

Ωκύπες, οδος, ε, [ὁ], *celer pedes*. Heſiod. ἵπποις ὠκυπόδεσσι.

Ωλεσίθυμος, ε, [ὁ ϰ ἡ], *noxius animo*.

Ωλεσίκαρπος, ε, [ὁ], epitheton ſalicum, quod fructus cito amittant. Plin. lib. 16. cap. 26. *Ocyſſime autem ſalix amittit ſemen*, *antequam omnino maturitatem ſentiat:* ob id dicta ab Homero *frugiperda*. Odyſſ. κ. v. 150.
Μακραί τ' αἴγειροι, ϰ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι.
Et proceræ populi, *&* *ſalices frugiperdæ*.

Ωλεσίοικοι, [οἱ], *nepotes*, *decoctores*, *aſoti*. Æſchyl.

Ωμίλει, imperf. *converſabatur*: th. ὁμιλέω.

Ωμοδάϊκτος, ε, (ὁ), *dilaniatus*.

Ωμόθυμος, ε, (ὁ), *ſævus*, *crudelis*, Sophocl. in Ajace.

Ωμοκράτης, ἑος, (ὁ ϰ ἡ), *fortis humeros*, Sophocl. in Ajac.

Ωμόσιτος, ε, (ὁ), *cruda comedens*. Eurip.

Ωμοτεὶβὴς, έος, [ὁ ϰ ἡ], ut ὠμοτεὶβὲς ἔλαιον, oleum ex nondum maturis olivis expreſſum, quod & ὀμφάκινον dicitur, Dioſc. lib. 1. cap. 26.

Ωμοχάρων, οντος, in Epigr. *crudelis Charon*.

Ωρειδώτης Ἀπόλλων, h. e. *horarum dator*, in Epigr.

Ωρεσίλοιπος, ου, [ὁ], *montes relinquens*. Ibidem.

Ωραῖκὸς, ὃ, [ὁ], *pulcher*, *tempeſtivus*. Ariſtoph. in Acharn.

Ωραῖκῶς, *tempeſtive*. Idem in Pluto.

Ωραῖος, ου, (ὁ), *maturus*, *tempeſtivus*. Odyſſ. ι. v. 131.

. . φέροι δέ κεν ὥρια πάντα.

. . *ferret autem omnia tempeſtiva*.

Ωρίων, ωνος, [ὁ], *Orion*, ſignum cæleſte apud Procl. de Sphæra:

Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος.

Plejadaſque, *Hyadaſque*, *roburque Orionis*. Sed corripitur apud Anacr. ode ιζ.

Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.

Neque inviſum Orionem. Quod & Latini ſecuti ſunt.

Ωρυδὸν, adverb. *luporum more ululando*. Nic. in Alexipharm.

Ωρυγὴ, ῆς, (ἡ), *ululatus*, *vociferatio*, *tumultus*, vox proprie canis.

Ωρύομαι, *rugio*, *lugeo*, *latro*, *ululo*, proprie luporum eſt. Theocr. Idyll. α. v. 71.

Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο.

Illum ſane lycopantheres, *illum lupi ulularunt*.

F I N I S.

TRA-

TRACTATUS
DE
POESI GRAECORUM
AUCTORE
THOMA MORELL S. T. P.

CAP. I.
SECTIO I.
Definitiones.

TEMPUS (χρονος, ſive σημεῖον) eſt temporis, quod dum profertur ſyllaba, abſumitur, menſura.

Syllaba brevis eſt unius temporis, longa vero duorum.

Vocales naturâ { breves, ε, ο. longae, η, ω. ancipites, α, ι, υ.

Ex ſyllabis juſto ordine diſpoſitis fiunt pedes.

Eſt autem pes duarum ſyllabarum, pluriumve compoſitio, ex certa temporum obſervatione.

Pedum tria ſunt genera; quidam diſyllabi, alii triſyllabi, alii tetraſyllabi,

Diſyllabi ſunt quatuor { Pyrrichius, θεός. Spondaeus, ψυχή. Iambus, θεᾶ. Trochaeus, σῶμα.

Tri-

Triſyllabi ſunt octo	Tribrachys,	πολεμος.
	Moloſſus,	ευχωλη.
	Dactylus,	σωματα.
	Anapaeſtus,	βασιλεύς.
	Bacchius,	ανασσα.
	Antibacchius,	μαντευμα.
	Amphibrachys,	θαλασσα.
	Amphimacer,	δεσποτης.

Cum unus ſimplex pes, bis poſitus, compoſitum pedem fecerit, *Syzygia* dicitur; proprie, ſi diſpares jugati fuerint, ut *Trochaeus* cum Iambo; ſin pares, *Dipodiam*, aut, ut quidam, *Tautopodiam* efficiunt. Et in iis ſpatia temporum a Tetrachrono ad Octochronum, i. e. a quatuor temporibus ad octo, producuntur. Vnde apud Grammaticos formantur,

Proceleuſmaticus,	πολεμιος.
Diſpondaeus.	συνδυκλευσω.
Diiambus,	επιςατης.
Ditrochaeus,	δυςυχημα.
Choriambus,	σωφροσυνη.
Antiſpaſtus,	Αμαρτημα.
Ionicus a majore,	κοσμητορα.
Ionicus a minore,	πλεονεκτης.
Paeon primus,	Αςρολογος.
—— ſecundus,	Αναξιος.
—— tertius,	Αναδημα.
—— quartus,	Θεογενης.
Epitritus primus,	Αμαρτωλη.
—— ſecundus,	Ανδροφοντης.
—— tertius,	ευρυςενης.
—— quartus,	λαιβητῆρα

Duorum etiam pedum conjunctio, *Baſis* dicitur; veluti quidam greſſus pedum; ſeu fundamentum cujusdam verſûs.

Verſus eſt una integra pedum certo aliquo numero, & ordine constructio.

Minimus eſt Dimeter, maximus Hexameter; procedit autem dimenſio, vel per ſingulos pedes, ſive Monopodiam, vel per duos ſimul ſumptos, ſive Dipodiam. Dipodia ultra Trimetrum raro progreditur.

Appellatur Dimeter, Trimeter, Tetrameter, Pentameter, vel Hexameter, a numero pedum, vel Syzygiarum.

Pars verſûs, cum integræ fuerint Syzygiæ, *Colon* dicitur; cum imperfectæ *Comma*.

Cum

Cum verſus plenus fuerit, dicitur, *Acatalectus*; ſi ſyllaba deeſt, *Catalectus*; ſi pes deeſt, *Brachycatalectus*; ſi vero pes vel ſyllaba ſuperabundat, *Hypercatalectus*, ſive *Hypermetrus*.

Porro accidunt unicuique pedi, ſublatio, quæ *Aρσις* dicitur, & Poſitio, quæ *Theſis*.

Arſis, Theſiſque, non ſyllabarum numero, ſed ratione temporum penſatur: ſimplici ergo aut duplici, aut ſeſcupla ratione taxatur.

Simplici, cum verſus conſtat ex pedibus Dactylicis, vel Anapæſtis; quippe Dactylus, Spondæus, & Anapæſtus, ſunt quatuor temporum: Duplici, cum conſtat ex pedibus Iambicis, Trochaicis, Choriambicis, Ionicis, & Tribrachis; & Seſqui, in Bacchio, Palimbacchio, Amphibracho, Cretico, & Pæonibus.

De Arſi, & Theſi manat *Rhythmus*.

Rhythmus, *ῥυθμὸς*, eſt pedum temporumque junctura velox, diviſa in Arſi & Theſi, vel, tempus, quo ſyllabas metimur; Latine *numerus*.

Syllaba, a qua pes; & pes, a quo Syzygia; & Syzygia, a qua Comma; & Comma, a quo Colon; & Colon, a quo verſus naſcitur, aliquando *Metra* vocantur. Generaliter vero

Metrum eſt conceptio certis ac legitimis pedibus expedita. Vel, compoſitio pedum, ordine quodam decurrens, modum poſitionis, ſublationiſque conſervans.

Differt Metrum a Rhythmo, quod Metrum certa qualitate ac numero ſyllabarum, temporumque finitur, certiſque pedibus conſiſtit, ac clauditur; Rhythmus autem temporum, ſyllabarum, pedumque congruentia in infinitum multiplicatur, ac profluit.

S e c t. II.

De Figuris.

Aliæ ſunt dictionis, aliæ carminis.

I. Figuræ dictionis ſunt Apoſtrophus, Synæreſis, Diæreſis, Tmeſis, & Cæſura.

Apoſtrophus eſt eliſio vocalium, *α*, *ε*, *ι*, *ο*, in fine dictionis ante alteram in initio ſequentis, ut,

Ὡς ἐφατ᾽· ἐδδεισεν δ᾽ ὁ γερων — Il. *α*. 33.

Ali-

Aliquando etiam eliditur *αι* diphthongus,

Βυλομ' εγώ σοον εμμεναι — Ibid. 117.

Rarius, *οι*,

Ως μ' εθελεν φιλοτητι — Iliad. ζ. 165.

Et rariſſime longa vocalis, vel diphthongus *ϋ*.

Ειλαπιν', ηε γαμος — Odyſſ. α. 226.

Not. Eliſionem pro arbitrio negligunt Poetæ; ut,

Ω γυναι, η μαλα τῦτο επος — Il. γ. 204.

Atticis vero Poetis non licet ullam, ne *αι* quidem diphthongum elidere.

Initialis brevis poſt finalem longam non raro perimitur; ut,

Ω' γαθε — Theocr. 5. 16.

Εν δε δικαιοσυνη συλληβδην πᾶσ' αρετη 'στι - Theog. 147.

Elidunt etiam Poetæ brevem ante conſonam, præſertim in præpoſitione *παρα*, ut,

Παρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται — Theocr. 15. 112.

Et in fine carminis utuntur Synalœpha, ſi dictio inſequentis membri a vocali incœperit, ut,

—— *ερυκεμεν ευρυοπα Ζην'*, *Αυτυ* — Iliad. θ. 206.

Synæreſis eſt duarum ſyllabarum in unam contractio.

Και σφεας φωνησας — Il. δ. 284.

Χρυσεῳ ανὰ σκηπτρῳ — Iliad. α. 374.

Syllabæ breves ita contractæ pro longa habentur.

Αυτος τ' αμφὶ νεκυι κατατεθνηῶτι μαχωμαι. Il. π. 526.

Interdum longa ante brevem colliditur.

Ειαρι πολεῖν — Heſiod. *εν εργ*. 460.

Longa etiam ante longam, & in diverſis dictionibus,

Η ασοκεν αμφὶ πυλησι — Il. ε. 466.

Et ſæpiſſime *η* ante *υ*,

—— *Η υχ ἅλις, ὅτα* — Il. ε. 349.

Diæreſis, (ſive Diazeuxis) eſt ubi ex unâ ſyllabâ diſſectâ fiunt duæ.

Εκτωρ δε Πριαμοιο παῖς — Il. γ. 314.

Tmeſis eſt vocis compoſitæ ſectio, una dictione vel pluribus interjectis,

—— *Κατα γαῖα καλυψε*. Il. ξ. 114.

—— *απὸ μεν φιλα ειματα δυσω* — Il. β. 261.

Cæſura ſyllabam brevem in fine dictionis, & initio pedis, extendit; eaque fit apud Græcos poſt ſingulos pedes Hexametri.

Oi

Οι δε μεγα ιαχοντες — Il. ξ. 421.
Σπεῦται γαρ τι επος ερειν — Il. γ. 83.

II. Figuræ carminis, ſunt Antipodia, Brachycatalexis, Catalexis, Hypercatalexis, & Dialyſis.

Antipodia eſt, qua pes pro pede ponitur, ut Spondæus pro Dactylo in quinto loco Hexametri.

—— γινεαι μεροπων ανθρωπων. Il. α. 250.

De Brachycatalexi, Catalexi, & Hypercatalexi, quas Græci nominarunt αποθεσεις, i. e. *Depoſitiones*, ſive *Terminationes*, dictum eſt ſupra, & frequentiſſime occurrent in ſequentibus.

Dialyſis eſt, qua dictio in fine poſita ita diſtrahitur, ut una pars in præcedente ſit verſu, altera in principio ſequentis,

—— απ' ωραν' αιθε
ρος δια μεσσω. Sapph. I.

CAP. II.

SECTIO I.

De Metrorum Generibus.

Metra principalia, Græc. Πρωτοτυπα & Αρχηγονα dicta, ſunt novem,

Dactylicum, Anapæſticum, Iambicum, Trochaicum, — Ex ſimplicibus pedibus;

Ionicum a majore, —— a minore, Choriambicum, Antiſpaſticum, Pæonicum, — Ex compoſitis.

Cetera ex his ſunt, quæ mutilata per cola, & commata, aut paribus agglutinantur ſibi, aut ſola ponuntur, & ſumunt nomina,

Ab inventoribus, ut, *Phalæcium*, *Sotadicum*;

Ab his, qui maxime frequentarunt, ut *Ariſtophanium*, *Aſclepiadeum*;

Ab uſu, ut, *Priapejum*;

A paſſione, ut, *Scazon*; aut,

A con-

A conjugatione ſimilium, ut, *Periodicum*; aut,
A certa mixtura diverſorum pedum; ut, *Proſodiacum*.
Innumera ſunt alia, quæ ab irregulari mixtura pedum *Aſynarteta* vocantur.

Sect. II.

De Dactylico.

Carmini Dactylico, Heroico, ſive Delphico, tamquam ex Proſodia Latina ſatis noto, non immorabimur; modo notandum eſt, hæc per *Monopodiam*, cetera per *Dipodiam* ſcandi moris eſſe; i. e. Dactylicum plenum eſſe Hexametrum, Iambicum [Lat. *Senarium*] modo Trimetrum.

Sect. III.

De Anapæſtico.

Carmen Anapæſticum, quatuor recipit pedes quatuor temporum,
Anapæſtum,
Dactylum,
Spondæum, & rariſſime
Proceleuſmaticum.

Anapæſticus verſus Monometer Acatalectus, qui etiam Baſis appellatur, in hunc modum variari poteſt,

Τινα Τρωϊαδων. Eur. Hec. 94. purus.
Ταδε θωϋσσων. Ib. 112.
Ποια δε πολις. Ib. 159.
Της δ' ὑπο γαῖαν. Ib. 146.
Συνδυλευσω. Ib. 202.
Ενθα νεκρῶν μετα. Ib. 208.

Ex Dimetris vero Anapæſticum ſyſtema fere conflatur.

Baſis, ſive Monometer, Parœmiacum plerumque præcedit. Parœmiacus ſententiæ finem occupat. Dictus autem ita fuit a παροιμια, quia plurimæ ſententiæ proverbiales in hoc metro circumferebantur.

Parœmiacus eſt, in ſyllabam Catalectus, i. e. ubi poſt tres pedes quatuor temporum una redundat ſyllaba communis; aut una deeſt ſyllaba ad implendum verſum, ut,

Τας

Τους σους δε πονους
Χρησω διαπαν | *τος ακου* | *σαι*. Æſch. Pr. 283.

Communem dico ſyllabam, quia ſententiam claudit, nec aliter alibi permiſſa eſt ultimæ ſyllabæ licentia; ſed ad hanc continuandi ſunt Anapæſti, aut pares Anapæſto pedes, ac ſi unus eſſet verſus: notandum vero, quod in Parœmiacis ſyllaba Catalectica ſoli Anapæſto debet ſubjici.

Sunt & alii Anapæſtici, ſc. Brachycatalecti, Hypercatalecti, & Catalecti, in ſyllabam, & diſyllabam. Hi vero in Choris, Monoſtrophis, & Pindaricis ſolummodo reperiuntur.

N. In ceteris metris vitioſum eſt, ſi ſinguli pedes partem orationis finiant, ſed in his bonum, ut,

Σφαγιον θεσθαι | *τυμβου δ' επιβας*. Eur. Hec. 108.
Δισσων μυθων | *ρητορες ησαν*. Ib. 123.

S E C T. IV.

De Iambico.

Carmen Iambicum Iambos ſolos primo admiſit; ut illud repertoris Archilochi,

Πατερ Λυκαμβ | *α, ποιον ουκ* | *φρασω λογον*. Sed cum hoc non modo ſcriptori operoſum eſſet, verum etiam auri, ob perpetuum ejusdem pedis recurſum, ingratiſſimum,

Tardior ut paulo graviorque veniret ad aures,
Spondæos ſtabiles in jura paterna recepit. Horat.

His ſemel receptis, aliis quoque data porta: nam prima Spondæi ſyllaba in duas breves ſolutâ, fit Anapæſtus; ſoluta ultima fit Dactylus; Tribrachys autem eſt Iambi ſolutio; hinc recipit jam,

In locis imparibus ſive ſiniſtris { Iambum, Tribrachyn, Spondæum, Dactylum, Anapæſtum,

In paribus, ſive dextris, i. e. in ſecundo & quarto, { Iambum, vel Tribrachyn,

Et in ſexto { Iambum, vel Pyrrichium; ob indifferentem ſyllabam.

Iam-

Iambicum ſyſtema fere ex Trimetris Acatalectis conflatur; ſed & alii ſunt, ut,

Monometer Acatalect. ſive Baſis

Ιω παλας. Eur. Hec. 2077.

Επεσ' επεσεν. Soph. Aj. 625.

Μομφαν εχων. Ib. 180.

Monometer Hypercatalect. ſive Penthemim.

Οσον ταχισ | α. Soph. El. 1458.

Αχεσι συνωδ | ος. Eur. Ph. 1543.

Dim. Brachycatalect. (Euripideus, Eupolidius.)

Τεκνων εμων! φυλαξ. Eur. Hec. 1087.

Dimet. Catalect. Hepthemimer, (Anacreonticus.)

Προσειπε δ' αλλ | ος αλλον. Eur. Or. 1428.

Dim. Acatalect. (Archilochius, Ariſtophanius.)

Δι' ασπιδων | δι' αιματων. Eur. Ph. 1311.

Trim. Catalect. (Hipponacteus.)

Εχων εμ' ώς | τε ναυσιπομπ | ον αὖραν. Eur. Ph. 1741.

Tetram. Brachycatalect. (Ariſtophanius.)

Γελως πονων | τε φαρμακον | μεγισον εν [βιῳ. *Scal.*

S E C T. V.

De Trochaico.

Carmen Trochaicum ad Iambicorum leges quam proxime accedit; admittit enim

In imparibus	Trochæum, Tribrachyn,
In paribus	Trochæum, Tribrachyn, Spondæum, Dactylum, Anapæſtum,

Eo tamen differunt, quod ſedes impares ſervantur intactæ; idque multo diligentius quam in Iambicis pares. Scal.

Trochaicum ſyſtema fere conſtat ex Tetrametris Catalecticis; vel ex duobus Commatibus Dimetris, Acatalecto, & Catalectico.

N. Quod poſt ſex pedes reſtat; videl. *pes & communis ſyllaba*, καταληξις vocatur.

Sunt & alii apud antiquos, ſcil.

Mo-

Monometer Acatalect.

Ασυνακτος. Hec. 689.

Monometer Hypercatalect. ſive Penthemimer (Pancratius.)

Φευγε λοιδο] ρων. Eur. Or. 996.

Dim. Brachycatalect. Ithyphallicus (vel, Phallicus, Bacchiacus.)

Βακχε, Βακχε] Βακχε. Scal.

Τοξα τ' ευλο] γησω. Hec. 463.

Dim. Catalect. Hepthemimer. (Euripidius, Lecythius, Glyconius.)

Ωλεναισι] ματερος. Eur. Ph. 317.

Καδμος εμολε] τανδε γαν. Ib. 651.

Trim. Brachycatalect. (Sapphicus.)

Οι δε προς θρο] νυς εσω μο] λοντες. Eur. Or. 1418.

Tetram. Catalect. (Archilochius, Epicharmius, Hipponactius.)

Πυ 'στιν ατος] ὁς πεφευγε] τυμων εκ δο] μων ξιφος. Eur. Or. 1537. purus.

Αλλα μετα βυ] λευσομεσθα] τυτο δ' υ κα] λως λεγεις. Ib. 1557.

Pentam. Catalect. (Callimachius.)

Ερχεται πο] λυς μεν Αιγαι] ον διατμηξ] ας απ' οινη] ρας χιυ. Hephæſt. pag. 19.

S E C T. VI.

De Ionico A Majore.

Carmen Ionicum ex ſolis Ionicis rariſſime conſtat; ſed Trochaicas Dipodias ſibi adjungit; nullis ſedibus ſervatis.

Monom. Hypercatalect. ſive Penthemimer.

Πτωσσυσι μυ] χων. Eur. Hec. 1064.

Dim. Brachycatalect. (Hipponactius.)

Και σωφρονα] πωλοις. Eur. Ph. 184.

Dim. Catalect. ſive Hepthemimer.

Η Παλλαδος] εν πολει. Hec. 464.

Dim. Acatalect.

Δαφνα θ' ιε] ρυς προσισχε. Hec. 457.

Dim. Hypercatalect.

Νυν δ' ατος α] νηται στυγε] ρω. Soph. Aj. 1232.

Trim. Brachycatalect. (Praxilleus.)

Ουδας δανα] τυ στρυφνον α] νδεις. *Scal.* purus.

Trim. Catalect.

Αιει κατε | χων ανηξε | μεν ξιφος. Eur. Ph. 343.

Trim. Acatalect. (Æolicus.)

Κρησσαι νυ πο | θ' ωδ' εμμελε | ως ποδεσσιν

Ορχευνθ' απα | λοις αμφ' ερο | εντα βωμον. Hephæſt.

Trim. Hypercatalect.

Ματερ πεpι | νων χαιρε μι | λων Καλλιο | πη. Scal.

Hi ſunt puri, ſive legitimi Ionici; impuri vero tot ſibi vindicant licentias, ut hos omnes admittant pedes,

Anapæſtum & Pyrrichium, ſoluta prima.

Dactylum & Pyrrichium, ſoluta ſecunda.

Moloſſum, contractis brevibus.

Pæona ſecundum.

Tribrachyn & Pyrrichium, ſoluta ſecunda Pæonis.

Et inde, prout duas breves vel primas vel medias, vel finales contraxeris, Pæonas omnes.

Tribrachyn & Trochæum, ſoluta prima Ditrochæi.

Trochæum & Tribrachyn, ſoluta tertia.

Ditribrachyn, ſolutis omnibus.

Et Ionici κατ' αντιπαθειαν, ſive Epionici, junguntur Iambicis, Dipodiis, & Choriambis, & Epitritis omnibus.

SECT. VII.

De Ionico A Minore.

Ionicus minor, purus, pro Ditrochaeo, Dijambo gaudet.

Monom. Hypercatalect. ſive Penthemimer.

Εραττω δευ | ρο. Scal.

Dim. Brachycatalect.

Επι τανδ' εσα | πυθεις. Hec. 1085.

Dim. Catalect. ſive Hepthemimer. (Timocratius.)

Ελατας αχρ | οκομοις. Ph. 1540.

Dim. Acatalect. (Anacreonticus.)

Μελεα παιδ | ος εν οικοις. Eur. Supp. 972. purus.

Dim. Hypercatalect.

Θανατε σε | αναμνησθητ | ι. Scal.

Trim. Brachycatalect.

Κυπρι ματερ | μακερων φροντ | ιδων. Scal.

Trim. Catalect. (Anacreonticus.)

Χει μοι νεκτ | αρ ανυδρον | μελιρον. Scal.

Trim.

Trim. Acatalect. (Sapphicus.)

Γλυκυφορμιγγ | ες υμνοι Λεσβ | ιδος αυρας. Ibid.

Trim. Hypercatalect.

Παφια φιλ | ω δεσποιν | α γεροντιν. Ibid.

Tetram. Brachycatalectus.

Τι λεγεις θυμ | ε; εγω γ' ευρ | εν αλιτρον θεος. Ibid.

Tetram. Catalect. (Phalæcius.)

Θεραπευων | φυγας αυλαν | φυγας εστι | δειλακις, Ibid.

Tetram. Acatalect. (Alcmanius.)

Κακοδαιμων | κακοπραγμων | κακοπαιγμων | κακοπενσμων, ibid.

Hi ſunt puri, ſive legitimi; impuri vero fere omnes eoſdem pedes, quos impuri Ionici a majore recipiunt; ut & Epionici Ditrochæos. Obſervemus modò majori Jonico Moloſſum in fine, vel in paribus locis; minori intra initia, vel in imparibus locis, poni; & Joniços a majore rariſſime in Jonico pede terminari.

N. Cum metra, non numero, ſed temporum ſpatio, examinanda ſint: Dipodiæ ſuperioris, ſi imminuta ſit, tempora ex ſubditis compleantur; ut quando Pæon tertiis adhibetur, & poſt ultimam brevem ſequitur Ditrochæus Heptaſemus, ſive Epitritus ſecundus. Hujus modi autem inter ſe *συζυγιας* paſſionem ſive communionem Muſici *ανακλασιν* vocant; & metra, ſi qua forte advenerint talia, *ανακλωμενα* appellant. Metrum autem dicitur *ανακλωμενον*, quia in eo ſæpe deficiens tempus in pede aliquo *reflectitur*, & compenſatur in ſequente pede.

S E C T. VIII.

De Choriambico.

Carmen Choriambicum principaliter conſtat Choriambo, a quo nomen ſumpſit; deſinens proprie in Dactylum, vel Creticum; & interdum, priore Trochæi ſyllaba in duas breves ſoluta, Tribrachyn admittit, raro autem Moloſſum.

Monometer.

Ω μοι εγω. Eur. Hec. 1055

Monom. Hypercatalect. ſive Penthemimer.

Τᾶνδ' ε γυναικ | ων. Hec. 1071.

Dim. Brachycatalect. (Alcmanius.)

Αλιος αυγ | αζει. Hec. 635.

Dim. Catalect. ſive Hepthemimer.

Πορθμον αἶξ | ω ταλας. Hec. 1113.

Dim. Acatalect. (Anacreonticus.)

Αμφι κλαδοις | εζομενα. Ph. 1541.

Dim. Hypercatalect.

Οφελε προτερον | αιθερα δυν | αι. Soph. Aj. 1211.

Trim. Brachycatalect.

Πολιον αφανὲς | αιθερος αδ | ωλον. Eur. Ph. 1569.

Trim. Catalect.

Ουδε λειπτ | ων σθενος ωδ | ε τροφαι. Hephæſt.

Tetram. Catalect.

Φοιβε πατηρ | χαιρε διδε | αγλαοφων | ον Βιον. Scal.

Hi ſunt puri; impuri vero ſive mixti admittunt fere omnes pedes, ut Ditrochæum, Pæona primum, Epitritum tertium, alioſque tum Pæonas, tum Epitritos; &, κατα αντιπαθειαν, Dijambum, & Antiſpaſtum, ut ſicut Epionici, ſint etiam Epichoriambici: qui non ſine venuſtate deſinunt in Amphibrachyn, & Bacchium.

S E C T. IX.

De Antiſpaſtico.

Carmen Antiſpaſticum purum ex ſolis Antiſpaſtis, & Jambis conſtat; deſinens, ſi non ſit verſus Acatalectus, in illorum pedum portiunculas; & legitimi quidem verſus non reſpuunt Epitritos, primum, tertium, & quartum.

Monom. Hypercatalect. Penthemimer. Dochmaicus.

Ιδε πεδο | μαι. Eur. Or. 144.

Dim. Brachycatalect.

Εις αυλον εμτ | εσων Hec. 1024.

Dim. Catalect. Hepthemimer. Pherecratius.

Ταλαιν' ως ε | λελιζω. Ph. 1538.

Dim. Acatalect. Glyconius.

Ce

Γεραιον πο | δα δεμνιοις. Ph. 1563. purus.
Dim. Hypercatalect. (Sapphicus, Hipponacteus.)
Λεπταια τε | δωσειν Τελαιν | α. Ph. 196.
Trim. Brachycatalect. (Praxillius.)
Εμοισιν | ὁμοια φλε | γεθων. Ph. 173.
Trim. Catalect. ſive, Hendecaſyllabus. (Phalæcius, Anacreonticus, Sapphicus) perfectiſſimus.
Χαιρ' ω χρυσο | κερως βαβαχτ | ω Γαλλων. Hephæſt.
Trim. Acatalect. (Alcaicus, Alcmanius, Aſclepiadeus.)
Λαβων ω ξι | φεος χρυσο | δεταν εχων. Hephæſt.
Tetram. Brachycatalect. (Alcaicus.)
Φερω δια | γενεσιν Δι | δυμοις ἀσμα | φιλον. Scal.
Tetram. Catalect.
Αυτον λυ | ρων δεχα | τελκαρπτε | Πειπτε. Scal. Hephæſt.
Tetram. Acatalect. (Sapphicus, Alcaicus, Alcmanius.)
Αλκμανος γλυ | κεσιν Μοισα | μελος βαπτε | δροσοισι σοις. Ib.
Tetram. Hypercatalect. (Simmiacus.)
Τον στυγνον Με | λανιππε φο | νον αὶ πατρο | φονων εριθ | οι. Ibid.
Impuri vero, Ditrochæis etiam, Choriambis, Epitrito ſecundo, Pæonibus, & Jonicis κατ' αντιπαθειαν conjuncti ſunt. Qui & omnes longarum ſolutiones admittunt.
N. Antiſpaſticum Pindaricum ſequuntur Trochæi, ut in Phalæciis Jambi.
Vel Pæone vel Ditrochæo rarius utitur Euripides: ſed Antiſpaſtum vel Epitritum quartum fere ſemper in prima ſede locat; Jonicos rariſſime ſubjungens vel Pæonas.

S E C T. X.

De Pæonico.

Carminis Pæonici hæc univerſa erit lex; ut *qualibet dimenſio quinque conſtet temporibus*: ne vero exinde colligatur, omnes pedes quinque temporum poſſe recipi: Palimbacchius enim, & ejus peculiaris ſolutio, i. e. Pæon tertius, rariſſime vel apud Comicos, legibus ſolutiores, reperietur. Hos igitur admittit pedes,

Creticum,

Bacchium,

Pæona primum, ſoluta ultima Cretici.

—— quartum, ſoluta prima ejuſdem.

—— ſecundum, ſoluta ultima Bacchii.

Tribrachyn, & Pyrrichium, ſolutis ambabus Cretici.

Hi ſoli carmen Pæonicum conſtituunt, & quacunque demum ſede locentur, legitimum Pæonicum agnoſcemus. Sin alicui & peregrini se se ingeſſerint pedes, niſi ob ultimam ſyllabam communem, verſus ſpurius eſt & exſibilandus.

N. Antiqui Pæonas omnium ſedum fecere poſſeſſores præterquam ultimæ, cui Creticum peculiarem aſſignarunt. Scal.

Elegantiſſimus eſt verſus, cum per ſingulos pedes pars orationis impletur. Diomed.

Dim. Brachycatalect.

Τινι μορῳ | θνησκεις. Eur. Hec. 693.

Ετερα δ' εφ' ε | τερων. Ib. 686.

Dim. Catalect.

Χαλκοδετα | τ' εμβολα. Ph. 115.

Dim. Acatalect.

Λακαινα πο | λυδακρυτος. Hec. 1108.

Μεταφερων | εθυνει. Ib. 655.

Dim. Hypercatalect.

Θεων Νεμε | σις εις Ελε | ναν. Or. 1367.

Trim. Brachycatalect.

Ορεγε νῦν | ορεγε γηρ | αιαν. Ph. 103.

Trim. Catalect.

Βαλοιμι χρο | νῳ φυγαδα | μελεον. Ph. 171.

Trim. Acatalect.

Θανασιμον | προς Αΐδαν | ω ταλας. Hec. 1031.

Tetram. Brachycatalect.

Θυμελικαν | οθι μακαρ | φιλοφρονως | εριν. Hephæſt.

Tetram. Acatalect. (Ariſtophanius, Simmiacus.)

Ματερ ω | ποτνια κλ | ῦθι Νυμφ | αν αβραν. Simm.

Pentameter Acatalect. (Theopompius.)

Παντ' αγαθα | δη γεγονεν | ανδρασιν ε | μης απὸ συν | ὀδίας. Heph.

SECT. XI.

PÆne infinita verſuum genera Græcorum ſollertia excogitavit, ex quibus licitum eſt Poetæ, quem velit numerum, quod velit genus, pro lubitu uſurpare. Ubicumque vero pedes alieni conjunguntur dicitur *κατ' αντιπαθειαν μιξις*, ſive *per diſcordiam mixtura*. E. G. Ex conjunctione Jambicæ Syzygiæ, vel Antiſpaſti cum Choriambis, efficies Choriambicum impurum, ſive *Epichoriambicum*; ſic & Jonici *a majore* Jambicæ Syzygiæ (ut Jonici *a minore* Ditrochæo) Choriambo, Epitritis, & Pæoni ſecundo, conjuncti ſunt impure, & proprie dicti *Epionici*; unde etiam,

I. PROSODIACUS.

Sc. Choriambi cum Jonicis, vel Pæonibus pro Jonicis, mixtura; ſolutione longarum admiſſa.

Dim. Acatalect.

Κρυπταν βασιν | *αισθανεται*. Hec. 1070.

Dim. Hypercatalect. (Phaliſcus.)

Μολπαν δ' απο | *κὴ χαροποι* | *ᾶν*. Hec. 916.

Trim. Hypercatalect.

Υδασι δυλ | *ειαν περι* | *βαλων*. Eur. Ph. 198.

Ευιππον A | *ρεῖ κατοχον* | *γενος*. Hec. 1094.

Trim. Catalect.

Λαΐνεοις | *Αμφιονος* | *οργανοις*. Ph. 116.

Trim. Hypercatalect.

Μεγαλα δε | *τις δυναμις* | *δι' αλοσο* | *ρων*. Or. 1582.

Ubicumque vero bini verſiculi alienæ indolis ita connectuntur, ut unum conſtituant, & novum quoddam conficiant genus, verſus ille dicitur

II. ASYNARTETUS,

Sive *inconnectibilis*. Hujuſmodi varia ſunt genera: primum autem locum ſibi vindicat

Periodicus.

Qui ſit, cum Jambicam Syzygiam Trochaica ſequitur; vel vice verſa.

Dim. Catalect.

Τις Ελλας η | βαρβαρος. Ph. 1532.

Dim. Acatalect.

Επαισ' επαισ | εν μελαθρα. Eur. Or. 1583.

Dim. Hypercatalect.

Πα με ταν με || λεαν πορευ || σεις. Hec. 445.

Trim. Acatalect.

Λαθα δε ποτμ || ω συν ευδαι || μονι γενοιτ' αν. Pind. Ol. 2. 34.

Innumeri ſunt alii, ασυναρτητοι, ſive συνθετοι dicti. Paucos accipe,

A Dactylis incipientes.

Ελθ' επι | χαροπ' ς || μοις φιλοισι | παντως. Or. 1305.

Ab Anapæſtis.

Επιδεμνιος ὡς || πεσοιμ' ες ευν | αν. Eur. Hec. 926.

Ab Jambis.

Μακρων πονων | ερις. Soph. Aj. 895.

A Trochæis.

Αιθερ' αμπτα || μενος ερανιον. Eur. Hec. 1107.

Verſus, quorum pedes omnino ſunt irregulares, ut puta, Choriambus, cum Ditrochæo, Antiſpaſto, aut Bacchio; vel Epitritus primus cum Choriambo; vel Jambicus cum Spondæo aut Dactylo in paribus locis, dicti ſunt

III. Polyschematisti.

Dim. Catalect.

Δυσατερ τ' | εφ' ιππω. Hephæſt.

Dim. Acatalect.

Μεγα δε μη γε | γαθε πολις. Ibid.

Trim. Acaralect.

Οιδιποδα | βροτων ὡδε | νε μακαριζω. Soph. Oed. 1218.

Tetram. Catalect.

Παντα φορητ | α παντα πολμ | ητα τωδε | τῳ χορῳ. Heph.

CAP.

CAP. IV.

De Carminum formis in cantu Chorico.

CHoricus Cantus eſt illa Chori pars, quæ veterem Tragœdiam (*fere*) in quinque actus diſtinguit: & in omni perfecta Tragœdia ſunt quatuor Cantus; quorum primus vocatur *Parodus*; reliqui tres *Staſimon* (*melos.*) Hi autem ex variis carminum generibus formantur; quæ appellantur.

SYSTEMATICA,

I. E. quæ vario carminum genere in unum congeſta conſtant; & hæc porro, ſecundum Hephæſtionem, ſex generum ſunt:

I. Κατα σχεσιν, *ſecundum convenientiam.*
II. Απολελυμενα, *ſoluta.*
III. Ατακτα, *inordinata.*
IV. Εξ ὁμοιων, *ex ſimilibus.*
V. Μικτά, *mixta.*
VI. Κοινά, *communia.*

I. Κατα σχεσιν, ſunt, quæ inter ſe reſpondent; & hæc rurſum ſex generum,

1. Monoſtrophica.
2. Epodica.
3. Κατὰ περικοπὴν ανομοιομερῆ, *poſt Pericopen partibus diſſimilibus conſtantia.*
4. Antithetica.
5. Mixta.
6. Communia, *κατα σχεσιν.*

1. Monoſtrophica ſunt, quæ una Stropha conſtant, qualia Anacreontis, & Alcæi carmina. — Eur. Hec. 1022.
2. Epodica ſunt, quæ ſimilibus Syſtematibus diſſimile Adjunctum habent. Eur. Hec. 627.

Antiqui Deorum laudes, carminibus comprehenſas, circum aras eorum euntes, canebant; cujus primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextra *Strophen* vocabant: reverſionem autem ſiniſtrorſum factam, completo primo orbe, *Antiſtrophen* appellabant. Deinde in conſpectu Deorum ſoliti conſiſtere, Cantici reliqua con-

ſequebantur, appellantes id *Epodon*. Ita ut omnis Strophe, & Antiſtrophe totidem habeant ſyllabas, (vel ſaltem eadem reſervent tempora) in proxima periodo, quæ ſubjicitur priori; ut ſit aut *ισομετρος*, aut *ισοχρονος*, quolibet metro ſeu Rhythmo ſubſiſtens. Epodos verò formatur ad libitum.

N. Si Adjunctum in fine ponatur, vocantur *Epodica*; ſi in principio, *Proodica*; Soph. Aj. 877.) Si in medio, *Meſodica*. (Soph. An. 100.) Et *Epodica* quidem ſunt fere Pindarica omnia, ternario numero conſtantia; verumtamen nihil prohibet quinario (Eur. Hec. 904.) & ſeptenario uti. (Æſc. Ag. 375.)

3. Κατὰ περικοπὴν ανομοιομερῆ, ſive, Περικομματα ſunt, quæ poſt variorum Syſtematum congeriem, ſive *Pericopen*, aliam priori per totum reſpondentem ſubjectam habent:

Sic ut in alterutra quidem congerie ſint inter ſe ſyſtemata diſſimilia; verum utraque ſimilibus conſtent partibus. (Eur. Or. 125. & Sophocl. Aj. 901.) Hujus generis in *Euripide* multa ſunt; in *Sophocle*, permulta; nullum in *Æſchylo*.

Antithetica ſunt, quæ in vario carminis genere, primum ultimo, ſecundum penultimo, ac reliquum ſimiliter inter ſe reſpondens habent. Cujus generis eſt *Ovum Simmiæ*.

5. Mixta κατα σχεσιν, quæ partim Epodica ſunt, partim Monoſtrophica.

6. Communia κατα σχεσιν, hoc quidem modo diſpoſita, verbi gratia, ſunt Epodica; illo vero Monoſtrophica.

II. Απολελυμενα ſunt, quæ certum carminis genus nullum habent. Et rurſum ſunt,

1. Αςροφα.
2. Ανομοιοςροφα.
3. Ατμητα.

1. Αςροφα ſunt, quæ tam paucos habent verſus, ut Stropheń complere non poſſe videantur.

2. Ανομοιοςροφα ſunt, quæ aliquibus interjectis interrumpuntur. (Eur. Or. 1366.) ea, ſi duo ſunt, vocantur

Ετεροςροφα. Soph. Aj. 201.

Si plura,

Αλλοιοςροφα. Eur. Hec. 685. Quod quidem genus ſolus de Tragicis uſurpat Euripides.

2. Αr-

2. Ατμητα, quæ ut ſecari poſſe videntur, ita nullum ſecandi dant ſignum.

III. Ατακτα, quæ nullam habent inter ſe ſimilitudinem: qualis fertur Homeri *Margites* fuiſſe; & tales in Euripide Chori, Iphig. T. 1234. Hec. 1055.

IV. Εξ ὁμοιων, quæ pedum quidem ſunt eorumdem, certum autem numerum non habent, quales Anapæſti. Et ea ſunt

1. Απεριοριστα.

2. Κατα περιορισμυς ανισυς.

1. Απεριοριστα, quæ ad finem uſque ſunt inter ſe ſimilia:

2. Κατα περιορισμυς ανισυς, quibus aliquid nonnunquam brevius interjicitur. Eur. Hec. 59.

V. Μικτα Syſtematica ſunt, partim κατα σχεσιν, partim ex ſimilibus.

Κοινα Syſtematica, quæ hoc quidem modo diſpoſita, verbi gratiâ, ſunt e ſimilibus; illo autem κατα σχεσιν.

CAP. V.

De Quantitate Syllabarum.

Quantitas ancipitum in prioribus ſyllabis vocalium octo modis cognoſcitur;

I. Poſitione.
II. Vocali ante vocalem.
III. Contractione.
IV. Dialecto.
V. Derivatione.
VI. Compoſitione.
VII. Incremento.
VIII. Uſu, ſeu Auctoritate.

I. Positio.

Vocalis brevis ante duas conſonantes, aut duplicem, vel in eadem dictione, vel in diverſis, fere ſemper longa eſt.

Πολλας δ' ιφθιμυς ψυχας αιδι προιαψεν. Il. α. 3.

A Fi-

Finalis vero brevis ante initialem duplicem, vel duas ſimplices, aliquando corripitur,

Οιτε Ζακυνθον εχον — Iliad. β. 634.

II. Vocalis ante Vocalem.

Vocalis ante aliam corripitur, ſed non neceſſario, ut apud Latinos, ſi vocalis ſit anceps,

—— Πολυάϊκος πολεμοιο. Il. α. 165.

Vocales longæ, & diphthongi, breves eſſe poſſunt pro arbitrio, modo ſubſequens dictio a vocali, aut diphthongo incipiat.

Ωρῃ εν εαρινῇ, ότε — Il. β. 471.

Ημετερῳ ενι οικῳ, εν Αργεϊ. Il. α. 30.

III. Contractio.

Omnis ſyllaba ex contractione, ſive per Craſin, facta longa eſt:

Αυταρ ὁ συλᾶ τῶμα φαρετρης. Il. δ. 116.

Et in diverſis,

Ως τε δια τετων τ' ἀγαθ' ανθρωπες εχειν. Eurip.

IV. Dialecto.

A Doricum, natum ex η, longum eſt,

Εντοσθεν δε γυνᾶ — Theocr. ι. 32.

A Æolicum breve eſt,

Δευρ' ιθι, νυμφᾶ φιλη — Il. γ. 130.

Producitur autem incrementum genitivorum;

Μυσάων θ', αἱ αειδον — Il. α. 604.

Tertia perſona pluralis aoriſti primi brevis eſt in ετυψᾰσα pro ετυψαν. Æol. & Poet.

A Ionicum breve eſt in penultimis præteritorum; ut γεγᾰα, γεγᾰως.

—— ον ελειπε νεον γεγᾰωτ' ενι οικῳ. Odyſſ. δ. 112.

Et in tertiis perſonis pluralibus paſſivis,

Οι δη νῦν ἑᾰται — Il. γ. 134.

—— πολλοὶ δεδμηᾰτο κῦροι. Ib. 183.

Et in Aoriſto primo,

—— δεινω δε οἱ οσσε φᾰανθεν. Il. α. 200.

Item, in ſecunda aoriſti primi,

—— χρυσεον δ' εζευξᾰο διφρον. Call. 3. 110.

At-

Atqui α Jonicum verbis in αω interpoſitum longa ſyllaba præcedente, producitur,

Ειπερ γαρ θυμῷ γε μενοινᾶα πολεμιζειν. Il. τ. 164.

Uti etiam in tertiis perſonis verborum in μι, ut τιθεᾶσι,

——και μειζονες αλλοι εᾶσι. Il. γ. 168.

V. Derivatio.

Derivativa eamdem cum primitivis quantitatem plerumque ſortiuntur.

Η μαν αυτ' αγρῆ νῖκᾶς — Il. β. 370.

——κεχαρηοτε, νῖκῃ. Il. η. 312.

Diximus *plerumque*, quia non pauca a primitivis diſcedunt, ut μᾰνικος, a μᾰνια — vel potius a μαινομαι, ut μαινολης; vel geminetur liquida.

—— πρᾰγος, ab επρᾰγον. — rectius a πεπρᾱγα (Vid. Cler. ad Il. β. 314.

—— νῐφας, νῐφετος, νῐφοεις, a νιφω. — potius ab aor. ſecundo ενῐφον. Sic

—— πνῐγοεις, a πνῖγος, vel πνιγω. Sed rectius ab aoriſto 2. επνῐγον.

A longa eſt ante μα in verbalibus deductis a prima perſona præteriti perf. ut, ορᾱμα, δρᾱμα, φυρᾱμα; &c. (Vid. infra in *Uſus, ſive Auctoritas*.)

VI. Compositio.

Compoſita etiam ſimplicium quantitatem (*fere*) ſequuntur.

—— εκ δε Διος τῖμη και κυδος οπηδει. Il. ρ. 251.

Ενθαδ' ατῖμος εων — Il. α. 171.

Diximus *fere*, quia in aliquot compoſitis id non obtinet, ſic, τιτᾰνοκτονος corripitur, licet a gen. τιτᾶνος dimanet. — Sed hoc fortaſſe proprii nominis privilegium poſcit.

—— Αστῖλος, α στῖλος — Epigr. lib. 1.

Sed στῐλος correptum legitur Lycoph. 188. ut στῖλαι? Odyſſ. ι. 405.

Privativa particula α in compoſitione plerumque corripitur.

Θερσιτης δ' ετι μῦνος ᾰμετροεπης εκολῳα.

N. In quibuſdam vocibus, pluſquam triſyllabis aliquando produci, ut in αθανατος (Il. β. 306.) ακαματος (Il. ρ. 13.)

φ. 13.) & ſimilibus. Atque hæc licentia vel in pueris ferenda eſt; ſicuti etiam in vocibus, αλληκτος, αλοφος, & ſimilibus, quæ, *certe apud Homerum* in hujuſmodi vocabulorum ſyllabis *non mediis*, producta leguntur, propter liquidam in enunciando duplicatam.

Particulæ etiam δα, ζα, αρι, ερι, δυς, in compoſitione repertæ corripiuntur.

—— Δρακων επι νωτα δαφοινός. Il. β. 308.

Κιλλαν τε ζάθεην —— Il. α. 38.

—— Κοων αριδεικετος ανδρων. Il. λ. 243.

—— Θεων ερικυδεα δωρα. Il. γ. 65.

—— εξ ανεμοιο δυσαέος ορνυμενοιο. Il. ο. 865.

Sic in nominibus, aliiſque orationis partibus, quæ compoſitionem ineunt, ut αγχίνοος, αριθαλης, ηδυμελης, &c.

Παν initiale in compoſitis ante vocalem corripitur.

Αυτάρ εγώ παναποτμος — Il. ω. 493.

—— Αριστηες παναχαιων. Il. η. 73.

Sic απαν, προπαν, παμπαν, &c.

Item, ῠς, σῠς, & πῠρ in compoſitione corripiuntur.

Τεσσαρες, ους εθρεψε συβωτης. Odyſſ. ξ. 22.

—— δίος ὑφορβος. Ib. 48.

Ηνορεης σκηπτουχε, πυραυγέα κυκλον ελισσων. Hom. VII. 6.

VII. INCREMENTUM.

1. *Nominum.*

Ancipitum quantitas in ultima vocis rectæ manet plerumque in penultima vocis variatæ; ut γιγᾶς, γιγᾶσι, — τυψᾶς; τυψᾶσι, ἀψῖς, ἀψῖσι, — φορκῦν, φορκῦνος, — ζευγνῦς, ζευγνῦσι.

Incrementum quintæ declinationis breve eſt in neutris in α, ας, αρ.

—— ψυχη δ' επι σωματος εστη. Il. β. 207.

Ελρη τε κρεάσιν τε — Il. θ. 162.

—— και νεκταρός εστιν απορρωξ. Od. ι. 359.

In maſculinis, & femininis in ας.

Παλλάδ' Αθηναιην — Il. α. 200.

—— κῆρες — μελᾶνος θανατοιο. Il. β. 834.

Et nominibus plerumque in ξ & ψ.

Ol-

Ολβιϛων Αραβων — Dionyſ. 927.

—— τας αυλακας ȣκ αποτρωγεις. Theocr. 10. 6.

Excipias ραξ, θωραξ, cum compoſitis, ιραξ, κνωδαξ, κορδαξ, οιαξ, Φαιαξ, φεναξ, & Λαβραξ.

Item, in maſculinis, & femininis in αρ, & λς.

—— ανδρος μακᾰρος κατ' αρȣραν. Il. λ. 68.

—— βαθειης εξ ἅλὸς ελθων. Il. ν. 44.

Excipe ψάρ, & κάρ.

Genitivus in ανος producitur, præter τάλᾰνος & μελᾰνος,

Ωι Τιτᾱνας επεφνες — Hom. B. 274.

—— ενεργεα Πᾱνὸς ακȣειν. Epigr. l. 4.

In dativis pluralibus nominum, quorum penultima in genitivo ſingulari eſt longa α producitur, ut in Γιγᾱσι, πᾱσι, τυψᾱσι, &c. Sed in iis, quæ ſyncopen patiuntur, α corripitur, ut in ανδρᾰσι, πατρᾰσι, μητρᾰσι.

Ανδρασι πατροτεροισι — Il. β. 12.

I, breve eſt in nominibus neutrius generis, ut μελι, μελῐτος — (Il. α. 249.)

Et in maſculinis, & femininis, in ιος, ιδος, & ιτος.

Νῦν δ' εκαθεν πολῐος — Il. ι. 791.

—— μεμαυ' ερῐδος και αϋτης. Il. ε. 732.

—— χαρῐτων μιαν ὁπλοτεραων. Il. ξ. 267.

Excipias αψὶς, βαβλὶς, καεὶς, κηλὶς, κλητ̈ς, κνημὶς, κρηπὶς, νεβεὶς, νησὶς, σφραγὶς, cum compoſitis, item, βατραχὶς, κανονὶς, πλοκαμὶς, ραφανὶς, σισαμὶς, & ſi quæ aliæ ſunt triſyllabæ, quæ duas priores corripiunt.

Producitur autem in maſculinis, & femininis Dicatalectis (i. e. quæ habent duas terminationes in recto) ut

Δελφινας τε κυνας τε — Odyſ. μ. 97.

—— επιδερκεται ακτῑνεσσιν. Odyſ. λ. 16.

Et in monoſyllabis; præter τις, & Δὶς, Διὸς,

Ἶνα ταμη δια πᾶσαν — Il. ρ. 522.

—— Εανω λῑτὶ καλυψαν. Il. σ. 352.

Ρῖνα παρ' οφθαλμον — Il. ε. 291.

Item in nominibus in ις, ιθος, in ιψ, ιπος, & ιξ, ιγος, vel ικος.

Ορνῑθος μεν αμαρτε — Il. ψ. 865.

Φραξε δε μιν ῥιπεσσι — Odyſ. ε. 255.

Εσθλοι τεττῑγεσσιν εοικοτες — Il. γ. 151.

Sed in ιψ, ιβος, & ιξ, ιχος, fere corripitur.

Χερνῐβα δ' αμφιπολος — Odyſ. α. 136.

——Κεφαλῆς τρῐχας εν πυρὶ βαλλων. Odyſ. γ. 446.

Y breve eſt in monoſyllabis in υς, υος.

Η δρῦ-

Η δρῠος, ἡ πευκης — Il. ψ. 328. Et neutris in υ.
—— δευοντο δε δακρυσι κολποι. Il. ι. 566.

Item in maſculinis, & femininis in υς, & υρ.

Στας προσθεν νεκῠος — Il. η. 321.
Τω δ' αυτω μαρτῠρες εςων. Il. α. 338.

Si quæratur, qui factum ſit, ut μαρτῠροι, & μαρτῠρες ſecundam corripiant, cum in μαρτῡρομαι ſemper producatur, hoc fieri ex Analogia generali monet Clarkius, ſcilicet ex futuro μαρτῠρουμαι: unde etiam verbum μαρτῠρεω; quod in omnibus ubique temporibus corripitur. (Vide inf. *Increment. Verborum.*)

Excipe δαγυς, ῡδος, & Κωμυς, υθος.

Nomina etiam in ξ, & ψ, *fere* habent breve incrementum.

Νεβρον εχοντ' ονῠχεσσι — Il. θ. v. 248.
Ναιουσιν Χαλῠβες στυφελην και απηνεα γαιαν... Dionyſ. 768.

Excipias δοιδυξ, κοκκυξ, κηρυξ, γρυψ, & γυψ.

Γρῡπας φυλαξαι. Æſch. Pr. 803.
—— τερενα χροα γῡπες εδονται. Il. δ. 237.

Producuntur autem nomina Dicatalecta in υς, & υν.

Φορκῡνος θυγατηρ — Odyſ. α. 72.
—— Γορτῡνα τε τειχιοεσσαν. Il. β 642.

2. Incrementum Verborum.

Quantitas penultimæ manet in præſenti, & imperfecto per omnes voces, & modos; ut κρῖνω, εκρῖνον, κρῖνε, κρῖνοιμι, κρῖνω, κρῖνειν, κρῖνων. Κρῖνομαι, εκρῖνομην, κρῖνε, &c.

Manet itidem quantitas in temporibus cognatis ejuſdem, & alterius vocis, ut ετῠπον, τῠπω, ετῠπην, τῠπησομαι, τετῠπα, ετετῠπειν. — κρῐνω, κεκρῐκα, κεκρῐμαι, εκρῐθην, κρῐθησομαι.

Quantitas futurorum, & aoriſtorum, ex verborum formatione ſatis conſtat.

Nonnulli tamen obſervant aoriſtum primum in quarta conjugatione penultimas α, ι, υ, breves habere; cum ſint breves in futuro.

Ουρην μεν πρωτ' επλᾰσ' εφ' υδασιν — Hom. B. 73.
—— εκλυσε δινα. Theocr. ι. 140.
—— και εφρασε θεσπιν αοιδην. Hom. M. 441.
—— και ακοντισε δουρι φαεινῳ. Iliad. δ. 496.

Fit

Fit idem in quibuſdam verbis in αω, niſi ρ, vel vocalis præcedat α: tunc enim penultima & in aoriſto, & in futuro ſemper producitur.

—— γελᾶσαν δ' επι παντες Αχαιοὶ. Il. ψ. 890.
Ex χειρὸς χεῖρα σπᾶσεν Αντινοοιο. Odyſ. β. 321.
Μιαν με μεῖναι τηνδ' εᾶσον ἡμεραν. Eur. M. 340.
Κνημην τε διεπέρᾶσεν Αργειον δορυ. Ib. Ph. 1402.

Anceps penultima aoriſti primi ſemper producitur in verbis quintæ:

Τρωας δ' εκλινᾱν Δαναοι — Il. ε. 37.
Αυταρ επει πλῦναν τε — Odyſ. ζ. 93.

Et in iis, quæ penultimam in futuro producunt:

Πραγμ' ουκ εδρᾶσα — Soph. An. 245.
—— οτ' αριϛον Αχαιῶν ουδὲν ετῖσας. Il. α. 244.
Οι τοι γυνατ' ελῦσα — Il. χ. 335.
—— ελῦσατο κεϛὸν ιμάντα. Il. ξ. 114.

In aliis vero breviatur, niſi addatur σ alterum.

—— και ευτ' επὶ νηυσὶν ελασσας. Il. ω. 392.
—— εφρασσατο κηρυξ. Ib. 351.

Quod etiam fit nonnunquam in futuro:

—— οφρα τελεσσω. Il. α. 523.

Si anceps penultima ſit brevis in aoriſto primo, & futuro ſimul, aut ſaltem in futuro, brevis etiam erit in perfecto activo, & temporibus inde deductis; ſi longa, longa: πεπλακα, εκτικα, ηνυκα (ab ανυτω) — τετῖκα, τετῖμαι, πεφῦκα. Quod ſi in futuro fuerit longa poſitu tantum, erit in perfecto brevis; ut τετῠφα, γεγρᾰφα.

Anceps penultima in aoriſtis ſecundis omnium conjugationum brevis eſt, ετρᾰγον, ελῐπον, εφῠγον.

Præterita media ex uſu, vel lectione Poetarum diſcenda ſunt, quippe *non unam habent omnia formandi rationem*. Alia enim aoriſti ſecundi ſequuntur Analogiam, ut εφρᾰδον, πεφρᾰδα; alia autem vel ex aoriſto primo, vel ex præſenti retinent vel diphthongum, vel ſyllabam longam, vel vocalem longam, πεπρᾱγα (Ariſt. Pl. 633.) κεκρᾱγα, (Ar. Eq. 256.) κεκριγα, (Ib. Av. 1524.) τετριγα, (Il. β. 314.) ερριγα, (Il. ρ. 175.) βεβριθα, (Il. π. 384.) μεμῦκα, (Il. σ. 580.) &c.

Tertia perſona pluralis in ασι ſemper longa eſt:

Τεθνᾱσιν. τιμην δε λελογχᾱσ' ισα θεοῖσιν. Odyſ. λ. 303.

Sic & participium femininum in *ασα*,

Ανδρ' ολεσασα. Odyſ. τ. 265.

Verba in *ιω*, & *υω* producunt penultimam in futuro, & aoriſto primo.

Propria reduplicatio verborum in *μι* brevis eſt:

—— *Τεκνον — τουτο δίδωμι*. Odyſ. ο. 125.

Impropria vero communis:

Αλλ' αΐεις — Il. ε. 880.

—— *εμε δ' ουδ' ως θυμος αΐει*. Il. ο. 25.

A ſecundæ conjugationis ubique corripitur, extra tertiam perſonam pluralem indicativi, ſubjunctivum modum, & participia activæ vocis, *ἵστᾰτον, ἵστᾰτε, ἱστᾰσαν, ἵστᾰθι*. &c. *ἵστᾰναι, ἵστᾰμαι, ἱστᾰμην*, &c. *ἵστᾰμαι, ἱστᾰμην, ἐστᾰθην, στᾰθησομαι, ἵστᾰσο, στᾰθεις, ἱστᾰμενος*.

Υ quintæ conjugationis in polyſyllabis ubique corripitur, extra ſingularem activæ vocis, & tertiam pluralem, *ζευγνῡμι, ζευγνῡσι*.

In diſyllabis vero ubique producitur, *δῡθι, δῡναι, δῡμεναι, δῡτε, εδῡτε, εδῡσαν, εδῡτην*, uti videre eſt exempla Il. π. 64 — γ. 322. — ζ. 185. — σ. 140. — Od. ω. 106. Il. σ. 145. — χ. 272.

VIII. Usus, sive Auctoritas.

A in ſuperlativo ſemper corripitur, Odyſ. δ. 441.

Verba in *ανω* penultimam ſemper breviant, excipe *ικανω*, & *κιχανω*. *Αυξανομαι* aliquando producitur:

Ηυξανομην ακουων. Ar. ν. 336. Et *φθανω* ſemper apud Homerum. Tragici vero Scriptores Attici corripiunt, ut etiam penultimam in *κιχανω*. Eurip. Alc. 477. & Hipp. 1444.

Verba in *αω* naturâ brevia ſunt, in præſenti, & imperfecto.

Nomina in *αων* producunt penultimam, ſive in obliquis incrementum breve ſit, ut *Μαχᾱων, Λυκᾱων, Οπᾱων*, &c. ſive longum, ut *Ποσειδᾱων, Ερμᾱων, Τυφᾱων*, &c. Excipiuntur, *Φαων, Γαβαων*, & ſi qua alia.

Neutra vero in *ανον* corripiuntur, ut *οργανον, ξοανον, δρεπανον*, &c.

A longum eſt, 1. in gentilibus & nominibus propriis in *ανος*, & *ανις*, ut *Γερμᾱνος, Καρμᾱνις, Βρετᾱνις* apud Dionyſ. 606. Sed corripitur *Δαρδανις* — Ib. 1138.

2. In nominibus propriis, & lapidum in *ατης*, & *ατις*, ut

Eu-

Ευλράτης, Αχάτης, Ασιάτις, &c. Excipe Γαλάτης, Δαλμάτης, Σαρμάτης. Item Αντιφάτης, Ευρυβάτης, cum paucis aliis.

3. In pleriſque nominibus propriis feminini generis in αΐς, ut Ναΐς, Λαΐς, Πτολεμαΐς, Αχαΐς, &c.

Maſculina vero, ut Καλαΐς, Ταναΐς, Θηβαΐς, & ſimilia penultimam corripiunt.

A producitur in numeralibus, ut τριάκοσιοι, &c. Et in quibuſdam verbalibus in ασις, ασιμος, ατος, ατηρ, ατης, ατικος, ut κράσις, ιάσιμος, θεατος, ιατηρ, θεατης, πειρατικος, aliiſque ejuſdem cum illis originis.

Corripitur autem in reliquis, ut δυνάσις, εργάσιμος, δυνατος, ελατηρ, εργατης, γραμματικος, &c. Breve eſt etiam in patronymicis in αδης, ut Πηλιϊαδης, &c.

Et in derivativis & verbalibus in αλεος, αλιος, ασιος, ut διψαλεος, ενάλιος, θαυμάσιος, &c. — Sic in αρος, ut φλυνάρος a φλυνός, ιδάρος ab ιδος, &c. In adverbiis in ακις, & ακι, ut πολλάκις, τοσσάκι.

Item, in diminutivis in αδιον, ακιον, αριον, ατιον, ut λοπάδιον, οστράκιον, δυλάριον, δοράτιον, &c.

Excipe θωράκιον, ειράκιον, & ſi qua alia a primitivis productis derivantur; ut κοράσιον, &c.

N. Ανηρ, in recto commune; in obliquis autem, & in compoſitis producitur, ut, μεγάνωρ.

Verba in ιω variant penultimam, ut, κυλιω, τιω, &c. Sic etiam in ινω, ut τινω, φθινω, &c. quæ Homerus producit; Attici vero Scriptores Tragici corripiunt.

Nominum in ια, vel ιη, penultimam ſæpe correptam & non raro productam, legimus, ut,

Ηριπε δ' εν κονίῃ — Il. ε. 75.

—— μιανθησαν δε κονιη. Il. Ψ. 732.

Patronymica, & alia fere omnia in ινη producuntur, ut Νηρίνη, Ευηνίνη, &c. Sic, δωτίνη, αξίνη, &c. Excipias ελατίνη, & feminina adjectiva materialia, quæ orta ſunt a maſculinis in ινος, ut, μυρρίνη, κεδρίνη, &c.

Item nomina in ιτης & ιτις, ut Θερσίτης, μισίτης, μακαρίτης, πολίτης, πολίτις, νεφρίτις, &c. præter verbalia quædam, ut κρίτης, κτίτης, & ſi qua alia.

I plerumque breve eſt, In diminutivis in ιον, & ιδιον; ut, χορίον, χειρίδιον, &c. Excipe, ιματίδιον, αργυρίδιον, & ſimilia, quæ craſi Attica efferuntur.

In adjectivis poſſeſſivis, & materialibus in ινος, ut αν-

 θρω-

θρωπῖνος, *λαϊνος*, &c. & in illis ſere, quæ tempus ſignificant, ut,

Ωρῃ εν ειαρινῃ — Il. *β*. 471. Sic *χειμερῖνος*, *θερῖνος*, a *χεῖμα*, & *θερος*. At *οπωρῖνος* ab *οπωρη* penultimam habere videtur ex iſta *η* partem contractam, atque exinde productam, (Cler. in H. *ε*. 5.

Αστερ' οπωρῖνῳ εναλιγκιον —

Ομβρῳ πολλῷ οπωρῖνῳ — Heſ. *ε*. 675.

— *και οπωρῖνον ομβρον*. Ibid. 672. potius igitur *licenter* Heſiodus, qui ſimul corripit, & producit, quam Homerus, qui ubique produxit. Utrumvis tamen ſequi licitum eſt, modo non eodem tempore & carmine.

Corripiuntur etiam nomina derivativa in *σις*, & *ιτος*, ut *κρῖσις*, *κτῖσις*, &c. *αχρῖτος*, *αφθῖτος*, *ακλῖτος*, &c. Sic in *ικος*, & *ιμος*; ut *πρακτικος*, *νοσῐμος*, &c. At in *ιμα* variant, ſecundum primitivi quantitatem, ut *κρῖμα*, a *κεκρῖμαι*; ſed *χρῖμα*, a *χριω*, *χρῖσω*; *μηνῖμα*, &c. quæ modò ab uſu & lectione diſcenda ſunt.

Et patronymica in *ιδης*, ut *Νεστορῐδης*, &c.

Item diminutiva in *ιδευς*, ut *Λυκιδευς*, *Ερωτιδευς*, &c. & quæ diminuendi notionem retinent in *ιλος*, ut *Ζωῖλος*, *Ναυτῖλος*, &c. Adde comparativa in *ιων*, ut,

Ως ουδεν γλυκῖον — Odyſ. *ι*. 34.

— *μελιτος γλυκῖων ρεεν αυδη*. Il. *α*. 249.

Notantur autem hæc comparativa ſermone Attico ſemper producere penult.

Φρονουσι γαρ κακῖον Ελληνων πολυ. Eur. B. 483.

Reliqua nomina in *ιων* protrahunt penultimam, cum in obliquis incrementum breve eſt in *ονος*, ut *Αμφῖων*, *Χῖων*, *Υπερῖων*, &c. contra breviatur, cum incrementum longum eſt, & deſinit in *ωνος*, ut, *Δευκαλῐων*, *Μολῐων*, &c.

N. utroque modo variantur *Κρονιων*, *Ωριων*, & (ut quidam volunt) *βραχιων*.

Penultima verborum in *υνω*, *υρω*, & *υχω* plerumque producitur, ut *ιθῦνω*, *κῦρω*, *βρῦχω*, ſic *μαρτῦρομαι*, &c. Sed ab eorumdem futuris deducta corripiuntur, ut *κῠρεω*, *μαρτῠρεω*, &c.

Verba in *υω* penultimam variant; & nihil vetat, quin omnibus, ex idonea auctoritate, ut communibus abuti liceat.

Υ in polyſyllabis nominibus in *υνη*, & quibuſdam quintæ in *υτης*, corripitur, ut, *γηθοσῠνη*, *βραδῠτης*, &c.

Item

Item in diminutivis in υλος, ut μικκῦλος, ἐρωτῦλος, &c. Et Adjectivis quamplurimis in υνος, & υρος, ut γηθοσῦνος, πιθῦνος, μινῦρος, βλοσῦρος; &c. Excipe οἴζῠρος, οχῦρος, & ſi qua alia. Et in verbalibus in υσις, ut λῦσις, φῦσις, &c. Producitur autem in υμα, υμος, υτηρ, υτωρ, ut λῦμα, χῦμος, ρῦτωρ, μηνῦτωρ, &c. plerumque etiam in υτος, υτης, & υτις, ut Κωκῦτος, ατρῦτος, ρῦτος, ρῦτις, πρεσβῦτης, πρεσβῦτις, &c. Excipias quædam a præteritis deducta, ut λῦτος, δῦτος, (unde αδῦτον), θῦτος, φῦτος, & ſimilia, cum compoſitis.

C A P. VI.

Ancipitum Quantitas in ultimis Syllabis.

A Finita corripiuntur, ut, μοῖρᾰ, τραπεζᾰ, ἰνᾰ, τετῦφᾰ, τυψασᾰ. — Excipe

1. A purum, ut Αθηναᾱ, θεᾱ, φιλιᾱ, σικυᾱ, σεληναιᾱ, προφητειᾱ; præter verbalia in τεια, ut, ψαλτειᾰ; & quæ manant ab adjectivis in ης, ut, αληθειᾰ; item feminina ιερειᾰ, αγγελιειᾰ — Muſ. 31. — Apoll. 4. 1217. & nomina urbium, quæ a viris illuſtribus appellationem habeant, ut, Αντιοχειᾰ, ſic & Βατιειᾰ, nomen Collis; Κωδειᾰ, *caput*; ναπειᾰ, *ſinapi*.
2. Doricum α pro η vel ε, ut, φαμᾱ, Αιναᾱ.
3. Deſinentia in δα, ut Βασιλινδᾱ, Ληδᾱ; in θα, ut Σιμαιθᾱ, præter ηλιθᾰ; in ρα, (non præcedente diphthongo) ut καρᾱ, πηρᾱ, χαρᾱ, præter αγχυρᾰ, γεφυρᾰ, ολυρᾰ, Κορκυρᾰ; & quæ habent alteram conſonantem cum ρ, ut, αγρᾱ, πετρᾱ, αχετρᾱ, φαιδρᾱ, præter σκολοπενδρᾰ, τανaγρᾰ: Excipe etiam aor. 1. & præter. m. verborum in ρω, ut, διεφθειρᾰ, διεφθορᾰ; εσπειρᾰ, πεπορᾰ.
4. Omnia feminina ab adjectivis in ος, præter διᾰ, ποτνιᾰ, ιᾰ, & μιᾰ.
5. Dualia in α primæ, & ſecundæ declinationis, Αινειᾱ, Μουσᾱ; item κολλᾱ, cum compoſitis, & vocativos poeticos, ut Πολυδαμᾱ, Λαοδαμᾱ.

Αν finita corripiuntur, ut ᾰν, παμπᾰν, Αιᾰν, μελᾰν, ποιησᾰν, &c. Phocylides v. 35. produxit εωσαν, ut

Εωσᾱν ὁμοτιμοι — Sed licenter, ob Cæſuram, aut vo-

vocalem aſpiratam in voce proxima ſequentem — Vid. Cler. ad Il. α. 51.

Excipe maſculina in αν, ut Τιτᾶν, & Πᾶν, niſi in compoſitis; Accuſativos etiam primæ & ſecundæ declinationis, nominum ſcilicet, quæ habent longam in recto, ut Αινειᾶν, φιλιᾶν. Sed ποτνιαν, ευζαν, &c. ultimam brevem habent, quia itidem rectum ſequuntur. — Hom. V. 124. — Il. ρ. 381.

—— Κωδειαν ανασχων. Il. ξ. 499.

Αχρειον μεταυδιαν εμειρετο — B. 69.

Item excipe adverbia, ut αγᾶν, λιᾶν, περᾶν; ſed ὀπᾶν breve eſt.

Αρ finita corripiuntur, ut, αυτᾰρ, ονᾰρ, νεκτᾰρ, μακᾰρ; præter monoſyllaba κᾶρ, & ψᾶρ.

Ας finita producuntur, ut Αινειᾶς, ιμᾶς, Μυσᾶς, τυψᾶς, — præter nomina impariſyllabice inflexa, quæ non formant genitivum in αντος, ut μελᾰς, μεγᾰς, λαμπᾰς, σελᾰς; & accuſativos plurales quintæ ſimplicium, ut Τιτανᾰς, τυπτοντᾰς; item adverbia, ut ατρεμας, αγκας. — Nec non in ſecundis aoriſti primi & præteriti activorum, & præteriti m. corripitur, ut ετυψᾰς, τετυφᾰς, τετυπᾰς.

Ι finita brevia ſunt, ut ιφῐ, ὀτῐ, μελῐ, τυπτυσῐ, Αιαντῐ, τιθημῐ; præter contracta, ut σιναπῑ; & adverbia, ſeu pronomina, aucta per Paragogen, ut νυνῑ, ουτοσῑ; & Atticum ι, ut οδῑ, δευρῑ, ταυτῑ; item, χρῑ, & nomina literarum, ξῑ, πῑ.

Adverbia in τι tutius ſemper corripiuntur, ut,

—— μεγας μεγαλωστῐ τανυσθεις. Il. σ. 26.

Sic μελεϊστι — Il. ω. 409. — Πελοποννασιστῐ, Theocr. 5. 92. — αμογητῐ — Call. 3. 25., &c. Licet producatur αφρικτῑ. Call. 3. 65. — εγρηγορτῑ. Il. κ. 182. — ανιδρωτῑ. Il. ο. 228. — αναιμωτῑ. Il. ρ. 363. Verumtamen in omnibus hiſce locis τι Cæſura eſt.

Ιν finita brevia ſunt, ut τυπτυσιν, εριν, παλῐν. Excipe ιν, ινος, ut ρηγμιν, & nomina dicatalecta, ut ῑν, ρῑν, λῑν, ακτῑν, δελφῑν. — Producuntur etiam ἡμῖν, ὑμῖν; ſed ἡμιν, vel ἡμιν, αμμιν, ὑμιν, ὑμμιν Poetice, & Æolice brevia ſunt.

Ις finita brevia ſunt, ut τρεῖς, πολῐς, τυραννῐς. — Excipe,

1. Nomina monoſyllaba (præter τις indefinitum) & dicatalecta, ῑς, ρῑς, λῑς, ακτῑς, δελφῑς; excipe etiam no-

nominativum pluralem Ionice contractum, *αἱ πολῖς*. (Labb. p. 50.) — Communia dicuntur eſſe *Αχεις*, *Περσις*, *νεβεις*. — *Πατεις* vero plerumque breve,

—— *και πατεις αρυραι*. Odyſ. α. 407.

2. Diſyllaba feminina in *ις*, *ιδος*, & *ιθος*: ut *αρπῖς*, *αψῖς*, *βαλβῖς*, *κλνῖς*, *κνημῖς*, &c.
3. Hyperdiſyllaba, cum duabus brevibus ante ultimam, ut, *βατραχῖς*, *καλαμῖς*, *κανονῖς*, *κεραῖς*, *πλοκαμῖς*, *ραφανῖς*.

Υ finita corripiuntur, ut *σῠ*, *γονῠ*, *γλυκῠ*, *δακρῠ*.

Excipe tertias perſonas ſingulares quartæ conjugationis in *μι*, in imperfecto, ut *εδῡ*, *εφῡ*, *ζευγνῡ*, *δαινῡ*. — Item nomina literarum *μῡ*, *νῡ*; & adverbia fictitia, *ῡ*, & *γρῡ*. Quidam tradunt adverbia finita in *υ* corripi, excepto *αντικρυ*. — Sed & hoc corripitur:

—— *θεοῖς αντικρῠ μαχεσθαι*. Il. ε. 819.

Nec productum legitur, niſi cum forte Cæſuram patitur, ut,

Αλλα καταντικρυ τεγεος πεσεν — Odyſ. κ. 559.

Υν finita brevia ſunt, ut *σῠν*, *πολῠν*, *βραδῠν*; præter *νῡν*, *μῡν*, & quæ *υς* in nominativo habent longam, ut *ιλῡν*, *ιχθῡν*, *κλιτῡν*; & dicatalecta, ut *φορκῡν*; vel *υν*, *υνος*, ut *μοσσῡν*; primas etiam perſonas verborum in *μι*, ut *ζευγνῡν*, *εφῡν*. Sed neutrum *ζευγνὺν* breviatur, quemadmodum & cetera omnia neutra participiorum. (Labbæus p. 68.) & ſic *εφῠν* in tertia plurali Bæotice pro *εφυσαν*.

Υρ finita producuntur, ut *πῡρ*, *μαρτῡρ*, *ψιφῡρ*.

Υς finita corripiuntur, ut *βαθῠς*, *κορῠς*, *πηχῠς*, *αδακρῠς*.

Excipe, quæ declinantur per *ος* purum, ut *ιλῡς*, *ιχθῡς*, *αρκῡς*, *αχλῡς*, *νηδῡς*, *οφρῡς*; & dicatalecta, ut *φορκῡς*; item monoſyllaba, ut *μῡς*, *σῡς*; & participia quartæ in *μι*, ut *ζευγνῡς*.

F I N I S.

ERRATA		CORRIGE.
	Αὐτολεξὶ	Αὐτολεξεὶ
Pag. 2.	Abidi	Abydi
Pag. 15.	Αλύης	Αλύεις
Pag. 27.	πελέχῳ	πελέκκῳ
Pag. 43.	Ασῖνης	Ασῖνης
Pag. 50.	Iſthmum Corinth.	Iſthmus Corinth.
Pag. 57.	Thryni	Thyni
Pag. 79.	Διπνῖτις	Δειπνῖτις
Pag. 112.	Ἰθυντὴρ	Ἰθυντὴρ
Pag. 131.	Κῖνῦρα	Κίνῦρα
Pag. 137.	πύρ	πῦρ
Pag. 206.	πνῖγεὺς·	πνῖγεὺς
Pag. 207.	πνῖγηρὸς, πνῖγώδης	πνῖγηρὸς, πνῖγώδης
Pag. 228.	229. Ρῦπαίνω, Ρῦπαρία, Ρῦπαρὸς, &c.	Ρῦπαίνω, Ρῦπαρία, &c.
Pag. 239.	Σ῀ρος	Σῖρος
Pag. 242.	Σκῦτάλν	Σκῦτάλη
Pag. 244	Σταμῖνις	Στάμῖνες
Pag. 281.	μύθον	μῦθον

Digitized by Google

((56?2403

Digitized by Google

Digitized by Google